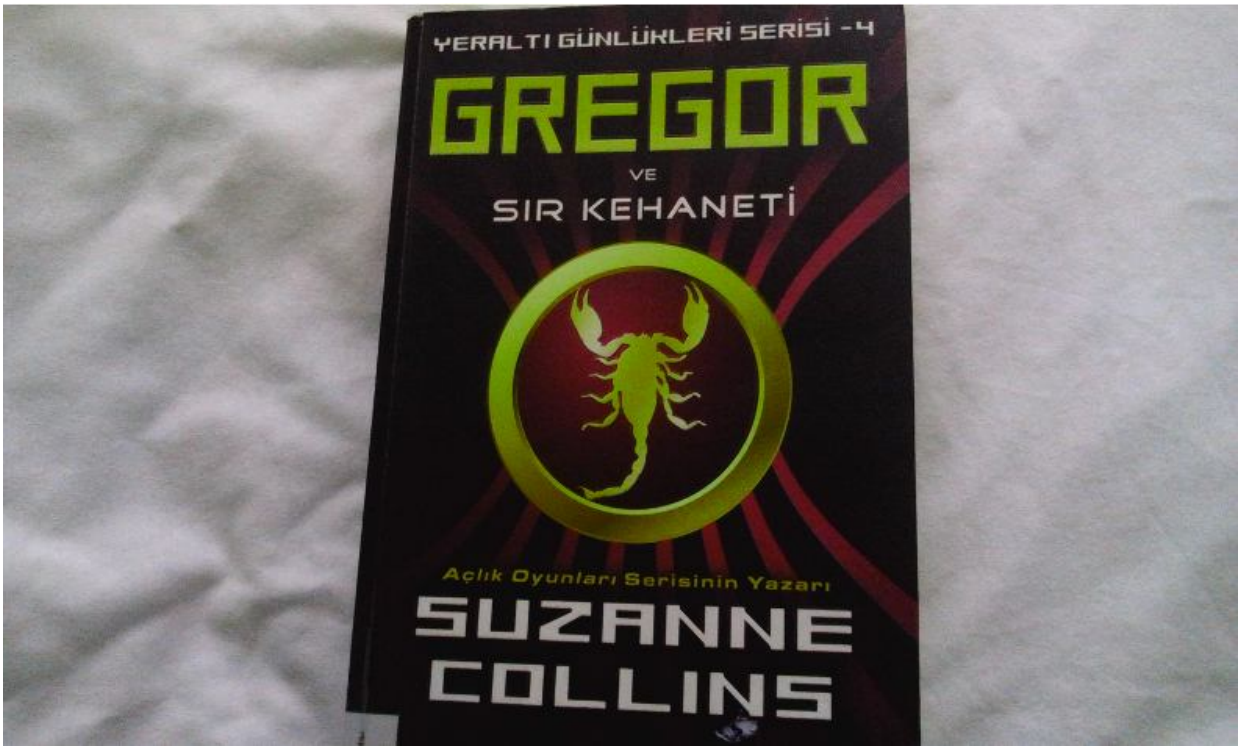
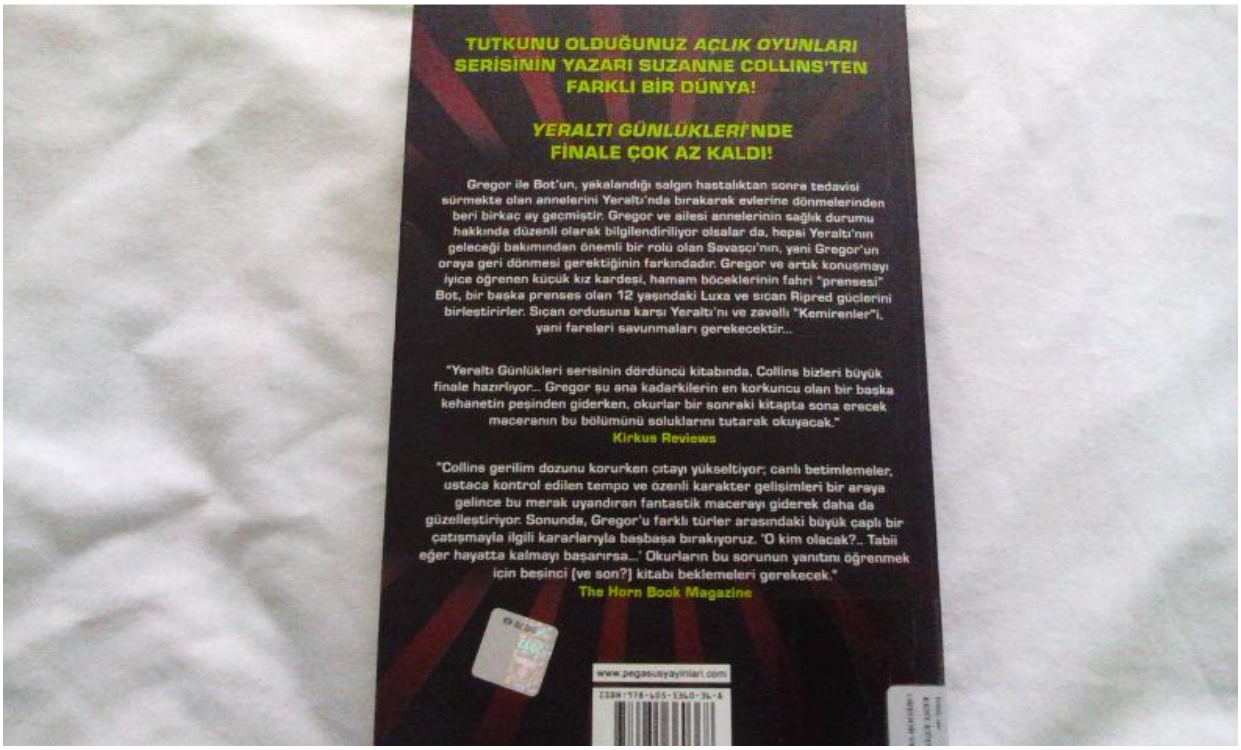

YERALTI GÜNLÜKLERİ SERİSİ - 4
GREGOR
VE
SIR KEHANETİ
Açlık Oyunları Serisinin Yazarı
SUZANNE
COLLINS

TUTKUNU OLDUĞUNUZ AÇLIK OYUNLARI SERİSİNİN YAZARI SUZANNE COLLINS'TEN FARKLI BİR DÜNYA!
YERALTI GÜNLÜKLERİ'NDE FİNALE ÇOK AZ KALDI!
Gregor ile Bot'un, yakalandığı salgın hastalıktan sonra tedavisi sürmekte olan annelerini Yeraltı'nda bırakarak evlerine dönmelerinden beri birkaç ay geçmiştir. Gregor ve ailesi annelerinin sağlık durumu hakkında düzenli olarak bilgilendiriliyor olsalar da, hepsi Yeraltı'nın geleceği bakımından önemli bir rolü olan Savaşçı'nın, yani Gregor'un oraya geri dönmesi gerektiğinin farkındadır. Gregor ve artık konuşmayı iyice öğrenen küçük kız kardeşi, hamam böceklerinin fahri "prensesi" Bot, bir başka prenses olan 12 yaşındaki Luxa ve sıcan Ripred güçlerini birleştirirler. Sıçan ordusuna karşı Yeraltı'nı ve zavallı "Kemirenler"i, yani fareleri savunmaları gerekecektir...
"Yeraltı Günlükleri serisinin dördüncü kitabında, Collins bizleri büyük finale hazırlıyor... Gregor şu ana kadarkilerin en korkuncu olan bir başka kehanetin peşinden giderken, okurlar bir sonraki kitapta sona erecek maceranın bu bölümünü soluklarını tutarak okuyacak."
Kirkus Reviews
"Collins gerilim dozunu korurken çıtayı yükseltiyor; canlı betimlemeler, ustaca kontrol edilen tempo ve özenli karakter gelişimleri bir araya gelince bu merak uyandıran fantastik macerayı giderek daha da güzelleştiriyor. Sonunda, Gregor'u farklı türler arasındaki büyük çaplı bir çatışmayla ilgili kararlarıyla başbaşa bırakıyoruz. 'O kim olacak?.. Tabii eğer hayatta kalmayı başarırsa...' Okurların bu sorunun yanıtını öğrenmek için beşinci (ve son?) kitabı beklemeleri gerekecek."
The Horn Book Magazine
www.pegasusyayinlari.com

Pegasus Yayınları: 408
Gençlik: 22

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4
GREGOR ve SIR KEHANETİ
SUZANNE COLLINS
Özgün Adı: GREGOR AND THE MARKS OF SECRET

Yayın Yönetmeni: Zeynep Kumruluoğlu
Kitap Editörü: Zeynep Kumruluoğlu
Bilgisayar Uygulama: Cansu Gümüş
Kapak Tasarım: Y. Bora Ülke

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

2. Baskı: Ocak 2012
ISBN: 978-605-5360-36-8

Copyright © 2006 Suzanne Collins. Bütün hakları saklıdır.
Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA
ile yapılan anlaşma doğrultusunda yayımlanmıştır.

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.
© 2011 Pegasus Yayınları. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde
kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SUZANNE COLLINS

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4
GREGOR VE SIR KEHANETİ

İngilizceden Çeviren:
YELDA RASENFOS

PEGASUS YAYINLARI

Rosemary Stimola,
Kate Egan ve Liz Szabla'ya

I. KISIM

Taç

BÖLÜM

1

Gregor yatağında oturmuş, parmaklarının ucunu yara izlerinin üzerinde gezdiriyordu. İki tür yara izi vardı. Çoğu kollarında bulunan ve birbirleriyle kesişen ince çizgiler halindeki yara izleri, Yeraltı ormanında onu kendisine çeken saldırgan asmalardan kalmaydı. Dev karıncalardan oluşan orduyla yaptıkları savaş sırasında olanlarsa daha derindi ve vücudunun geri kalan yerlerindeydi. Neyse ki bacakları bu saldırılardan ucuz kurtulmuştu. Artık eskisi kadar belirgin olmasalar da tamamen kaybolmamış olan gümüşümsü izler kolsuz ya da kısa kollu giysiler giymesine engel oluyordu. Hava soğuk olsaydı bu durum sorun olmayacaktı ama aylardan temmuz ve hava sıcaklığı otuz derecenin üstündeyken bu gerçek bir problemdi.

Suratını buruşturarak pencerenin kenarında duran küçük cam kavanoza uzanıp kapağını açtı. İçindeki kremin balıkımsı kokusu anında odayı doldurdu. Yeraltlı doktorlar, yara izlerinin kaybolması için bu kremi düzenli

olarak kullanmasını söylemişlerdi ama o bu konuyu oldukça ihmal etmişti. Yaz izleri onu pek rahatsız etmiyordu. Ta ki portla oturma odasından içeri girdiğinde Bayan Cormaci'nin soluğu kesilerek, "Gregor, bacakların böyle görünürken sokağa çıkamazsın! İnsanlar soru sormaya başlarlar!" dediği o sıcak mayıs gününe kadar.

Haklıydı. Ailesinin başa çıkamayacağı onlarca şey vardı... ve sorular kesinlikle bu listenin en başındaydı.

Kavanozdaki kremi bacaklarına sürerken Gregor'un aklında mahalledeki basket sahası, Central Park'ta göz alabildiğine uzanan yemyeşil çimenler ve yüzme havuzu vardı. Neyse ki en azından Yeraltı'na gidebilirdi. Orası ona huzur veriyordu.

Yeraltı'nın dehşet dolu bir yer olması gerekirken kendisi için yazın kaçabileceği bir tatil yeri olabilmesi ne kadar ironikti. Fırın gibi sıcak olan daireleri Gregor, yatalak büyükannesi, hasta babası ve kız kardeşleri, sekiz yaşındaki Lizzie ve üç yaşındaki Bot'la tıklım tıklımdı. Üstelik evde hep birisinin eksik olduğu havası hâkimdi... mutfak masasındaki boş sandalye.. diş fırçalıktaki kullanılmayan fırça... Bazen Gregor kendini nedensizce odaları birer birer dolaşıp ne olduğunu bilmediği bir şeyi ararken yakalıyordu, sonra bunu annesini bulma ümidiyle yaptığını fark ediyordu.

Annesinin Yeraltı'nda bulunması pek çok bakımdan daha avantajlıydı. Yine de dairelerinin kilometrelerce altındaydı ve hepsini çok özlüyordu. İnsanların şehri olan Regalia'da pek çok iyi doktor ve iyi gıda, her zaman konforlu bir hava sıcaklığı vardı. Aşağıdaki insanlar annesine

bir kraliçeymiş gibi davranıyorlardı. Şehrin sürekli savaş tehlikesi altında olmasını saymazsanız, burası bir tatil yeri bile sayılabilirdi.

Gregor ellerini temizlemek için banyoya gitti; bu yoğun balık kokusunu yok edebilecek tek şey sanayi tipi temizleme tozu olabilirdi ancak. Daha sonra kahvaltı etmek için mutfağa yöneldi.

Onu hoş bir sürpriz bekliyordu. Bayan Cormaci çoktan gelmiş, omlet ve portakal sularını hazırlamıştı. Büyük bir kutu çörek masanın ortasında duruyordu. Bot yükselticisine oturmuş, ağzının çevresinde pudra şekerinden oluşmuş bir halkayla çöreğini çiğniyordu. Lizzie çatalıyla omletini karıştırarak yermiş gibi yapıyordu.

"Hey, bunu neye borçluyuz?" diye sordu Gregor.

"Lizzie kampa gidiyor!" dedi Bot.

"Evet, bu doğru küçükhanım," dedi Bayan Cormaci. "Ve gitmeden önce güzel bir kahvaltı yapmasını sağlamaya uğraşıyoruz."

"Güzeeel ka'valtı," diye onayladı Bot. Yapış yapış parmaklarını çörek kutusuna daldırıp içinden bir tane alarak Lizzie'ye uzattı.

"Benim çöreğim var, Bot," dedi Lizzie. Oysa kendisininkine hiç dokunmamıştı bile. Gregor onun kamp ve bütün diğer şeyleri düşünmekten yemek yiyemeyecek kadar gergin olduğunu anlıyordu.

"Benim yok," dedi Gregor. Bot'un bileğini yakaladı ve elindeki çöreği kendi ağzına yönlendirerek kocaman bir ısırık aldı. Bot kahkahalara boğuldu ve ağabeyinin yüzü

şekerle kaplanıncaya kadar bütün çöreği bir kerede ağzına tıkmaya çalıştı.

Gregor'un babası elinde boş bir tepsiyle geldi.

"Büyükanne nasıl?" diye sordu Gregor bir yandan dikkatle babasının ellerindeki titremeyi kontrol etmeye çalışırken. Titreme varsa kötü bir gün geçiriyor demekti. Neyse ki bugün titreme yok gibiydi.

"Keyfi yerinde. Çörek yemeği ne kadar çok sevdiğini sen de biliyorsun," dedi gülümseyerek. Lizzie'nin neredeyse hiç dokunulmamış tabağını fark etti. "Midene bir şeyler girmesi lazım, Lizzie. Bugün büyük gün."

Bu sözler sanki Lizzie'nin duygusal barajını yıkmıştı. "Bence gitmemeliyim! Gitmemem gerektiğini düşünüyorum, baba! Ya ben yokken burada bir şey olursa, ya bana ihtiyacınız olursa, ya annem kötüleşirse ya da ben döndüğümde herkes gitmiş olursa?" Kısa kısa ve çok hızlı nefes alıyordu. Gregor onun bir endişe nöbetinin eşiğinde olduğunu hissediyordu.

"Hiçbir şey olmayacak tatlım." dedi babası, yere diz çöküp kızının ellerini tutarken. "Şimdi beni iyi dinle. Her şey yolunda gidecek, kampın da çok iyi geçecek. Üstelik annen her gün biraz daha fazla iyileşiyor."

"O senin gitmeni istiyor, Liz," dedi Gregor. "Bunu sana söylememi belki yirmi kez tembihledi. Üstelik sen zaten oraya gidip onu göremiyorsun bile hem..."

Babasının bakışı Gregor'un konuşmayı kesmesine neden oldu. Aptal! Söylediği ne kadar ahmakçaydı! Lizzie defalarca kendini zorlayıp cesaretini toplayarak Yeraltı'na gi-

dip annesini görmeyi denemiş ama panik nöbetine yakalanmadan asla çamaşır odasındaki ızgaranın ötesine geçmeyi başaramamıştı.

Her seferinde kendini yerdeki fayanslara çömelmiş ter içinde nefes almaya çalışırken bulmuştu. Herkes onun oraya gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu. Yalnızca bunu başaramıyordu.

"Öyle demek istememiştim, özür dilerim..." diye geveledi Gregor ama olan olmuştu. Lizzie yıkılmış görünüyordu.

"Çünkü kız kardeşin bu ailedeki tek aklı başında insan," dedi Bayan Cormaci. Lizzie'nin zaten kusursuz görünen örgülerini düzeltir gibi yaptı. "Bir milyon dolar verseniz beni Yeraltı'na indiremezsiniz. Asla gitmem."

Geçen ilkbahar, bir çaresizlik anında Gregor ailesinin tuhaf sırrını Bayan Cormaci'yle paylaşmaya karar vermişti. Ona bütün hikâyeyi anlatmıştı. Babasının üç buçuk yıl önce gizemli biçimde ortadan kayboluşuyla başlamıştı. Önceki yaz Bot'u çamaşırhanedeki kapaktan aşağı düşerken nasıl yakaladığını, New York'un kilometrelerce altındaki Yeraltı diye bilinen garip, karanlık ülkeyi anlatmıştı. Orada yaşayan dev gibi ve konuşan hayvanları, hamam böceklerini, yarasaları, sıçanları, örümcekleri ve bütün diğerlerini, ayrıca Regalia adındaki güzel taş şehri inşa eden soluk tenli, eflatun gözlü insan ırkını da anlatmıştı. Bazı yaratıklar dost, bazıları düşmandı ve aradaki farkı anlamak kimi zaman çok zor oluyordu. Oraya üç kez inmişti: birincisinde babasını kurtarmak için, ikincisinde Felaket adı verilen beyaz fareyle uğraşmak için ve birkaç ay

önce Yeraltı'ndaki sıcakkanlıları etkisi altına alan korkunç bir salgına çözüm bulmak için. Gregor'un annesi bu hastalığa yakalanmıştı ve kimse ne zaman eve dönebilecek kadar iyileşeceğini bilmiyordu. Son olarak Bayan Cormaci'ye Yeraltı'nda kendisinden savaşçı olarak söz eden bir takım kehanetler olduğunu ve bu "savaşçı"nın sıradan bir savaşçı değil, çok ender rastlanan ve "öfkeci" diye bilinen, ölümcül nehlikede bir özelliğe sahip olduğunu ve Regalia'da yaşayan halkın soyunun tükenmesini önleyecek önemde biri olduğunu anlatmıştı.

Bayan Cormaci sözünü hiç kesmemiş, yorum bile yapmadan dinlemişti. Bitirdiğinde yalnızca şöyle demişti, "Şimdi her şey anlaşıldı."

En ilginç olanı, ona inanmış görünmesiydi. Pek çok soru sormuştu tabii. Hatta bütün hikâyeyi bir de babasından dinleyerek kontrol etmeyi ihmal etmemişti. Uzun bir süredir bu ailede garip bir şeyler döndüğünden şüphelenmekte olduğu için gerçeği duymak onu neredeyse rahatlatmış gibiydi. Bu anlatılanlar; zamansız ortadan kaybolmaları, Gregor'un yara izlerini ve Boz'un çevresinde gördüğü her hamam böceğine özenle selam verercek dolaşmasını açıklıyordu.

Yeraltı'nın fantastik doğası Bayan Cormaci'nin bunu kabul etmesini sağlamıştı. Ne de olsa o posta kutularına bıraktığı ilanlarla tarot falı baktığını duyuran biriydi. Yine de, onu koruşan kocaman yarasayla tanıştırmak için ilk kez çamaşır odasına indirip ızgaranın yanına götürdüğünde Bayan Cormaci biraz sarsılmıştı. Yarasayla kibarca sohbet etmişti, havadan sudan konuşmuşlar, bu sırada kurutucunun üflemesiyle havaya fırlayan deterjan tozları ya-

ratığın kürküne bulaşınca eliyle süpürmeye çekinmemiş, hatta "Kıpırdama. Kulağında da iplik var," bile demişti. Yarasa gittiğinde Bayan Cormaci'nin soluğunu düzenleyerek kendine gelmesi için uzun bir süre gerekmişti.

"İyi misiniz, Bayan Cormaci?" diye sordu Gregor. En son istediği onu bu kargaşaya bulaştırarak kalp krizi geçirmesine neden olmaktı.

"Ben iyiyim, iyiyim," dedi, farkında olmadan omzuna vurarak. "Yalnızca bütün bunlar sanki daha akla uygun geliyordu, şeyi görene kadar... yarasayı... Şimdi beklediğimden biraz... daha olağandışı oldu."

O andan itibaren, Bayan Cormaci kendini Gregor'un ailesine bakmaya adadı. Buna izin verdiler; onun yardımına o kadar ihtiyaçları vardı ki.

Lizzie'nin örgülerini düzeltmeyi bitirdi. "Kampta giyeceklerinin hepsi güzelce yerleştirildi. Oraya gidet gitmez size öğle yemeği verirler. Bu çöreği yolda yemen için paketleyeyim mi?" diye sordu.

"Hayır, üzgünüm. Onu yemeyeceğim," dedi Lizzie. "Gregor onu Ripred'e götürsün."

"Peki, Liz," dedi Gregor. Bugün büyük sıçanla ekolokasyon dersi vardı. Gregor her ne kadar Ripred'e Lizzie'nin yemeğini götürme fikrinden hoşlanmasa da, bunun kız için önemli olduğu belliydi. Üstelik yemek her zaman sıçanın ruh halini düzeltmeye yarıyordu.

Bayan Cormaci başını salladı. "Orada zor durumda olan pek çok canlı türü var; salgın yaşadılar, yeterince yiyecek yok, sürekli birileri saldırıyor... Nasıl olur da çöreği-

ni kendi başının çaresine bakmayı en iyi başaran tek yaratığa, şu ukala sıçana göndermek istiyorsun, anlamıyorum."

"Çünkü onun çok yalnız olduğunu düşünüyorum," dedi Lizzie usulca.

Gregor teslim olduğunu belirten bir ses çıkardı. Lizzie'ye kalsa kin dolu huysuz Ripred'i bir anda kendisi için üzülüp acıma hissedilebilecek bir varlık haline sokabilirdi.

"Küçücük bir kız için çok büyük bir yüreğe sahipsin," dedi Bayan Cormaci, onu şefkatle okşayarak. "Şimdi gidip dişlerini fırçala yoksa otobüsü kaçıracaksın."

Lizzie kahvaltıdan kurtulduğuna sevinerek odadan çıktı. Bayan Cormaci onun arkasından bakıp başını salladı. "En çok onun için üzülüyorum."

"Belki de kamp ona iyi gelir," dedi Gregor.

"Bundan eminim. İyi gelecek," dedi babası. Ama kimse tam olarak ikna olmamıştı.

Ne olursa olsun, Lizzie on beş dakika sonra şehir çocuklarını kampa götüren otobüsteydi.

Gregor'un Ripred'le olan dersine yetişmek için hâlâ bir saati vardı. Babası ve Bayan Cormaci'yle oturup aile meselelerini tartıştı.

Aşağıda, Regalia'da, insanlar New York şehrinden düşen talihsizlere ait eşyaları bir müzede topluyorlardı. Bu biriktirme işi yüzyıllardır sürdüğü için oldukça büyük bir koleksiyona sahip olmuşlardı. Ailesinin maddi durumu nedeniyle, Gregor'a, oradan değerli olduğunu düşündüğü ne istense alabilme ayrıcalığı sağlanmıştı. Başta yalnız-

ca cüzdan, çanta ve bulabildiği nakit parayı almakla yetinmişti. Bu bir süre onları idare etmişti.

Bayan Cormaci'nin daha büyük planları vardı. "Bay Otts diye birini tanıyorum, antika alıp satıyor." Gregor'a bir valiz vermiş ve gelecek sefer içini doldurmasını söylemişti. O da öyle yaptı. Getirdiklerinden bazıları değersizdi ama içlerinde büyük kırmızı taşlı bir yüzük vardı ki, iki ay boyunca tüm faturalarını ödemelerini sağlamıştı. Artık yüzüğün parası tükenmişti. Bu yüzden yeni bir satış operasyonuna girişmenin zamanı gelmişti. Herkes satılması gereken eşyanın Gregor'un müzede, bir eyerin altında bulduğu, eski ama zarif keman olması konusunda hemfikirdi. Zarar görmemişti ve hâlâ kutusundaydı. Yalnızca bir kez bakarak bile onun iyi para edeceği söylenebilirdi.

Gregor aşağıdan getirdiği eşyaların parasına ne kadar müteşekkir olsa da müzeye yaptığı ziyaretlerden hiç hoşlanmıyordu. Cüzdanlar, yüzük veya keman hakkında düşünmeyi sevmiyordu... onların eski sahiplerini, onları Yeraltı'nda bulan trajik sonlarını. Eşyaların sahiplerinden çok azı kurtarılıp Regalia'ya götürülebilmişti. Geri kalanlar ya düşüşün etkisiyle ya da tünellerde av olarak veya sıçanlar tarafından yenerek ölmüşlerdi. Bu yüzden de bu yaptıkları konuşmaya "aile meselesi" demeyi tercih ediyordu.

Neyse ki, bugünkü Yeraltı ziyareti müze gezisi içermiyordu. Annesini görmeyi, arkadaşlarıyla takılmayı ve güzel bir yemek yemeyi planlamıştı. Yani bugün güzel bir gün olacaktı... Tabii Ripred'le yapacakları ekolokasyon dersi bittikten sonra.

"Sıçanla zamanında buluşmak istiyorsan artık yola

çıkmalısın," dedi Bayan Cormaci.

"Haydi, gel, Bot. Anneyi görmek istiyor musun?" diye sordu Gregor. Ön kapının yanındaki palto askısından bir el feneri alıp kemerindeki halkaya taktı.

"Ev-vet!" dedi Bot. "Sandaletlerimi bulayım!" Heyecanla koşturdu. Lizzie'nin aksine, Bot, Yeraltı'nın en büyük hayranlarındandı.

Bayan Cormaci onlara çamaşırhaneye kadar eşlik edip etrafta gözcülük etmeyi önerdi. Önce onun dairesine uğradılar. Buzdolabını açıp içinden yarısı yenmiş makarna salatasıyla dolu bir kâse çıkardı. "Al," dedi. "Bunu da o sıçana götür."

Gregor, Lizzie'nin peçeteye sarılmış çöreğini havaya kaldırarak gösterdi. "Ripred'in yemeği hazır."

"Bunu da götürsen kolun mu yorulur?" diye sordu Bayan Cormaci.

"Hayır. Yalnızca ona bu kadar güzel bir makarna salatası götürmenin gereği olduğunu sanmıyorum. O kendi yemeğini yakalayabiliyor," dedi Gregor.

"Bunu zaten atacaktım. Mayonez sanki biraz bozulmaya başlamış ama onun buna aldırış edeceğini sanmıyorum," dedi Bayan Cormaci. "Bekle, kesekâğıdına koyayım. Sıçanın kâsemi yalamasını istemiyorum."

Gregor başını salladı. "Siz Lizzie'den betersiniz." O istediği kadar Lizzie'ye çörek hakkında nutuk atsın, Gregor kadını iyi tanıyordu. Yeraltı'na ineceği her sefer Bayan Cormaci bozulmaya başladığı bahanesiyle eline Ripred'e götürmesi için bir şeyler tutuşturuyordu.

"Belki de kız haklıdır. O sıçanın hayatta nesi var? Evi yok, ailesi yok, sürekli dövüşmek zorunda. Herkesin hayatta küçük mutluluklara ihtiyacı vardır. Tanrı aşkına, götür şu makarna salatasını," dedi Bayan Cormaci.

"Tamam," dedi Gregor. Neden Ripred'e yemek götürmemek için bu kadar inat ettiğini kendisi de bilmiyordu. Evet, inat ediyordu. Gregor ekolokasyon olayında iyi değildi ve Ripred onun bu yavaş ilerleyişi karşısında son derece sabırsız davrandığı için onun kendine olan güvenini sarsmış ve küstahlaştırmıştı. Artık karanlıkta yön bulma konusunda ustalaşma çalışmalarına neredeyse son vermişti ve Ripred bunun farkındaydı. Böylece iki saatlik ekolokasyon dersleri Ripred'in onun ne kadar zayıf ve yeteneksiz olduğunu söylediği iki saatlik işkencelere dönüşmüştü. Ripred'i yemekle ödüllendirmek fikri Gregor'u çıldırtıyordu.

Aşağıda, çamaşırhanede, Bayan Cormaci Gregor'a tamam işareti yapmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin oldu. Gregor ızgaranın kapağını açtı ve birdenbire karşısında Nike'ın kafası belirince ağzından şaşkınlık ışığı çıkmasına engel olamadı. Bot koşarak gelip siyah-beyaz çizgili yarasanın suratını okşadı.

"Selamlar, Prenses," diye mırıldandı Nike.

"Selamlar, P'enses," diye karşılık verdi Bot ve birlikte güldüler. Bu olay şimdiye dek belki elli kere aynen yaşanmıştı ama Bot'u hâlâ güldürebiliyordu. Gregor, Nike'ın yalnızca kız kardeşi bunu çok komik bulduğu için güldüğünü düşünüyordu. "İkimiz de p'ensesiz!" diye açıkladı Bot he-

yecanla Gregor'a.

"Evet, öyle... hâlâ çok komik, Bot," dedi suntarak. Yeraltının kraliçesinin kızı olduğu için Nike gerçek bir prensesti. Hamam böcekleri Bot'u "Prenses" diye çağırıyorlardı çünkü onun için nedense deli oluyorlardı ama bu aslında yalnızca bir lakaptı. "Gelin P'ensesler, yoksa geç kalacağız." Bot'u kucağına aldı ve Bayan Cormaci'ye döndü. "Akşama görüşürüz, değil mi?"

"Elbette. Size iyi eğlenceler. Ben her şeyi idare ederim," dedi yaşlı kadın.

O anda Gregor makarna salatası konusunda olay yarattığı için kendini kötü hissetti. Bayan Cormaci bütün aileyi bir arada tutan tek şeyken onunla aptal bir salata için nasıl tartışabilmişti? "Tamam, çok teşekkür ederim, Bayan Cormaci."

Yaşlı kadın dalgın dalgın elini salladı. "Hayatımda bundan daha önemli neyim var ki? Haydi, gidin artık."

Geçitten aşağı inişleri, karanlık taş tünellerden geçişleri ve Regalia'nın iyi aydınlatılmış sarayına ulaşmaları sorunsuz gerçekleşti ama Bayan Cormaci'yle Ripred'in beslenmesi üzerine yaptıkları tartışma yüzünden programın gerisinde kalmışlardı. Büyük Salon'da yere iner inmez Gregor'un derse yetişmesi gerekiyordu. Annesine kısaca göz atacak zamanı bile kalmamıştı ve hastane katına uğramadan merdivenlerden inmeye başladı.

Sarayın derinliklerinde, Gregor dört kalın taş çubuğu kaldırarak ağır kapının sürgüsünü açtı ve geri dönerken kullanmak için hafifçe aralık bırakarak ilerledi. Ayakları

onu birkaç basamak aşağı indirdi. Regalia konseyi denetlerin burada yapılmasına karar vermişti. Hâlâ şehir surları içindeydiler ama Ripred'in varlığının insanları rahatsız etmeyeceği kadar uzaktaydılar. Sıçanlar ve insanlar yüzyıllardır bir savaş bir barış hali içinde yaşamakta oldukların-dan çok az insan evinin yakınında bir sıçanın dolaşmasına düşüncesine katlanabilirdi.

Ripred her zamanki buluşma yerleri olan geniş, daire şeklindeki mağarada Gregor'u bekliyordu. Sıçan sırtını bir duvara dayamış elindeki bir kemik parçasını kemiriyordu. Gregor'un el fenerinden çıkan parlak ışık gözüne gelince ciyakladı. "Çek şunu gözümden! Kaç defa uyarmam lazım?"

Gregor ışığı başka bir yere yöneltirken yanıt vermeye zahmetine girmedi. Loş ışıkta bile Ripred'in burnunun çalıştığını görebiliyordu.

"Bu koku ne?" diye sordu.

"Lizzie sana bunu gönderdi," dedi Gregor ve çöreği sıçana fırlattı.

Ripred kolayca ağzıyla yakaladı ve tadını çıkararak ağzının içinde dolaştırdı. "Lizzie. Neden ailenin kibar üyeleriyle zaman geçirme fırsatın olmuyor?" diye sordu. "Kese kâğıdında ne var?"

"O da Bayan Cormaci'den," dedi Gregor.

"Ah, La Bella Cormaci," diye içini çekti Ripred. "Mutfak tanrıçası bana bugün ne göndermiş acaba?"

"Kendin bak," dedi Gregor. Tam makarna salatasını da az önce çöreğe yaptığı gibi gönderiyordu ki bitişik tünelden

bir sürtünme sesi duyuldu. Ses onu tedirgin etmişti çünkü burada Ripred ve kendisinden başka kimse olmazdı.

"Sana orada kalmanı söylemiştim!" diye bağırdı Ripred, tünel yönüne doğru.

Kısa bir duraklama oldu, sanki yaratık geri çekilme fikrini düşünüyor gibiydi. Sonra huysuz bir yanıt geldi: "Yemek kokusu aldım." "Yemek" derken ses incelmiş ve ciyaklama şeklinde çatallanmıştı. Gregor'un aklına kuzeni Rodney ergenliğe girdiğinde sesinin çocuklukla ve yetişkinlik arasında gidip gelirken böyle çatlaması geldi.

"O da kim?" diye sordu Gregor.

"Bu senin küçük dostun... Bay Felaket," dedi Ripred. "Son iki bakıcını hallettiğinden beri başıma kaldı."

"Felaket mi?" dedi Gregor şaşırarak. Felaket'i aylardır görmemişti. Kollarında dehşet içinde titreyen yumuşak beyaz kürk topağını anımsadı. Geçtiğimiz aralık ayında Gregor onu öldürme göreviyle yola çıkmış ama Felaket'in yalnızca bir bebek olduğunu görünce bunu yapamamıştı. Bunun yerine eniği Ripred'e vermekle yetinmişti.

"Oraya gelebilir miyim?" dedi ses, tünelden.

"Tamam, neden olmasın?" dedi Ripred. "Gel de yaşamını borçlu olduğun savaşçıya kendin teşekkür et."

Gregor fenerinin ışığını tünelin girişine tuttu, sıçan bebeğin biraz büyümüş halini görmeyi bekliyordu. Onun yerine, kendisini karşısında duran iki buçuk metre yüksekliğindeki beyaz kürk dağına bakarken buldu.

BÖLÜM
2

Gregor'un ağzı bir karış açık kalmıştı. "Tanrım!" Felaket birkaç ay önce Gregor'un kucağında rahatlıkla taşıyabildiği küçük bir enikken şimdi önünde devasa bir sıçan olarak duruyordu.

"Bu daha tam büyümemiş hali," dedi Ripred. "Neofe kadar bir-iki metre daha uzamasını bekliyoruz."

"Kar gibi," diye düşündü Gregor. "Bu karlı dağa bir-iki metre daha mı ekleneceğini düşünüyor?"

"Daha önce karşılaşmıştınız ama sizi yeniden tanıştırmama izin verin."

Ripred kuyruğuyla Gregor'u işaret etti. "Bu Yenilmez Gregor, elinde büyük bir fırsat varken seni öldürmeyi reddeden savaşçı." Sonra Felaket'i gösterdi. "Ve bu da bizim Felaket adını verdiğimiz sıçan, oysa annesi ona çok daha sevimli bir isim vermişti... Pearlpelt*."

Çünkü kürkü inci gibi beyazdı. Çok değişik bir ton-

* Pearlpelt: İnciparı

daydı, inci gibi. Tüyleri ışık aldığında Gregor değişik renklerde yansıdığını fark etti: Pembe, mavi ve yeşil. Yeraltı'nda bir fare için bu alışılmadık bir durumdu hatta beyaz tüylü olabilen yaratıklar için bile normal değildi.

Tek bir beyaz sıçan vardı. İnsanlar Pearlpelt'i *Felaket Kehaneti*'nde sözü geçen Felaket olarak tanımışlardı.

"Selam," dedi Gregor karşısında dağ gibi dikilen yaratığa.

Beyaz sıçan rahatsızca kıpırdandı ama yanıt vermedi.

"Peki, sen hangi ismi tercih ediyorsun?" diye sordu Gregor.

"İsmimin ne olduğunun önemi yok. Herkes bana Felaket diyor. Ripred dışında. O Bay Felaket demeyi tercih ediyor. Benim adımla alay ediyor," dedi Felaket. "Pearlpelt veya Pearliegirlie diye çağırıyor."

Ripred omuzlarını silkmekle yetindi. "Söylemesi zor bir isim, Pearlpelt. Tekerleme gibi. Üç kere hızlı hızlı söylemeye çalışsana. Haydi. Pearlpelt, Pullpet, Purput. Gördün mü? İmkânsız."

"Pearlpelt, Pearlpelt, Pearlpelt," dedi Felaket hızlı hızlı. Ripred'in gözlerine kilitlenmişti. "Söyleyebilir. Yalnızca beni aşağılamak için yapıyor."

Gregor, Felaket'in bu konuda haklı olduğunu biliyordu. Ripred aşağılama konusunda tam bir uzmandı. Ormandaki maceralarına kadar Gregor'a kötü davranmamıştı ama ondan sonra korkunçlaşmış ve bu tavrı ekolokasyon derslerinde iyice kötüye gitmişti. Eğer sıçan, sürekli Ripred'in yanında bulunuyorsa sürekli hedef halinde de-

mekti. Gregor elinde olmadan ona sempati duydu.

"Ona aldırma. Ben öyle yapıyorum," dedi Gregor.

"Senin durumun farklı. Sen öfkecisin," dedi Felaket. "Keşke ben de öfkeci olsaydım. Ya da en azından yetişkin. O zaman her şey farklı olurdu."

"Demek öyle, lütfen bize yetişkin olduğunda nelerin farklı olacağını açıklayabilir misin?" dedi Ripred esneyerek.

"En basitinden, kral olacağım," diye yanıtladı Felaket çabucak.

Gregor onun sözcüklerinden rahatsızlık duydu. Felaket'i öldürmesini istemelerinin nedeni onun güç kazanmasını önlemekti. Kehanet, Felaket'in kötülüğe eğilimi konusunda onları uyarıyordu ve o daha şimdiden kral olmaktan söz etmeye başlamıştı bile. Bu hiç iyi değildi.

"Ya? Peki, bunu sana kim söylemiş olabilir acaba?" dedi Ripred. "Twirltongue mu?"

Felaket bakışlarını yere indirdi. "Belki."

"Çok ikna ediciymiş, değil mi? Ama ben olsam Twirltongue'un söylediklerine çok güvenmezdim. Bir zamanlar beni de sevildiğime ikna etmişti," dedi Ripred.

"Diğer arkadaşlarım da söyledi," dedi Felaket.

"Demek arkadaşların," dedi Ripred isteksizce. "Sana balık veren herkes senin arkadaşın olabilir. Sonra kulaklarına bir şeyler fısıldarlar... ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar cesur olduğunu... nasıl bir gün kral olacağını... Sen de bu yalanları balıklarla beraber yutup midene indirirsin... Seni büyük beyaz aptal... Gerçek düşmanlarının kim oldu-

gu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Sen düşmanımsın, bu kadarını biliyorum!" dedi Felaket tükürürcesine.

"Sen tüm kemirenlerin düşmanısın. Sefil insanlarla uçanlarla ve sürüngenlerle anlaşmalar yapıyorsun, onları yok etmenin yollarını arayacağın yerde! Twirltongue'a senin liderlik etme hırsın yüzünden Görger'e nasıl ihanet ettiğini anlattı. Sanki aklı başında bir kemiren seni izlermiş gibi. Geri kalanımız için sen bir zavallıdan başka bir şey değilsin! Ben seni, ben seni..."

"Beni ne? Ne yapacaksın? Öldürecek misin? Denemesi bedava, Pearliegirlie," dedi Ripred.

Ve o anda, Gregor'un şaşkın bakışları altında Felaket kükreyerek Ripred'e saldırdı. Bunu yapacak cesarete sahip çok az sıçan vardı. Ripred ölümcül bir düşmandı. Felaket ondan daha uzun ve birkaç kilo daha ağır olabilirdi ama onun gibi bir sıçanı alt etmeyi nasıl düşünebilirdi?

Gregor havada uçan pençe ve keskin dişlerden kendini korumak için koşarak birkaç basamak yukarı çıktı. Felaket vahşice dövüşüyordu ama mağarada hiç çaba göstermeden onu kontrol edebilen Ripred'e dokunmayı bile başaramıyordu. Yine de bütün bunları izleyince Gregor ilk kez Felaket'ten korktuğunu hissetti. Onu korkutan devasa boyutları ya da kehanetler değil, Ripred'e saldırmasındaki hırstı. Ya çok cesur ya da çok aptaldı veya kendi gücünün etkisinde kalmıştı. Bu özelliklerden herhangi birinin, insanların bir gün Yeraltı'nı yok edeceğini düşündükleri bir yaratıkta bulunması korkutucuydu.

"Yeter, tamam, sakinleş artık," dedi Ripred. "Sıkılmaya başladım ve ben sıkılınca çok tehlikeli olurum."

Ama Felaket gerileyerek hız aldı ve yeniden saldırıya geçti.

"Kes artık dedim sana," dedi Ripred, Felaket'i savuştururken. Beyaz sıçan büyük bir gümbürtüyle kafasını karşıdaki duvara vurdu. Bu darbe onu bir anlığına da olsa durduracak kadar etkili olmuştu.

"Kendine zarar verene kadar duramıyorsun."

Kafasını taş duvara toslamak canını oldukça yakmış olacaktı ki Felaket pes etmişti. Öne eğilerek oturdu ve pençeleriyle gözlerini kapadı. Sonra Gregor'un beklemediği bir şey yaparak ağlamaya başladı. Üstelik sessiz bir ağlama değil, derin, vücudunu sarsan hıçkırıklarla.

"Tamam, şimdi de ünlü ağlama numarası başladı," dedi Ripred.

Felaket'i ağlarken görmek hiç hoş bir manzara değildi. Dev saldırı sıçarından eser kalmamıştı. Şimdi zorbalığa uğramış iri bir çocuğa benziyordu. "Neden onu biraz rahat bırakmıyorsun, Ripred?" dedi Gregor.

"Çünkü benden nefret ediyor!" diye hıçkırdı Felaket. "Hep nefret etti. Beni zorla yanına aldı. Arkadaşlarımdan ayırdı. Bütün hayatımı onun tutsağı olarak geçirdim."

"Sana bunları mı anlattılar? Senin şu harika arkadaşların?" dedi Ripred. "Sana aynı zamanda yaşamını kurtardığımı ve bir enikken alıp yetiştirdiğimi de söylediler mi? Karnın tok değil miydi bunca zaman? Salgına yakalandın mı? Şimdi benden şikâyet mi ediyorsun?"

"Sen beni yetiştirmedin," dedi Felaket. "Razor yetiştirdi. Bana bir tek o değer verdi."

"Evet ve sen de sana değer veren tek canlıya borcunu nasıl ödedin? Sana acımaya başlamadan önce bunu anlatsana savaşçıya. Haydi, ne duruyorsun, anlatsana!" diye bağırdı Ripred.

Ama Felaket devam etmedi. Onun yerine uzun pembe kuyruğunu ön pençelerinin arasına alıp ucunu emmeye başladı.

"Oh, ühü ühü ühü, zavallı küçük korunmasız Felaket. Razor ona kendi eniği gibi davrandı. Yemedi yedirdi, onu korudu, ona hayatta kalmayı öğretmeye çalıştı. Peki, Razor şimdi nerede? Öldü. Peki, neden? Çünkü Pearlpelt onu bir sürüngen keşi için öldürdü," dedi Ripred.

"Öyle olsun istememiştim," diye sızlandı Felaket. "Acıkmıştım. Bunun Razor'ı öldüreceğini düşünemedim."

"Onu uçurumdan aşağı iterken öldüreceğini düşünmedin mi? Genellikle öyle bir sonucu oluyor," dedi Ripred.

"Uçurumdan düşeceğini düşünemedim. O kadar sert vurmamıştım," dedi Felaket, ağzında kuyruğu varken sesi boğuk geliyordu.

"Ya delilleri yok etmek için cesedini yemeğe çalışman?" Ripred iğrenme hissiyle Gregor'a döndü. "Onu o halde bulduk. Üstü başı Razor'ın kanıyla kaplıydı, ciğerini çiğniyordu."

Gregor sahne gözünde canlanınca midesinin altüst olduğunu hissetti. Felaket'e bakarken zihninde alarm zilleri çalmaya başlamıştı.

"Yo, yo, yo, yo," dedi Felaket. Kuyruğunu eme eme artık kendi kanını içmeye başlamıştı.

"Evet, evet, evet, evet. Daha geçen hafta Clawsin'in bir gözünü kör ettin, Ratriff'in de kolunu koparttın. Neden? Nedenini sen bile söyleyemiyorsun! Şimdi seni her yere yanımda taşımak zorundayım çünkü başka kimse sana dayanamıyor. Bırak kuyruğunu emmeyi!" Ripred öfkeyle patladı. "Kralmış, işe bak! Gerçekten de sıçanların kuyruğunu emen birinden emir almak isteyeceğini mi sanıyorsun?"

"Belki almaya başlamışlardır bile," dedi Felaket de tıslayarak. "Senin bir şeyden haberin yok! Belki benden emir almaya başlamışlardır!"

Bu sözlerin ardından beyaz sıçan yerinden fırlayarak mağaradan çıktı ve gözden kayboldu.

"Sana beklemeni söylediğim yerde bekleyeceksin!" diye bağırdı Ripred arkasından ama Felaket'in kaçarken çıkardığı tırmalama seslerini dışında yanıt gelmedi. "Tabii orayı bulabilirse," dedi sıçan içini çekerek. "Gözünü kırpana kadar kayboluyor."

Ripred sırtını Gregor'un biraz ilerisinde duvara yaslayarak durdu, tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz bekledi. "İşte menzilden çıktı, artık bizi duyamaz. Söylesene, Yerüstlü, onu gördün. Fikrin nedir?"

Gregor bir süre yanıt veremedi. Daha birkaç dakika önce pek çok duyguyu bir arada yaşamıştı: Felaket'i görmesinin şoku, kral olma hırsından rahatsızlık, cesaretinden dolayı korku, duygusal dengesizliğinden dolayı acıma ve bakıcısını öldürmesinden dolayı iğrenme. "Sefil durum-

da," diyebildi Gregor sonunda.

"Tehlikeli bir sefillik ve biz onun yaşamasına izin verdik," dedi Ripred. "Sen bir eniği öldüremediğin için izin verdin. Ben onu öldürmenin her türlü barış durumunu sona erdireceğini düşündüğüm için izin verdim. Onu öldürürsem kimsenin beni izlemeyeceğini söylerken haklıydın."

O anda Gregor aslında Ripred'in gerçek planını bilmediğini fark etti. İlk kez karşılaştıklarında amacının sıçanların kralı Gergor'u tahtından indirmek olduğunu söylemişti. Gregor da bunu yapması için ona yardım etmişti. Acaba şimdi amacı neydi?

"Kral mı olmak istiyorsun, Ripred?" diye sordu Gregor.

"Pek istemiyorum," dedi sıçan içini çekerek."Tek istediğim savaşın sonsuza dek bitmesi. Sence Felaket bunu başarabilir mi?"

"Hayır," dedi Gregor.

"O, tacı istiyor ve alamaması için de bir neden yok. Sence bu durumda ne yapmalıyız?" diye sordu Ripred.

"Yapmak mı?" Gregor'un Felaket hakkında ne yapılması gerektiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Gregor'a doğru eğilen sıçanın sesinde telaş vardı. "Belki de sen haklıydın. Onu kaderinin öngördüğünden farklı yetiştirebilirdim ama bana geldiğinde artık çok geç olmuştu. Babası o zamana kadar onu çoktan etkilemişti."

"Babası mı?" dedi Gregor.

"Snare. Onunla tanışmıştın. Onu, Felaket'in annesiyle ölümüne dövüşürken görmüştün," dedi Ripred.

"Evet..." Gregor labirentte Felaket'in annesi Goldshard

ile gri sıçan Snare arasındaki kavgayı anımsıyordu ama Gregor, Snare'in Felaket'in babası olabileceğini hiç düşünmemişti. Hiç babaya benzer bir tarafı yoktu.

"Snare herkese göre kötü karakterli bir yaratıktı. Neden Goldshard'ın bu konuda uyarmama rağmen onu eş olarak kabul ettiğini anlamak imkânsız. Beni dinlemediği için sonradan çok pişman oldu. Felaket'in kardeşlerine ne olduğunu hiç merak etmedin mi?" diye sordu Ripred.

"Hayır," dedi Gregor. "Ama şimdi düşününce Felaket'in tek enik olması biraz garip geliyor."

"Snare hepsini öldürdü. Hem de Goldshard'ın ve Felaket'in gözleri önünde. Felaket'in sütüne ortak olmalarını istemedi," dedi Ripred. "Buna hiç gerek yoktu çünkü hangi aileye verse diğer enikleri kabul ederlerdi."

"Bu çok korkunç," dedi Gregor.

"Felaket bunu hatırlıyor. Snare onu döverdi de. Üstelik anne ve babası birbirlerini öldürdü," dedi Ripred. "Sen onun bunları hatırlayamayacak kadar küçük olduğunu düşünmüş olabilirsin ama ona Snare'in adını söyle ve bak nasıl tir tir titriyor."

"Sence sonunda kral olmayı başarabilir mi?" diye sordu Gregor.

"Takipçi bulmakta zorlanmaz, ne de olsa o Felaket. Beyaz kürkü ve kocaman cüssesi de var, içinde Yeraltı'nı silip süpürecek kadar nefret olduğunu da biliyoruz. Birçok sıçan, onlara duymak istediklerini söylediği sürece dengesizliğine de aldırış etmeyecektir. Çok uzun süre aç yaşadılar, pek çoğu salgında hayatını kaybetti... özellikle enikler.

[illegible] aldığı sürece kemirenler onun kim olduğuna veya ne yaptığına aldırış etmezler," dedi Ripred.

Ripred konuştukça Gregor'un sırtından bir ürperti geçti. Gregor bu hırslı, kinci, vahşi, nankör ve sorunlu dev beyaz sıçanı kurtardığı bebekle karşılaştırıyordu. Annesini burnuyla dürterek uyandırmaya çalışan Felaket'in görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi. "Belki Goldshard yaşasaydı," dedi Gregor, "belki o zaman iyi biri olurdu."

"Ama yaşamadı ve bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz," dedi Ripred. Beşini salladı ve yeniden duvara yaslandı. "Razor ona çok iyi baktı. Bugün gördüklerini dikkate almazsan, ben de ona enikken kötü davranmadım." Ripred'in gözleri karanlıkta parladı. Pençeleri göğsündeki tüyleri taradı, kürkünün arasında Gregor'un babasını kurtarmaya gittiklerinde aldığı büyük yaranın izi hâlâ belli oluyordu. Ripred'in omuzları ağır bir yük taşıyormuş gibi düşmüştü. Çökmüş görünüyordu.

Gregor, Bayan Cormaci'nin onun hayatında biraz da olsa neşeye ihtiyacı olduğunu söylediğini anımsadı. Makarna salatasını uzattı. "Al."

Ripred kese kâğıdını aldı ve burnunu içine soktu. Birkaç lokma aldıktan sonra kese kâğıdını buruşturup ağzına attı ve onu da yedi. Yemek onun ruh halini kesinlikle değiştiriyordu. Kasları gevşedi ve tatmin olmuş bir ses çıkardı. "Hmm. Ne yapılması gerektiğini biliyorum. Beklemek işleri kolaylaştırmayacak. Hemen yapıp bitirmeliyiz."

"Neyi?" diye sordu Gregor. "Neyin hemen yapılması gerekiyor?"

"Sen benim söylediklerimi hiç dinlemez misin?" dedi Ripred.

Gregor dinlemişti ama demek ki anlamamıştı. "Felaket'in bir sorun olduğunu biliyorum..." diye başladı. Ripred bir pençesini Gregor'un omzuna koyarak sözünü kesti. Gregor, sıçanın parlak gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Küçük ve şekli bozulmuş olarak.

"Onu öldürmek zorundayız, Savaşçı," diye fısıldadı Ripred. "Hem bu ne kadar erken olursa o kadar iyi."

BÖLÜM
3

"Onu öldürmek mi?" diye sordu Gregor şok içinde. Duyduklarından Felaket'in danışmanlığa veya gözetim altına alınmaya ihtiyacı olduğu gibi anlamlar çıkartmıştı yalnızca. Evet, o bir felaketti, hatta biraz da deliydi ama neler yaşadığına bakılırsa bu normaldi. Gregor, Felaket'in Razor'ı uçurumdan aşağı isteyerek ittiğine inanmıyordu. Bütün o ağlamalar ve kuyruk emmelerden sonra öyle düşünmesi zordu. Yamyamlığın iğrenç bir davranış olduğunu kabul ediyordu ama Gregor'un bildiği kadarıyla sıçanlar zaten birbirini yiyordu. İlk görevinde, bir örümceğin diğerini yediğine tanık olmuştu ve Ripred'in bu durumla bir sorunu olmamıştı. Felaket'in diğer sıçanlara zarar vermesine gelince... Sıçanlar zaten sürekli birbirleriyle kavga dövüş halindeydi. Felaket'in belki de yalnızca kendini kontrol etmesine yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı. Kendisi de hâlâ güçlerini kontrol etmeyi öğrenememiş bir öfkeci olan Gregor'a göre, onu ölümle cezalandırmak acımasızlıktı.

"Evet, onu öldürmeliyiz ve kaybedecek zamanımız yok," dedi Ripred.

"Ama... Benim onu öldürmek için bir şansım olmuştu ve yapamamıştım, unuttun mu?" dedi Gregor.

"O zaman işler başkaydı," dedi Ripred.

Gregor'un beyni Ripred'in hızlı hızlı söylediklerini sindirmekte güçlük çekiyordu. Anlamaya çalıştı. "Madem onun ölmesi gerektiğini düşünüyorsun, neden kendin öldürmüyorsun?"

"Kehanet yüzünden," dedi Ripred.

Kehanet mi? Gregor'un bildiği kadarıyla başka kehanet yoktu. Aslında son zamanlarda hayatının öncekine göre çok daha kolay olmasının nedeni tepesinde sallanıp onu tehdit eden başka bir kehanetin olmamasıydı. Yüzlerce yıl önce Regalia'yı kuran ve bir odayı boydan boya kazdığı kehanetlerle donatan Sandwich'li Bartholomew'dan geriye başka uyarı kalmamıştı. Savaşçı olarak, Gregor'un şimdiye dek üç kehanette adı geçmişti. Daha fazlası olması imkânsızdı. Ama yine de...

"Ben başka kehanet olduğunu duymadım," dedi Gregor. Belki de bu yine salgının ilacını bulmak için Gregor'u Yeraltı'na inmeye kandırırken başvurduğu gibi Ripred'in yarı gerçeklerinden biriydi.

"Peş peşe gelen iki taneden sonra biraz dinlenmenin adil olacağını düşünmüştük. Ama inan bana, gerçekten var," dedi Ripred. "Adı da *Zaman Kehaneti*."

"Ve orada benim Felaket'i öldürmem gerektiği mi anlatılıyor?" dedi Gregor.

"Bu benim yorumum, evet. Ama merak etme; sana yardım etmek için ben de orada olacağım," dedi Ripred. Sıçan planını anlattıkça rahatlıyor gibiydi. "Dinle, bunu yarın, ders sırasında yapacağız. Kılıcını getir," dedi. "Ve bunu sakın kimseye söyleme!"

Gregor sıçanın son söylediğinden hoşlanmamıştı. "Vikus'a bile mi?" Yaşlı adam Regalia konseyinin başındaydı ve Ragalia'nın kraliçesi Luxa'nın büyükbabasıydı. En önemlisi de, gerçekten Gregor'un güvenebileceğini bildiği çok az sayıdaki Yeraltılıdan biriydi.

"Özellikle Vikus'a. Felaket'i buraya getirdiğimi bilirse çok zor durumda kalır. Konsey benim bile burada olmamı istemiyor. Vikus duyduğu her şeyi konseye iletmek zorunda. Zaten karısının salgında oynadığı rol yüzünden duyduğu suçluluk onu yıprattı," dedi Ripred. "Bu yüzden, yarın, aynı saatte aynı yerde buluşalım. Kılıcını getiriyorsun ve ondan kurtuluyoruz."

Gregor dudaklarını sımsıkı kapadı. Ripred'le tartışmaya çalışmanın anlamı yoktu. Sıçan ne olursa olsun Felaket'i öldürmeleri gerektiğine inanmıştı. Ne yapacağına tam olarak karar verene kadar karşı çıkmanın faydası olmayacaktı. Doğru olmadığından emin olduğu tek şey, Ripred'le bir mağarada baş başa verip Felaket'in cinayetini planlamaktı.

"O zaman, yarın görüşürüz," diyebildi Gregor.

"Anladığına sevindim, Gregor. Başka seçeneğimiz yok." Bunu söyler söylemez de karanlığa karıştı.

Gregor aklı karışmış halde yavaş yavaş kente dönmek için yola çıktı.

"Yerüstlü!" Ses Gregor'u yeniden dünyaya getirdi. Ayakları onu doğruca hastane katına götürmüştü. Annesinin odasının kapısında duran Howard'ı gördü. Gregor arkadaşına, salgından önceki halini düşünmeden bakamıyordu; o zamanlar sağlıklı, güçlü, iri yapılı, pürüzsüz tenliydi. Bundan birkaç ay önce ölümü yenmişti ama hâlâ eski halinden on kilo daha zayıftı ve yüzündeki mor izler, iyimser doktorların söylediğine göre biraz solacaktı ama asla tam olarak geçmeyecekti.

Hastalık Howard'ın hayatının yönünü değiştirmişti.

Regalialılar onun salgın yüzünden hâlâ hastalarla dolu olan hastanede çalışmasını ve doktor olmak için eğitim almasını uygun görmüşlerdi. Howard genç ve güçlüydü ve diğer kurbanlara göre iyileşip toparlanması çok daha hızlı olmuştu. Hâlâ iyileşmemiş olan, Gregor'un annesi gibi pek çokları vardı ve Howard kendini onlara yardım etmeye adamıştı.

"Yerüstlü, sana bir sürprizim var!" dedi Howard.

"Umarım iyi bir sürprizdir," dedi Gregor, Ripred'in sürprizinin etkisinin bütün güne yeteceğini düşünerek.

"Gel de kendin gör," dedi Howard, eliyle odaya girmesini işaret ederek.

Gregor annesini bir sandalyede otururken buldu. Yüzü endişeyle buruştu. "Yataktan çıkmışsın. Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ben mi? Sabahın altısından beri ayaktayım. Kahvaltı sofrası hazırladım, yarasa sırtında gezdim, şimdi de odanın mobilyalarını yeniden düzenlemeyi düşünüyorum. Bu

dekordan biraz sıkıldım," dedi annesi.

Gregor güldü. Annesi kuşkusuz bunların hiçbirini yapmamıştı ama onu hastalandığından beri ilk defa yatağının dışında görüyordu. "Belki de mobilya düzenleme işini yarına bırakmalısın."

"Bu doğru, sizi tekrar yatağınıza alsak iyi olur," dedi Howard. "İlk günden fazla yorulmanızı istemeyiz." Onu kaldırmak için yanına gitti.

"Hayır, Howard, bırak da önce kendim deneyeyim," dedi Gregor'un annesi, büyük bir kararlılıkla kendi kendine ayağa kalktı. En fazla beş adım ötede olmasına rağmen ancak son saniyede kendini yatağa atmayı başardı.

Howard ve Gregor onu yerleştirmek için yanına koştular. "Bu çok iyiydi," dedi Howard cesaretlendirerek. "Her gün biraz daha kolay olacak ve kısa zamanda gücünüzü geri kazanacaksınız. Ben şimdi ilaç dağıtımına çıkayım."

"Şu Howard çok iyi bir çocuk," dedi Gregor'un annesi yalnız kaldıklarında.

"O harikadır," dedi Gregor.

"İyi bir doktor olacak," dedi Gregor'un annesi. "Belki sen de bir gün doktor olursun."

Gregor başını salladı ama doktor olmak aklının köşesinden bile geçmemişti. Ne olmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu aslında. Yeraltı'na düştüğünden beri sanki bir mesleği varmış gibi hissediyordu: Savaşçılık. Bu onun istediği veya sevdiği ya da annesinin on iki yaşındaki oğlu için onay vereceği türden bir iş olamazdı. Annesinin Yeraltılıların onu kehanetlerde adı geçen savaşçı olarak kabul ettiği-

ni bilmesine rağmen bunun sürünün edildiğini duyduğu anda yüzü asılıyordu.

"Bot nerede?" diye sordu Gregor, konuyu değiştirmek için.

"Beni ziyarete geldi sonra Luxa onu eğitim alanına çalışma yapmaya götürdü," dedi annesi. "Lizzie rahat gitti mi?"

Gregor annesine evdeki son gelişmeleri anları, Lizzie'nin kampa gidişi, kemanı satma planları, sıcak hava dalgası. Annesi her bilgi kırıntısına muhtaç bir tavırla başını sallayarak dinledi. Daha fazla ayrıntı ekleyerek konuyu uzatmak istedi ama aklı bunu yapamayacak kadar Ripred ve Felaket buluşmasına takılmıştı.

"Bugün aklın başka yerde," dedi Gregor'un annesi. Parmakları yanağındaki mor izi bulmuştu. Ne zaman endişelenmeye başlasa bunu yapıyor, yara izine dokunuyordu. "Sorun ne, Gregor?"

"Bir şey yok," dedi.

Annesinin bakışlarından ona inanmadığı belliydi, neyse ki tam o anda Howard annesinin ilaçlarıyla geri dönerek artık dinlenmesi gerektiğini söyledi.

"Yakında görüşürüz," dedi Gregor, kaçabildiği için sevinerek.

Aceleyle arkadaşlarını bulmaya gitti. Eğer Luxa Bot'u eğitim alanına götürmüşse şimdi orada bir maç veya eğitim olmalıydı. Kan toplarının kullanıldığı eğitimlerden biri olmadığını umdu. Keyfinin yerinde olduğu zamanlarda bile kan toplarının patlayıp kendilerini kesen kılıç da

dâhil her yeri o iğrenç kırmızı sıvıya boyamasından nefret ediyordu. Hele şimdi bunu hiç kaldıramazdı.

Gregor alana ulaştığında çok daha eğlenceli bir eğitimle karşılaştı. Uçaklıklar yarasa sırtında uçmayı öğreniyorlardı. İlk bakışta tavandan küçük çocuklar yağıyormuş gibi bir görüntü vardı ama hiçbir yağmur damlası yere ulaşmıyordu. Yarasalar bir çocuk alıp havalanıyorlar, takla atarak onu düşürüyorlardı. Havada kalan çocuk bazen on, bazen elli metre serbest olarak düşüyor, sonra onu alıp havalanacak ikinci bir yarasa tarafından yakalanıyordu.

Eğitimi Mareth yürütüyordu. Asker, sahanın ortasında koltuk değneğine dayanarak ayakta duruyordu. Doktorlar onun kaybettiği bacağının yerine geçmesi için balık kemikleri ve deriden yeni bir protez yapmışlardı ama henüz alışma aşamasındaydı. Regalia'nın kraliçesi Luxa ona eşlik ediyordu, tabii buna eşlik denebilirse... çünkü o anda ikisi de yukarıda olanları izlerken gülme krizine tutulmuşlardı. Mareth, Luxa'nın kendisine öğrettiği taklayı yapmayı çalışan Bot'u işaret etti. Bir yarasa onu düşürdüğünde top gibi kapanıp havada birkaç defa dönüyordu. Kontrolü kaybettiği için hareket, her seferinde kolları kanat gibi iki yana açılmış bir şekilde yere hızla inerken bitiyordu. "Beni!" diye haykırıyordu bir yarasanın onu almaya gelmesini garantilemek için.

"Kapalı kal, Bot!" diye ona bağırdı Luxa kahkahaların arasından. "Dizlerini tut!"

"Dizlerimi tutuyorum!" diye onayladı Bot. Taklayı yeniden denedi ve bir kez daha yavru kuş çırpınmasıyla sonlandı. "Beni!"

"Az kalmıştı, Bot! Tekrar dene!" diye bağırdı Luxa cesaret vererek. Gregor bir süre durup yarasalarla çocukları izledi, sonra yalnızca ona odaklandı. Luxa'yı bu kadar neşeli görmeye hâlâ alışamamıştı.

Yaralı yarasası Aurora'yla üç ay ormanda mahsur kalmak ve fare sürüsüyle yaşamak Luxa'yı değiştirmişti. Evde olduğuna çok seviniyordu ve halkı da onu gördüğü için mutluluktan çıldırmıştı. Sanki hükümdarları olarak bu on iki yaşındaki kız başlarında olduğu için ne kadar şanslı olduklarını ilk kez anlamışlardı.

Luxa on altı yaşına gelene kadar tam yetkiye sahip olmayacaktı ama on iki yaşındayken bile etkisi büyüktü ve kanun çıkartılırken ona da konseyde oy verme hakkı tanınmıştı. İnatçı karakteri yüzünden konseye zor anlar yaşatmasına rağmen Luxa zekiydi, güçlüydü ve tartışmasız çok cesurdu. Genç kraliçe ve halkı arasında büyük bir takdir yeşermekteydi.

Bunların hepsinin Luxa'nın mutluluğunda rolü vardı ama Gregor en büyük neşe kaynağının ormanda bulduklarının altı yaşındaki limon yeşili gözlü, siyah bukleli yarı yerli kuzeni Hazard olduğunu biliyordu. Babası Hamnet karınca ordusu tarafından öldürüldüğünde Hazard kimsesiz kalmıştı. Luxa onu yanına alıp Regalia'ya götürmüş ve sözünü tutarak onu öz kardeşi gibi kabul etmişti. Kraliyet odalarında birlikte kalıyorlardı, yemekleri birlikte yiyorlardı, çocuk köpek yavrusu gibi onun peşinden ayrılmıyordu. Luxa da kendisine onu sevme izni vermişti.

Gregor, Hazard'ı başının üstündeki bir yarasadan dö-

nerek inerken gördü. Hazard diğer çocukların çoğundan yaşça büyük olmasına rağmen yarasaya binmek onun için yeni bir beceriydi. Uçuş eğitimlerine katılabiliyordu ama silahlar konusunda eğitilmesini Luxa kesin bir dille yasaklamıştı. Babasının ölüm döşeğindeki son isteği Hazard'ın savaşçı olmak dışında ne isterse olmasının sağlanmasıydı ve Luxa bu dileği yerine getireceğine dair yemin etmişti. Diğer çocuklar savaş eğitimi alırken Hazard da zaten olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğu diller konusunda eğitim görüyordu. Normalde Regalialılar başka yaratıkların dilini öğrenmeye tenezzül etmezlerdi ama Hazard ormanda büyümüştü ve orada onunla konuşan her şeye karşılık vermeye çalışmıştı.

Regalia'ya geldiğinde kertenkeleceye yakınlığı vardı ve diğer pek çok hayvanın dilinde de yetenekliydi. Luxa'nın olduğu gibi Hazard'ın da büyükbabası olan Vikus, onun için bir eğitmen grubu ayarlamıştı. Gregor'dan çok daha istekli bir öğrenci olduğu için Hazard'a karşı sabırlı bir öğretmen olan Ripred ona saçan dilinde ciyaklamayı öğretiyordu. Pek çok kez Bot'un hayatını kurtaran hamam böceği Temp, hem ona hem de "Prenses"ine tıkırdamalı böcek dilini öğretiyordu. Ve güzel kırmızı bir örümcek olan Purvox, kendi tuhaf titreşimli dilini öğretmesi için özel olarak getirtilmişti. Boş zamanlarında Hazard, çıkardıkları bazı sesler insan kulağının yakalayamayacağı tiz perdelerde olsa da yarasalarla konuşmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarına doğru yürürken arkasında bir mırıltı duydu, "Atla." Bir adım attı ve bacaklarını iki yana açarken olabildiğince yükselmeye çalışarak zıpladı. Bir saniye son-

ra Ares'in sırtında uçuyordu. Gregor, Ares'in yanındayken hep güvende olduğunu hissetmişti. İkisi birbirinin bağımsız, insan-yarasa takımı olarak ölene kadar birbirlerini korumaya yemin etmişlerdi. Birlikte pek çok zorluk yaşadıktan sonra gerçekten iyi birer dost olmuşlardı.

"Nasıl gidiyor, dostum?" diye sordu Gregor.

"İyi. Her şey iyi gidiyor," dedi Ares.

Gregor elini Ares'in boynunda gezdirdi. Yeni büyüyen bir tabaka simsiyah parlak kürk, altındaki mor salgın yarasını örtmüştü. Gregor'un yarasası salgının ilk kurbanı olmuştu ve atlatmakla kalmayıp en hızlı iyileşme sürecini de o geçirmişti. İlacı almaya başladıktan birkaç hafta sonra doktorlara onu taburcu etmeleri için yalvarıp yakarmaya başlamıştı. Tam olarak iyileşmeden Regalia dışındaki gizli mağarasına gideceğinden korkan doktorlar onu ancak Luxa'nın gözetiminde olma şartıyla salıvermişlerdi. Böylece artık o, Luxa ve Hazard'la beraber sarayın kraliyete ayrılmış bölümünde yaşamaya başlamıştı. Gregor, Ares'in arkadaşlarıyla birlikte olmayı tek başına bir mağarada yaşamaya tercih ettiğini düşündü.

"Ne zaman yemek yeriz sence?" dedi Gregor karnı guruldarken.

Mareth ıslık çalınca bütün yarasalar ve minik yükleri sahaya iniş yaptı.

"Şimdi yeriz, eğitim bitti nasıl olsa," dedi Ares.

On dakika sonra, yemeklerle donatılmış büyük bir masanın etrafına dizilmişlerdi bile. Gregor, Luxa, Hazard, Bot, Ares ve Aurora'nın yanı sıra, Hazard'ın gözlerini ayır-

ramadığı genç bir yarasa da oradaydı: Thalia. Açık şeftali rengiyle, üzerindeki beyaz çizgileriyle kediye benzeyen, henüz yarı erişkin ve Gregor'un inanılmaz bulduğu bir mizah anlayışına sahip bir yarasaydı. Bazı Yerüstlü hikâyelerini onun için uyarlayıp anlatmıştı. "Neden yarasa köprüden geçmiş? Öbür tarafa gitmek için." Bunun gibi bir espri, hiç abartısız onu on dakika boyunca güldürebiliyordu.

Bugün için eski bir bilmece hazırlamıştı: "Neden dört beşten korkar? Çünkü beş altıyı yedi." Ne yazık ki espriyi duyduğunda genç yarasanın ağzı yemek doluydu ve bu nedenle az daha boğulacaktı.

"Sence bir gün olgunlaşacak mı?" diye fısıldadı Gregor Luxa'nın kulağına.

"Umarım. Hazard bütün kalbiyle onunla bağlanmaya hazırlanıyor," diye fısıldadı Luxa yanıt olarak.

Gregor bol miktarda kızarmış balık, marine edilmiş mantar ve taze ekmek yedi. Aklı Ripred ve Felaket'te olduğu için konuşmalara çok az katıldı. Yemekten sonra diğerleri oyun oynamak üzere Luxa'nın dairesine giderlerken Gregor müzeyi ziyaret etmesi gerektiğini söyledi. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ripred'in uyarısına rağmen Gregor'un içinden bir ses Vikus'a gidip her şeyi anlatmasını söylüyordu ama Vikus'un konseye gideceği doğruydu ve konseydeki üyelerin pek çoğu beş para etmezdi. Keşke Ripred'in sözünü ettiği kehaneti öğrenebilseydi...

Nerissa! Gregor topuklarının üzerinde dönerek müze yerine Sandwich'in kehanetlerini yazdığı taş odaya yöneldi. Nerissa zamanının çoğunu orada geçirirdi. Eğer

Gregor'u bekleyenleri söyleyecek biri varsa o da o kızdı. Nerissa, kraliyet ailesine mensuptu. Luxa'nın kuzeniydi ve herkesin Luxa'nın sıçanlar tarafından öldürüldüğünü düşündüğü birkaç ay boyunca taci o takmıştı. Güçlü kuzeninin aksine, Nerissa çok kırılgan ve duygusal yönden çok hassastı, üstelik gelecekten kesitler görme yeteneğine sahipti.. bazen. Gregor öfkeciliğini nasıl kontrol edemiyorsa o da öngörülerini edemiyordu. Genellikle gördüğü şeylerin bir saat sonra mı gerçekleşeceğini yoksa yüzyıl önce gerçekleşmiş mi olduğunu ayırt edemiyordu. Yine de haklı olduğu zamanlarda kesinlikle sonuna kadar haklıydı.

Umduğu gibi, Gregor, Nerissa'yı tek başına kehanet odasında otururken buldu. Fiziksel durumu geçici kraliçelik yaptığı dönemden önceki haline geri dönmüştü. Uzun, örgülü saçları beline kadar iniyordu ve kat kat birbiriyle uyumsuz giysiler giymişti. "Selamlar, Yerüstlü," dedi soluk, hayaletimsi gülümsemesiyle.

"Selam, Nerissa," dedi Gregor hemen konuya girmek isteyerek. "Baksana, kehanetleri düşünüyordum da, benim hakkımda olanları yani. Başka var mı?"

"Evet," dedi Nerissa. "Özellikle bir tane."

"Yine mi Felaket'i öldürmem gerekiyor?" diye sordu Gregor.

Kız ona anlamamış gibi bakıyordu. "Çok belirsiz. Büyük ihtimalle ölecek," dedi Nerissa. "Neden bunu sordun, Gregor?" Gregor, Ripred'i ortaya atmak istemediği için yanıt veremedi. "Birisi aklına Felaket'le ilgili fikirler mi sokuyor yine? Ama o 'birisi'ne söyle, o kehanet gelecekten söz

ediyor, şimdiki zamandan değil."

"Nereden biliyorsun?" dedi Gregor.

"Çünkü kehanette geçen olaylar henüz gerçekleşmedi. Belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. Bunu o 'birisi' de bence gayet iyi biliyor. Belki kaderi değiştirebileceğini sanıyor ama yapamayacak," dedi Nerissa.

"O 'birisi'nin Ripred olduğunu biliyor," diye düşündü Gregor. "Bana kehaneti gösterebilir misin?" diye sordu yüksek sesle.

"Hayır. Sana bir faydası olmaz. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse sana zarar vereceğini düşünüyorum. Kendinin ve sevdiklerinin güvenliği için ne olursa olsun bu bilgiden uzak durmalısın. Kuşkusuz gidip Vikus'a sorabilirsin, seni durdurmak için yapabileceğim bir şey yok," dedi Nerissa.

Böyle bir uyarıdan sonra ne diyebilirdi ki? Üstelik bu konuları Vikus'la konuşmamaya çoktan karar verdiği için aldırmıyormuş gibi başını salladı.

"Hayır, madem bilmemem gerektiğini söylüyorsun, boş ver."

En azından yakın zamanda Felaket'le uğraşmasının gerekmeyeceğini duyduğu için sevinmişti. Nerissa'nın dediklerine göre belki asla gerekmeyecekti. Diğer yandan, Nerissa'nın söyledikleri Ripred'i vazgeçirmeye yetecek nitelikte değildi. Sıçan da diğer pek çokları gibi onun kâhinliğine pek güvenmezdi.

Beyni patlayacak hale gelene kadar düşünmesine rağmen Gregor ertesi günkü derslerinin saati geldiğinde hâlâ

bir çözüm bulamamıştı. Demir kapının sürgülerini çekerken planını gözden geçirdi. Ripred'le buluşup onu Felaket'i öldürme fikrinden vazgeçirmeye çalışacaktı.

Gregor bunu başarma konusunda kendine hiç güvenmiyordu, bu yüzden yedek plan olarak beyaz sıçanın hayatını kurtarması gerekirse kullanmak üzere kılıcını kemerine asmıştı. Ripred'i dövüşte yenmek pek mümkün olabilecek bir şey değildi ama Gregor, Felaket kaçana kadar onun dikkatini dağıtmayı başarmaya razıydı.

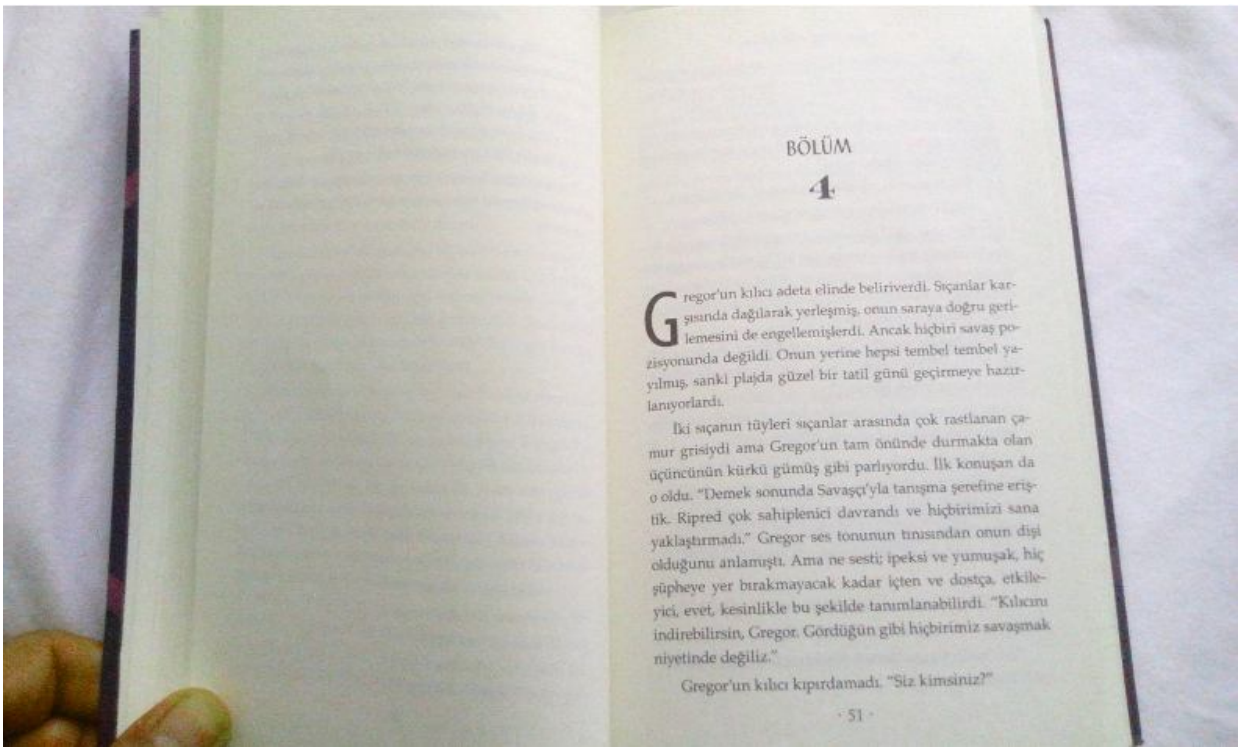
Eğer dövüşmeleri gerekirse Ripred'in ilk yapacağı şeyin onun ışığını söndürmek olacağını bildiği için bileğine küçük bir el feneri bantlamıştı. Yanına meşale almak istememişti çünkü elinde tutması gerekecekti, onun yerine ormanda kullandıklarına benzeyen büyük bir gaz lambası almıştı. Gerekirse onu yere koyabilirdi.

Daire biçimindeki mağaraya girince kendini olacaklara hazırladı. Felaket'i hayatta tutmaya yarayacak tüm bilgileri aklında bir araya topladı. Buluşma yeri boştu. Ripred yoktu, Felaket yoktu, kimse yoktu. On, belki on beş dakika boyunca bekledi. Ripred hiç geç kalmazdı. Hatta onu görmeyi beklediğiniz andan önce, en beklenmedik yerlerden fırlamak gibi bir alışkanlığı vardı. Gregor tam Regalia'ya geri dönmeye karar verdiği anda, tünelin bir gün önce Felaket'in geldiği tarafında bir tırmalama sesi duyar gibi oldu.

"Ripred?" diye seslendi sesini fazla yükseltmeden. Yanıt yoktu. "Pearlpelt?" Zayıf tırmalama sesi yeniden duyuldu. "Orada kimse var mı?" Gregor gaz lambasını yere koyup kolundaki fenerin ışığını ayarladı. Tünelde sesin gel-

diği yöne doğru ilerlerken, sesin onu lambanın ışığından, merdivenlerden ve yukarıda yer alan şehirden uzaklaştırmaya çalıştığı duygusuna kapıldı. "Hey?" Küçük bir mağaraya girdi. Sol tarafından başka bir ses, küstah bir kahkaha duyuldu. Gregor'un ensesinden kötü bir ürperti geçti. O anda büyük bir hata ettiğinin farkına vardı.

Kapıya doğru koşmak için arkasını döndü. Gölgelerin arasından çıkan üç sıçan yolunu kesti. Gregor hiçbirini tanımıyordu.

BÖLÜM
4

Gregor'un kılıcı adeta elinde beliriverdi. Sıçanlar karşısında dağılarak yerleşmiş, onun saraya doğru gerilemesini de engellemişlerdi. Ancak hiçbiri savaş pozisyonunda değildi. Onun yerine hepsi tembel tembel yayılmış, sanki plajda güzel bir tatil günü geçirmeye hazırlanıyorlardı.

İki sıçanın tüyleri sıçanlar arasında çok rastlanan çamur grisiydi ama Gregor'un tam önünde durmakta olan üçüncünün kürkü gümüş gibi parlıyordu. İlk konuşan da o oldu. "Demek sonunda Savaşçı'yla tanışma şerefine eriştik. Ripred çok sahiplenici davrandı ve hiçbirimizi sana yaklaştırmadı." Gregor ses tonunun tınısından onun dişi olduğunu anlamıştı. Ama ne sesti; ipeksi ve yumuşak, hiç şüpheye yer bırakmayacak kadar içten ve dostça, etkileyici, evet, kesinlikle bu şekilde tanımlanabilirdi. "Kılıcını indirebilirsin, Gregor. Gördüğün gibi hiçbirimiz savaşmak niyetinde değiliz."

Gregor'un kılıcı kıpırdamadı. "Siz kimsiniz?"

"Bunlar Gushgore ve Reekwell," dedi gümüş renkli sıçan. Diğer iki sıçan isimleri söylendiğinde kibarca başlarıyla selam verdiler. "Ve benim adım da Twirltongue."

Twirltongue... demek Felaket'e kral olması gerektiğini söyleyip duran sıçan buydu. Ripred onun için ne demişti? Çok ikna edici olduğunu mu?

"Sen Felaket'in arkadaşlarındansın," dedi Gregor.

"Felaket'le tanıştın mı?" diye sordu Twirltongue.

"Evet, onunla..." diyecekken Gregor birden sustu. Neden bu sıçana açıklama yapacaktı ki? Ripred'in ona güvenmediğini biliyordu. Soru o kadar doğal sorulmuştu ki az daha Gregor, Felaket'i burada gördüğünü ağzından kaçıracaktı. "Onunla erikken tanışmıştım."

Twirltongue güldü. "Sorun yok, Gregor. Buraya geldiğini biliyoruz. Her yerde kokusu var. Kanının da olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Bir an için Gregor, Ripred'in Felaket'i kendisini beklemeden öldürdüğünü düşündü. "Ölmüş mü?"

"Büyük ihtimalle şu anda kendisi de ölmüş olmayı tercih ediyordur. Ripred'le yola çıksaydım ben kesin tercih ederdim," dedi Twirltongue. Sıçanlar güldü. "Hayır, yalnızca birkaç damla kan bulduk. Kuyruğunu emerken olmuştur herhalde. Neden ölmüş olabileceğini düşündün acaba?"

"Çünkü... kandan bahsedince," dedi Gregor. Bu sıçandaki bir şey dengesini bozuyordu sanki.

"Ah, tabii. Neyse, demek sen onu görmedin, öyle mi?" dedi Twirltongue.

"Son zamanlarda görmedim," dedi Gregor.

"İyi, eğer görürsen lütfen arkadaşlarının onu aradığını söyle. Açıkçası endişeliyiz. Felaket daha eniklikten yeni çıkıyor ve Ripred de, nasıl söylemeli, bazen hayaller görüyor," dedi Twirltongue. "Yol arkadaşlığı yaparken ne kadar korkunç biri olduğunu söylememe gerek yok, sen onunla ormana gitmiştin, değil mi?"

"Haklısın, gerek yok," dedi Gregor.

Sıçanlar gülmekten kırıldı. Gregor da yüzünde beliren gülümsemeye engel olmadı. O kadar eziyetten sonra, onun ne kadar korkunç olabileceğini bilen birileriyle azıcık Ripred'i çekiştirmek iyi gelmişti.

"Bir keresinde kesicilerden saklanmak için dört gün boyunca bir mağarada kısılıp kalmıştık. Üçüncü gün dışarı çıkmayı düşünmeye başladım. "Evet, beni anında kemirirler ama bu bütün gün Ripred'in benim için uydurduğu aptal şarkıları dinlemekten daha kötü olabilir mi?" demiştim kendi kendime. Twirltongue şarkı söylemeye başladı:

"TWIRLTONGUE KEMİRENDİR
KENDİNİ NE ZANNEDERSE ZANNETSİN,
TWIRLTONGUE ENİĞİN TEKİDİR."

"KARINCAYLA SAVAŞAMAZ
AMA BİR PARÇA TEREYAĞI OLURSA
BİR TANESİNİ YEMEĞE DAYANAMAZ."

Gregor elinde olmadan sıçanların kahkahalarına katıldı.

"Çok yaratıcı veya uyaklı değil ama işe yaradı," dedi Twirltongue. "Hatta o kadar aptalca ve acemiceydi ki daha da etkili oldu."

Gregor başıyla onaylamakta olduğunu fark etti. Twirltongue, Ripred'in aşağılama yöntemini iyi analiz etmişti: "O kadar aşağılık biriymişsin ki daha kafiteli bir hakaret düşünmeye bile değmezmiş gibi yapardı."

"Evet! Evet, aynen!" diye bağırdı Twirltongue. Sıçanlar neşeyle birbiri ardına Ripred'in aşağılamaları hakkında anılarını anlatmaya başladılar.

Gregor'un kılıç tutan kolu rahatladı ve kılıcın ucu taş zemini gösterdi. Bazen Ripred'i anlayamıyordu.

Gregor onu ne kadar iyi tanıyordu ki? Belki Ripred gerçekten de diğer sıçanlara liderlik etme hayalleri gören, Felaket'in tehdit oluşturduğunu düşünen ve hatta belki Twirltongue ve arkadaşlarının da öyle olduğuna inanan bir sıçandı... Belki Ripred çatlağın tekiydi.

Bu fikir Gregor'u sarstı. Madem Ripred deliydi, Gregor neden onun dediklerini yapıyordu ki?

Tam o anda, Twirltongue sırtüstü yuvarlandı ve keyifle gerindi. "Ah, Yerüstü, ah, Savaşçı. Seninle Ripred'den önce tanışmış olmayı o kadar isterdim ki," dedi sıçan. "Ama madem öyle olmadı bari şimdi bunun tadını çıkaralım."

Gregor saldırıya tamamen hazırlıksız yakalandı.

Reekwell üzerine atladığında eğilerek, sıçanın pençeleri az önce durduğu yeri tırmalarken, çok az bir farkla kurtuldu.

"Pençe yok, Reekwell. Kan da yok. Onu etrafta hiç iz bırakmadan ortadan kaldırmalıyız," dedi Twirltongue eğlenerek. "Boynunu kırın."

Ölmesini neden istediklerini soracak zaman yoktu. Savaşçı olduğu için olmalıydı. Aslında insan olması bile sıçanların çoğuna göre yeterli bir nedendi.

Reekwell ve Gushgore tekrar saldırdığında Gregor ayağa kalkmıştı, kalın ve güçlü kuyruklarıyla boynuna saldırıyorlardı. Saldırıları kılıcıyla savuşturmaya çalışırken mağara duvarına doğru geriledi. Sırtını duvara yaslayarak yana doğru ilerleyip şehre giden açıklığa ulaşmaya çalışıyordu. Kılıcı sıçanlardan birinin kuyruğuna temas edeceği anda hemen geri çekerek kesilmesini önlüyorlardı. Gregor sürekli engellemeyle karşılaştığı için etkili bir hamle yapamıyordu.

Öfkeci hissi geldiğinde Gregor ruhunun havalandığını hissetti. Artık en azından bir savaşma şansı vardı. Görüşü bulanıklaştı ve gözünün önünde saldırı yapabileceği noktalar ön plana çıkarak belirdi. Kolu artık kılıcından ayırt edilmiyordu. Sıçanların duraksamaya başladığını hissetti, tam artık yalnızca savunmaya geçeceklerdi ki olan oldu.

Gushgore'un kuyruğunun Gregor'un el fenerine çarpmasıyla dünya simsiyah oldu. Bütün duyularını bir anda kaybetti. Yukarı, aşağı, sağ, sol kavramları onun için artık anlamsızdı. Yalnızca karanlık ve Twirltongue'ın şiirine güldüklerinden çok farklı çirkin kahkahalar vardı.

Öfkeci hisleri uçup gitmişti. Gregor'un dizleri çözülmüş, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Olan olmuştu!

Ripred'in onu her zaman uyarmaya çalıştığı durum gerçekleşmişti. Bir mağarada, ışık olmadan sıçanlarla kapana kısılmak. Ripred abartmamıştı. Ekolokasyon derslerine bu denli önem vermesinin nedeni buydu. Gregor, gözleri işe yaramayınca bir bebek kadar savunmasızdı.

Gregor kılıcını havada çılgınca savuruyor ama boşluktan başka bir şeye denk gelmiyordu. Bir kuyruk havada kamçı gibi şaklayarak başının üstüne indi ve onu yere yıktı. Ellerinin ve dizlerinin üstünde çılgın gibi emeklerken kılıcı taşlarda çınlıyordu. "Ripred! Ripred!" diye yakardı çaresizlikle. Neredeydi şu sıçan?

Başka bir darbe ona pantolonunun arka tarafından çarptı ve havaya fırlatarak karın üstü yere düşmesine neden oldu.

"Bitti," diye düşündü Gregor. "Sona erdi."

Ama başını kaldırdığında gözüne bir ışık çarptı. Son darbe onu tünelin girişine doğru atmıştı ve bulunduğu yerden yuvarlak mağaranın zeminine bıraktığı cam lambadan gelen ışığı görebiliyordu. Bir anda ayağa fırladı, bacaklarının izin verdiği son hızla ışığa doğru koştu. Sıçanlar tekrar bir araya geldi, onları arkasında duyabiliyordu. Başta çok gerideydiler ama acaba bu ara yeterli olacak mıydı?

Işığın giderek parlaklaşması, sıçanlar arayı kapatmaya başlamış olsalar bile ona ümit verdi. Kılıcını arkasına doğru savurdu ve sıçanlardan birinin acıyla haykırdığını duydu. Elleri serbest kalınca Gregor lambaya kadar olan yirmi metrelik mesafeyi koşarak kat etti. Bir hamlede lambayı kaptı ve savurdu. Tam Twirltongue mağaraya girdiği anda

lambayı yere vurarak kırdı. Dökülen gaz yanmaya başladı ve sıçanın burnundaki tüylerin tutuşmasına neden olacak şekilde ateşten bir duvar oluşturdu. Bundan sonra neler olduğuna bakmadan saraya giden merdivenlere koştu.

Gregor taş kapıya atıldı, arkasından şiddetle kapattı. Elleri o kadar titriyordu ki sürgüleri zar zor çekebildi. Sonuncusunu da yerleştirdiğinde dizleri çözüldü ve destek almak için kapıya yaslanarak yere oturdu.

Kapının arkasından hiç ses gelmiyordu. Sıçanlar onu izlememişti. Yavaş yavaş sakinleşti. Korkusu azalınca yerini büyük bir utanç hissi aldı. Gözlerinin önüne taş zeminde emeklemesi geldi... Ripred'i çağırması... pes etmeye hazır... Savaşçı... bütün görkemiyle.

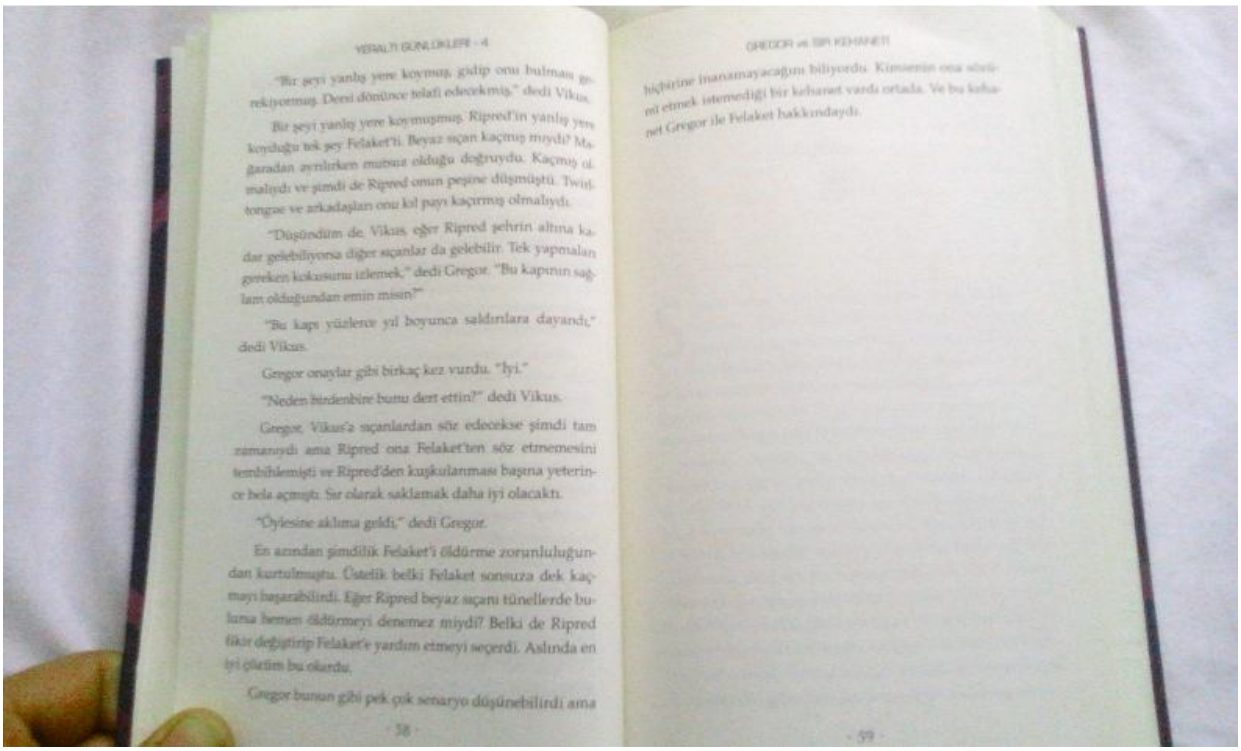
Gregor, Twirltongue'in bu kadar kısa sürede Ripred'den şüphe etmesini sağladığına inanamıyordu. Büyük sıçanla pek çok anlaşmazlık yaşadığı doğruydu. Ripred defalarca hayatını kurtarmış olmasına rağmen Twirltongue'ı tanıyalı yalnızca birkaç dakika olmuştu. Ripred onun ikna yeteneğini abartmamıştı anlaşılan. Gregor'u bu kadar çabuk kandırabildiyse, Felaket'e neler yaptığını kim bilebilirdi?

Vikus Gregor'un omzuna dokunduğunda neredeyse korkudan ölecekti. "Affedersin, seni korkutmak istememiştim, Gregor."

Gregor ayağa fırladı. "Sorun değil. Ne oldu?"

"Seni arıyordum. Ripred'den bir mesaj aldım. Bugünkü dersinizi iptal ettiğini haber veriyor," dedi Vikus.

"İptal mi?" dedi Gregor. "Evet, onunla buluşmak için aşağı indim ama orada değildi. Nedenini söylemiş mi?"

"Bir şeyi yanlış yere koymuş, gidip onu bulması gerekiyormuş. Dersi dönünce telafi edecekmiş," dedi Vikus.

Bir şeyi yanlış yere koymuşmuş. Ripred'in yanlış yere koyduğu tek şey Felaket'ti. Beyaz sıçan kaçmış mıydı? Magaradan ayrılırken mutsuz olduğu doğruydu. Kaçmış olmalıydı ve şimdi de Ripred onun peşine düşmüştü. Twitongue ve arkadaşları onu kol payı kaçırmış olmalıydı.

"Düşündüm de, Vikus, eğer Ripred şehrin altına kadar gelebiliyorsa diğer sıçanlar da gelebilir. Tek yapmaları gereken kokusunu izlemek," dedi Gregor. "Bu kapının sağlam olduğundan emin misin?"

"Bu kapı yüzlerce yıl boyunca saldırılara dayandı," dedi Vikus.

Gregor onaylar gibi birkaç kez vurdu. "İyi."

"Neden birdenbire bunu dert ettin?" dedi Vikus.

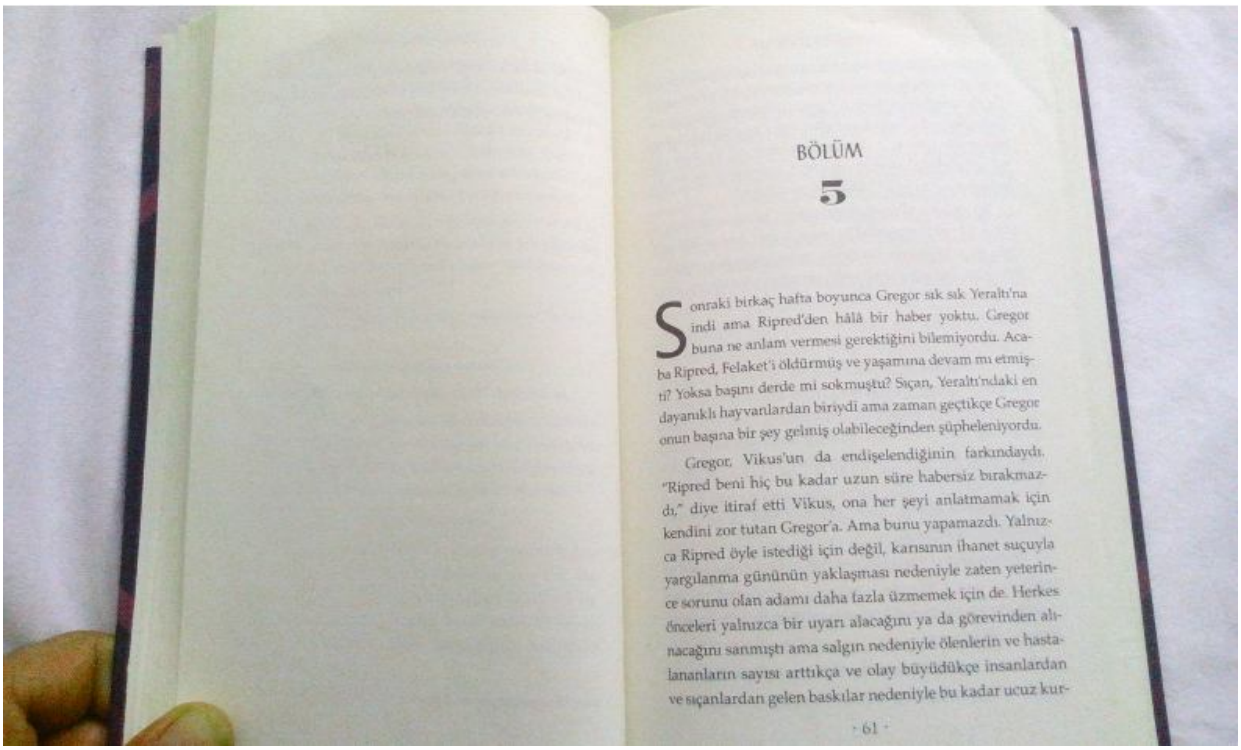
Gregor, Vikus'a sıçanlardan söz edecekse şimdi tam zamanıydı ama Ripred ona Felaket'ten söz etmemesini tembihlemişti ve Ripred'den kuşkulanması başına yeterince bela açmıştı. Sır olarak saklamak daha iyi olacaktı.

"Öylesine aklıma geldi," dedi Gregor.

En azından şimdilik Felaket'i öldürme zorunluluğundan kurtulmuştu. Üstelik belki Felaket sonsuza dek kaçmayı başarabilirdi. Eğer Ripred beyaz sıçanı tünellerde bulursa hemen öldürmeyi denemez miydi? Belki de Ripred fikir değiştirip Felaket'e yardım etmeyi seçerdi. Aslında en iyi çözüm bu olurdu.

Gregor bunun gibi pek çok senaryo düşünebilirdi ama

hiçbirine inanamayacağını biliyordu. Kimsenin ona söylemi etmek istemediği bir kehanet vardı ortada. Ve bu kehanet Gregor ile Felaket hakkındaydı.

BÖLÜM

5

Sonraki birkaç hafta boyunca Gregor sık sık Yeraltı'na indi ama Ripred'den hâlâ bir haber yoktu. Gregor buna ne anlam vermesi gerektiğini bilemiyordu. Acaba Ripred, Felaket'i öldürmüş ve yaşamına devam mı etmişti? Yoksa başını derde mi sokmuştu? Sıçan, Yeraltı'ndaki en dayanıklı hayvanlardan biriydi ama zaman geçtikçe Gregor onun başına bir şey gelmiş olabileceğinden şüpheleniyordu.

Gregor, Vikus'un da endişelendiğinin farkındaydı. "Ripred beni hiç bu kadar uzun süre habersiz bırakmazdı," diye itiraf etti Vikus, ona her şeyi anlatmamak için kendini zor tutan Gregor'a. Ama bunu yapamazdı. Yalnızca Ripred öyle istediği için değil, karısının ihanet suçuyla yargılanma gününün yaklaşması nedeniyle zaten yeterince sorunu olan adamı daha fazla üzmemek için de. Herkes önceleri yalnızca bir uyarı alacağını ya da görevinden alınacağını sanmıştı ama salgın nedeniyle ölenlerin ve hastalananların sayısı arttıkça ve olay büyüdükçe insanlardan ve sıçanlardan gelen baskılar nedeniyle bu kadar ucuz kur-

tulamayacağı anlaşılmıştı; yargılanacaktı. Hastalığın bulaşı için araştırma yapan ve salgında büyük rol oynayan Dr. Neveeve'nin yalnızca bir piyon olduğu ve günah keçisi ilan edildiği düşünülmeye başlanmıştı. Regalia ordusunun başı olarak Solovet'in, bu hastalığı kimyasal bir silah olarak geliştirmeye çalıştığı ve salgın konusunda en büyük sorumluluğun ona ait olduğu düşünülüyordu.

Bu nedenle Gregor düşüncelerini kendine sakladı ve tatilin iyi taraflarına odaklanmaya çalıştı. Annesi her gün daha iyiye gidiyordu. Lizzie'nin mektuplarından anlaşıldığına göre, kız kampta iyi vakit geçirmeye başlamıştı. Hem saldırı altında olmadığı sürece, Yeraltı'nda yapılabilecek çok eğlenceli şeyler vardı. Yüzmek, mağaraları keşfetmek, yarasalarla top oynamak... Hatta bazen partiler bile veriliyordu.

Bir sabah, Bot'la Büyük Salon'a indikleri anda Hazard koşarak yanlarına geldi ve ellerine bir el yazması tutuşturdu. "Bu bir davetiye! Doğum günü partim için! Yedi yaşına giriyorum diye! Geleceksiniz, değil mi?" Gregor elindeki kâğıdı açıp okumaya fırsat bulamadan zaten her şeyi bir çırpıda söyleyivermişti.

"Kesinlikle geliriz," dedi Gregor. "Doğum günü armağanı olarak ne istersin?"

"Bilmiyorum," dedi Hazard. Yardım ister gibi Luxa'ya baktı.

"Belki Yerüstü'nden bir şey ister. Burada bulunmayan bir şey," diye önerdi.

Hazard coşkuyla onayladı. "Evet, hiç görmediğim bir şey olsun!"

"Hmmm, bunu düşünmeliyim..." dedi Gregor. Aslında Hazard'a ne alacağına çoktan karar vermişti.

Müzede buldukları keman iyi para getirmişti, onlara en az altı ay yeterdi. Bu aralar her kuruşun hesabını yapmaları gerekmiyordu. O nedenle, partinin yapılacağı gününün sabahında Gregor ve Bot, metroya binerek Hazard'a armağan almak üzere şehir merkezindeki büyük oyuncak mağazasına gittiler. Gregor almak istediği oyuncağı hemen buldu. Etrafına çeşitli hayvan resimleri basılmış olan plastik bir daireydi. Ortasındaki oku çevirince bir hayvanın önünde duruyordu ve kolu çekince o hayvanın çıkardığı sesi çıkartıyordu. Hazard, Yeraltı'nda yaşayan hayvanların seslerini taklit etmeye o kadar meraklıydı ki, Gregor onun bu oyuncağı seveceğinden emindi. Bot, tamamlamak için çeşitli orman hayvanlarından oluşan bir oyuncak seti buldu. Küçük kız kendisi için bir şey istemeyecek kadar olgun davrandığı için Gregor ödül olarak ona kendisi için de bir şey seçmesini söyledi.

Bu büyük bir ödüldü ve Bot durumu çok ciddiye aldı. Okul öncesi reyonundaki bütün oyuncakları bir bir denedi... ta ki prenses giysi setini görene kadar. Üç parçadan oluşuyordu: Parlak taşlarla süslü plastik bir taç, beli lastikli, pembe, süslü bir etek ve düğmesine basınca ışığı yanan bir değnek. Bot, kostümün güzelliği karşısında büyülenmişti. "Bunu alabilir miyim, Gre-go? Çünkü p'ensesim ya?" diye sordu umutla.

"Tamam, P'enses. At sepete," dedi Gregor.

Ama çocuk paketini elinden bırakamıyordu. Eve kadar

göğsüne bastırarak kendisi taşıdı, arada bir de kendi kendine mırıldanıyordu. "P'ensesin P'si." Evlerine varır varmaz Bot, kendisine çok yakışan prenses giysilerini giydi ve doğruca Yeraltı'ndaki partiye gitmek üzere yola çıktılar.

Bayan Cormaci'de çektiği fotoğrafı o anda hemen basarak çıkartan fotoğraf makinelerinden vardı. Onu almaları için Gregor'dan gitmeden önce kendi evine uğramalarını istemişti. "Fotoğraf istiyorum. Doğum günü çocuğunun küleri de bol bol çek ki bu özel günü her zaman hatırlasın."

Luxa bütün hazırlıklarla ilgilenmişti. Alan parlak renkli kumaşlarla baştanbaşa süslenmişti. Uzun şölen masaları yemeklerle donatılmıştı. Üzeri yarasalar, hamam böcekleri ve diğer bütün hayvanlarla süslenmiş kocaman bir pasta masanın başköşesine yerleştirilmişti. On, on beş müzisyenden oluşan bir orkestra neşeli müzikler çalıyordu.

Hazard onları görünce koşarak yanlarına geldi. Gregor ona armağanını hemen orada verdi. Gregor'un armağanını o kadar beğenmişti ki çimenlere oturup defalarca kolu çekerek atın kişnemesini, hindinin gulu-gulu demesini ve köpeğin havlamasını dinledi. Birkaç dakika sonra Luxa başka misafirlerin olduğunu ve onlarla da ilgilenmesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı.

Her taraf heyecanlı çocuklarla, daireler çizerek dönen yarasalarla doluydu ve en az on tane hamam böceği bile vardı. Böcekler derhal Bot'un etrafında toplandılar ve prenseslerinin kıyafetini dilleri hayranlıktan tutularak incelediler. Bot, arkadaşı Temp'in parlak siyah kabuklu sırtına tırmandı ve etrafındakilere değneğini yakıp söndürerek gösteri yaptı.

"Bu çocuk nasıl bir şey giymiş öyle?" Gregor arkasını dönünce, battaniyelere sarılarak şölen masasındaki bir sandalyeye oturtulmuş olan annesini gördü. Bot'a bakarak neşeyle başını sallıyordu.

"O bir prenses, anne," dedi Gregor. "Bir partiye gündelik giysilerle katılmasını bekleyemezsin." Annesine sıkıca sarıldı. "Hastanenin dışında olmak nasıl bir duygu?"

"Sanki cennetteyim," dedi annesi.

Gregor, Bayan Cormaci'nin makinesini çıkardı ve birkaç poz çekti.

Hazard ve Thalia'yı nasıl olduysa bir an için durdurmayı başarıp kolları ve kanatları birbirini sımsıkı sarmışken harika bir fotoğraflarını çekene kadar kimse onun elindeki makineyle ne yaptığını anlamamıştı. Resim yavaşça netleşirken Yeraltılılar şaşkınlık içindeydi. Daha önce hiç kendi fotoğraflarını görmemişlerdi. Bütün bu süreç onlar için sihirden farksızdı. Bir grup çocuğu bir araya toplayıp grup fotoğrafı çekmeye kalktığında bu işi o kadar ciddiye aldılar ki, Gregor'un onların yanlarına sımsıkı sarkıttıkları kollarını ve kasılmış yüz ifadeleri gevşeyene kadar belki on kez "gülümseyin" demesi gerekmişti.

Luxa dansın az sonra başlayacağını duyurdu, Gregor da hemen masaya gidip annesinin yanına oturdu. Yerüstündeyken bile dans etmekten hoşlanan biri değildi, en son istediği şey bu kadar insanın önünde kendini gülünç duruma düşürmekti. Hoplayıp zıplama, dönüşler ve adımlamalarla yapılan karmaşık hareketler...

Bütün Yeraltılı çocuklar ve pek çok yetişkin sahaya

akın ederek dans için yerlerini aldı. İlk dansın adı "Yarasa Yarasa"ydı ve bir eşle birlikte yapılıyordu. Küçük bir gruptan oluşan koro, müzisyenlere sesleriyle eşlik ediyordu ama çocukların çoğu şarkının sözlerini biliyordu. Anacak-landa şarkıyı öğrenmiş olan Bot da bir yandan Hazard'la dans ederken şarkıya eşlik ediyordu:

"YARASA, YARASA,
ŞAPKAMIN ALTINDA UÇSA,
SANA BİR DİLİM SALAM VERSEM,
FIRINDAN ÇIKMIŞ BİR DİLİM DE PASTA,
EĞER YAPMIYORSAM HATA."

Bir kişinin yarasa gibi uçması, eşinin de onu yakalayıp pasta veriyormuş gibi yapması gerekiyordu. Tam da Gregor'un korktuğu gibi sözlere uygun bazı hareketler ve adımlamalar vardı.

"Çok garip. Sanki bu şarkıyı önceden biliyor gibiyim," dedi annesine.

"Evde, Bot'un çocuk şarkıları kitabında var," dedi annesi. "Küçükken sana da okurdum. Çok eski bir şarkı, yüzlerce yıllık olmalı."

"Ah, evet," dedi Gregor. Aynı kitabı o da Bot'a okumuş ama bağlantıyı hemen kuramamıştı. Bot'un yaşındayken Luxa'yla kendisinin aynı çocuk şarkılarını dinleyerek büyüdüklerini bilmek çok garipti.

Müzisyenler birkaç parça daha çaldı, bir tanesi örümceklerin ağ yapması, başka biri bir teknede olmak hakkındaydı, sonra kısa bir ara verildi.

Kızarmış ve soluk soluğa kalmış Luxa, Howard, Hazard ve Bot, Gregor'la annesinin yanına geldiler.

"Sen neden dans etmiyorsun, Gregor?" diye sordu Hazard.

"Ben hiç dans bilmem, Hazard," dedi Gregor.

"Yapma, tabii ki bilirsin," dedi annesi. "Hokey Pokey'i biliyorsun ya."

"Hokey Pokey mi? O nasıl bir dans? Bize de öğretir misin?" dedi Hazard yalvararak.

Gregor fotoğraf makinesini kaldırdı. "Üzgünüm, ben fotoğraf çeki..." diye başladı.

"Kesinlikle öğretir!" dedi annesi, makineyi oğlunun elinden kaparak.

Ve Gregor dehşet içinde, iki yüz kişiye Hokey Pokey öğretmek için sahanın ortasına doğru çekiştirilerek götürüldüğünü fark etti. Yalnızca dans etmek olsaydı yine iyiydi de, bir yandan müzisyenler melodiyi ve sözlerin büyük bölümünü kapana kadar yüksek sesle şarkıyı da söylemesi gerekiyordu. Neyse ki Bot yanındaydı çünkü Gregor'un yerin yarılmasını ve içine girmeyi hevesle beklediği bu durumda, o coşkuyla durumu idare ediyordu. Onun bu rahatsız halne kenarda duran Luxa ve Howard'ın katılarak gülmesi de işleri kesinlikle kolaylaştırmıyordu. Hokey Pokey'nin onun savaşçı imajına bir faydası olmadığı kesindi.

Şarkı Yeraltlı çocuklar arasında listenin başına oturdu, çabucak öğrendiler ve onlar kendi kendilerine devam edebilecek hale gelince Gregor sıvışıp sandalyesine geçti.

"Çok teşekkür ederim, anne," dedi.

"Benim için bir zevkti," diye yanıtladı annesi.

Bir sonraki dans anons edildiğinde çocuklar bağırmaya başladı. "Kim kraliçe olacak?"

"Tabii ki Luxa!" dedi Hazard ve koşarak onu getirmeye gitti. Luxa çocukların oluşturduğu geniş dairenin ortasına çekilirken itiraz edermiş gibi yapsa da aslında hoşuna gittiği belliydi. Neden gitmesin ki? O bir kuşun uçtuğu rahatlıkta dans ediyordu. Çocuklar ellerini çırpıp bir yönde dönerken, Luxa da diğer yönde dönüyordu.

"ATEŞİN ETRAFINDA DANS ETTİ,
BAK KRALİÇE GECEYİ NASIL FETHETTİ.
ONDAN ALTIN SAÇILIR, SICAK VE PARLAK.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

Sonra bir grup çocuk ortadaki daireye katılarak Yeraltılıların kemirgen olarak adlandırdığı fareleri taklit etti.

"YAKALA KEMİRGENLERİ KUR BİR TUZAK.
İZLE KEMİRGENLERİ DÖNERKEN UZAK.
SESSİZ OL ONLAR UYURKEN.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,

İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

Gregor'un tahminine göre son bölüm olan dizelerde herkes birbirine çay ve pasta servis edermiş gibi yapıyordu.

"ŞİMDİ KONUKLAR KAPIYA GELDİ
HER ZAMANKİ GİBİ KARŞILAMALI.
KİMİSİ DİLİMLER, KİMİSİ DÖKER.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

Sözler Gregor'a pek anlamlı gelmemişti ama dansçılar ne yaptıklarını biliyor gibiydi. Yerüstündeki pek çok şarkının da anlamsız olduğunu düşündü. Özellikle eski olanlar. "Aç Kapıyı Bezirgânbaşı"... "Dandini Dandini Dastana"... "Kutu Kutu Pense." Acaba ne anlamı vardı ki bütün bu çocuk şarkılarının?

Bir süre sonra, Gregor açık büfenin başında tabağını doldurmaya hazırlanırken Luxa yanına geldi ve onu kolundan yakaladı. "Gel, Gregor. Hazard bu dans için seninle eş olmamızı istiyor."

"Luxa, ben dans edemem, tamam mı? Sanırım az önce bunu herkese kanıtladım," dedi Gregor.

"Ama bu çok basit bir dans, sözleri zaten sana ne yapacağını adım adım söylüyor. Gel, yoksa Hazard partisini be-

gennediğini düşünür," diye yalvardı Luxa.

Gregor içini çekip istemeyerek tabağını geri koydu.

"Tamam, ama yalnızca bir dans." Luxa'nın kendisini sahanın ortasına götürmesine izin verdi. Başka bir daire oluşmaktaydı ama bu kez herkesin yanında eşi vardı.

"Bana eğilerek selam vermekle başlayacaksın, sonra yalnızca sözleri izle," dedi Luxa. Aniden müzik başladı ve Gregor kendini bir çizgi film karakteri gibi yerlere kadar eğilerek selam verirken buldu.

"DANSA KATIL VE MUTLU OL.
ELİMİ TUT VE SAKIN GEÇ KALMA.
BİR, İKİ, ÜÇ ADIM YUKARI.
BİR, İKİ, ÜÇ ADIM GERİ.
ÇEVRENDE DÖN
KALDIR YERDEN
VE TAŞIDIĞINI YERE BIRAK."

Çok berbat değildi. Kaldır yerden ve taşıdığını yere bırak şeklindeki son bölüm biraz belirsizdi. Luxa'yı kaldırıp döndürüp sonra da yere bırakması gerektiğini anladı. Herkesin dört ölçü geride kalarak da olsa hareketleri yapmaya başardı ve birden Luxa kayboldu, onun yerine Gregor kendini sırayla dairedeki herkesin elini tutarak dönerken buldu, en sonunda yine Luxa'yla yüz yüze gelerek ve yerlere kadar eğilerek selam verirken bitti.

"DANSA KATIL, TASANI UNUT.
TUT ELİMİ, ÇILGINLIĞA KATIL.
BİR, İKİ, ÜÇ ADIM YUKARI.
BİR, İKİ, ÜÇ ADIM GERİ.
ÇEVRENDE DÖN
KALDIR YERDEN
VE KENDİNİ EĞLENCEYE BIRAK."

Yine başlamıştı, dairenin çevresinde dönerek devam etti. Üçüncü kıtaya geldiklerinde itiraf etmek istemeyeceği bir şey oldu ve Gregor eğlenmeye başladı.

"DANSA KATIL VE RAHATLA.
ELİMİ TUT VE BİRLİK OLALIM.
BİR, İKİ, ÜÇ ADIM YUKARI.
BİR, İKİ, ÜÇ ADIM GERİ.
ÇEVRENDE DÖN
KALDIR YERDEN
VE BİTİR BAŞLADIĞIN YERDE."

Bu noktada, herkes son bir kez selam vermek için eşinden bir adım uzaklaştı. Gregor doğrulduğunda karşısında Luxa'nın eflatun gözlerini buldu. Yanakları dans etmekten pespembe olmuştu. Gülüyordu ama bu kez onunla alay etmek için değil.

"Çok iyi idare ettin," dedi.

"Ya, tabii, ne demezsin," dedi Gregor.

O anda iki beklenmedik şey birden gerçekleşti. Gregor Luxa'nın güzel olduğunu düşündü ve gökyüzünden altın bir taç ayaklarının dibine, tam ikisinin ortasına düştü.

BÖLÜM
6

Gregor refleks olarak hemen başını yukarı çevirip tacın nereden düştüğünü anlamaya çalıştı. Büyük, turuncu-siyah renklerde bir yarasa başlarının üzerinde daireler çiziyordu. Gregor, mesaj getirmekle görevli olan yarasayı hemen tanıdı.

"Sizin için, ekselansları," dedi yarasa. "Queenshead'de rastladığım bir kemirgen gönderdi. Sizin ne anlama geldiğini anlayacağınızı söyledi."

Luxa güldü. "Benim tacımı nerede bıraktığım konusunda çok unutkan olduğumu anlamına geliyor, Hermes. Zahmetin için teşekkür ederim."

Yarasa uçarak uzaklaştı. Luxa tacını terden aldı ve alanın dışına çıkarken elini kaldırarak Aurora'ya işaret verdi.

Aklı karışan Gregor, ona yetişmek için hızlandı. "Hey, bu senin farelere verdiğin taç değil mi, hani başlarına bir şey..."

Luxa kolunu sertçe yakalayıp fısıldayarak onu susturdu. "Lütfen, Gregor, o gün neler söylediğimi sakın kimseye anlatma. Hazard ve Nike'a da tacın geri geldiğini söyleme.

Onlar da bunun ne anlama geldiğini anımsayabilir ve bu konuda konuşabilirler." Gözleri endişeyle arenayı taradı. Hazard pastasındaki hayvan süslerini neşeyle Howard'a gösteriyordu. Nike bir ara etrafta dolaşıyordu ama şimdi ortalarda görünmüyordu.

"Neden? Neden kimsenin bilmesini istemiyorsun?" diye sordu Gregor.

"Bunu sana partiden sonra açıklarım. Seninle özel olarak konuşana kadar bu konuda ağzını kapalı tutman için sana yalvarıyorum," dedi Luxa.

"Tamam," dedi Gregor aklı karışmış halde.

Luxa birkaç adım attıktan sonra zıplayarak Aurora'nın sırtına atladı.

Gregor bu tuhaf gelişmelere başka tanık olan olup olmadığını anlamak için kalabalığı taradı. Eğer başka gören olduysa bile, Luxa tacını farelere verdiği zaman yanında yalnızca Gregor, Aurora, Nike, Hazard ve Bot vardı. Ormanda tam eve dönmeye hazırlandıkları sıradaydı. Kendisini ve Aurora'yı hayatta tuttukları için minnetinin bir göstergesi olarak Luxa tacını vermiş ve şöyle demişti... tam olarak nasıldı? Hatırladı. "Eğer yardımıma ihtiyaç duyarsanız, bu tacı gözcülerimizden birine verin, size yardım etmek için elimden gelen ne olursa yaparım."

İşte, taç gelmişti, demek ki farelerin başı beladaydı ama neden Luxa bunu bir sır olarak saklamakta bu kadar kararlıydı? Eğer fareler gerçekten tehlikedeyse, gözcülere haber vermek veya bunun gibi bir şey yapmak daha iyi olmaz mıydı?

Luxa bir dakikadan kısa sürede geri döndü ve Aurora'nın sırtından yere atlayarak Hazard'a neşeli bir sesle "Artık pastayı kesmenin zamanı gelmedi mi?" diye sordu.

Gregor, Aurora ve Ares'in biraz uzakta yan yana durduğunu gördü. Birbirlerine neredeyse kafaları değecek kadar yaklaşmış, sanki önemli bir bilgi paylaşıyor gibiydiler. Neler oluyordu?

Birkaç dakika sonra Bot koşarak Gregor'un yanına geldi ve heyecanla konuştu, "Gre-go! Annem gece pa'tisi olur dedi!" Demek geceyi burada geçireceklerdi.

"Bu harika, Bot," dedi ve onu kucağına aldı. Annesiyle konuşmak istiyordu.

"Luxa'nın önerisiydi. Sanırım bu gece Hazard için özel bir aile yemeği düzenlenmiş ve ikinizin de katılmasını istedi. Babana mesaj iletmesi için çamaşırhaneye bir yarasa yolladık," dedi annesi.

"İyi fikir," dedi Gregor ama bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Luxa'yla göz göze gelmeye çalıştı ama o sanki bilerek ondan kaçınıyordu. Saatler boyunca hem de. Partinin geri kalan kısmında ve sonrasındaki aile yemeğinde dikkatini çekmeyi başaramadı.

Ares'ten de bir fayda yoktu. "Şu Luxa ve taç hikâyesi de nedir?" diye sordu Gregor, yemeğe gitmek için uçarlarken.

"Söyleyemem," diye yanıtladı yarasa. Bu hem "bilmiyorum" hem "şimdi söyleyemem" anlamına geliyor olabilirdi. Gregor daha çok ikincisinin olduğunu tahmin etti.

Ancak Hazard ve Bot kraliyet bölümünde yatakları-

na yatırılıp üstleri örtüldükten ve uykuya dalıktan sonra Luxa açıldı. Gregor, Luxa, Ares ve Aurora, oturma odasındaki şöminenin etrafına yerleşmişti. Dairenin dışındaki gözcüler oldukça uzakta olmalarına rağmen Luxa herkesin fısıldayarak konuşmasını istedi.

"Kemirgenler bir çeşit tehdit altında. Daha önce pek çok zor durumda kendi başlarının çaresine bakmayı becerebildikleri için eğer bana tacımı gönderecek kadar çaresiz kaldılarsa durum çok ciddi olmalı," diye başladı.

"O zaman bunu Vikus'a anlatıp yardımını isteyelim," dedi Gregor.

"Hayır!" diye atıldı diğer üçü aynı anda.

"Bunu konseye bildirmek zorunda kalır, Yerüstlü," dedi Ares. "Onlar da bu kadar az delil varken ve salgın böyle bir karmaşa yaratmışken harekete geçmek istemezler."

"Üstelik beni gözetim altında tutarlar," dedi Luxa mutsuzca. "Bu yanıtla yetinmeyeceğimi bilirler. Benim kemirgenlere olan sevgimi biliyorlar, kendimi onlara borçlu hissettiğimi de. Regalia'dan ayrılmadığımdan emin olmak için sürekli gözetim altında tutarlar."

"Kraliçe olduğun halde mi?" diye sordu Gregor.

"Özellikle kraliçe olduğu için. Hayatını tekrar tehlikeye atmasını göze alamazlar," dedi Ares.

"Bu nedenle kemirgenlerle ilgili sorunu kendi başımıza çözmeliyiz," dedi Aurora. "Belki biraz daha fazla bilgi edinebilirsek onlara yardım etmek için bir plan yapabiliriz."

"Hey! Durun bir dakika. Yani bu, 'biz,' biz dördümüz anlamına mı geliyor?" diye sordu Gregor.

"Bu gece Queenshead'e uçuyoruz," dedi Luxa.

"Fareler orada mı yaşıyor? Orası ormanda mı?" diye sordu Gregor. İsim yabancı gelmemişti ama tam olarak neresi olduğunu çıkartamamıştı.

"Hayır, buranın biraz batısında kalan bir sınır bölgesi. Hermes tacı veren fareye orada rastladığını söyledi," dedi Luxa. "Eminim hâlâ Queenshead'dedir ve gidip onu görmemi bekliyordur. Gelecek misin, Gregor?"

Bir taraftan Gregor bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Vikus'u ve konseyi bilgilendirmemek, annesinden habersiz iş çevirmek... Eğer saatlerce Yeraltı'nda uçacağını bilseydi annesi ona yaz sonuna kadar dışarı çıkma yasağı koyardı. Hem de Regalia'da değil, evde.

Diğer taraftan, kimse bu aralar Vikus'a bir şey söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Belki farelerin başı gerçekten dertteydi. Eğer diğer üçü giderse ve Gregor gitmezse yalnızca arkadaşlarını değil, bağımı da yüzüstü bırakmış olacaktı. Ya tehlikeli bir olay olur da Ares'in ona ihtiyacı olursa? Hemen yola çıksalar, gidip tacı gönderen fareyle konuşup daha annesi uyanmadan geri dönmeyi başaramazlar mıydı?

"Queenshead ne kadar uzak?" diye sordu.

"Kısa bir uçuş. Daha gittiğimizi kimse fark etmeden dönmüş oluruz," dedi Luxa çabucak.

"Sanırım başarabiliriz. Fark edilmeden saraydan nasıl çıkacağımız hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Gregor.

Luxa ve Ares bakıştılar. "Henry bir yol biliyordu," dedi yarasa. "Aurora ve ben sizinle orada buluşuruz."

"Tamam. Bize hazırlanmak için birkaç dakika verin," dedi Luxa.

Koyu renkli giysiler giydiler. Luxa'nın meşaleleri vardı ama müzeye kısa bir ziyarette bulunup Gregor için bir el feneri aldılar ve onu koluna bantladı. Tehlikeli bir gezi olacağını sanmıyordu ama Twiriltongue ve arkadaşlarıyla yaşadıklarından sonra karanlıkta kalmaktan o kadar korkmuştu ki alabileceği her türlü önlemi almak istiyordu. Sarayda bulunan birkaç silah dolabından birine uğrayıp bir çift kılıç aldılar. Luxa, üç yönlü olduğu için öldürücü ama kısa ve hafif bir kılıç seçti. Bir keresinde, yaptığı akrobatik hareketlere uygun olduğu için bu tarz kılıçları tercih ettiğini söylemişti. Gregor da Mareth'in ona eğitimlerde kullandırdığı kılıcın daha ağır bir modelini seçti. Çeliği düzdü, yaklaşık üç santim genişliğindeydi ve jilet gibi keskindi. Daha sonra gözcülerin duymaması için parmaklarının ucunda yürüyerek sarayın Gregor'un daha önce hiç görmediği kısmına gittiler.

Gizli geçidin girişi, Bot'un da gittiği yeni ve geniş çocuk odası inşa edildiği için artık kullanılmayan eski çocuk odasındaydı. Eski oda, doğrusunu söylemek gerekirse biraz ürperticiydi. Sandwich bu odada da kehanet odasında geçirdiği zaman kadar zaman geçirmiş, duvarların her tarafına hayvan figürleri kazımıştı. Aslında sıcak bir havası olmalıydı ama meşalelerin titrek ışığında taş yaratıklar, gözleri kocaman açılmış, dişleri ileri fırlamış halleriyle tehdit edici görünüyordu. Gregor kendini rahatlamış değil kapana kısılmış gibi hissetti. Burayı ağzına kadar çocukla ve oyuncakla da doldursan mutlu bir yer olmazdı.

"Bu odaya hiç ısınamadım," dedi Luxa ürpererek.

"Neyse ki ben doğduğumda yeni çocuk odası yapılmıştı ama Henry çocukluğunun ilk yıllarını burada geçirdi."

"Belki o yüzden kafayı yemiştir," diye düşündü Gregor ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Luxa artık Henry'den söz ederken eskisiye kıyasla daha rahattı. Kuzeninin ihanetinin açtığı yaralar artık iyileşiyordu. Yine de konu, üzerinde şaka yapılamayacak kadar hassastı.

"İşte burası giriş," dedi Luxa. Arka duvarın dibindeki büyük, taştan yapılmış bir kaplumbağanın önünde durmuştu. Kaplumbağa Gregor'a Central Park'ta Bot'un üstüne tırmanmaya bayıldığı büyük metal kaplumbağaları anımsatmıştı. Tek farkı, bunun vahşi yüz ifadesi ve önüne geleni çok feci ısıracakmış gibi açılmış ağzıydı.

"Iyyy," dedi Gregor. "Eminim çocuklar buna bayılıyordur."

"Hayır, ondan uzak dururlardı. Henry hariç. O üstüne çıkıp kaplumbağa hakkında korkunç öyküler uydururdu. Bir gün, diğer çocuklar öğle uykusundayken bunu yapacak cesareti bulmuş." Luxa kolunu kaplumbağanın azına soktu, içinde biraz arandı ve bir şey çevirdi. Bir klik sesinin duyulmasıyla kaplumbağanın kabuğunun bir tarafı yerinden oynadı. "Kimse ne bulduğunu anlamadan tekrar kapatmış ama o gece tekrar buraya gelmiş ve açmış." Luxa kaplumbağanın kabuğunu tutup kaldırdı ve altındaki merdiven göz önüne çıktı. "Bana ben sekiz yaşındayken gösterdi. Bu Henry'yle benim özel sırrımızdı." Luxa'nın yüzünden bir hüzün bulutu geçti ama sonra kararlı bir ifadeye büründü. "Gidelim."

Gregor dar merdivene sığabilmek için yan dönerek büzülmek zorunda kalmıştı. İçerideki havanın bayat bir kokusu vardı, sanki Sandwich'in zamanında oraya sıkışmış, bir daha da değişmemişti. Gregor'un kılıcı beline takılıydı ama taşlara çarpmaya başlayınca Luxa kemerinden çıkartıp eline almasını söyledi. "Sarayın duvarlarının içinden geçiyoruz," diye fısıldadı. "Yakalanmamız lazım."

Merdivenlerin, yukarıdaki kaplumbağanın bir eşinin kendilerini beklediği alt basamağına ulaşmaları sanki yıllar sürdü. Bu kaplumbağa gülüyor gibiydi ama gülümsemesi de çocuk odasındakinin saldırgan hali kadar ürperticiydi. Luxa onun kabuğunun kilidini de diğerine yaptığı gibi açtı. Kabuğu kaldırdığında serin ve temiz hava Gregor'un yüzüne çarptı. Delikten baktığında geniş ve bomboş bir alandan başka bir şey göremedi. İçgüdüsel olarak birkaç adım geri gitti.

"Aşağıda ne var?" diye sordu.

"Kaynak. Doğal sularla beslenen bir göl. Regalia'nın su ihtiyacının çoğunu karşılıyor," dedi Luxa. "Atlamamız gerekecek."

Daha ne olduğunu anlayamadan, Luxa deliğe doğru adım attı ve ortadan kayboldu.

"Hey!" dedi Gregor şaşırarak ve açıklığa doğru eğildi. Suya düşme sesi duymamıştı. Meşalesi yaklaşık yirmi metre aşağıdaki suyun yüzeyini aydınlattığı halde Luxa'yı göremiyordu.

Ares'in "Atla, Yerüstlü," diye mırıldadığını duydu.

Ah, harika. Kendini karanlıklara atmak için bir fırsat

daha. "Yapayım da kurtulayım bari" diye düşündü Gregor. Kılıcını tekrar kemerine taktı, meşalesini sıkı sıkı kavradı. Kenarda bir süre dengede durdu ve sonra kısa bir hoplamayla atladı ve düşmeye başladı. Ares birkaç saniye içinde onu yakalamıştı.

Bir mağaranın ortasındaki kaya yığınından ibaret olduğu anlaşılan Queenshead'e uçmaları bir saat sürdü. Kaya, başında taç olan bir kadın yüzüne benziyordu, çok dikkatle incelemezsen tabii.

Kayalığın dibine doğru alçalırlarken Luxa heyecanla bağırmaya başladı. "Bak, Cevian orada, Aurora! Gördün mü onu?"

Gregor kayanın dibinde büzülmüş gibi görünen tüy yumağını gördü. Bu, onları beklerken uyuyakalmış bir fare olmalıydı. "Uyumak için biraz tehlikeli bir bölge," diye düşündü. "Başına bir şeyler gelebilir."

"Cevian!" diye seslendi Luxa. "Uyan! Biz geldik!"

Ares, Aurora'dan önce indi, böylece Cevian'ın yanına ilk ulaşan Gregor oldu. Soğuk ve cansız bedenine dokunmadan önce bile ona ne olduğunu anlamıştı.

Gregor dönerek o tarafa doğru koşan Luxa'yı omuzlarından yakalayıp durdurdu. Ona söylemekten nefret etse de gerçeği kendisinin anlamasından daha iyiydi.

"O uyanmayacak, Luxa," dedi Gregor. "Ölmüş."

BÖLÜM
7

"Ne?" Luxa onu kenara iterek fareye koştu. "Cevian?" Dokunduğunda vücut kıpırdamadı. "Oh, Cevian..." diyerek yanına çömeldi. Yaratığın pençesini tuttu.

"Bizi ormanda bulan Cevian'dı," dedi Aurora. "Onsuz kaybolurduk."

Gregor Aurora'nın "kaybolurduk" demesinin yalnızca ormanda kaybolmak değil, ölmek anlamına geldiğini biliyordu.

Luxa ile Aurora, Felaket'i bulma görevi sırasında sıçanların labirentinde arkadaşlarından ayrı düşmüşlerdi. Savaş sırasında sayıca çok az kalmış olmalarına rağmen Temp'in Bot'la kaçmasını sağlayacak kadar bir süre sıçanları oyalamayı başarmışlar, sonra akıntıya kapılmışlardı. Sıçanların labirentindeki akıntılarla saatlerce boğuştuktan sonra nihayet bir çıkış bulmayı başarmışlardı. Ne yazık ki bu yol onları Aurora'nın kanadını kullanamaz hale geldiği ormana

götürmüştü. Fareler onları bularak hayatlarını kurtarmıştı.

"Ağrım dayanılmaz olduğunda yanıma otururdu ve hikâyeler anlatır ya da dikkatimi dağıtmak için benimle oyunlar oynardı," dedi Aurora. "Umudumu kaybetmemi engellemeye o kadar kararlıydı ki..."

"Ona güvenirdim," dedi Luxa kısık sesle. Sözleri havada asılı kaldı. Gregor, bunun Luxa tarafından birisi için söylenebilecek en değerli sözler olduğunu düşündü. Onun güvenebileceklerinin listesi, Henry'nin neden olduğu hayal kırıklığından sonra çok kısalmıştı. Aurora, Ares, belki Nerissa. Gregor, Vikus'un bile listede olduğundan emin değildi ama kendisi kesinlikle yoktu. Birkaç ay önce Gregor'un sıçanlarla işbirliği yaptığını düşünerek onu bataklıktan kurtarmak için kılını bile kıpırdatmadan ölümünü izleyebilmişti.

Cevian, Luxa'nın listesine girecek kadar özel biri olmalıydı.

"Arkadaşın için üzüldüm," dedi Gregor.

"Ben de," dedi Ares.

Aurora yanıt olarak hafifçe kanatlarını oynattı ama Luxa duymamış gibi görünüyordu.

"Kim öldürdü seni, Cevian?" diye sordu Luxa, farenin yumuşak kulaklarına eğilerek. "Neden öldürdü? Ve neden benim tacımı geri gönderdin? Bu gece sırlarla o kadar dolusun ki."

Luxa ayağa kalktı ve başını Aurora'nın altın renkli kürküne gömdü. Yarasa kanatlarını kızın etrafına sardı. Uzun bir süre öyle kaldılar.

"Yas tutmanın ne yeri ne de zamanı," dedi Luxa.

"Ormana gitmeliyiz," dedi Aurora.

Gregor buna hazırlıksızdı. "Şimdi mi?"

"Cevian öldürüldü. Nedenini bilmiyoruz. Yalnızca Queenshead'e kemirgenler tehlikede olduğu için geldiğini biliyoruz. Artık konuşamadığına göre, ormana gidip konuşabilenleri bulmalıyız," dedi Aurora kararsız bir ifadeyle. "Gidip kemirgenleri neyin tehdit ettiğini bulmalıyız. Cevian'ın öcünü almalıyız."

Bu Aurora'ya göre çok uzun bir konuşmaydı. Gregor yakınlardayken pek konuşmazdı, yalnızca kısa ve öz cümleler kurardı. Onunla üç yolculuğa çıkmış olmasına rağmen Gregor Aurora'yı hâlâ fazla tanımadığını fark etti.

"Miden kaldırmıyorsa sen geri dön. Aurora ve ben ormanda başımızın çaresine bakabiliriz," dedi Luxa.

Midesi kaldırmamak mı? Bu "korkuyorsun" anlamına mı geliyordu? Gregor bundan alındı çünkü gerçekten de korkunca ilk etkilenen yeri midesi olurdu.

"Sen ve Aurora ormanda, ha? Geçen sefer ne kadar başarılı olduğunuzu görmüştük," dedi Gregor.

Luxa ona kötü kötü baktı. "Eve dön, Yerüstlü. Artık yardımına ihtiyacımız yok," diyerek Aurora'nın sırtına atladı. "Ares, onu bıraktıktan sonra bizi nerede bulacağını biliyorsun."

Aurora havalandı ve Regalia'nın ters yönünde hızla uzaklaştı.

Kahretsin, bu Luxa gerçekten insanın sinirini nasıl

bozacağını biliyordu! Eğer adam gibi isteseydi, Cevian'ı da onu ormanda yardım etmeye gideceğini biliyordu. Neden her şeyi bir hakarete ya da inada çevirmek zorundaydı ki?

Ares rahatsızca kıpırdandı. "Ormanda pek çok tehlike var."

"Hı hı. Ben de oradaydım," dedi Gregor.

"Bitkiler bile saldırıyor," dedi Ares.

"Bunu kanıtlayacak yara izlerim bile var," dedi Gregor.

"Luxa acı çektiği için öyle konuştu," dedi Ares.

Gregor çaresizlikle yarasasına döndü. "Bak, Ares, ikimiz de peşlerinden gideceğimizi biliyoruz! Bir süre oyalanalım da, senin beni ikna etmek için uğraştığını sanmasınlar, tamam mı?"

Ares çok ender rastlanan kahkahalarından birini attı. "Ha-ha-ha."

Gregor başını salladı ama sonra o da güldü. Gözleri fareye ilişince durdu. "Cevian'ı ne yapsak? Onu böyle ortada bırakmak istemiyorum. Bir şey gelip onu burada yiyebilir."

"En iyisi bu kararı Luxa ve Aurora'ya bırakalım. Onların dostuydu," dedi Ares.

"Evet, haklısın sanırım," dedi Gregor. Büyük kayanın tabanında bir oyuk fark etti. "En azından onu bu çatlağın içine taşıyabiliriz. Göz önünden kalkmış olur hiç değilse."

Birlikte Cevian'ı deliğe taşıdılar. Gerçekten de artık dikkati çekmiyordu.

Gregor farenin yanından uzaklaştığında, meşalesinin

ışığı yerdeki bir işareti aydınlattı. Daha önce fark etmemişti çünkü Cevian tam üzerinde yatıyordu. Gregor yanına gidercek işareti yakından inceledi. Yumuşak kayanın üzerine pençeyle kazınmış gibiydi. İncelendiğinde kısa süre önce yapıldığı belliydi. Düz bir çizgi vardı. Üstünün sağ tarafından aşağı ince, hafifçe eğimli bir çizgi iniyordu. Gregor onu flamingo gagasına benzetti. "Şuna bak," dedi Ares'e.

"Sence bu işareti Cevian mı bıraktı?" diye sordu yarasaya.

"Bilmiyorum. Olabilir. Belki bir sözcük yazmaya çalışıyordu. Fareler yazı yazmayı bilirler mi? Ripred bir keresinde bana onların kalem tutamadıklarını söylemişti," dedi Gregor.

"Kemirenler de kemirgenler de isterlerse pençeleriyle kazıyarak yazı yazabilirler," dedi Ares.

"İyi, sanki Cevian "P" yazmaya çalışmış ama bitirememiş gibi görünüyor," dedi Gregor işareti parmağıyla takip ederken. Bot'un "Prensesin P'si," dediğini duyar gibi olmuştu zihninin içinde.

"Belki bir isim yazmaya çalışıyordu. P'nin başa gibi başlayan harf F, B veya R'nin başlangıcı da olabilir," dedi Ares.

Gregor birden suçluluk duydu. Ripred'in R'si olabilirdi. Felaket'in F'si veya Pearlpelt'in P'si de. İkisi de şu anda bir yerlerde dolaşıyor olmalıydı. Acaba Cevian'a saldıran onlardan biri olabilir miydi?

"Bu çok garip. Cevian'ın kafasına darbe alır almaz öldüğünü düşünüyorum. O zaman bu işareti ölmeden önce yapmış olmalı," dedi Ares.

"Belki de katilinin geldiğini gördü ve ismini yazmaya başladı," dedi Gregor. "Tabii eğer tanıdığı biriyse."

Ripred de, Felaket de Yeraltı'nda tanınırdı.

"Ve sonra saldırıya uğradı, evet, olabilir," diye onayladı Ares.

İkisi de işareti bir süre daha sessizce inceledi ama daha fazla bilgi edinemediler.

"Seni ormana gitmen için ikna etmeme yetecek kadar zaman geçti mi?" diye sordu Ares.

"Sanırım geçmiştir," dedi Gregor. Ares'in sırtına atladı ve hızla yola çıktılar.

Yaklaşık otuz dakika sonra Aurora ve Luxa'ya yetişmişlerdi. Geldiklerinde Gregor ve Luxa kısaca bakıştılar ve ormana kadar olan yolun kalanı boyunca birbirlerini gütmezden geldiler.

Gregor'un dikkatini ilk çeken havanın ısınmasıydı. Nemli hava duvar gibi yüzüne çarparken altlarındaki yer şeklinin kayalıklardan sık bitkilere dönüştüğünü biliyordu. Bitkilerin kokusunu alabiliyor, böceklerin çıkardığı mekanik sesleri duyabiliyordu.

Gregor'un buraya ait bütün anıları kötüydü... Zehirli kurbağalar, et yiyen bitkiler, bataklıklar. Buradan bir an önce uzaklaşabilmeyi umdu.

Hedefleri ormanın kalbindeki dereydi. Gregor buraya birkaç ay önce geldiğinde, susuzluktan ölecek haldeyken bataklığa düşmüştü. O bölgede bir fare topluluğu ve onların koruması altında Luxa'yla Aurora yaşıyordu.

"Hemen inme," dedi Luxa yarasalar derenin kıyısında yere konduklarında.

Bir süre etrafı gözlemleyerek sessizce oturdular. Ormanın tek iyi yanı, yerin altındaki damarlarda sık sık görülmeyen volkanik patlamalar nedeniyle her zaman biraz ılık olmasıydı. En azından Gregor tamamen karanlıkta kalmayacağı bir yerdeydi.

Etrafta hiçbir canlı yaşamıyor gibiydi. "Kemirgenler! Kraliçe Luxa geldi! Kendinizi gösterir misiniz?" diye seslendi Luxa.

Asmalarda sanki bir kıpırtı olur gibi oldu ama fareler gözükmedi.

"Mağaralara bakmalıyız," dedi Luxa, Aurora'nın sırtından yere kayarken. Kılıcını çekti. "Ben önden gideceğim. Sonra Aurora ve Ares. Yerüstlü arkanızı koruyacak."

Yerüstlü demişti, Gregor değil. Demek hâlâ kızgındı, şey yüzünden... ne yüzündense. Orman gezisini duyunca sevinçten hoplayıp zıplamadığı ya da buna benzer bir şey yüzünden. Hem onu kim patron ilan etmişti ki? Gregor onlara iyilik ediyordu yalnızca.

Gregor bunun tartışmaya değer olup olmadığını düşündü. Birinin önde olması, diğerinin de en arkaya geçmesi gerekiyordu, bölgeyi daha iyi bildiği için Luxa'nın önden gitmesi mantıklıydı. Az önce bir dostunu kaybetmiş olduğunu da anımsayınca itiraz etmeden kılıcını çekti ve Ares'in arkasına geçti.

Yol tanıdıktı. Luxa karadı sakatlanmış Aurora'yı göstermek için mağaraya giderlerken onları buradan geçir-

mişti. Bitkiler hatırladığından daha sıklaşmış görünüyordu, sanki son zamanlarda pek kullanılmamış gibiydi.

Mağaraya ulaştıklarında Luxa kemirgenlere tekrar seslendi ama yanıt alamadı. Kılıcıyla mağaranın girişini gözlerden gizleyen asmaları kesti ve içeri süzüldü. "Kimse yok," dedi aklı karışmış bir ifadeyle. "Terk edilmiş."

Patikadan geri dönüp diğer mağaraları da kontrol etti ler. Luxa sürekli sesleniyordu ama hiçbir yerde kemirgenlerden eser yoktu.

Luxa, açıklıktaki büyük, düz bir kayanın üstüne oturdu, gözleri terk edilmiş bir mağaranın girişindeydi. "Gorian bizi kolonisine götürdüğünde günlerdir uyumamış olduğumuzu hatırlıyorum."

"Yemek de yememiştik," dedi Aurora.

"Yemek de yememiştik," diye onayladı Luxa. Onları çevreleyen asmalardan oluşmuş kubbeye bakmak için başını kaldırdı. "Kemirgenleri bıraktığımız gibi bulmak en iyisi olurdu. En kötüsü de onları bir savaş sonrasında can çekişirken bulmak. Ama hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmaları en beteriymiş."

"Belki başka bir yere göç ettiler," dedi Gregor, yanında otururken.

"Kemirenler onları zaten kayaların içlerine oydukları tünellerden buraya sürdüler. Burada yaşamayı güç bela başarıyorlardı," dedi Luxa.

"Belki Fount yakınlarındaki diğer fare kolonisine katılmaya karar vermişlerdir," dedi Ares.

"Hayır, amcam Fount'un yöneticisi ve yeni göçleri yasakladı. Toprağın daha fazlasını kaldırmayacağını söyledi. Üstelik buradan oraya yürüyerek ulaşmak neredeyse imkânsız," dedi Luxa.

"Buralarda olup biteni sorabileceğimiz kimse var mı?" dedi Gregor.

Luxa acı acı gülümsedi. "Hazard olsaydı belki. O, pek çok orman yaratığının dilini konuşabiliyor. Hiçbirimizde bu yeteneğin olmaması kötü."

Eve dönmekten başka çare yok gibiydi. Ayağa kalktıklarında Gregor'un dikkatini bir şey çekti. Başının üstündeki asmada küçük bir hareket, küçük bir kıpırtı görür gibi olmuştu. El fenerini başının üstünde tente gibi duran kubbe şeklindeki asmalara çevirdi ama birbirinin içine geçmiş yeşilimsi gri dallardan başka bir şey göremedi.

Birden Ares yanında güçlükle soludu. "Burada bir şey var," dedi yarasa. "Sağ tarafımızda."

"Solumuzda da," dedi Aurora.

"Ne var? Ben bir şey görmüyorum," dedi Luxa, ışığını her yerde gezdirerek.

"Buraya bak," dedi Gregor. Işığını, başının üstünde kıvrılmaya başlayan bir asma dalına doğru tutmuştu. "Asmalar. Hareket ediyor."

"Ben bu asmaları bilirim," dedi Luxa. "Zararsızdırlar."

Gregor daha önceki orman gezisinde, etçil sarı bitkiler tarafından saldırıya uğramış, kanını emmek isteyen dokunaçlarıyla savaşmıştı. Artık kökü olan her şeyi tehlikeli olarak kabul etmeye karar vermişti.

"Buradan hemen çıkmalıyız. Şimdi."

Dördü de yola çıkan patikaya doğru koştular ama asmaların geçişi kapadığını fark ettiler.

"Kılıcını kullan!" dedi Luxa. Gregor'un kolu zaten hareket halindeydi ve ikisi de kılıçlarıyla yeşilliği kesmeye başladılar.

Bir şey Gregor'un gözlerine doğru uzandı. Gregor önce onun ucunda yeşil, üçgen yapraklı bir asma dalı olduğunu sandı ama son anda bir ağız açılıp içinden ölümcül sivrilik teki dişler göründü.

Arkadaşlarını uyarmak için haykırırken kılıcı kafayı gövdesinden ayırdı.

"Yılanlar!"

BÖLÜM 8

Gregor, Luxa, Ares ve Aurora hızla düz kayaya geri çekildiler. Saldırıları bütün kubbeyi harekete geçirmişti. Çatıları artık sürünen ve tıslayan yılanlardan oluşan bir kütleydi. Değişik boylardaydılar, bazıları kalem gibi ince, bazıları beyzbol sopası kadar tombuldu. Yakından bakınca bile asmaya benziyorlardı, Gregor kafalarını görene kadar onları ayırt edemiyordu. Üstelik dikkat edilmesi gereken pek çok kafa vardı. İlk yılanın kafasının kopması şiddetli bir toplu saldırıya neden olmuştu. Yılan kafaları her yerden üstlerine geliyordu. Çatallı diller, tıslayan dişler her taraftaydı. Korkusunu bastırmaya çalışan Gregor, dişlerini sıkarak kılıcıyla karşı saldırıya geçti. Regalia'da kan toplarıyla yaptığı eğitimi düşündü. Prensip aynıydı, o sana saldırmadan önce hedefi yok et. Kılıcıyla kesemediklerini de meşalesiyle savuşturuyordu

Kayayla olan mesafeyi kapatabilenler şimdilik yalnızca en büyük yılanlardı ama Gregor ve Luxa onları belli bir uzaklıkta tutmakta zorlanıyorlardı.

Neyse ki Gregor öfkeci duygusunun yavaş yavaş in-denini ele geçirmekte olduğunu hissetti. Adrenalin selin-duyularının keskinleşmesini, içgüdülerinin ön plana çık-masını hevesle karşıladı. Ripred, öfkeci olmayı mümkü-kabul edeceği zamanlar olacağını söylerken haklıydı. Bi-ki artık bu durumla daha kolay baş edebiliyordu, belki ba artık öfke içinde kaybolurken bilincini tam olarak yitirme-miş olmasından kaynaklanıyordu.

Onun yerine şimdi arkasında Ares'inki titrediğini his-sedebiliyordu. Yarasalar çaresiz ve savunmasız kalmışlar-dı. Kubbenin altında tuzağa sıkışmış, ne uçup kaçabiliyor-ne de pençeleriyle savaşacak kadar havalanabiliyorlardı.

"Küçülün!" diye emretti Luxa onlara. Ares ve Aurora birbirlerine sıkıca sarıldılar. "Kayanlar, Gregor ve ben bu-radayken size ulaşamazlar!"

Gregor kafa üstüne kafa kesti ama saldırganların sayısı aksine artıyordu. Küçük yılanlar da savaşa katılmıştı artık.

"Orman!" diye bağırdı Aurora. "Küçülüyor!" Haklıy-dı. Yılanlar üzerlerine kapanıyordu. Kubbe hâlâ yerindey-di ama her yönden birkaç metre yaklaşmıştı. Yakında bü-tün yılanlar onlara ulaşabilecekti ve hepsiyle baş etmenin hiçbir yolu yoktu.

"Mağaraya!" diye bağırdı Luxa diğerlerine. "Tek girişi var; orayı savunabiliriz!"

Tek beden gibi yürüyerek mağaranın girişine doğru adım adım çekildiler. Gregor, Luxa'nın kılıcını ve meşalesi-ni deli gibi sallayıp yılanları oyalayarak Aurora ve Ares'in mağaraya girmesini sağladığını gördü.

Saldırı devam ederken Gregor ve Luxa sırtları mağa-ranın girişine dönük, omuzları birbirine değerek ve bir-birlerini koruyarak yan yana durdular. Öldürdükleri her yılanın yerini sanki iki tanesi alıyordu. Birinin aradan geçmeyi başararak hedefine dişlerini geçirmesi ve bütün savunmalarının yıkılması an meselesiydi.

"Bu harika!" diye bağırdı Gregor tıslamayı bastıracak kadar yüksek bir sesle. "Biz ölene kadar durmadan gele-cekler!"

Keşke Ripred burada olsaydı! Suçan, genellikle Gregor'u çıldırtsa da bir kavgada ondan daha iyi bir arkadaş düşü-nemiyordu. Ripred buradan nasıl canlı çıkılacağını bilirdi!

Ripred... Ripred... O olsa ne yapardı? Gregor, bir an bü-yük, yara izli suçanın yanında olduğunu hayal etti. Ripred, yılanlara gelişigüzel kılıç sallayarak mağaranın ağzında durmazdı. O şey yapardı... şey...

"Bir şey deneyeceğim!" diye bağırdı Gregor. "Eğer be-cerebilirsen yarasaları dışarı çıkart!"

Luxa'nın itiraz etmesine fırsat vermeden Gregor hız-la düz kayanın oraya gitti. Aklında yalnızca silik, kopuk kopuk sahneler vardı. Ripred'in arenada insanlarla dövüş-mesi, et yiyen bitkileri parçalaması, karıncalarla savaşı. Bir savaş sırasında sayıca az olduklarında Ripred hep aynı taktiği kullanırdı, dönerdi. O kadar hızlı bir şekilde döner-di ki düşman ona nereden yaklaşırsa yaklaşsın karşısında pençelerini bulurdu. Gregor'un yalnızca bir kılıcı ve me-şalesi vardı ama Ripred'den daha küçük bir hedefti. Eğer yeterince hızlı dönmeyi başarabilirse...

Gregor'un ayakları kayaya değdiği anda onu olduğu yerde döndürmeye başladı. Kılıcı önde, meşalesi arkada da uzatılmış, dönüyordu. O kadar hızlı dönüyordu ki etra-bulanık görünen uçan kalalar, fışkıran kan ve kıvranan be-denlerden ibaretti. Düşünmeyi bıraktı, kendini serk etti ve öfkeci hislerinin onu tümüyle ele geçirmesine izin verdi. Bir ara sanki yılanların sayısının azaldığını hisseder gibi oldu ama durmadı.

Ancak Luxa'nın kılıcı kendininkini bloke edince durabildi, bu onu sonunda gerçek hayata döndürdü. İki metal-lin birbirine çarpışı o kadar şiddetli olmuştu ki, darbenin etkisiyle Luxa'nın kılıcı ikiye bölünmüştü. Dönmeye son verince şiddetli bir baş dönmesi etkisini gösterdi. Başçı yılanlarla dolu asmalara doğru yıkıldı, eline gelen ilk şeye tutunmaya çalışırken dünya çevresinde deli gibi dönüyor-du. Bu şimdiye kadar hissettiği en kötü duygulardan biriy-di. Kusacağını düşündü ama ona bile odaklanamadı.

Sonra bir çift pençe onu tutup kaldırdı ve Ares'in sır-tına koydu. "Hayır," dedi Gregor. "Çok başım dönüyor."

"Kürküme sıkı sıkı tutun!" diye emretti Ares. "Buradan gitmemiz lazım!"

Gregor Ares'in kürküne yapıştı ve her şeyin bir an önce sona ermesini diledi.

Biraz zaman geçti. Dünya sabitlendi. Ares yere kondu. Luxa, Gregor'un yarasanın sırtından inmesine yardım etti. Gregor normale dönmek için yere oturdu. Luxa'nın elleri-ne doldurarak ona uzattığı suyu Gregor minnetle içti. Kalp atışları yavaşladı. Düzelmişti.

Artık ormanda değildiler. Gregor sevinerek oturduğu taş zemini ve altındaki tüneli fark etti. Yüzünü buz gibi akan suyun içine, içmekten çok düşüncelerini toparlamak için daldırdı. Doğrulduğunda kendini tazelenmiş hissedi-yordu, diğer üçü rahatsızca ona bakıyordu.

"Miden bulanıyor mu?" diye sordu Ares.

"Artık değil," dedi Gregor. "Yalnızca dönmekten ba-şım döndü."

"Zihnin... sakinleşti mi?" diye sordu Luxa usulca.

"Sanırım," dedi Gregor. "Aslında oldukça iyi hissedi-yorum." Öyleydi. Sanki koşu pistinde kilometrelerce koş-mayı başarmış gibiydi. Yalnızca bu duygu alıştığı iyilikten biraz daha derin gibiydi. "Neden?"

Kimse yanıt vermedi.

"Sorun nedir?" diye sordu.

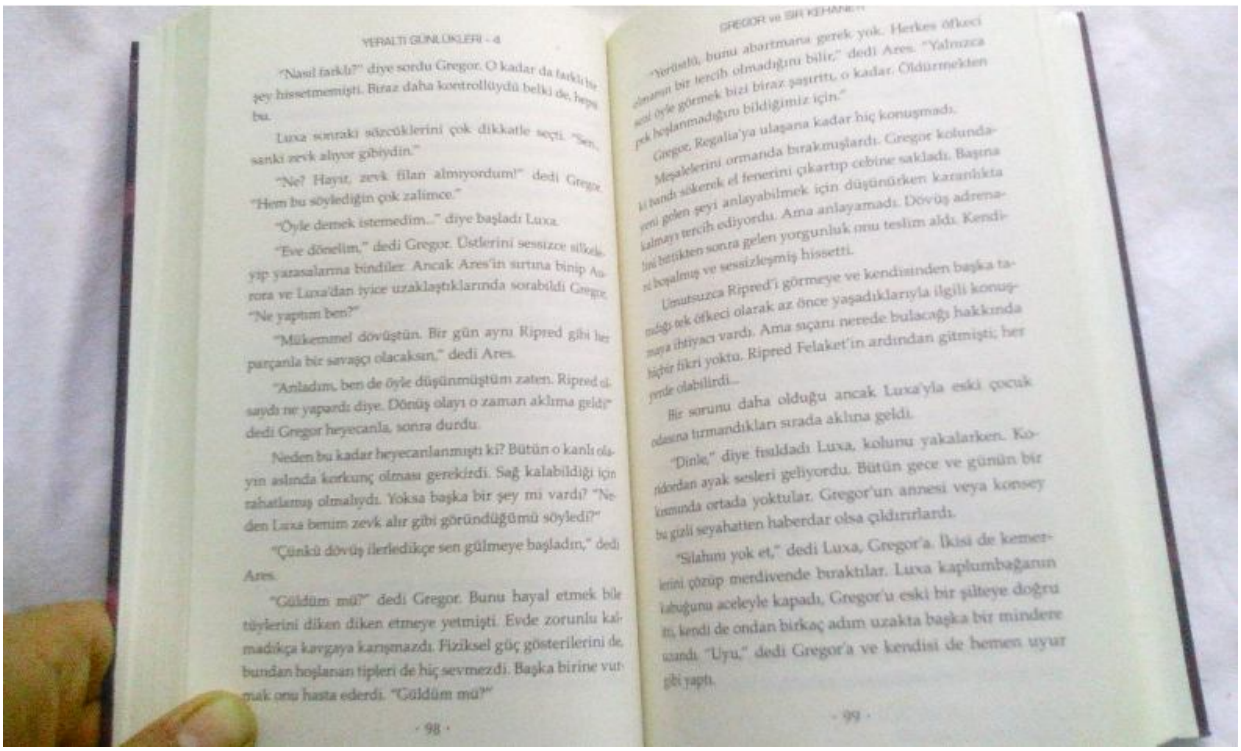
"Dövüşürken sanki seni bir şey eline geçirmiş gibiy-di," dedi Aurora. "Yüzün değişti. İnsanlık dışı sesler çıka-rıyordun."

"Milyarlarca yılanla dövüşüyordum. Yine o öfkeci du-rumuydu," dedi Gregor.

"Seni daha önce hiç öyle görmemiştim," dedi Aurora. "Kan toplarına vurduğun gün hariç ama o da bunun gibi değildi."

Gregor düşününce bunun doğru olduğunu fark etti. Aurora o savaşırken daha önce hiç yanında bulunmamıştı. "Evet, işte hep böyle oluyor. Anlatsana ona, Luxa."

"Hayır, Gregor, bu defa farklıydı," dedi Luxa. "Kesici-lerle savaşırken olduğu gibi değildin."

"Nasıl farklı?" diye sordu Gregor. O kadar da farklı bir şey hissetmemişti. Biraz daha kontrolluydü belki de, hepsi bu.

Luxa sonraki sözcüklerini çok dikkatle seçti. "Sen, sanki zevk alıyor gibiydin."

"Ne? Hayır, zevk filan almıyordum!" dedi Gregor. "Hem bu söylediğin çok zalimce."

"Öyle demek istemedim..." diye başladı Luxa.

"Eve dönelim," dedi Gregor. Üstlerini sessizce silkeleyip yaralarına bindiler. Ancak Ares'in sırtına binip Aurora ve Luxa'dan iyice uzaklaştıklarında sorabildi Gregor. "Ne yaptım ben?"

"Mükemmel dövüştün. Bir gün aynı Ripred gibi her parçanla bir savaşçı olacaksın," dedi Ares.

"Anladım, ben de öyle düşünmüştüm zaten. Ripred olsaydı ne yapardı diye. Dönüş olayı o zaman aklıma geldi" dedi Gregor heyecanla, sonra durdu.

Neden bu kadar heyecanlanmıştı ki? Bütün o kanlı olayın aslında korkunç olması gerekirdi. Sağ kalabildiği için rahatlamış olmalıydı. Yoksa başka bir şey mi vardı? "Neden Luxa benim zevk alır gibi göründüğümü söyledi?"

"Çünkü dövüş ilerledikçe sen gülmeye başladın," dedi Ares.

"Güldüm mü?" dedi Gregor. Bunu hayal etmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Evde zorunlu kalmadıkça kavgaya karışmazdı. Fiziksel güç gösterilerini de, bundan hoşlanan tipleri de hiç sevmezdi. Başka birine vurmak onu hasta ederdi. "Güldüm mü?"

"Yeniliği, bunu abartmana gerek yok. Herkes öfkeci olmanın bir tercih olmadığını bilir," dedi Ares. "Yalnızca nasıl öyle görmek bizi biraz şaşırttı, o kadar. Öldürmekten pek hoşlanmadığını bildiğimiz için."

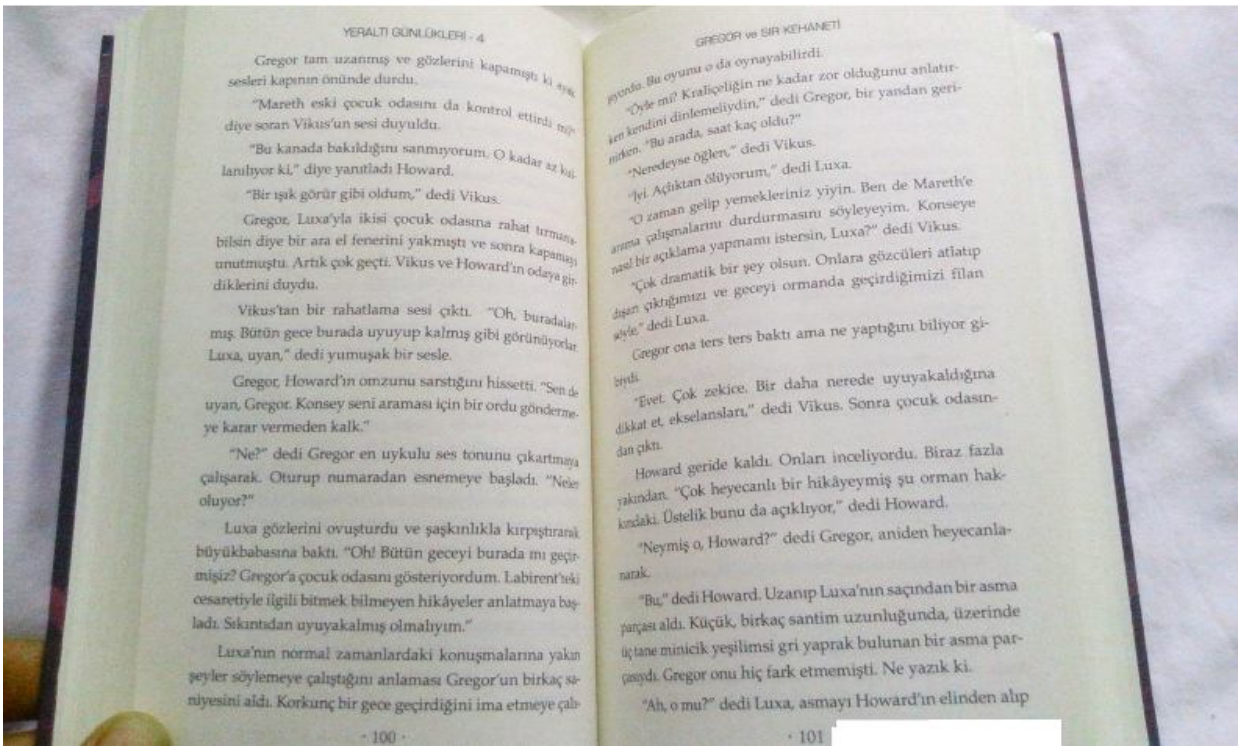
Gregor, Regalia'ya ulaşana kadar hiç konuşmadı. Meşalelerini ormanda bırakmışlardı. Gregor kolundaki bandı sökerek el fenerini çıkartıp cebine sakladı. Başına yeni gelen şeyi anlayabilmek için düşünürken karanlıkta kalmayı tercih ediyordu. Ama anlayamadı. Dövüş adrenalini bittikten sonra gelen yorgunluk onu teslim aldı. Kendisi boşalmış ve sessizleşmiş hissetti.

Umutsuzca Ripred'i görmeye ve kendisinden başka tadığı tek öfkeci olarak az önce yaşadıklarıyla ilgili konuşmaya ihtiyacı vardı. Ama sıçanı nerede bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ripred Felaket'in ardından gitmişti; her yerde olabilirdi...

Bir sorunu daha olduğu ancak Luxa'yla eski çocuk odasına tırmandıkları sırada aklına geldi.

"Dinle," diye fısıldadı Luxa, kolunu yakalarken. Koridordan ayak sesleri geliyordu. Bütün gece ve günün bir kısmında ortada yoktular. Gregor'un annesi veya konsey bu gizli seyahatten haberdar olsa çıldırırlardı.

"Silahını yok et," dedi Luxa, Gregor'a. İkisi de kemerlerini çözüp merdivende bıraktılar. Luxa kaplumbağanın kabuğunu aceleyle kapadı, Gregor'u eski bir şilteye doğru itti, kendi de ondan birkaç adım uzakta başka bir mindere uzandı. "Uyu," dedi Gregor'a ve kendisi de hemen uyur gibi yaptı.

Gregor tam uzanmış ve gözlerini kapatmıştı ki ayak sesleri kapının önünde durdu.

"Mareth eski çocuk odasını da kontrol ettirdi mi?" diye soran Vikus'un sesi duyuldu.

"Bu kanada bakıldığını sanmıyorum. O kadar az kullanılıyor ki," diye yanıtladı Howard.

"Bir ışık görür gibi oldum," dedi Vikus.

Gregor, Luxa'yla ikisi çocuk odasına rahat tırmanabilsin diye bir ara el fenerini yakmıştı ve sonra kapamayı unutmuştu. Artık çok geçti. Vikus ve Howard'ın odaya girdiklerini duydu.

Vikus'tan bir rahatlama sesi çıktı. "Oh, buradalarmış. Bütün gece burada uyuyup kalmış gibi görünüyorlar. Luxa, uyan," dedi yumuşak bir sesle.

Gregor, Howard'ın omzunu sarstığını hissetti. "Sen de uyan, Gregor. Konsey seni araması için bir ordu göndermeye karar vermeden kalk."

"Ne?" dedi Gregor en uykulu ses tonunu çıkartmaya çalışarak. Oturup numaradan esnemeye başladı. "Neler oluyor?"

Luxa gözlerini ovuşturdu ve şaşkınlıkla kırpıştırarak büyükbabasına baktı. "Oh! Bütün geceyi burada mı geçirmişiz? Gregor'a çocuk odasını gösteriyordum. Labirent'teki cesaretiyle ilgili bitmek bilmeyen hikâyeler anlatmaya başladı. Sıkıntıdan uyuyakalmış olmalıyım."

Luxa'nın normal zamanlardaki konuşmalarına yakın şeyler söylemeye çalıştığını anlaması Gregor'un birkaç saniyesini aldı. Korkunç bir gece geçirdiğini ima etmeye çalıştığını. Bu oyunu o da oynayabilirdi.

"Öyle mi? Kraliçeliğin ne kadar zor olduğunu anlatırken kendini dinlemeliydin," dedi Gregor, bir yandan gerinirken. "Bu arada, saat kaç oldu?"

"Neredeyse öğlen," dedi Vikus.

"İyi. Açlıktan ölüyorum," dedi Luxa.

"O zaman gelip yemekleriniz yiyin. Ben de Mareth'e arama çalışmalarını durdurmasını söyleyeyim. Konseye nasıl bir açıklama yapmamı istersin, Luxa?" dedi Vikus.

"Çok dramatik bir şey olsun. Onlara gözcüleri atlatıp dışarı çıktığımızı ve geceyi ormanda geçirdiğimizi filan söyle," dedi Luxa.

Gregor ona ters ters baktı ama ne yaptığını biliyor gibiydi.

"Evet. Çok zekice. Bir daha nerede uyuyakaldığına dikkat et, ekselansları," dedi Vikus. Sonra çocuk odasından çıktı.

Howard geride kaldı. Onları inceliyordu. Biraz fazla yakından. "Çok heyecanlı bir hikâyeymiş şu orman hakkındaki. Üstelik bunu da açıklıyor," dedi Howard.

"Neymiş o, Howard?" dedi Gregor, aniden heyecanlanarak.

"Bu," dedi Howard. Uzanıp Luxa'nın saçından bir asma parçası aldı. Küçük, birkaç santim uzunluğunda, üzerinde üç tane minicik yeşilimsi gri yaprak bulunan bir asma parçasıydı. Gregor onu hiç fark etmemişti. Ne yazık ki.

"Ah, o mu?" dedi Luxa, asmayı Howard'ın elinden alıp

parmağının çevresine dolarken. "Dün sabah tarlaları ziyaret ettiğimde saçıma takılmış olmalı. Konsey benden tarlalarda yetişen ürünleri tanımamı ve bakımları hakkında bilgi edinmemi istedi, böylece kraliçe olduğumda iyi bir hasatla kötü olanı ayırabileceğim."

"Gerçekten mi? Bizim yetiştirdiğimiz ürünler içinde bu asmaya benzeyen bir bitki bilmiyorum, kuzen..." dedi Howard. "Adı neymiş?"

"Ben bu konuda henüz uzman olmadım Howard. Zaten o yüzden tarlalara gidiyorum," dedi Luxa mantıklı bir ifadeyle.

Howard'ın gözleri ikisinin arasında gidip geldi. "Çok yorgun görünüyorsunuz. Biraz dinlenin." Onlara gülümseyip odadan çıktı.

Yemeğe gitmeden önce Gregor banyoya gidip yıkandı ve temiz giysiler giydi. Koyu renk giysileri ve çocuk odasının loş ışığı, üzerlerindeki kurumuş yılan kanını gözlerden gizlemişti.

Sonra annesini görmeye gitti. Neyse ki Vikus, ondan önce gidip annesine olanları anlatmıştı da Gregor kısa bir sorumsuzluk azarlamasından sonra yemeğe gitme iznini alabildi.

Yemek salonuna vardığında Vikus, Howard, Luxa, Hazard ve Bot masanın etrafına yerleşmişti. Hizmetkârlar güveç servisi yapıp ekmek dağıtıyorlardı.

Tam yemeğe başlayacaklardı ki Mareth kapıda belirdi, hızla, nefes almak için bile duraklamadan konuşuyordu. "Vikus, böldüğüm için özür dilerim ama anlam veremedi-

gim bir gelişme oldu," dedi.

"Nedir, Mareth?" diye sordu Vikus.

"Gözcülerimiz, Kaynak'a akan nehrin yakınında devriye turu atarken," diye başladı. "Suda bunu bulmuşlar. Kıyıda iki kayanın arasına sıkışmış."

Mareth eliyle birilerine girmelerini işaret etti. İki Yeraltlı geniş, yuvarlak bir sepeti taşıyarak içeri girdi. Üzerine tam oturan bir kapakla dikkatlice kapatılmıştı. Dışından hâlâ sular damlıyordu. Sepeti özenle yere bıraktılar, Mareth eğilip kapağı kaldırdı.

Sepetin içinde ciyaklayan altı tane bebek fare vardı.

BÖLÜM

9

Fareler bildiğimiz yetişkin ev kedilerinin yarısı boyundaydı. Pembe gövdeleri yeni yeni uzamaya başlamış grimsi tüylerle kaplıydı. Aniden gelen parlak ışık gözlerini rahatsız etmiş olacaktı ki kafalarını birbirlerinin gövdesine sokup saklamaya çalıştılar. Korkudan ve rahatsızlıktan cikliyorlardı.

"Oxo, bebek fareler! Farenin Fu!" diye bağırdı Bot. Sandalyesinden inip koşarak sepetin yanına gitti ve yere çömelerek tüylerini okşamaya başladı. "Mer'aba! Mer'aba, ac."

"Onların karnı aç," dedi Hazard. Sofradan bir dilim ekmek aldı ve Bot'un yanına oturdu. İki çocuk ekmekten küçük parçalar koparark yemeğe deli gibi saldıran fareleri beslemeye başladılar. Hazard, bebeklerin sesinden ayırt edilemeyecek küçük ciklemeler çıkartıyordu.

Minik bir burun avucunun içine sürtününce Bot kıkırdadı. "Gadıklanıyorum," dedi.

Ama ondan başka gülen yoktu. Yeraltlıların suratında ciddi bir endişe vardı.

"Bu sepeti nehirden mi çıkardılar demiştin?" diye sordu Vikus.

"Evet, kuzeyde," dedi Mareth. "Bize ait topraklarda."

Vikus parmağıyla sepetin kapağını işaret etti. "Fount yakınlarında, kemirgenlere bazen bunun gibi sepetlerde hediye olarak tahıl göndeririz."

"Kim böyle bir şeyi yapmış olabilir?" dedi Mareth. "Kim eniklerini bunun gibi güvensiz bir şeyin içinde nehre bırakır? Hayatta kalabilmiş olmaları bile bir mucize."

Gregor kabul etmek zorunda kaldı. O da küçük bir teknenin içinde o nehirde bulunmuştu. Akıntı o kadar güçlüydü ki, su dalgalardan bembeyaz kesiliyor, koca kaya parçalarını pinpon topu gibi oradan oraya savuruyordu.

"Eğer biri onları öldürmek istediyse, bu oldukça zahmetli bir yöntem," dedi Vikus. "Kim onları bir sepete yerleştirip nehre bırakmakla uğraşır ki?"

"Anneleri," dedi Hazard sakince. Masadan bir kâse güveç alıp küçük lokmalar halinde bebeklere verdi. "Onları bunun içine koyup sessiz olmalarını tembihlemiş."

"Hazard, onların söylediklerini anlayabiliyor musun?" dedi Vikus.

"Bir kısmını. Bebek gibi konuşuyorlar," dedi çocuk.

"Onlara annelerinin bunu neden yaptığını sorar mısın?" dedi Luxa.

Hazard farelere doğru ciklemeye başladı. "Tam olarak

anlayamıyorum. Çok kötü bir şeyler oluyormuş ve kemirgenler çok korkmuş."

"Burada ve bizim yanımızda güvende olduklarını söyle. Onlara burada hiçbir zarar gelmeyeceğini söyle," dedi Vikus. "Eski çocuk odasına yerleştirin. Dulcet onlarla ilgilensin. Hazard, sen de arada sırada ziyaretlerine gidersen iyi olur, böylece bizimle iletişim kurabilirler." Başını salladı. "Gidip bunu konseye haber vermeliyim."

Gregor, Luxa, Hazard ve Bot, gözcülere eski çocuk odasına kadar eşlik ettiler. Genellikle Bot'a bakan, nazik çocuk bakıcısı Dulcet, hemen geldi. Gözcülere pek çok meşale getirmelerini söyledi. Meşaleler her yere yerleştirilip oda aydınlanınca eskisi kadar ürkütücü görünmemeye başladı. Taş hayvanlar eskisi kadar korkunç görünmüyordu ve Gregor her hayvanın yanında onun adına yazılmış bir çocuk şarkısı kazınmış olduğunu fark etti. "Yarasa, Yarasa" ve farelerle ilgili olan o şarkı gibi. Hain kaplumbağa hariç Sandwich ona şarkı bulmamıştı.

Dulcet odanın köşesindeki çukurlaştırılmış taştan bir rafı temizledi ve battaniyelerden eski tip, geniş bir yuva yaptı. Sonra yuvanın ortasına bağdaş kurarak oturdu ve her bir fareyle tek tek ilgilenerek, her birini kucaklayarak, yumuşak bir sesle konuşarak, havuca benzeyen bir sebzeyi ufalayarak yedirdi.

Kısa süre içinde onun ilgisine alışmış, kucağına oturmaya çalışıyor, başlarını okşasın diye burunlarını eline sürtüyorlardı. Doğduğundan beri fare bebeklere bakıcılık yaptığını sanırdınız. Tabii ki Bot ve Hazard da yuvanın

içinde oturuyordu. İki çocuk ve altı fare, Dulcet'in etrafında mutlu bir topluluk oluşturmuşlardı. Dulcet duvarlarda ki çocuk şarkılarını mırıldanarak söylemeye başladı. Yorgunluktan bitkin düşen bebek farelerin uykuya dalması uzun sürmedi.

Luxa, Gregor'u kimsenin onları duymaması için koridora götürdü. "Fount yakınlarındaki kemirgen kolonisine gitmemiz lazım," dedi.

"Yo. Hayır, teşekkür ederim," dedi Gregor ve koridorda yürümeye başladı. Luxa'yla daha fazla gizli maceraya atılmak istemiyordu hatta onunla bu konuda konuşmak bile istemiyordu, kesinlikle. Özellikle de savaşmaktan zevk aldığını söylediğinden beri.

"Bir anneyi eniklerini nehre bıraktıracak hale getirenin ne olduğunu bulmalıyız," dedi Luxa, peşinden gelerek.

"Belki delinin tekiydi. Başka neden düşünemiyorum," dedi Gregor omzunun üstünden bakarak.

"Bot'u bir sepete koyup nehrin insafına bırakman için bir neden bulamıyor musun?" diye ısrar etti Luxa. "Gregor!" Onu omzundan tuttu ve kendine çevirdi.

"Hayır!" dedi Gregor, kolunu kurtarmaya çalışarak. "Beni rahat bırakır mısın?"

"Ormanda sen de aynısını yaptın," dedi Luxa.

"Ne?" dedi Gregor.

"Ormanda. Bot'u, yaralı olan Aurora'yla gönderdin. Yalnızca altı yaşında olan Hazard'ı da. Kesiciler geldiğinde," dedi Luxa.

"Evet, çünkü öyle yapmasaydım öleceklerdi!" dedi Gregor. Luxa'nın düşünme biçimine ancak uyanmıştı. O kadar korkunç bir şey olmuş olmalıydı ki, bebekler sepete konmuştu. Annenin başka çaresi kalmamış olmalıydı...

Çocuk odasındaki fare bebeklerden birinin uykusunda ağladığı duyuldu.

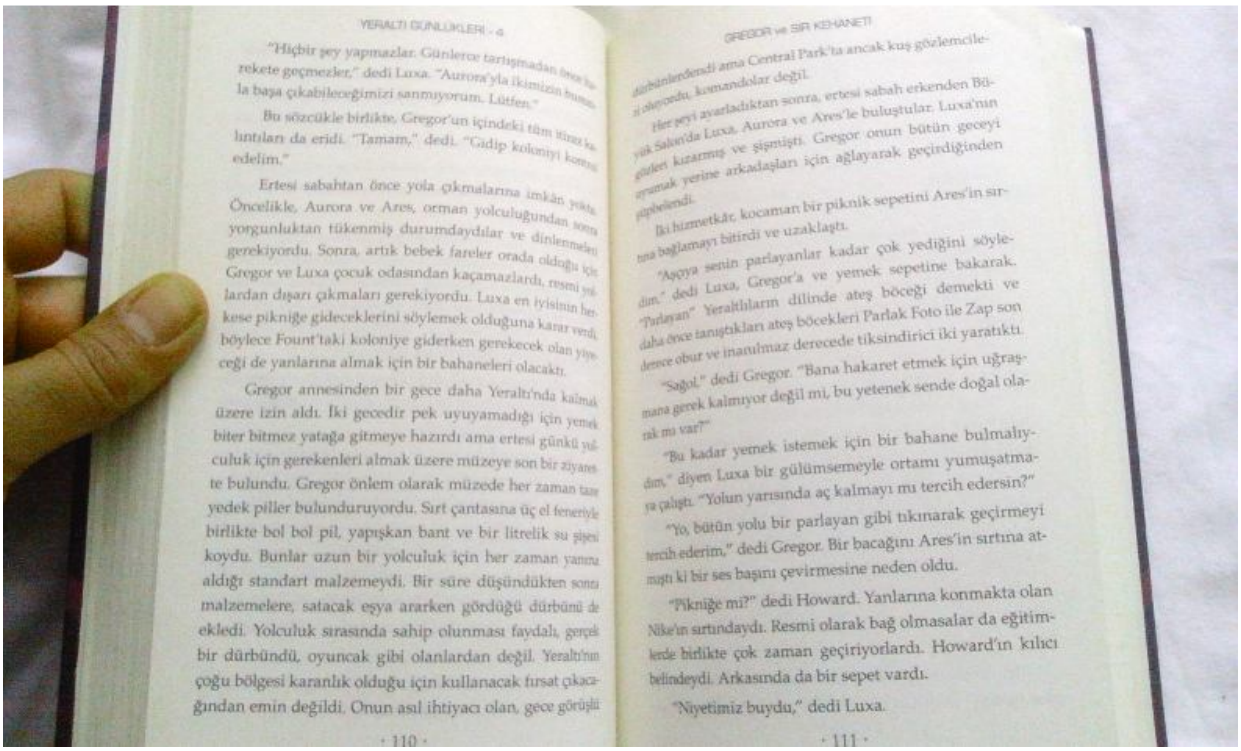
"Sence Fount'taki koloniye de mi yılanlar saldırdı?" diye sordu Gregor.

"Hayır, kayanlar ormanın dışında yaşayamaz. Onlar için çok soğuk," dedi Luxa. "Cevian'ın kolonisine de kimin saldırdığını bilmiyoruz. Kayanlar yalnızca bize saldırdı. Kemirgenler, kayanların dışında bir neden yüzünden gitmiş olmalı, kayanlar da böylece bundan onların boşalttığı bölgeyi ele geçirerek faydalandı."

"Öyle olmalı, Luxa," dedi Gregor. Arkadaşlarının haklı olduğu umudunu taşımaya çalışıyordu ama Gregor için bu çok zayıf bir olasılıktı.

"Hem ormandaki, hem de Fount'taki kemirgenler için bir şeyler çok ters gitmiş. Belki de şu anda Yeraltı'nda bulunan tüm kemirgenler tehlikededir. Yardımına ihtiyacım var, Gregor," dedi Luxa. O kadar mutsuz görünüyordu ki. Daha bir gün önce neşeyle dans ediyorlardı. Şimdi Cevian ölmüştü, kolonisinin geri kalanı belki de yılanlar tarafından yenmişti. Bebek farelerle dolu sepet trajedinin daha da büyük olduğunun, Fount'taki kemirgenleri de kapsadığının göstergesiydi.

Gregor olayın önemini kavramaya başladı. "Belki de bunu konseyin çözmesini beklemeliyiz."

"Hiçbir şey yapmazlar. Günlerce tartışmadan önce bir karar rekete geçmezler," dedi Luxa. "Aurora'yla ikimizin hunharca la başa çıkabileceğimizi sanmıyorum. Lütfen."

Bu sözcükle birlikte, Gregor'un içindeki tüm itiraz kıvılcımları da eridi. "Tamam," dedi. "Gidip koloniyi kontrol edelim."

Ertesi sabahtan önce yola çıkmalarına imkân yoktu. Öncelikle, Aurora ve Ares, orman yolculuğundan sonra yorgunluktan tükenmiş durumdaydılar ve dinlenmeleri gerekiyordu. Sonra, artık bebek fareler orada olduğu için Gregor ve Luxa çocuk odasından kaçamazlardı, resmi yollardan dışarı çıkmaları gerekiyordu. Luxa en iyisinin her kese pikniğe gideceklerini söylemek olduğuna karar verdi, böylece Fount'taki koloniye giderken gerekecek olan yiyeceği de yanlarına almak için bir bahaneleri olacaktı.

Gregor annesinden bir gece daha Yeraltı'nda kalmak üzere izin aldı. İki gecedir pek uyuyamadığı için yemek biter bitmez yatağa gitmeye hazırdı ama ertesi günkü yolculuk için gerekenleri almak üzere müzeye son bir ziyarette bulundu. Gregor önlem olarak müzede her zaman taze yedek piller bulunduruyordu. Sırt çantasına üç el feneriyle birlikte bol bol pil, yapışkan bant ve bir litrelik su şişesi koydu. Bunlar uzun bir yolculuk için her zaman yanına aldığı standart malzemeydi. Bir süre düşündükten sonra malzemelere, satacak eşya ararken gördüğü dürbünü de ekledi. Yolculuk sırasında sahip olunması faydalı, gerçekten bir dürbündü, oyuncak gibi olanlardan değil. Yeraltı'nın çoğu bölgesi karanlık olduğu için kullanacak fırsat çıkacağından emin değildi. Onun asıl ihtiyacı olan, gece görüşlü

dürbünlerdendi ama Central Park'ta ancak kuş gözlemcileri olayordu, komandolar değil.

Her şeyi ayarladıktan sonra, ertesi sabah erkenden Büyük Salon'da Luxa, Aurora ve Ares'le buluştular. Luxa'nın gözleri kızarmış ve şişmişti. Gregor onun bütün geceyi uyumak yerine arkadaşları için ağlayarak geçirdiğinden şüphelendi.

İki hizmetkâr, kocaman bir piknik sepetini Ares'in sırtına bağlamayı bitirdi ve uzaklaştı.

"Aşçıya senin parlayanlar kadar çok yediğini söyledim," dedi Luxa, Gregor'a ve yemek sepetine bakarak. "Parlayan" Yeraltılıların dilinde ateş böceği demekti ve daha önce tanıştıkları ateş böcekleri Parlak Foto ile Zap son derece obur ve inanılmaz derecede tiksindirici iki yaratıktı.

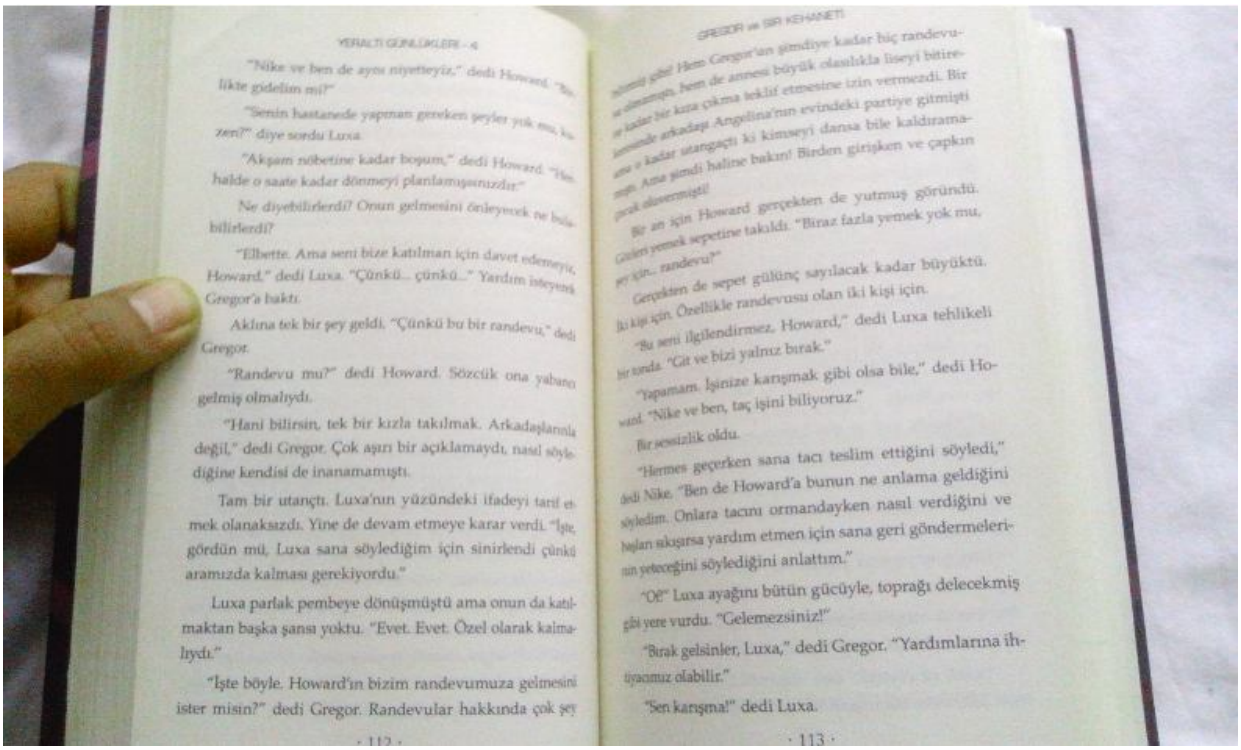
"Sağol," dedi Gregor. "Bana hakaret etmek için uğraşmana gerek kalmıyor değil mi, bu yetenek sende doğal olarak mı var?"

"Bu kadar yemek istemek için bir bahane bulmalıydım," diyen Luxa bir gülümsemeyle ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Yolun yarısında aç kalmayı mı tercih edersin?"

"Yo, bütün yolu bir parlayan gibi tıkınarak geçirmeyi tercih ederim," dedi Gregor. Bir bacağını Ares'in sırtına atmıştı ki bir ses başını çevirmesine neden oldu.

"Pikniğe mi?" dedi Howard. Yanlarına konmakta olan Nike'ın sırtındaydı. Resmi olarak bağ olmasalar da eğitimlerde birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Howard'ın kılıcı belindeydi. Arkasında da bir sepet vardı.

"Niyetimiz buydu," dedi Luxa.

"Nike ve ben de aynı niyetteyiz," dedi Howard. "Birlikte gidelim mi?"

"Senin hastanede yapman gereken şeyler yok mu, kızım?" diye sordu Luxa.

"Akşam nöbetine kadar boşum," dedi Howard. "Hatta o saate kadar dönmeyi planlamışsınızdır."

Ne diyebilirlerdi? Onun gelmesini önleyecek ne bulabilirlerdi?

"Elbette. Ama seni bize katılman için davet edemeyiz, Howard," dedi Luxa. "Çünkü... çünkü..." Yardım isteyerek Gregor'a baktı.

Aklına tek bir şey geldi. "Çünkü bu bir randevu," dedi Gregor.

"Randevu mu?" dedi Howard. Sözcük ona yabancı gelmiş olmalıydı.

"Hani bilirsin, tek bir kızla takılmak. Arkadaşlarınla değil," dedi Gregor. Çok aşırı bir açıklamaydı, nasıl söylediğine kendisi de inanamamıştı.

Tam bir utançtı. Luxa'nın yüzündeki ifadeyi tarif etmek olanaksızdı. Yine de devam etmeye karar verdi. "İşte, gördün mü, Luxa sana söylediğim için sinirlendi çünkü aramızda kalması gerekiyordu."

Luxa parlak pembeye dönüşmüştü ama onun da katılmaktan başka şansı yoktu. "Evet. Evet. Özel olarak kalmalıydı."

"İşte böyle. Howard'ın bizim randevumuza gelmesini ister misin?" dedi Gregor. Randevular hakkında çok şey

bilmiş gibi! Hem Gregor'un şimdiye kadar hiç randevu- ve olmamıştı, hem de annesi büyük olasılıkla liseyi bitirene kadar bir kıza çıkma teklif etmesine izin vermezdi. Bir arkadaşı Angelina'nın evindeki partiye gitmişti ama o kadar utangaçtı ki kimseyi dansa bile kaldıramamıştı. Ama şimdi haline bakın! Birden girişken ve çapkın çocak olmuştu!

Bir an için Howard gerçekten de yutmuş göründü. Gözleri yemek sepetine takıldı. "Biraz fazla yemek yok mu, şey için... randevu?"

Gerçekten de sepet gülünç sayılacak kadar büyüktü. İki kişi için. Özellikle randevusu olan iki kişi için.

"Bu seni ilgilendirmez, Howard," dedi Luxa tehlikeli bir tonda. "Git ve bizi yalnız bırak."

"Yapamam. İşinize karışmak gibi olsa bile," dedi Howard. "Nike ve ben, taç işini biliyoruz."

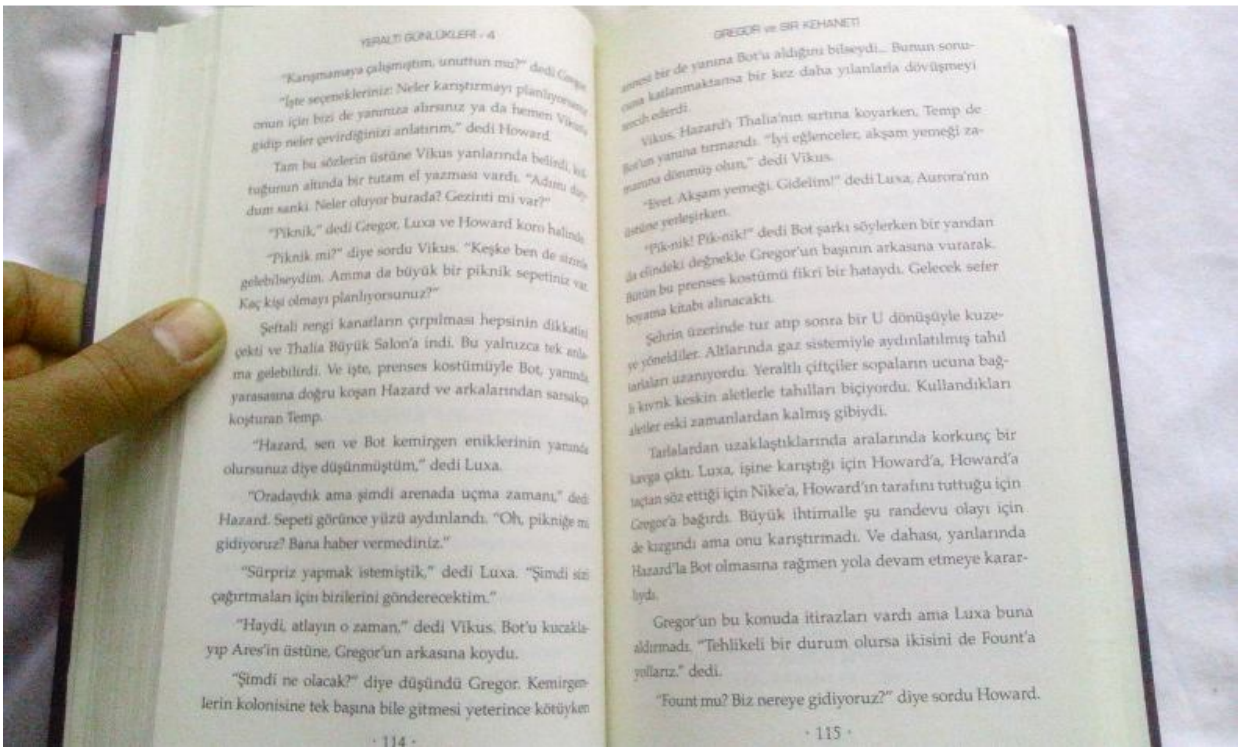
Bir sessizlik oldu.

"Hermes geçerken sana tacı teslim ettiğini söyledi," dedi Nike. "Ben de Howard'a bunun ne anlama geldiğini söyledim. Onlara tacını ormandayken nasıl verdiğini ve başları sıkışırsa yardım etmen için sana geri göndermelerinin yeteceğini söylediğini anlattım."

"Of!" Luxa ayağını bütün gücüyle, toprağı delecekmiş gibi yere vurdu. "Gelemezsiniz!"

"Bırak gelsinler, Luxa," dedi Gregor. "Yardımlarına ihtiyacımız olabilir."

"Sen karışma!" dedi Luxa.

"Karışmamaya çalışmıştım, unuttun mu?" dedi Gregor.

"İşte seçenekleriniz: Neler karıştırmayı planlıyorsunuz onun için bizi de yanınıza alırsınız ya da hemen Vikus'a gidip neler çevirdiğinizi anlatırım," dedi Howard.

Tam bu sözlerin üstüne Vikus yanlarında belirdi, kızıl tüyünün altında bir tutam el yazması vardı. "Adımı duydum sanki. Neler oluyor burada? Gezinti mi var?"

"Piknik," dedi Gregor, Luxa ve Howard korkuyla.

"Piknik mi?" diye sordu Vikus. "Keşke ben de sizinle gelebilseydim. Amma da büyük bir piknik sepetiniz var. Kaç kişi olmayı planlıyorsunuz?"

Şeftali rengi kanatların çırpılması hepsinin dikkatini çekti ve Thalia Büyük Salon'a indi. Bu yalnızca tek anlama gelebilirdi. Ve işte, prenses kostümüyle Bot, yarasına doğru koşan Hazard ve arkalarından sarsakça koşturan Temp.

"Hazard, sen ve Bot kemirgen eniklerinin yanında olursunuz diye düşünmüştüm," dedi Luxa.

"Oradaydık ama şimdi arenada uçma zamanı," dedi Hazard. Sepeti görünce yüzü aydınlandı. "Oh, pikniğe mi gidiyoruz? Bana haber vermediniz."

"Sürpriz yapmak istemiştik," dedi Luxa. "Şimdi sizi çağırtmaları için birilerini gönderecektim."

"Haydi, atlayın o zaman," dedi Vikus. Bot'u kucaklayıp Ares'in üstüne, Gregor'un arkasına koydu.

"Şimdi ne olacak?" diye düşündü Gregor. Kemirgenlerin kolonisine tek başına bile gitmesi yeterince kötüyken

zaman bir de yanına Bot'u aldığını bilseydi... Bunun sonucuna katlanmaktansa bir kez daha yılanlarla dövüşmeyi tercih ederdi.

Vikus, Hazard'ı Thalia'nın sırtına koyarken, Temp de Bot'un yanına tırmandı. "İyi eğlenceler, akşam yemeği zamanına dönmüş olun," dedi Vikus.

"Evet. Akşam yemeği. Gidelim!" dedi Luxa, Aurora'nın üstüne yerleşirken.

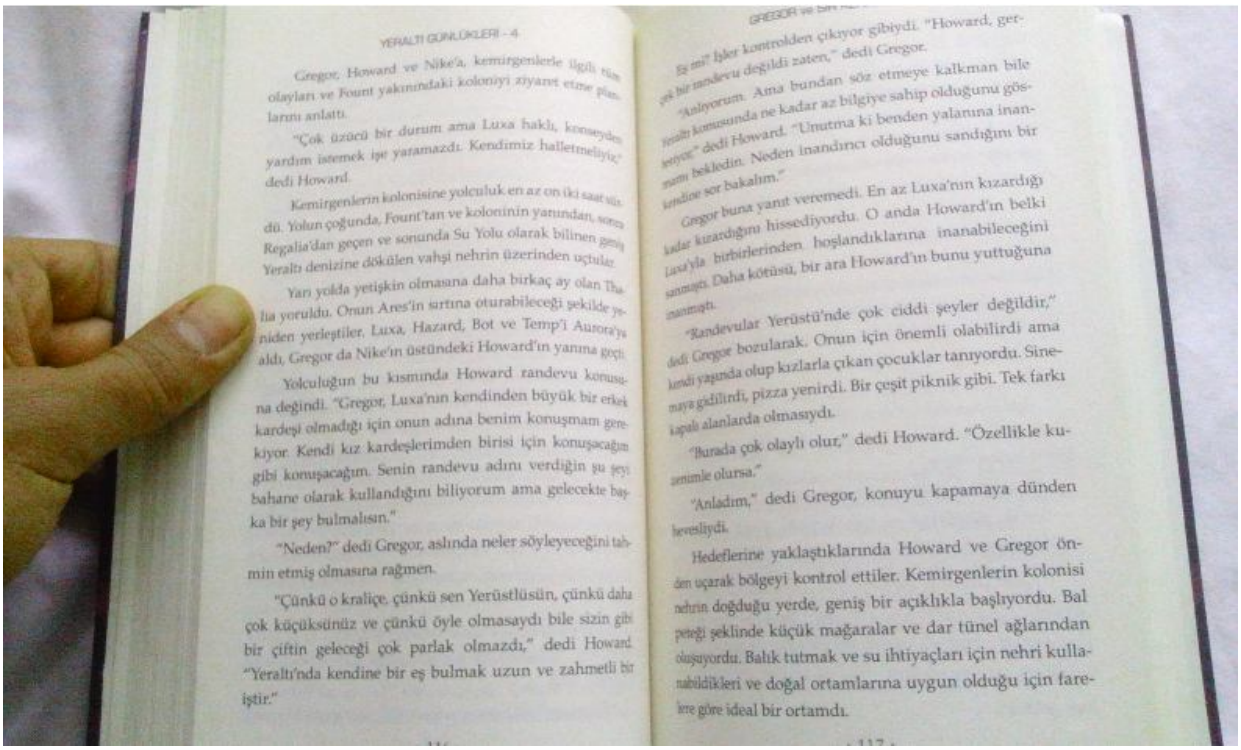
"Pik-nik! Pik-nik!" dedi Bot şarkı söylerken bir yandan da elindeki değnekle Gregor'un başının arkasına vurarak. Bütün bu prenses kostümü fikri bir hataydı. Gelecek sefer boyama kitabı alınacaktı.

Şehrin üzerinde tur atıp sonra bir U dönüşüyle kuzeye yöneldiler. Altlarında gaz sistemiyle aydınlatılmış tahıl tarlaları uzanıyordu. Yeraltlı çiftçiler sopaların ucuna bağlı kıvrık keskin aletlerle tahılları biçiyordu. Kullandıkları aletler eski zamanlardan kalmış gibiydi.

Tarlalardan uzaklaştıklarında aralarında korkunç bir kavga çıktı. Luxa, işine karıştığı için Howard'a, Howard'a taçtan söz ettiği için Nike'a, Howard'ın tarafını tuttuğu için Gregor'a bağırdı. Büyük ihtimalle şu randevu olayı için de kızgındı ama onu karıştırmadı. Ve dahası, yanlarında Hazard'la Bot olmasına rağmen yola devam etmeye kararlıydı.

Gregor'un bu konuda itirazları vardı ama Luxa buna aldırmadı. "Tehlikeli bir durum olursa ikisini de Fount'a yollarız," dedi.

"Fount mu? Biz nereye gidiyoruz?" diye sordu Howard.

Gregor, Howard ve Nike'a, kemirgenlerle ilgili tüm olayları ve Fount yakınındaki koloniyi ziyaret etme planlarını anlattı.

"Çok üzücü bir durum ama Luxa haklı, konseyden yardım istemek işe yaramazdı. Kendimiz halletmeliyiz," dedi Howard.

Kemirgenlerin kolonisine yolculuk en az on iki saat sürdü. Yolun çoğunda, Fount'tan ve kolonin yanından, sonra Regalia'dan geçen ve sonunda Su Yolu olarak bilinen geniş Yeraltı denizine dökülen vahşi nehrin üzerinden uçtular.

Yarı yolda yetişkin olmasına daha birkaç ay olan Thalia yoruldu. Onun Ares'in sırtına oturabileceği şekilde yeniden yerleştiler. Luxa, Hazard, Bot ve Temp'i Aurora'ya aldı, Gregor da Nike'ın üstündeki Howard'ın yanına geçti.

Yolculuğun bu kısmında Howard randevu konusuna değindi. "Gregor, Luxa'nın kendinden büyük bir erkek kardeşi olmadığı için onun adına benim konuşmam gerekiyor. Kendi kız kardeşlerimden birisi için konuşacağım gibi konuşacağım. Senin randevu adını verdiğin şu şeyi bahane olarak kullandığını biliyorum ama gelecekte başka bir şey bulmalısın."

"Neden?" dedi Gregor, aslında neler söyleyeceğini tahmin etmiş olmasına rağmen.

"Çünkü o kraliçe, çünkü sen Yerüstlüsün, çünkü daha çok küçüksünüz ve çünkü öyle olmasaydı bile sizin gibi bir çiftin geleceği çok parlak olmazdı," dedi Howard. "Yeraltı'nda kendine bir eş bulmak uzun ve zahmetli bir iştir."

Eş mi? İşler kontrolden çıkıyor gibiydi. "Howard, gerçek bir randevu değildi zaten," dedi Gregor.

"Anlıyorum. Ama bundan söz etmeye kalkman bile Yeraltı konusunda ne kadar az bilgiye sahip olduğunu gösteriyor," dedi Howard. "Unutma ki benden yalanına inanmamı bekledin. Neden inandırıcı olduğunu sandığını bir kraliçe sor bakalım."

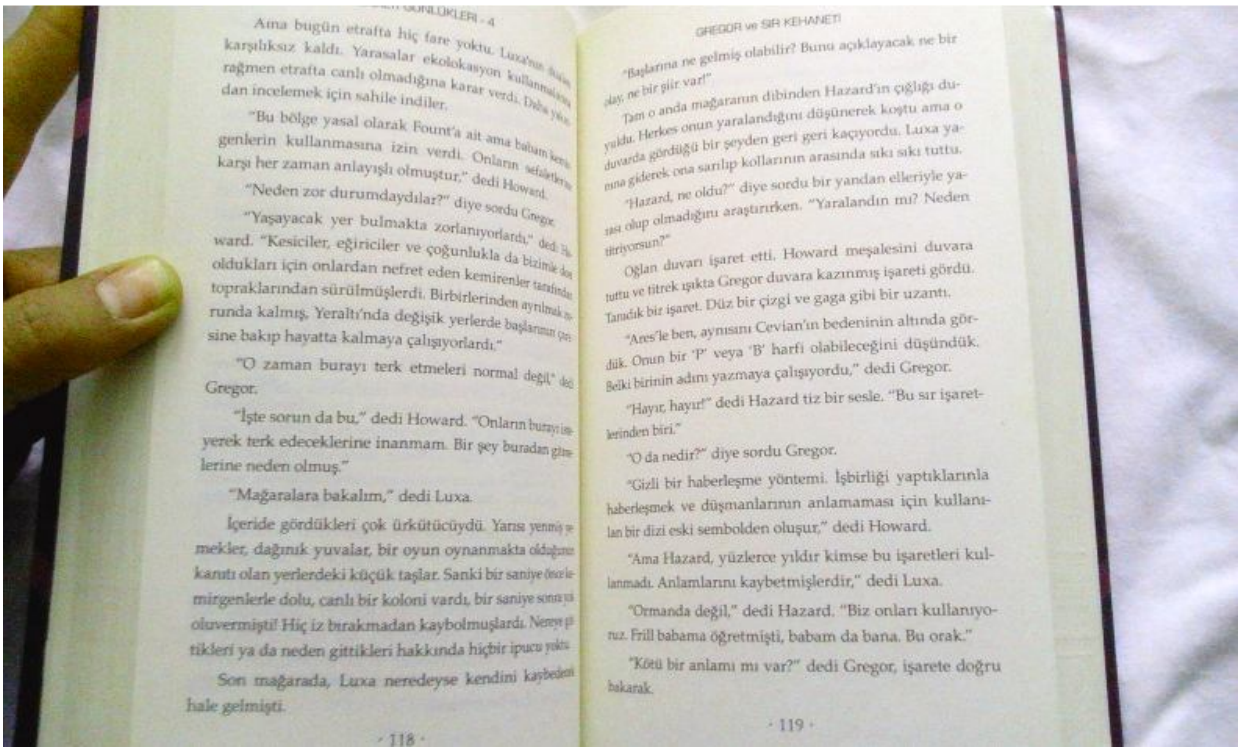
Gregor buna yanıt veremedi. En az Luxa'nın kızardığı kadar kızardığını hissediyordu. O anda Howard'ın belki Luxa'yla birbirlerinden hoşlandıklarına inanabileceğini sanmıştı. Daha kötüsü, bir ara Howard'ın bunu yuttuğuna inanmıştı.

"Randevular Yerüstü'nde çok ciddi şeyler değildir," dedi Gregor bozularak. Onun için önemli olabilirdi ama kendi yaşında olup kızlarla çıkan çocuklar tanıyordu. Sinemaya gidilirdi, pizza yenirdi. Bir çeşit piknik gibi. Tek farkı kapalı alanlarda olmasıydı.

"Burada çok olaylı olur," dedi Howard. "Özellikle kuzenimle olursa."

"Anladım," dedi Gregor, konuyu kapamaya dünden hevesliydi.

Hedeflerine yaklaştıklarında Howard ve Gregor önden uçarak bölgeyi kontrol ettiler. Kemirgenlerin kolonisi nehrin doğduğu yerde, geniş bir açıklıkla başlıyordu. Bal peteği şeklinde küçük mağaralar ve dar tünel ağlarından oluşuyordu. Balık tutmak ve su ihtiyaçları için nehri kullanabildikleri ve doğal ortamlarına uygun olduğu için farelere göre ideal bir ortamdı.

...GÜNLÜKLERİ - 4

Ama bugün etrafta hiç fare yoktu. Luxa'nın ölüşün... karşılıksız kaldı. Yarasalar ekolokasyon kullanmalarına rağmen etrafta canlı olmadığına karar verdi. Daha yakından incelemek için sahile indiler.

"Bu bölge yasal olarak Fount'a ait ama baltam kendi... genlerin kullanmasına izin verdi. Onların sefaletlerine karşı her zaman anlayışlı olmuştur," dedi Howard.

"Neden zor durumdaydılar?" diye sordu Gregor.

"Yaşayacak yer bulmakta zorlanıyorlardı," dedi Howard. "Kesiciler, eğiriciler ve çoğunlukla da bizimle ... oldukları için onlardan nefret eden kemirenler tarafından topraklarından sürülmüşlerdi. Birbirlerinden ayrılmak zorunda kalmış. Yeraltı'nda değişik yerlerde başlarının çaresine bakıp hayatta kalmaya çalışıyorlardı."

"O zaman burayı terk etmeleri normal değil," dedi Gregor.

"İşte sorun da bu," dedi Howard. "Onların burayı isteyerek terk edeceklerine inanmam. Bir şey buradan gitmelerine neden olmuş."

"Mağaralara bakalım," dedi Luxa.

İçeride gördükleri çok ürkütücüydü. Yarısı yenmiş yemekler, dağınık yuvalar, bir oyun oynanmakta olduğunu... kanıtı olan yerlerdeki küçük taşlar. Sanki bir saniye önce... mirgenlerle dolu, canlı bir koloni vardı, bir saniye sonra ... oluvermiştiler. Hiç iz bırakmadan kaybolmuşlardı. Nereye gittikleri ya da neden gittikleri hakkında hiçbir ipucu yoktu.

Son mağarada, Luxa neredeyse kendini kaybedecek hale gelmişti.

"Başlarına ne gelmiş olabilir? Bunu açıklayacak ne bir olay, ne bir şiir var!"

Tam o anda mağaranın dibinden Hazard'ın çığlığı duyuldu. Herkes onun yaralandığını düşünerek koştu ama o duvarda gördüğü bir şeyden geri geri kaçıyordu. Luxa yanına giderek ona sarılıp kollarının arasında sıkı sıkı tuttu.

"Hazard, ne oldu?" diye sordu bir yandan elleriyle yarası olup olmadığını araştırırken. "Yaralandın mı? Neden titriyorsun?"

Oğlan duvarı işaret etti. Howard meşalesini duvara tuttu ve titrek ışıkta Gregor duvara kazınmış işareti gördü. Tanıdık bir işaret. Düz bir çizgi ve gaga gibi bir uzantı.

"Ares'le ben, aynısını Cevian'ın bedeninin altında gördük. Onun bir 'P' veya 'B' harfi olabileceğini düşündük. Belki birinin adını yazmaya çalışıyordu," dedi Gregor.

"Hayır, hayır!" dedi Hazard tiz bir sesle. "Bu sır işaretlerinden biri."

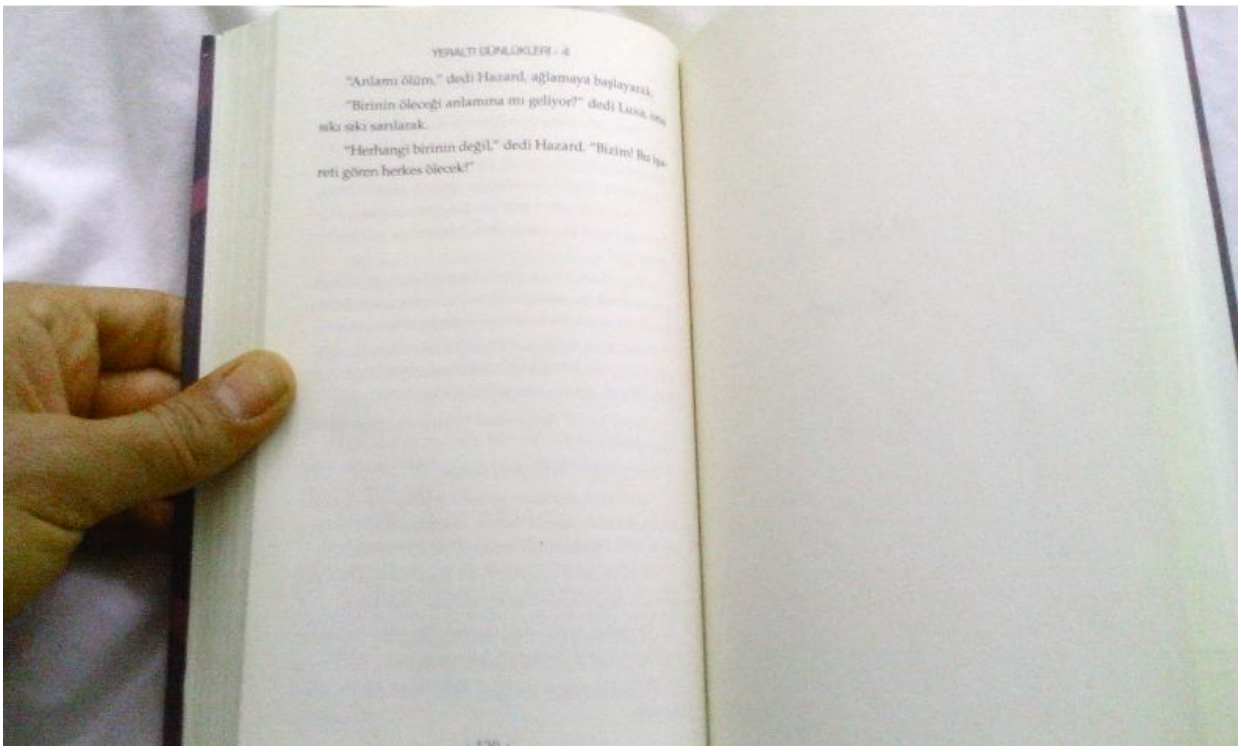
"O da nedir?" diye sordu Gregor.

"Gizli bir haberleşme yöntemi. İşbirliği yaptıklarınla haberleşmek ve düşmanlarının anlamaması için kullanılan bir dizi eski sembolden oluşur," dedi Howard.

"Ama Hazard, yüzlerce yıldır kimse bu işaretleri kullanmadı. Anlamlarını kaybetmişlerdir," dedi Luxa.

"Ormanda değil," dedi Hazard. "Biz onları kullanıyoruz. Frill babama öğretmişti, babam da bana. Bu orak."

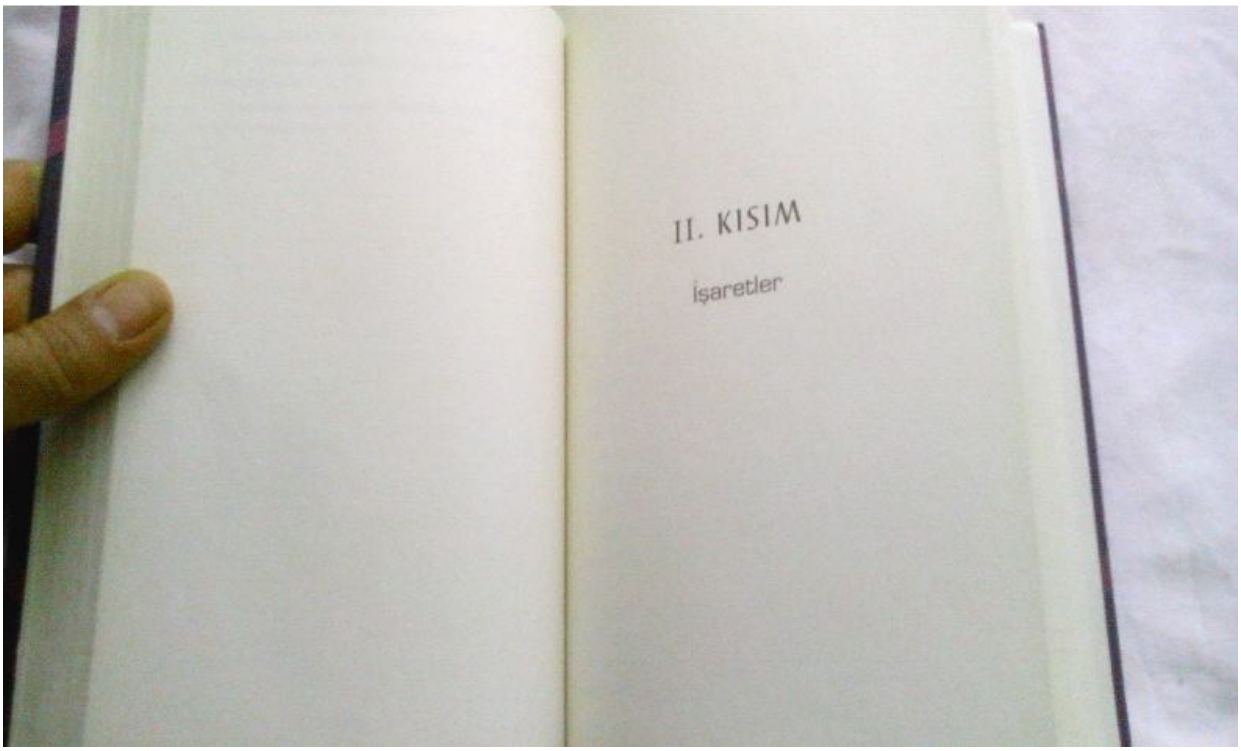
"Kötü bir anlamı mı var?" dedi Gregor, işarete doğru bakarak.

"Anlamı ölüm," dedi Hazard, ağlamaya başlayarak.

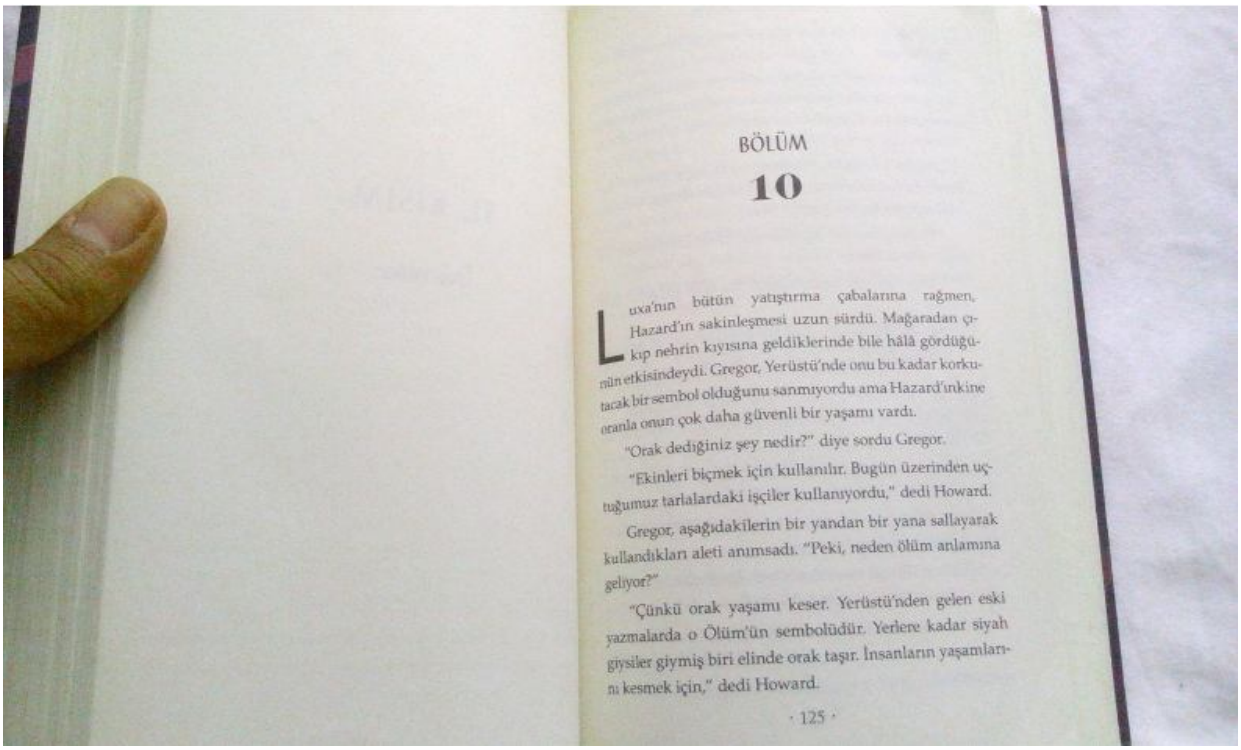
"Birinin öleceği anlamına mı geliyor?" dedi Luxa, onu sıkı sıkı sarılarak.

"Herhangi birinin değil," dedi Hazard. "Bizim! Bu işareti gören herkes ölecek!"

II. KISIM

İşaretler

BÖLÜM

10

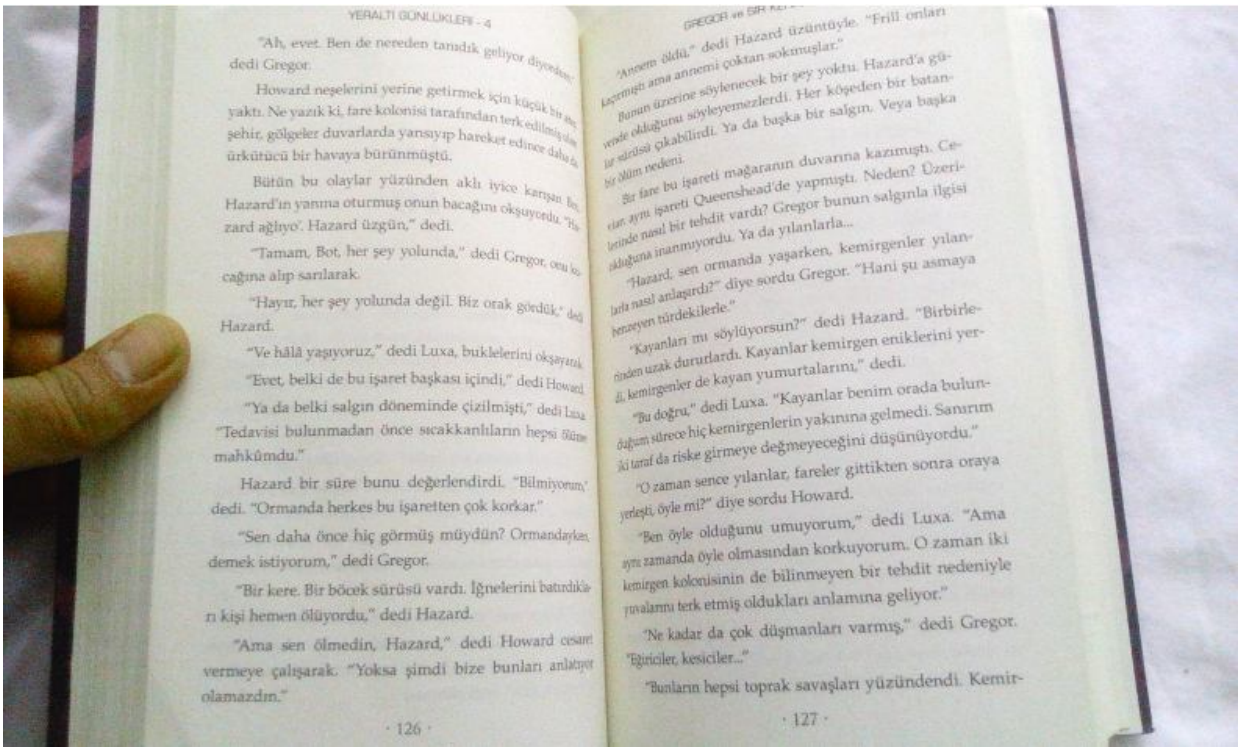
Luxa'nın bütün yatıştırma çabalarına rağmen, Hazard'ın sakinleşmesi uzun sürdü. Mağaradan çıkıp nehrin kıyısına geldiklerinde bile hâlâ gördüğünün etkisindeydi. Gregor, Yerüstü'nde onu bu kadar korkutacak bir sembol olduğunu sanmıyordu ama Hazard'ınkine oranla onun çok daha güvenli bir yaşamı vardı.

"Orak dediğiniz şey nedir?" diye sordu Gregor.

"Ekinleri biçmek için kullanılır. Bugün üzerinden uçtuğumuz tarlalardaki işçiler kullanıyordu," dedi Howard.

Gregor, aşağıdakilerin bir yandan bir yana sallayarak kullandıkları aleti anımsadı. "Peki, neden ölüm anlamına geliyor?"

"Çünkü orak yaşamı keser. Yerüstü'nden gelen eski yazmalarda o Ölüm'ün sembolüdür. Yerlere kadar siyah giysiler giymiş biri elinde orak taşır. İnsanların yaşamlarını kesmek için," dedi Howard.

"Ah, evet. Ben de nereden tanıdık geliyor diyordum," dedi Gregor.

Howard neşelerini yerine getirmek için küçük bir ateş yaktı. Ne yazık ki, fare kolonisi tarafından terk edilmiş olan şehir, gölgeler duvarlarda yansıyıp hareket edince daha da ürkütücü bir havaya bürünmüştü.

Bütün bu olaylar yüzünden aklı iyice karışan Boots, Hazard'ın yanına oturmuş onun bacağını okşuyordu. "Hazzard ağlıyo'. Hazard üzgün," dedi.

"Tamam, Bot, her şey yolunda," dedi Gregor, oğlunu kucağına alıp sarılarak.

"Hayır, her şey yolunda değil. Biz orak gördük," dedi Hazard.

"Ve hâlâ yaşıyoruz," dedi Luxa, buklelerini okşayarak.

"Evet, belki de bu işaret başkası içindi," dedi Howard.

"Ya da belki salgın döneminde çizilmişti," dedi Luxa. "Tedavisi bulunmadan önce sıcakkanlıların hepsi ölüme mahkûmdu."

Hazard bir süre bunu değerlendirdi. "Bilmiyorum," dedi. "Ormanda herkes bu işaretten çok korkar."

"Sen daha önce hiç görmüş müydün? Ormandayken, demek istiyorum," dedi Gregor.

"Bir kere. Bir böcek sürüsü vardı. İğnelerini batırdıkları kişi hemen ölüyordu," dedi Hazard.

"Ama sen ölmedin, Hazard," dedi Howard cesaret vermeye çalışarak. "Yoksa şimdi bize bunları anlatıyor olamazdın."

"Annem öldü," dedi Hazard üzüntüyle. "Frill onları kaçırmıştı ama annemi çoktan sokmuşlar."

Bunun üzerine söylenecek bir şey yoktu. Hazard'a gündeme olduğunu söyleyemezlerdi. Her köşeden bir batan sürüsü çıkabilirdi. Ya da başka bir salgın. Veya başka bir ölüm nedeni.

Bir fare bu işareti mağaranın duvarına kazımıştı. Ceviz, aynı işareti Queenshead'de yapmıştı. Neden? Üzerinde nasıl bir tehdit vardı? Gregor bunun salgınla ilgisi olduğuna inanmıyordu. Ya da yılanlarla...

"Hazard, sen ormanda yaşarken, kemirgenler yılanlarla nasıl anlaşırdı?" diye sordu Gregor. "Hani şu asmaya benzeyen türdekilerle."

"Kayanları mı söylüyorsun?" dedi Hazard. "Birbirlerinden uzak dururlardı. Kayanlar kemirgen eniklerini yerdi, kemirgenler de kayan yumurtalarını," dedi.

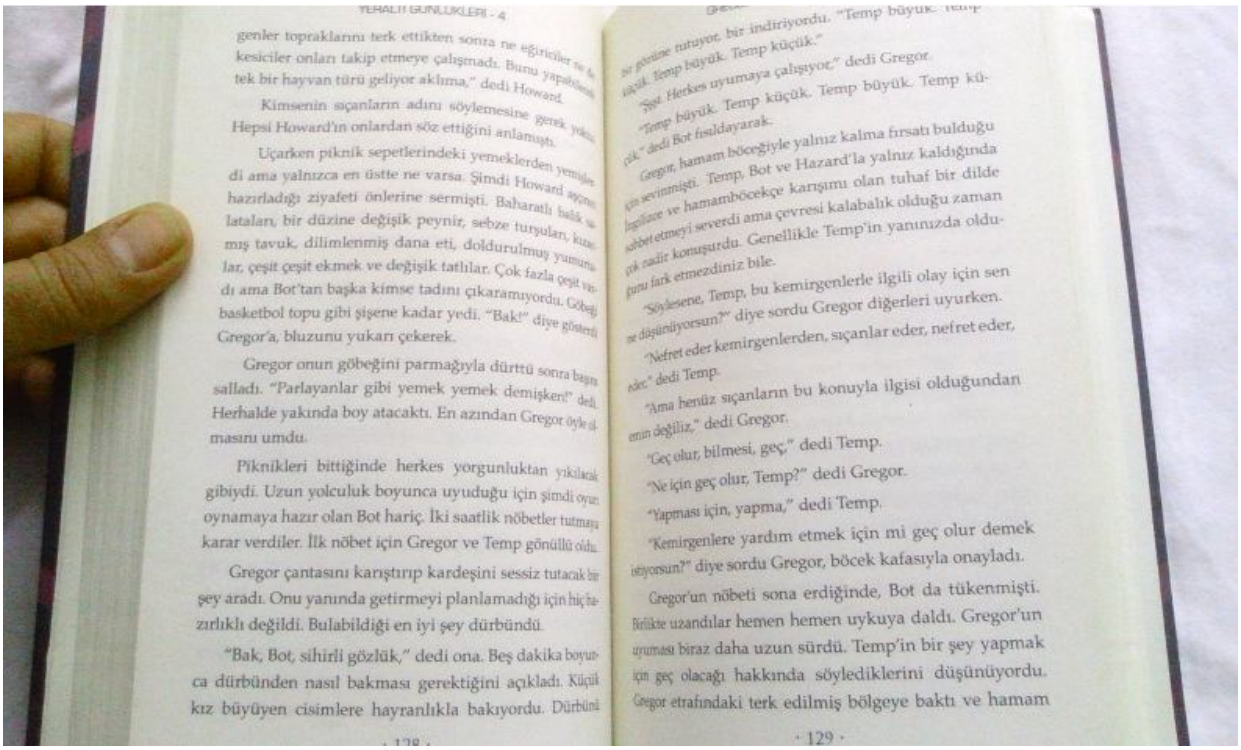
"Bu doğru," dedi Luxa. "Kayanlar benim orada bulunduğum sürece hiç kemirgenlerin yakınına gelmedi. Sanırım iki taraf da riske girmeye değmeyeceğini düşünüyordu."

"O zaman sence yılanlar, fareler gittikten sonra oraya yerleşti, öyle mi?" diye sordu Howard.

"Ben öyle olduğunu umuyorum," dedi Luxa. "Ama aynı zamanda öyle olmasından korkuyorum. O zaman iki kemirgen kolonisinin de bilinmeyen bir tehdit nedeniyle yuvalarını terk etmiş oldukları anlamına geliyor."

"Ne kadar da çok düşmanları varmış," dedi Gregor. "Eğiriciler, kesiciler..."

"Bunların hepsi toprak savaşları yüzündendi. Kemir-

genler topraklarını terk ettikten sonra ne eğiriciler ne de kesiciler onları takip etmeye çalışmadı. Bunu yapabilecek tek bir hayvan türü geliyor aklıma," dedi Howard.

Kimsenin sıçanların adını söylemesine gerek yoktu. Hepsi Howard'ın onlardan söz ettiğini anlamıştı.

Uçarken piknik sepetlerindeki yemeklerden yemişlerdi ama yalnızca en üstte ne varsa. Şimdi Howard akşam için hazırladığı ziyafeti önlerine sermişti. Baharatlı balık salataları, bir düzine değişik peynir, sebze turşuları, kızartılmış tavuk, dilimlenmiş dana eti, doldurulmuş yumurtalar, çeşit çeşit ekmek ve değişik tatlılar. Çok fazla çeşit vardı ama Bot'tan başka kimse tadını çıkaramıyordu. Göbeği basketbol topu gibi şişene kadar yedi. "Bak!" diye gösterdi Gregor'a, bluzunu yukarı çekerek.

Gregor onun göbeğini parmağıyla dürttü sonra başını salladı. "Parlayanlar gibi yemek yemek demişken!" dedi. Herhalde yakında boy atacaktı. En azından Gregor öyle olmasını umdu.

Piknikleri bittiğinde herkes yorgunluktan yıkılacak gibiydi. Uzun yolculuk boyunca uyuduğu için şimdi oyun oynamaya hazır olan Bot hariç. İki saatlik nöbetler tutmaya karar verdiler. İlk nöbet için Gregor ve Temp gönüllü oldu.

Gregor çantasını karıştırıp kardeşini sessiz tutacak bir şey aradı. Onu yanında getirmeyi planlamadığı için hiç hazırlıklı değildi. Bulabildiği en iyi şey dürbündü.

"Bak, Bot, sihirli gözlük," dedi ona. Beş dakika boyunca dürbünden nasıl bakması gerektiğini açıkladı. Küçük kız büyüyen cisimlere hayranlıkla bakıyordu. Dürbünü

bir gözüne tutuyor, bir indiriyordu. "Temp büyük. Temp küçük. Temp büyük. Temp küçük."

"Şşşt. Herkes uyumaya çalışıyor," dedi Gregor.

"Temp büyük. Temp küçük. Temp büyük. Temp küçük," dedi Bot fısıldayarak.

Gregor, hamam böceğiyle yalnız kalma fırsatı bulduğu için sevinmişti. Temp, Bot ve Hazard'la yalnız kaldığında İngilizce ve hamamböcekçe karışımı olan tuhaf bir dilde sohbet etmeyi severdi ama çevresi kalabalık olduğu zaman çok nadir konuşurdu. Genellikle Temp'in yanınızda olduğunu fark etmezdiniz bile.

"Söylesene, Temp, bu kemirgenlerle ilgili olay için sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Gregor diğerleri uyurken.

"Nefret eder kemirgenlerden, sıçanlar eder, nefret eder, nefret eder," dedi Temp.

"Ama henüz sıçanların bu konuyla ilgisi olduğundan emin değiliz," dedi Gregor.

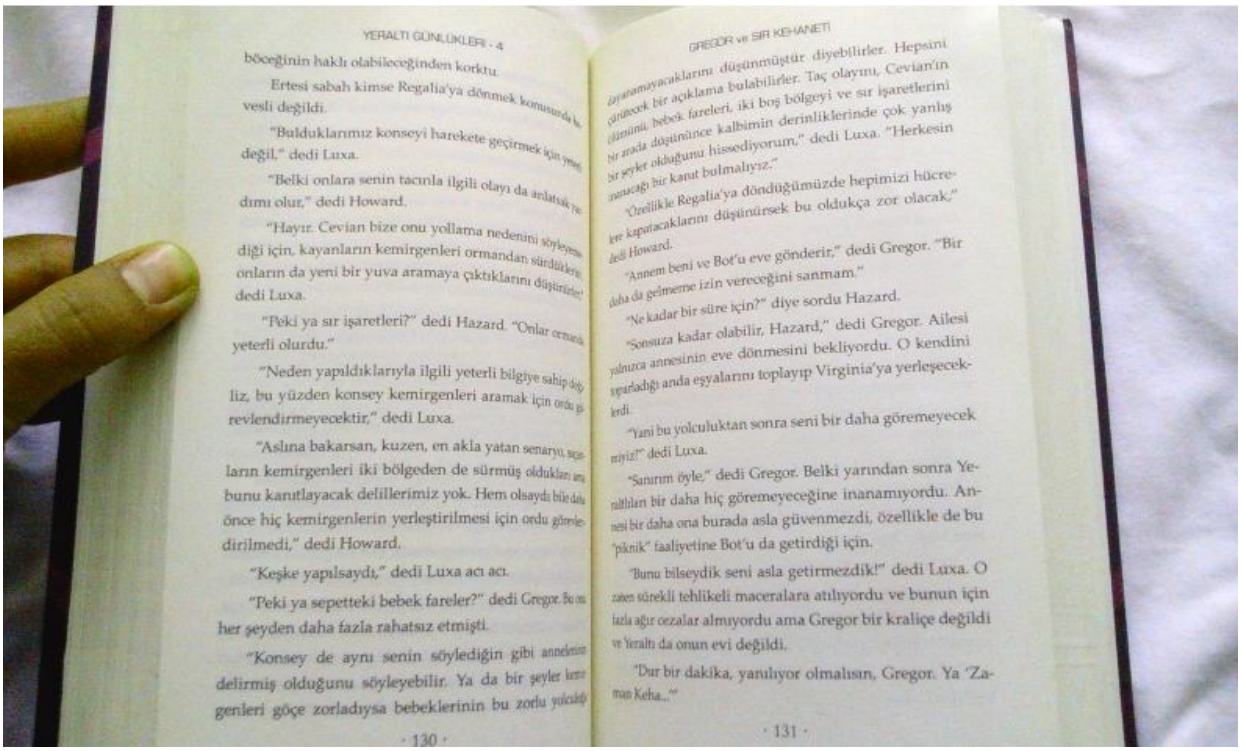
"Geç olur, bilmesi, geç," dedi Temp.

"Ne için geç olur, Temp?" dedi Gregor.

"Yapması için, yapma," dedi Temp.

"Kemirgenlere yardım etmek için mi geç olur demek istiyorsun?" diye sordu Gregor, böcek kafasıyla onayladı.

Gregor'un nöbeti sona erdiğinde, Bot da tükenmişti. Birlikte uzandılar hemen hemen uykuya daldı. Gregor'un uyuması biraz daha uzun sürdü. Temp'in bir şey yapmak için geç olacağı hakkında söylediklerini düşünüyordu. Gregor etrafındaki terk edilmiş bölgeye baktı ve hamam

böceğinin haklı olabileceğinden korktu.

Ertesi sabah kimse Regalia'ya dönmek konusunda ko... vesli değildi.

"Bulduklarımız konseyi harekete geçirmek için yeter... değil," dedi Luxa.

"Belki onlara senin tacınla ilgili olayı da anlatsak ye... dımı olur," dedi Howard.

"Hayır. Cevian bize onu yollama nedenini söyleyeme... diği için, kayanların kemirgenleri ormandan sürdükleri... onların da yeni bir yuva aramaya çıktıklarını düşünürler," dedi Luxa.

"Peki ya sır işaretleri?" dedi Hazard. "Onlar cetvelin... yeterli olurdu."

"Neden yapıldıklarıyla ilgili yeterli bilgiye sahip değ... liz, bu yüzden konsey kemirgenleri aramak için ordu gö... revlendirmeyecektir," dedi Luxa.

"Aslına bakarsan, kuzen, en akla yatan senaryo, taşla... ların kemirgenleri iki bölgeden de sürmüş oldukları ama bunu kanıtlayacak delillerimiz yok. Hem olsaydı bile daha önce hiç kemirgenlerin yerleştirilmesi için ordu görevlendirilmedi," dedi Howard.

"Keşke yapılsaydı," dedi Luxa acı acı.

"Peki ya sepetteki bebek fareler?" dedi Gregor. Bu onu her şeyden daha fazla rahatsız etmişti.

"Konsey de aynı senin söylediğin gibi annelerine... delirmiş olduğunu söyleyebilir. Ya da bir şeyler kemirgenleri göçe zorladıysa bebeklerinin bu zorlu yolculuğa

...ayanamayacaklarını düşünmüştür diyebilirler. Hepsini ...görecek bir açıklama bulabilirler. Taç olayını, Cevian'ın ...ülmünü, bebek fareleri, iki boş bölgeyi ve sır işaretlerini bir araya düştününce kalbimin derinliklerinde çok yanlış bir şeyler olduğunu hissediyorum," dedi Luxa. "Herkesin inanacağı bir kanıt bulmalıyız."

"Özellikle Regalia'ya döndüğümüzde hepimizi hücre... ...ere kapatacaklarını düşünürsek bu oldukça zor olacak," dedi Howard.

"Annem beni ve Bot'u eve gönderir," dedi Gregor. "Bir daha da gelmeme izin vereceğini sanmam."

"Ne kadar bir süre için?" diye sordu Hazard.

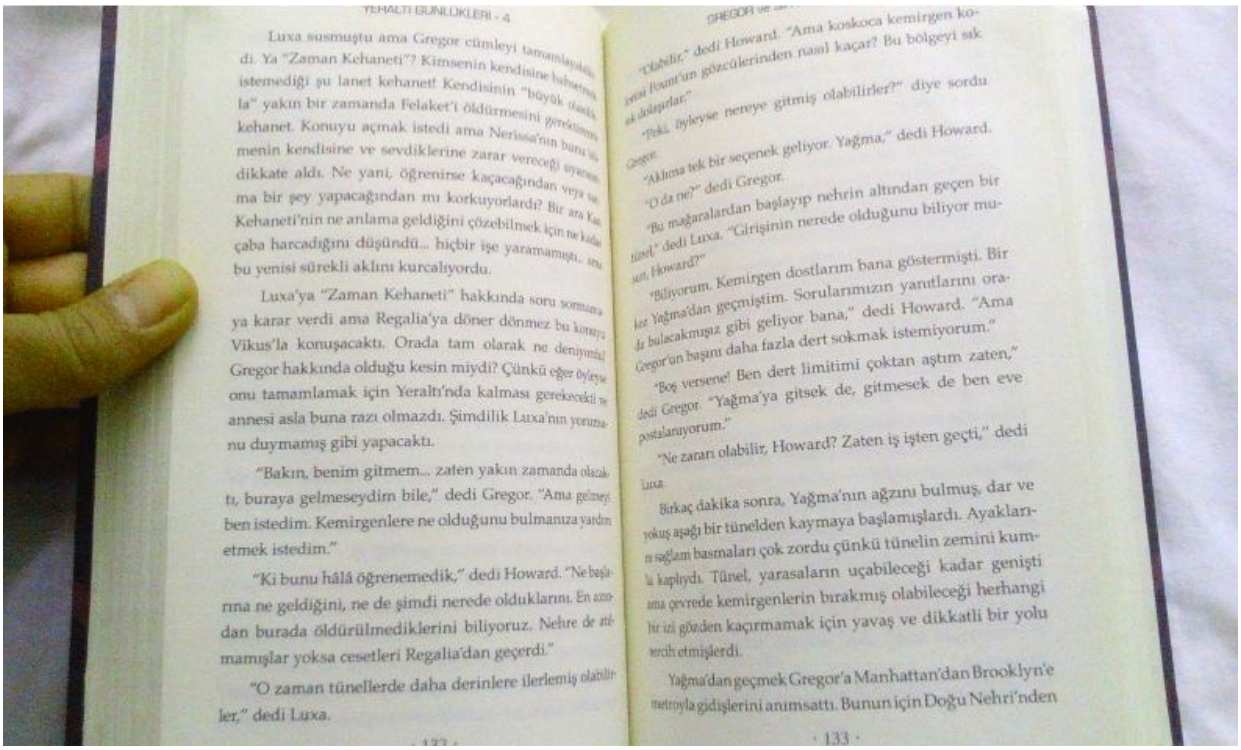
"Sonsuza kadar olabilir, Hazard," dedi Gregor. Ailesi yalnızca annesinin eve dönmesini bekliyordu. O kendini toparladığı anda eşyalarını toplayıp Virginia'ya yerleşecekti.

"Yani bu yolculuktan sonra seni bir daha göremeyecek miyiz?" dedi Luxa.

"Sanırım öyle," dedi Gregor. Belki yarından sonra Yeraltılıları bir daha hiç göremeyeceğine inanamıyordu. Annesi bir daha ona burada asla güvenmezdi, özellikle de bu "piknik" faaliyetine Bot'u da getirdiği için.

"Bunu bilseydik seni asla getirmezdik!" dedi Luxa. O zaten sürekli tehlikeli maceralara atılıyordu ve bunun için fazla ağır cezalar almıyordu ama Gregor bir kraliçe değildi ve Yeraltı da onun evi değildi.

"Dur bir dakika, yanılıyor olmalısın, Gregor. Ya 'Zaman Keha...'"

Luxa susmuştu ama Gregor cümleyi tamamlayabildi. Ya "Zaman Kehaneti"? Kimsenin kendisine bahsetmesini istemediği şu lanet kehanet! Kendisinin "büyük olacak... la" yakın bir zamanda Felaket'i öldürmesini gerektiren kehanet. Konuyu açmak istedi ama Nerissa'nın bunu bir... menin kendisine ve sevdiklerine zarar vereceği uyarısını dikkate aldı. Ne yani, öğrenirse kaçacağından veya sa... ma bir şey yapacağından mı korkuyorlardı? Bir ara Kaç... Kehaneti'nin ne anlama geldiğini çözebilmek için ne kadar çaba harcadığını düşündü... hiçbir işe yaramamıştı. Artık bu yenisi sürekli aklını kurcalıyordu.

Luxa'ya "Zaman Kehaneti" hakkında soru sormaya karar verdi ama Regalia'ya döner dönmez bu konuyu Vikus'la konuşacaktı. Orada tam olarak ne deniyordu? Gregor hakkında olduğu kesin miydi? Çünkü eğer öyleyse onu tamamlamak için Yeraltı'nda kalması gerekecekti ve annesi asla buna razı olmazdı. Şimdilik Luxa'nın yorumunu duymamış gibi yapacaktı.

"Bakın, benim gitmem... zaten yakın zamanda olacaktı, buraya gelmeseydim bile," dedi Gregor. "Ama gelmeyi ben istedim. Kemirgenlere ne olduğunu bulmanıza yardım etmek istedim."

"Ki bunu hâlâ öğrenemedik," dedi Howard. "Ne başlarına ne geldiğini, ne de şimdi nerede olduklarını. En azından burada öldürülmediklerini biliyoruz. Nehre de atılmamışlar yoksa cesetleri Regalia'dan geçerdi."

"O zaman tünellerde daha derinlere ilerlemiş olabilirler," dedi Luxa.

"Olabilir," dedi Howard. "Ama koskoca kemirgen kolonisi Pointe'un gözcülerinden nasıl kaçar? Bu bölgeyi sık sık dolaşırlar."

"Peki, öyleyse nereye gitmiş olabilirler?" diye sordu Gregor.

"Aklıma tek bir seçenek geliyor. Yağma," dedi Howard.

"O da ne?" dedi Gregor.

"Bu mağaralardan başlayıp nehrin altından geçen bir tünel," dedi Luxa. "Girişinin nerede olduğunu biliyor musun, Howard?"

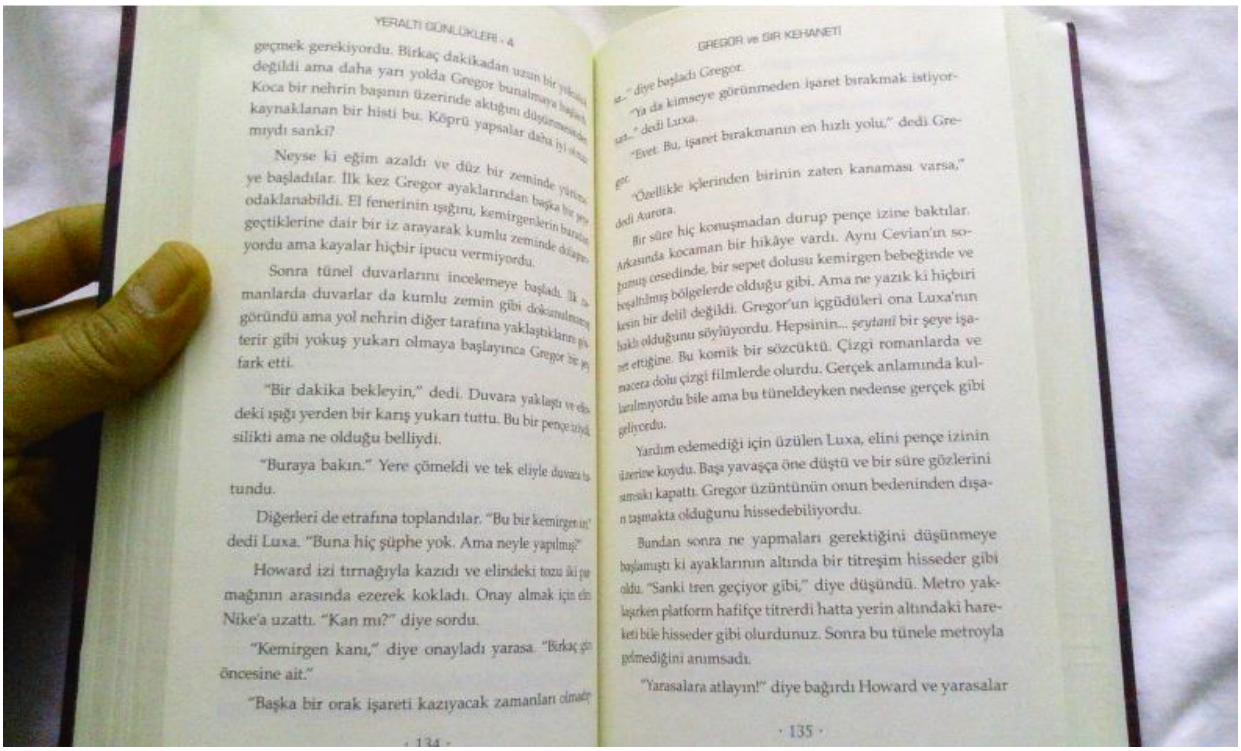
"Biliyorum. Kemirgen dostlarım bana göstermişti. Bir kez Yağma'dan geçmiştim. Sorularımızın yanıtlarını orada bulacakmışız gibi geliyor bana," dedi Howard. "Ama Gregor'un başını daha fazla dert sokmak istemiyorum."

"Boş versene! Ben dert limitimi çoktan aştım zaten," dedi Gregor. "Yağma'ya gitsek de, gitmesek de ben eve postalanıyorum."

"Ne zararı olabilir, Howard? Zaten iş işten geçti," dedi Luxa.

Birkaç dakika sonra, Yağma'nın ağzını bulmuş, dar ve yokuş aşağı bir tünelden kaymaya başlamışlardı. Ayaklarını sağlam basmaları çok zordu çünkü tünelin zemini kumla kaplıydı. Tünel, yarasaların uçabileceği kadar genişti ama çevrede kemirgenlerin bırakmış olabileceği herhangi bir izi gözden kaçırmamak için yavaş ve dikkatli bir yolu tercih etmişlerdi.

Yağma'dan geçmek Gregor'a Manhattan'dan Brooklyn'e metroyla gidişlerini anımsattı. Bunun için Doğu Nehri'nden

geçmek gerekiyordu. Birkaç dakikadan uzun bir yolculuk değildi ama daha yarı yolda Gregor bunalmaya başlamıştı. Koca bir nehrin başının üzerinde aktığını düşünmekten kaynaklanan bir hisli bu. Köprü yapsalar daha iyi olmaz mıydı sanki?

Neyse ki eğim azaldı ve düz bir zeminde yürümeye başladılar. İlk kez Gregor ayaklarından başka bir şeye odaklanabildi. El fenerinin ışığını, kemirgenlerin bıraktığı geçtiklerine dair bir iz arayarak kumlu zeminde dolaştırdı yordu ama kayalar hiçbir ipucu vermiyordu.

Sonra tünel duvarlarını incelemeye başladı. İlk tünellerde duvarlar da kumlu zemin gibi dokunulmamış göründü ama yol nehrin diğer tarafına yaklaştıklarını gösterir gibi yokuş yukarı olmaya başlayınca Gregor bir şey fark etti.

"Bir dakika bekleyin," dedi. Duvara yaklaştı ve elindeki ışığı yerden bir karış yukarı tuttu. Bu bir pençe izi[illegible] silikti ama ne olduğu belliydi.

"Buraya bakın." Yere çömeldi ve tek eliyle duvara tutundu.

Diğerleri de etrafına toplandılar. "Bu bir kemirgen izi," dedi Luxa. "Buna hiç şüphe yok. Ama neyle yapılmış?"

Howard izi tırnağıyla kazıdı ve elindeki tozu iki parmağının arasında ezerek kokladı. Onay almak için elini Nike'a uzattı. "Kan mı?" diye sordu.

"Kemirgen kanı," diye onayladı yarasa. "Birkaç gün öncesine ait."

"Başka bir orak işareti kazıyacak zamanları olmadı[illegible]

[illegible]" diye başladı Gregor.

"Ya da kimseye görünmeden işaret bırakmak istiyor[illegible]" dedi Luxa.

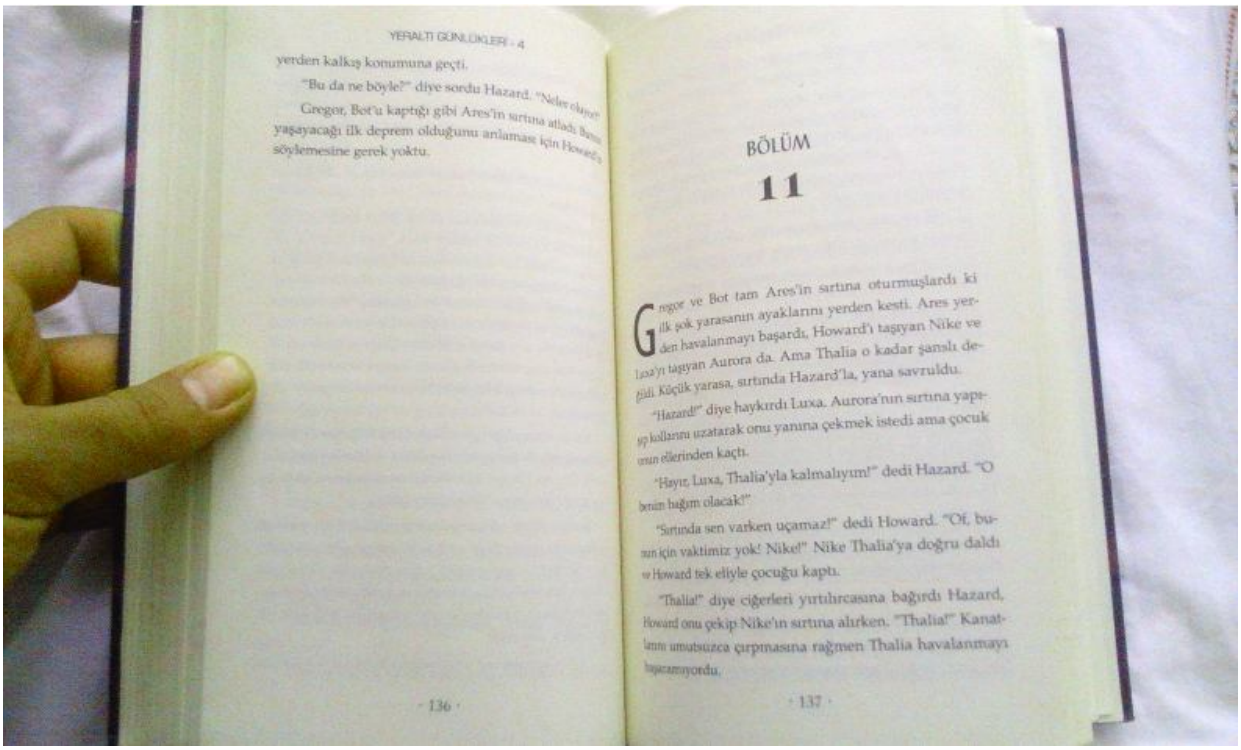
"Evet. Bu, işaret bırakmanın en hızlı yolu," dedi Gregor. "Özellikle içlerinden birinin zaten kanaması varsa," dedi Aurora.

Bir süre hiç konuşmadan durup pençe izine baktılar. Arkasında kocaman bir hikâye vardı. Aynı Cevian'ın sofrasında çomuş cesedinde, bir sepet dolusu kemirgen bebeğinde ve boşaltılmış bölgelerde olduğu gibi. Ama ne yazık ki hiçbiri kesin bir delil değildi. Gregor'un içgüdüleri ona Luxa'nın haklı olduğunu söylüyordu. Hepsinin... *şeytani* bir şeye işaret ettiğine. Bu komik bir sözcüktü. Çizgi romanlarda ve macera dolu çizgi filmlerde olurdu. Gerçek anlamında kullanılmıyordu bile ama bu tüneldeyken nedense gerçek gibi geliyordu.

Yardım edemediği için üzülen Luxa, elini pençe izinin üzerine koydu. Başı yavaşça öne düştü ve bir süre gözlerini sımsıkı kapattı. Gregor üzüntünün onun bedeninden dışarı taşmakta olduğunu hissedebiliyordu.

Bundan sonra ne yapmaları gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki ayaklarının altında bir titreşim hisseder gibi oldu. "Sanki tren geçiyor gibi," diye düşündü. Metro yaklaşırken platform hafifçe titrerdi hatta yerin altındaki hareketi bile hisseder gibi olurdunuz. Sonra bu tünele metroyla gelmediğini anımsadı.

"Yarasalara atlayın!" diye bağırdı Howard ve yarasalar

yerden kalkış konumuna geçti.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Hazard. "Neler oluyor?"

Gregor, Bot'u kaptığı gibi Ares'in sırtına atladı. Burada yaşayacağı ilk deprem olduğunu anlaması için Howard'a söylemesine gerek yoktu.

BÖLÜM
11

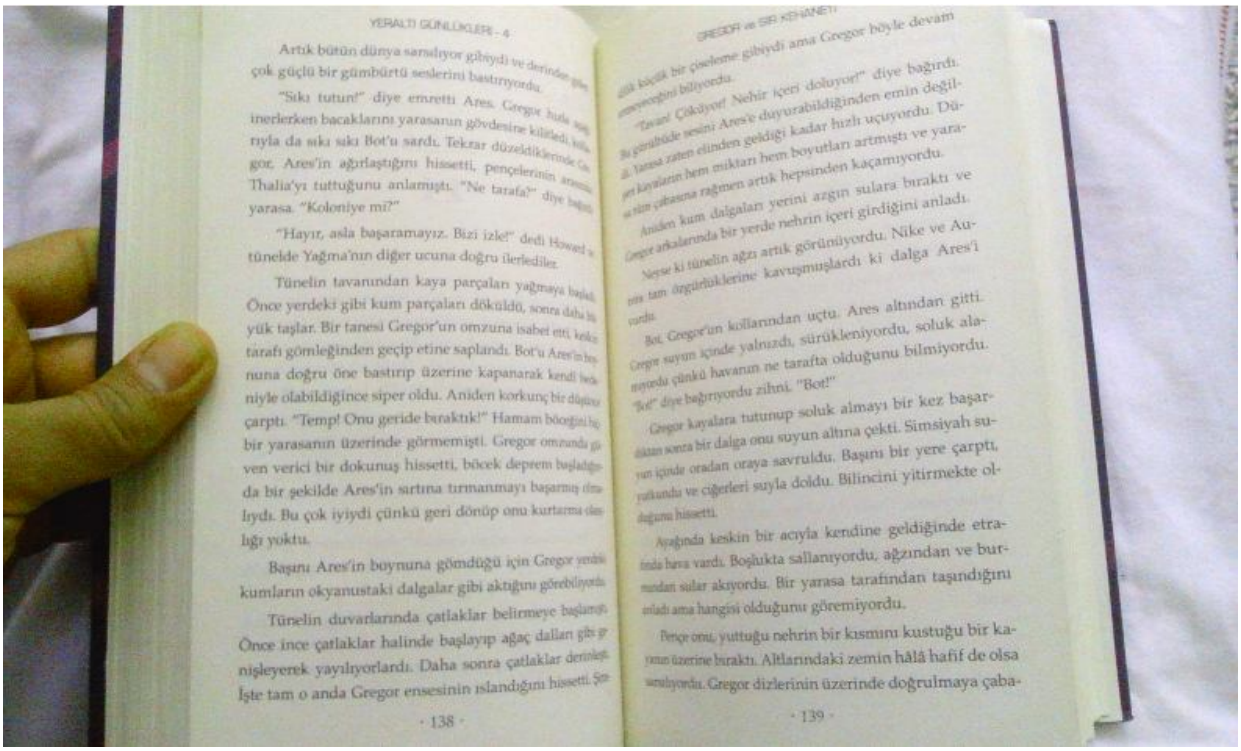
Gregor ve Bot tam Ares'in sırtına oturmuşlardı ki ilk şok yarasanın ayaklarını yerden kesti. Ares yerden havalanmayı başardı, Howard'ı taşıyan Nike ve Luxa'yı taşıyan Aurora da. Ama Thalia o kadar şanslı değildi. Küçük yarasa, sırtında Hazard'la, yana savruldu.

"Hazard!" diye haykırdı Luxa. Aurora'nın sırtına yapışıp kollarını uzatarak onu yanına çekmek istedi ama çocuk onun ellerinden kaçtı.

"Hayır, Luxa, Thalia'yla kalmalıyım!" dedi Hazard. "O benim bağım olacak!"

"Sırtında sen varken uçamaz!" dedi Howard. "Of, bunun için vaktimiz yok! Nike!" Nike Thalia'ya doğru daldı ve Howard tek eliyle çocuğu kaptı.

"Thalia!" diye ciğerleri yırtılırcasına bağırdı Hazard, Howard onu çekip Nike'ın sırtına alırken. "Thalia!" Kanatlarını umutsuzca çırpmasına rağmen Thalia havalanmayı başaramıyordu.

Artık bütün dünya sarsılıyor gibiydi ve derinden gelen çok güçlü bir gümbürtü seslerini bastırıyordu.

"Sıkı tutun!" diye emretti Ares. Gregor hızla aşağı inerlerken bacaklarını yarasanın gövdesine kilitledi, kolla rıyla da sıkı sıkı Bot'u sardı. Tekrar düzeldiklerinde Gregor, Ares'in ağırlaştığını hissetti, pençelerinin arasında Thalia'yı tuttuğunu anlamıştı. "Ne tarafa?" diye bağırdı yarasa. "Koloniye mi?"

"Hayır, asla başaramayız. Bizi izle!" dedi Howard ve tünelde Yağma'nın diğer ucuna doğru ilerlediler.

Tünelin tavanından kaya parçaları yağmaya başladı. Önce yerdeki gibi kum parçaları döküldü, sonra daha büyük taşlar. Bir tanesi Gregor'un omzuna isabet etti, keskin tarafı gömleğinden geçip etine saplandı. Bot'u Ares'in boynuna doğru öne bastırıp üzerine kapanarak kendi bedeniyle olabildiğince siper oldu. Aniden korkunç bir düşünce çarptı. "Temp! Onu geride bıraktık!" Hamam böceğini hiç bir yarasanın üzerinde görmemişti. Gregor omzunda güven verici bir dokunuş hissetti, böcek deprem başladığında bir şekilde Ares'in sırtına tırmanmayı başarmış olmalıydı. Bu çok iyiydi çünkü geri dönüp onu kurtarma olanağı yoktu.

Başını Ares'in boynuna gömdüğü için Gregor yerdeki kumların okyanustaki dalgalar gibi aktığını görebiliyordu.

Tünelin duvarlarında çatlaklar belirmeye başlamıştı. Önce ince çatlaklar halinde başlayıp ağaç dalları gibi genişleyerek yayılıyorlardı. Daha sonra çatlaklar derinleşti. İşte tam o anda Gregor ensesinin ıslandığını hissetti. Şiddetli bir çiseleme gibiydi ama Gregor böyle devam etmeyeceğini biliyordu.

"Tavan! Çöküyor! Nehir içeri doluyor!" diye bağırdı. Bu gürültüde sesini Ares'e duyurabildiğinden emin değildi. Yarasa zaten elinden geldiği kadar hızlı uçuyordu. Dünya kayalarının hem miktarı hem boyutları artmıştı ve yarasanın tüm çabasına rağmen artık hepsinden kaçamıyordu.

Aniden kum dalgaları yerini azgın sulara bıraktı ve Gregor arkalarında bir yerde nehrin içeri girdiğini anladı.

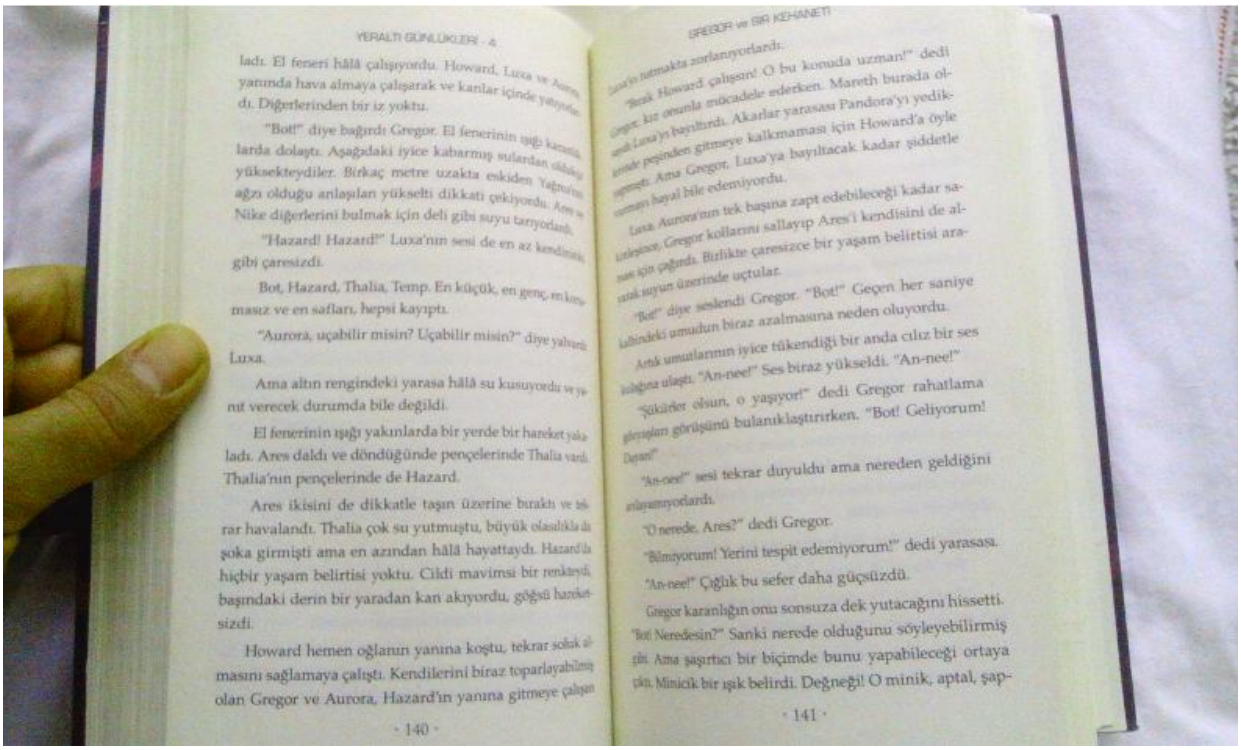
Neyse ki tünelin ağzı artık görünüyordu. Nike ve Aurora tam özgürlüklerine kavuşmuşlardı ki dalga Ares'i vurdu.

Bot, Gregor'un kollarından uçtu. Ares altından gitti. Gregor suyun içinde yalnızdı, sürükleniyordu, soluk alamıyordu çünkü havanın ne tarafta olduğunu bilmiyordu. "Bot!" diye bağırıyordu zihni. "Bot!"

Gregor kayalara tutunup soluk almayı bir kez başardıktan sonra bir dalga onu suyun altına çekti. Simsiyah suyun içinde oradan oraya savruldu. Başını bir yere çarptı, ruhundu ve ciğerleri suyla doldu. Bilincini yitirmekte olduğunu hissetti.

Ayağında keskin bir acıyla kendine geldiğinde etrafında hava vardı. Boşlukta sallanıyordu, ağzından ve burnundan sular akıyordu. Bir yarasa tarafından taşındığını anladı ama hangisi olduğunu göremiyordu.

Pençe onu, yuttuğu nehrin bir kısmını kustuğu bir kayanın üzerine bıraktı. Altlarındaki zemin hâlâ hafif de olsa sarsılıyordu. Gregor dizlerinin üzerinde doğrulmaya çaba-

ladı. El feneri hâlâ çalışıyordu. Howard, Luxa ve Aurora yarının hava almaya çalışarak ve kanlar içinde yatıyordu. Diğerlerinden bir iz yoktu.

"Bot!" diye bağırdı Gregor. El fenerinin ışığı karanlıklarda dolaştı. Aşağıdaki iyice kabarmış sulardan olduğu yüksekteydiler. Birkaç metre uzakta eskiden Yağma'nın ağzı olduğu anlaşılan yükselti dikkati çekiyordu. Ares ve Nike diğerlerini bulmak için deli gibi suyu tarıyorlardı.

"Hazard! Hazard!" Luxa'nın sesi de en az kendilerinin gibi çaresizdi.

Bot, Hazard, Thalia, Temp. En küçük, en genç, en korumasız ve en safları, hepsi kayıptı.

"Aurora, uçabilir misin? Uçabilir misin?" diye yalvardı Luxa.

Ama altın rengindeki yarasa hâlâ su kusuyordu ve yanıt verecek durumda bile değildi.

El fenerinin ışığı yakınlarda bir yerde bir hareket yakaladı. Ares daldı ve döndüğünde pençelerinde Thalia vardı. Thalia'nın pençelerinde de Hazard.

Ares ikisini de dikkatle taşın üzerine bıraktı ve tekrar havalandı. Thalia çok su yutmuştu, büyük olasılıkla da şoka girmişti ama en azından hâlâ hayattaydı. Hazard'da hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Cildi mavimsi bir renkteydi, başındaki derin bir yaradan kan akıyordu, göğsü hareketsizdi.

Howard hemen oğlunun yanına koştu, tekrar soluk almasını sağlamaya çalıştı. Kendilerini biraz toparlayabilmiş olan Gregor ve Aurora, Hazard'ın yanına gitmeye çalışan

Luxa'yı tutmakta zorlanıyorlardı.

"Burak Howard çalışsın! O bu konuda uzman!" dedi Gregor, kız onunla mücadele ederken. Mareth burada olmalı Luxa'yı bayıltırdı. Akarlar yarasası Pandora'yı yedikten sonra peşinden gitmeye kalkmaması için Howard'a öyle yapmıştı. Ama Gregor, Luxa'ya bayıltacak kadar şiddetle vurmayı hayal bile edemiyordu.

Luxa, Aurora'nın tek başına zapt edebileceği kadar sakinleşince, Gregor kollarını sallayıp Ares'i kendisini de almak için çağırdı. Birlikte çaresizce bir yaşam belirtisi aramak suyun üzerinde uçtular.

"Bot!" diye seslendi Gregor. "Bot!" Geçen her saniye kalbindeki umudun biraz azalmasına neden oluyordu.

Artık umutlarının iyice tükendiği bir anda cılız bir ses kulağına ulaştı. "An-nee!" Ses biraz yükseldi. "An-nee!"

"Şükürler olsun, o yaşıyor!" dedi Gregor rahatlama gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken. "Bot! Geliyorum! Dayan!"

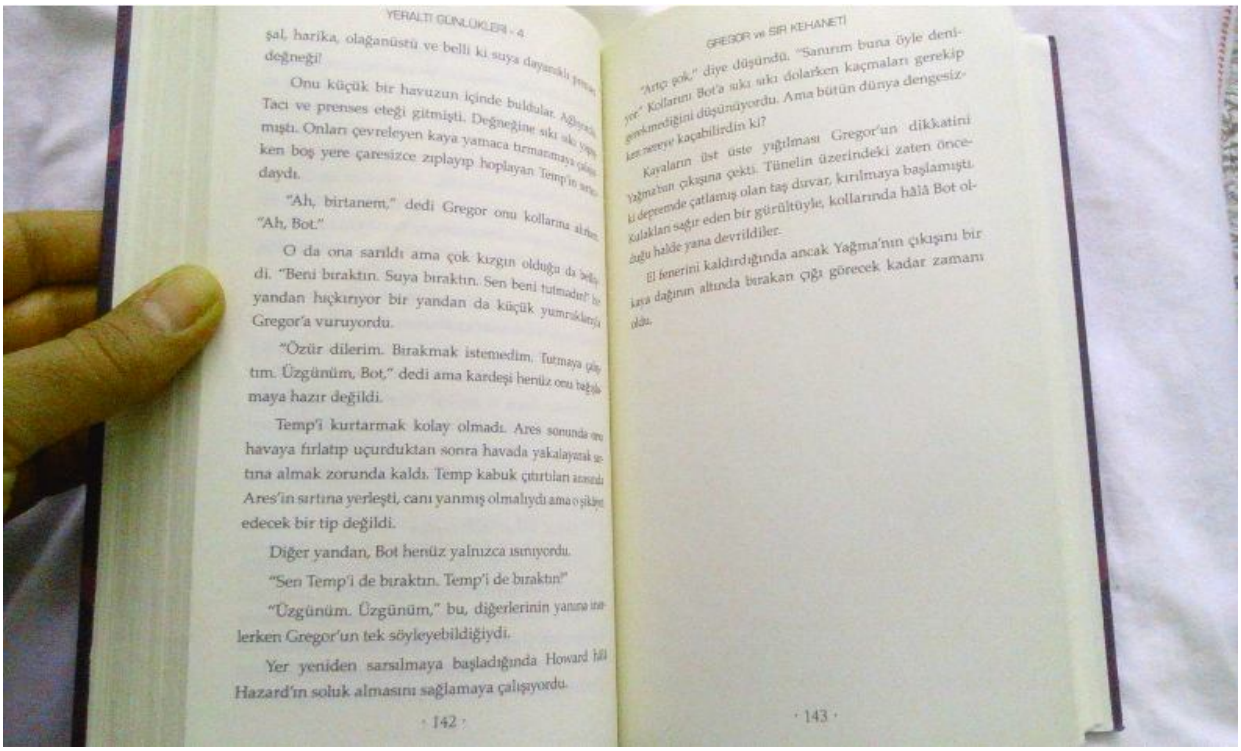
"An-nee!" sesi tekrar duyuldu ama nereden geldiğini anlayamıyorlardı.

"O nerede, Ares?" dedi Gregor.

"Bilmiyorum! Yerini tespit edemiyorum!" dedi yarasası.

"An-nee!" Çığlık bu sefer daha güçsüzdü.

Gregor karanlığın onu sonsuza dek yutacağını hissetti. "Bot! Neredesin?" Sanki nerede olduğunu söyleyebilirmiş gibi. Ama şaşırtıcı bir biçimde bunu yapabileceği ortaya çıktı. Minicik bir ışık belirdi. Değneği! O minik, aptal, şap-

şal, harika, olağanüstü ve belli ki suya dayanıklı yapısı değneği!

Onu küçük bir havuzun içinde buldular. Ağlıyordu. Taci ve prenses eteği gitmişti. Değneğine sıkı sıkı sarılmıştı. Onları çevreleyen kaya yamaca tırmanmaya çalışırken boş yere çaresizce zıplayıp hoplayan Temp'in sırtındaydı.

"Ah, birtanem," dedi Gregor onu kollarına alırken. "Ah, Bot."

O da ona sarıldı ama çok kızgın olduğu da belliydi. "Beni bıraktın. Suya bıraktın. Sen beni tutmadın!" bir yandan hıçkırıyor bir yandan da küçük yumruklarıyla Gregor'a vuruyordu.

"Özür dilerim. Bırakmak istemedim. Tutmaya çalıştım. Üzgünüm, Bot," dedi ama kardeşi henüz onu bağışlamaya hazır değildi.

Temp'i kurtarmak kolay olmadı. Ares sonunda onu havaya fırlatıp uçurduktan sonra havada yakalayarak sırtına almak zorunda kaldı. Temp kabuk çıtırları arasında Ares'in sırtına yerleşti, canı yanmış olmalıydı ama o şikâyet edecek bir tip değildi.

Diğer yandan, Bot henüz yalnızca ısınıyordu.

"Sen Temp'i de bıraktın. Temp'i de bıraktın!"

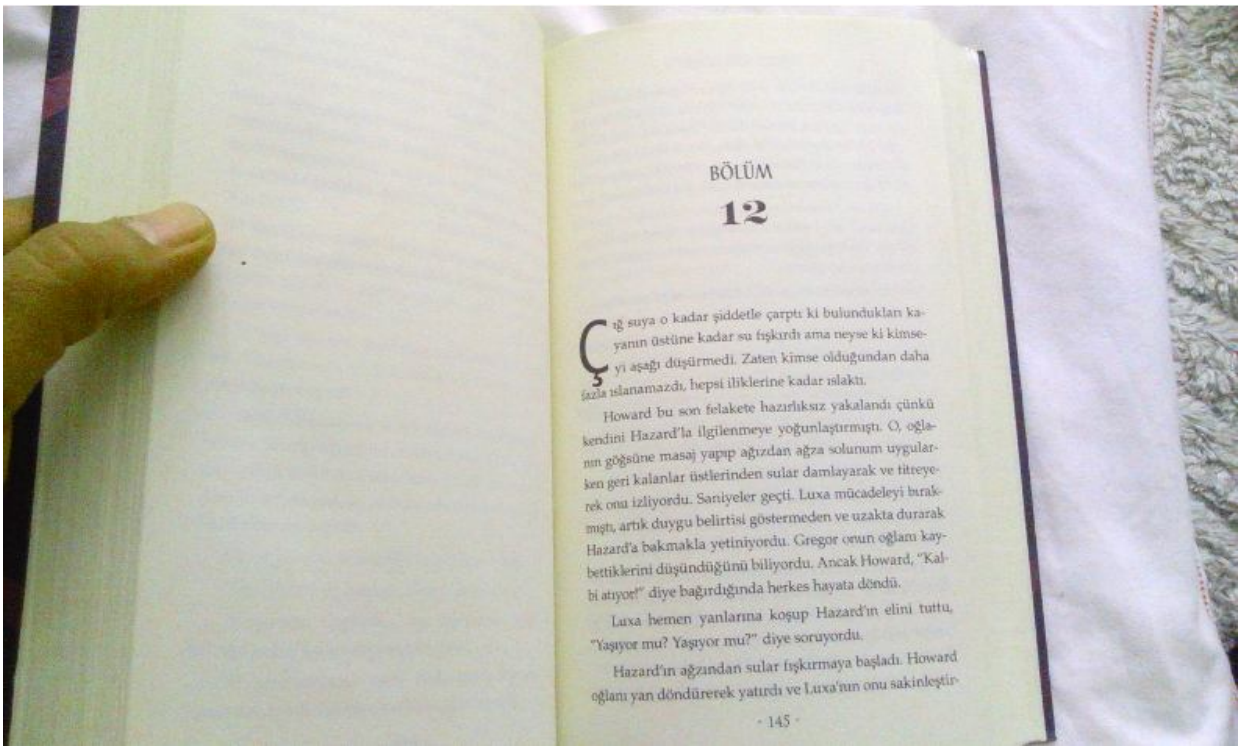
"Üzgünüm. Üzgünüm," bu, diğerlerinin yanına inerlerken Gregor'un tek söyleyebildiğiydi.

Yer yeniden sarsılmaya başladığında Howard hâlâ Hazard'ın soluk almasını sağlamaya çalışıyordu.

"Artık çık," diye düşündü. "Sanırım buna öyle deniyor." Kollarını Bot'a sıkı sıkı dolarken kaçmaları gerektiğini düşünüyordu. Ama bütün dünya dengesizken kaçabilirdin ki?

Kayaların üst üste yığılması Gregor'un dikkatini Yağma'nın çıkışına çekti. Tünelin üzerindeki zaten önceki depremde çatlamış olan taş duvar, kırılmaya başlamıştı. Kulakları sağır eden bir gürültüyle, kollarında hâlâ Bot olduğu halde yana devrildiler.

El fenerini kaldırdığında ancak Yağma'nın çıkışını bir kaya dağının altında bırakan çığı görecek kadar zamanı oldu.

BÖLÜM

12

Çığ suya o kadar şiddetle çarptı ki bulundukları kayanın üstüne kadar su fışkırdı ama neyse ki kimseyi aşağı düşürmedi. Zaten kimse olduğundan daha fazla ıslanamazdı, hepsi iliklerine kadar ıslaktı.

Howard bu son felakete hazırlıksız yakalandı çünkü kendini Hazard'la ilgilenmeye yoğunlaştırmıştı. O, oğlanın göğsüne masaj yapıp ağızdan ağza solunum uygularken geri kalanlar üstlerinden sular damlayarak ve titreyerek onu izliyordu. Saniyeler geçti. Luxa mücadeleyi bırakmıştı, artık duygu belirtisi göstermeden ve uzakta durarak Hazard'a bakmakla yetiniyordu. Gregor onun oğlanı kaybettiklerini düşündüğünü biliyordu. Ancak Howard, "Kalbi atıyor!" diye bağırdığında herkes hayata döndü.

Luxa hemen yanlarına koşup Hazard'ın elini tuttu, "Yaşıyor mu? Yaşıyor mu?" diye soruyordu.

Hazard'ın ağzından sular fışkırmaya başladı. Howard oğlanı yan döndürerek yatırdı ve Luxa'nın onu sakinleştir-

meye çalışmasına izin verdi. Piknik sepetleri hâlâ yerlerin sırtına bağlıydı. Howard Nike'ın üzerindeki daha küçük olan sepetten büyük, deri bir çanta aldı. Aman Tanrım, Howard gibi biri yanına ilk yardım çantası almayı düşünmeliydi zaten. Gregor'un aklının ucundan bile geçmedi. Ama da Gregor'dan doktor olmayacağının başka bir kanıtı

Gregor el fenerleri ve yedek piller getirmişti ki çok iyi etmişti- ne de olsa, Bot'un değneği dışında elektrikli tek ışık kaynağı bunlardı. Meşaleler sel baskını sırasında ellerinden uçup gitmişti.

"Yarasını dikmem lazım," dedi Howard. Luxa, Hazard'ı kollarında tutarken Howard alnındaki yarayı temizledi ve yarayı hızlıca dikti. Gregor'un el fenerini Hazard'ın gözüne tutup gözbebeklerini inceledi.

"İyileşecek mi?" diye sordu Luxa.

"Evet. Başını vurmuş ve biraz fazla su yutmuş," dedi Howard neşeyle. "Hazard, gelecek sefer susadığında bardak kullan, bütün nehri içmene gerek yok."

Hazard zayıfda olsa gülümsemeyi başardı. "Tamam."

Thalia gülme krizine tutuldu ve sonu ağlamayla bitti. Bütün gün olanlar Thalia'ya fazla gelmişti. Nike, sakinleşene kadar küçük yarasayı kanatlarının arasına aldı.

Howard, Hazard'ın ıslak giysilerini çıkarıp onu bir battaniyeye sardı. "Bu ağrılarını hafifletir." Howard, Hazard'ın yutması için Gregor'un içinde ağrı kesici olduğunu bildiği büyük yeşil bir şişeden çıkardığı hapı verdi. "Hareket etmeden yatmaya çalış. Olur mu?" Hazard başını salladı.

"İyi öyleyse. Pekâlâ, siz nasılsınız?" dedi Howard.

Hepsi ona bakıyordu. Yaraları Hazard'ın durumuna göre o kadar hafifti ki kimse şikâyet edecek durumda değildi. Tabii Bot dışında.

"Gregor bırak beni," dedi, hâlâ içini çekerek. "Bak," Minik işaret parmağını herkesin görebileceği şekilde tömbekiye kaldırdı. Yara demek abartı olurdu. Belki bir çizik.

"Oh, tatlım. Bununla hemen ilgilenmeliyiz," dedi Howard. "Hepiniz sıraya girin. Kimsenin gereksiz cesaret göstermesini istemiyorum."

Bot'un tedavisi bir dakika bile sürmedi. İşi bitince Howard diğerleriyle ilgilendi: kesikleri dikti, kırık kemik olmadığını kontrol etti. Oraya buraya çarpmışlar, yaralanmış ve ezilmişlerdi ama kimsenin ciddi bir sakatlığı yoktu. Diğerleri tedavi olurken Hazard'ı tutan Luxa'ya sıra en son geldi. Sol elinin parmaklarından biri burkulmuştu.

Howard onu ince uzun bir taş ve kumaşla sabitlerken Luxa, "Geldiğin için çok mutluyum," dedi.

"Bu sözlerin bir taşa kazınmasını istiyorum. Gelecek pikniklerde kimi davet edeceğini düşünürken hatırlaman için," dedi Howard.

"Hazard'ı kurtardığın için teşekkür ederim," dedi Luxa ürkekçe.

"O benim de kuzenim," dedi Howard kumaşa düğüm atarken. "Senin olduğu kadar hem de, değil mi?"

Yanıt olarak Luxa kollarını Howard'ın boynuna doladı. "Yo, olamaz, yoksa sen bana gerçekten sarılıyor musun?" O da onu kucakladı, omzunun üzerinden Gregor'a sırıta-

rak. "Üstelik bunu yapman için yalnızca bir deprem, bir su baskını ve bir çığ yeterli oldu."

Hepsi güldüler, yarasalar ve Temp bile. Luxa bile.

Acil durum şimdilik halledilmişken önlerindeki bir sonraki yük sorunla ilgilenmek durumundaydılar.

"Çığ. Yağma'yı kapattı. Peki, Regalia'ya nasıl döneceğiz?" diye sordu Gregor. Farelerin peşine düşme macerası sona ermişti. Artık Hazard'ı eve götürmek zorundaydılar.

"Söylemesi yapmasından daha kolay," dedi Howard. "Özellikle de Hades Girişi'nde olduğumuz için."

"O da nedir?" diye sordu Gregor.

"Uzun bir geçiş yoludur, yerin derinliklerine kadar iner. Girmek için iki yol vardır. Bu taraftan, Yağma. Ki artık bir seçenek değil, diğer, uzaktaki taraftan ise, buradan kilometrelerce ötedeki Ateş Toprakları," dedi Howard.

"Ne? Başka çıkış yolu yok mu?" diye sordu Gregor.

"Korkarım yok. Bazı mağaralar olabilir ama başka tünel yok," dedi Howard.

"Ateş Toprakları... orası ormana yakın değil mi?" diye sordu Gregor. Bir keresinde gördüğü Yeraltı haritasını gözünün önüne getirmeye çalışıyordu ama çok bulanıktı.

"Evet. Yolculuk en az beş gün sürer. Hades Girişi'ne kadar üç gün, oradan Regalia'ya kadar da iki gün. Yolculuğa başlamadan önce yemek yemeliyiz, dinlenmeliyiz. Hepimizin güç toplamaya ihtiyacı var, hem Hazard'ı bir süre yerinden kıpırdatmamalıyız," dedi Howard.

Kimsenin canı yemek yemek istemiyordu. Nehir suyu

hepsinin midelerini altüst etmişti. Gregor el fenerinin ışığını iyice kısıp grubun ortasına doğru tuttu. Önlerinde onları bekleyen yolculuğu düşününce bu yapabileceklerinin en iyisiydi.

"Işığın, Gregor, ne kadar dayanır?" diye sordu Luxa.

"Beş gün olmadığı kesin," dedi Gregor.

"Karanlıktan hoşlanmıyorum," dedi Hazard yakınarak. "Cesaretsiz olduğumu düşünüyorum. Orada her zaman biraz ışık olurdu."

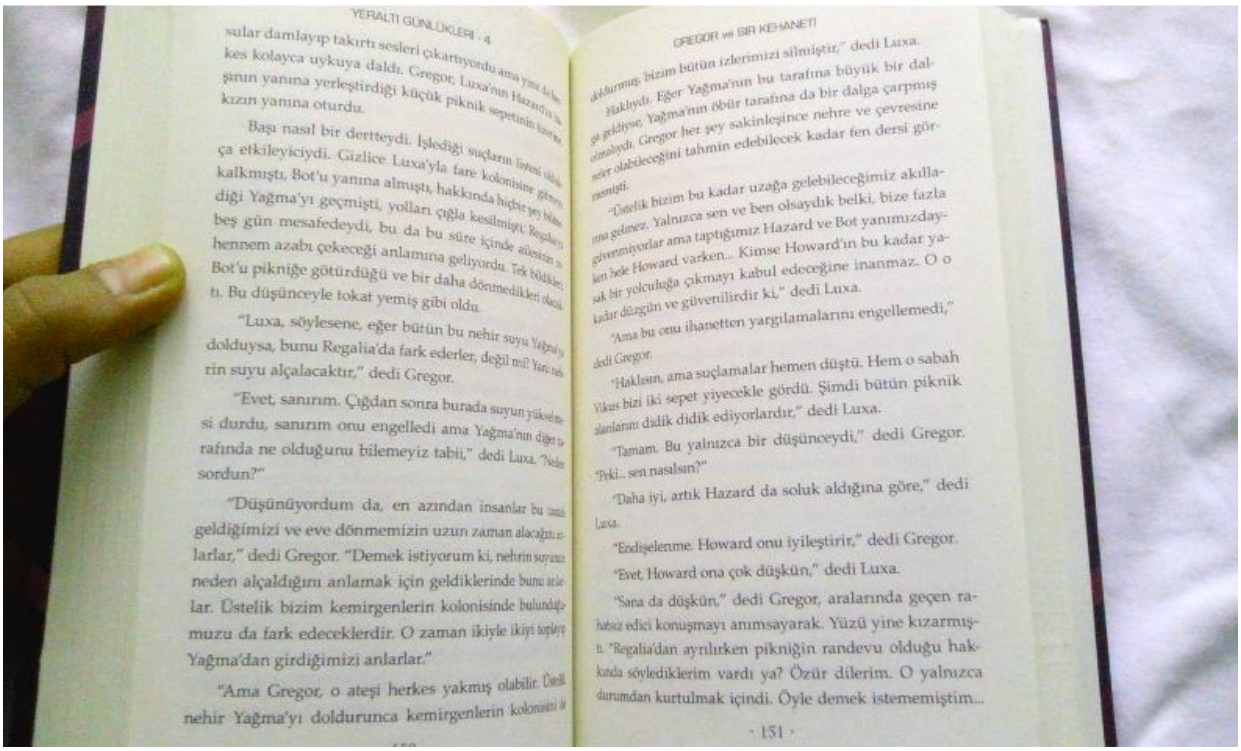
"Hazard, uyurken etrafın karanlık veya aydınlık olması fark etmez," dedi Luxa, buklelerini okşarken. "Artık uyuyabilir misi, Howard?"

"Evet. Hazard dinlenebilir ama her nöbet değişiminde onu uyandırmamız gerekecek," dedi Howard. "Kafa travmalarında bu rutin bir uygulamadır."

Luxa ilk nöbeti almak istedi. Hazard'ı bırakamayacak kadar endişeliydi hâlâ. Gregor, Hazard'ı sevmenin Luxa'nın hayatına yeni bir endişe boyutu kattığını düşündü. Bu durum onu daha önce olmadığı kadar savunmasız hale getirmişti. Gregor sevdiğin birini kaybetmenin korkunç olduğunu biliyordu ama Bot'u kaybettiğini düşündüğü zaman sanki dünyası sona ermişti. Küçük çocuklar... İnsan onları başkalarından farklı seviyordu.

Hazard'a olanlar ve fareler için hissettikleri bir araya gelince Luxa sınırının sonuna gelmişti. Başka kimseye fırsat vermeden Gregor ilk nöbeti onunla tutmak için gönüllü oldu. Yalnızca göz kulak olmak için.

Hepsinin giysileri ve kürkleri ıslaktı, Temp'in kabuğundan ve vücudunun çeşitli bölgelerinden düzenli olarak

sular damlayıp takırtı sesleri çıkartıyordu ama yine de kes kolayca uykuya daldı. Gregor, Luxa'nın Hazard'ın şarın yanına yerleştirdiği küçük piknik sepetinin kızın yanına oturdu.

Başı nasıl bir dertteydi. İşlediği suçların listesi oldu ça etkileyiciydi. Gizlice Luxa'yla fare kolonisine gitmiş kalkmıştı. Bot'u yanına almıştı, hakkında hiçbir şey bilmediği Yağma'yı geçmişti, yolları çığla kesilmişti. Regalia'yı beş gün mesafedeydi, bu da bu süre içinde ailesinin hennem azabı çekeceği anlamına geliyordu. Tek bildikleri Bot'u pikniğe götürdüğü ve bir daha dönmedikleri olacaktı. Bu düşünceyle tokat yemiş gibi oldu.

"Luxa, söylesene, eğer bütün bu nehir suyu Yağma'yı doldurursa, bunu Regalia'da fark ederler, değil mi? Yani nehrin suyu alçalacaktır," dedi Gregor.

"Evet, sanırım. Çığdan sonra burada suyun yükselmesi durdu, sanırım onu engelledi ama Yağma'nın diğer tarafında ne olduğunu bilemeyiz tabii," dedi Luxa. "Neden sordun?"

"Düşünüyordum da, en azından insanlar bu tarafa geldiğimizi ve eve dönmemizin uzun zaman alacağını anlarlar," dedi Gregor. "Demek istiyorum ki, nehrin suyunun neden alçaldığını anlamak için geldiklerinde bunu anlarlar. Üstelik bizim kemirgenlerin kolonisinde bulunduğumuzu da fark edeceklerdir. O zaman ikiyle ikiyi toplayıp Yağma'dan girdiğimizi anlarlar."

"Ama Gregor, o ateşi herkes yakmış olabilir. Üstelik nehir Yağma'yı doldurunca kemirgenlerin kolonisini de

oldurmuş, bizim bütün izlerimizi silmiştir," dedi Luxa.

Haklıydı. Eğer Yağma'nın bu tarafına büyük bir dalga geldiyse, Yağma'nın öbür tarafına da bir dalga çarpmış olmalıydı. Gregor her şey sakinleşince nehre ve çevresine neler olabileceğini tahmin edebilecek kadar fen dersi görmüştü.

"Üstelik bizim bu kadar uzağa gelebileceğimiz aklına gelmez. Yalnızca sen ve ben olsaydık belki, bize fazla güvenmiyorlar ama taptığımız Hazard ve Bot yanımızdayken hele Howard varken... Kimse Howard'ın bu kadar yasak bir yolculuğa çıkmayı kabul edeceğine inanmaz. O o kadar düzgün ve güvenilirdir ki," dedi Luxa.

"Ama bu onu ihanetten yargılamalarını engellemedi," dedi Gregor.

"Haklısın, ama suçlamalar hemen düştü. Hem o sabah Yikus bizi iki sepet yiyecekle gördü. Şimdi bütün piknik alanlarını didik didik ediyorlardır," dedi Luxa.

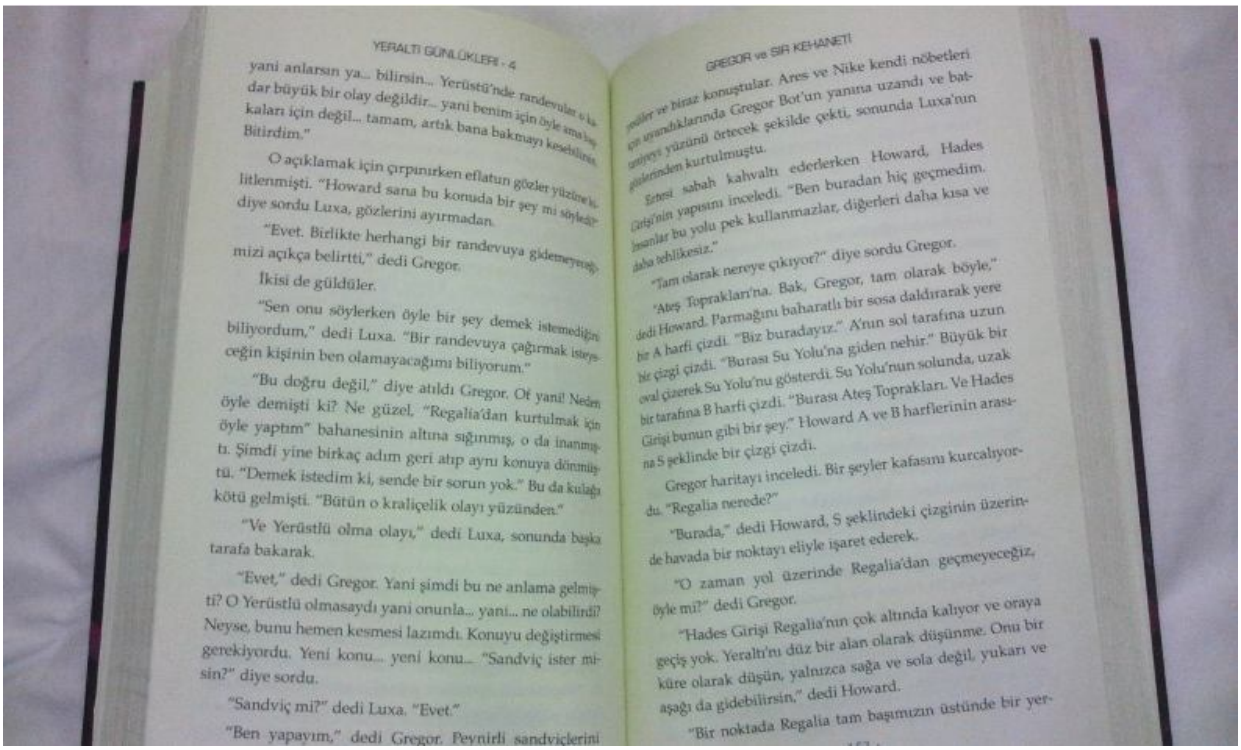
"Tamam. Bu yalnızca bir düşünceydi," dedi Gregor. "Peki... sen nasılsın?"

"Daha iyi, artık Hazard da soluk aldığına göre," dedi Luxa.

"Endişelenme. Howard onu iyileştirir," dedi Gregor.

"Evet, Howard ona çok düşkün," dedi Luxa.

"Sana da düşkün," dedi Gregor, aralarında geçen rahatsız edici konuşmayı anımsayarak. Yüzü yine kızarmıştı. "Regalia'dan ayrılırken pikniğin randevu olduğu hakkında söylediklerim vardı ya? Özür dilerim. O yalnızca durumdan kurtulmak içindi. Öyle demek istememiştim...

yani anlarsın ya... bilirsin... Yerüstü'nde randevuları o kadar büyük bir olay değildir... yani benim için öyle ama başkaları için değil... tamam, artık bana bakmayı keselilirsin. Bitirdim."

O açıklamak için çırpınırken eflatun gözler yüzüne kilitlenmişti. "Howard sana bu konuda bir şey mi söyledi?" diye sordu Luxa, gözlerini ayırmadan.

"Evet. Birlikte herhangi bir randevuya gidemeyeceğimizi açıkça belirtti," dedi Gregor.

İkisi de güldüler.

"Sen onu söylerken öyle bir şey demek istemediğini biliyordum," dedi Luxa. "Bir randevuya çağırmak isteyeceğin kişinin ben olamayacağımı biliyorum."

"Bu doğru değil," diye atıldı Gregor. Of yani! Neden öyle demişti ki? Ne güzel. "Regalia'dan kurtulmak için öyle yaptım" bahanesinin altına sığınmış, o da inanmıştı. Şimdi yine birkaç adım geri atıp ayrı konuya dönmüştü. "Demek istedim ki, sende bir sorun yok." Bu da kulağı kötü gelmişti. "Bütün o kraliçelik olayı yüzünden."

"Ve Yerüstlü olma olayı," dedi Luxa, sonunda başka tarafa bakarak.

"Evet," dedi Gregor. Yani şimdi bu ne anlama gelmişti? O Yerüstlü olmasaydı yani onunla... yani... ne olabilirdi? Neyse, bunu hemen kesmesi lazımdı. Konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Yeni konu... yeni konu... "Sandviç ister misin?" diye sordu.

"Sandviç mi?" dedi Luxa. "Evet."

"Ben yapayım," dedi Gregor. Peynirli sandviçlerini

yediler ve biraz konuştular. Ares ve Nike kendi nöbetleri için uyandıklarında Gregor Bot'un yanına uzandı ve battaniyeyi yüzünü örtecek şekilde çekti, sonunda Luxa'nın gözlerinden kurtulmuştu.

Ertesi sabah kahvaltı ederlerken Howard, Hades Girişi'nin yapısını inceledi. "Ben buradan hiç geçmedim. Insanlar bu yolu pek kullanmazlar, diğerleri daha kısa ve daha tehlikesiz."

"Tam olarak nereye çıkıyor?" diye sordu Gregor.

"Ateş Toprakları'na. Bak, Gregor, tam olarak böyle," dedi Howard. Parmağını baharatlı bir sosa daldırarak yere bir A harfi çizdi. "Biz buradayız." A'nın sol tarafına uzun bir çizgi çizdi. "Burası Su Yolu'na giden nehir." Büyük bir oval çizerek Su Yolu'nu gösterdi. Su Yolu'nun solunda, uzak bir tarafına B harfi çizdi. "Burası Ateş Toprakları. Ve Hades Girişi bunun gibi bir şey." Howard A ve B harflerinin arasına S şeklinde bir çizgi çizdi.

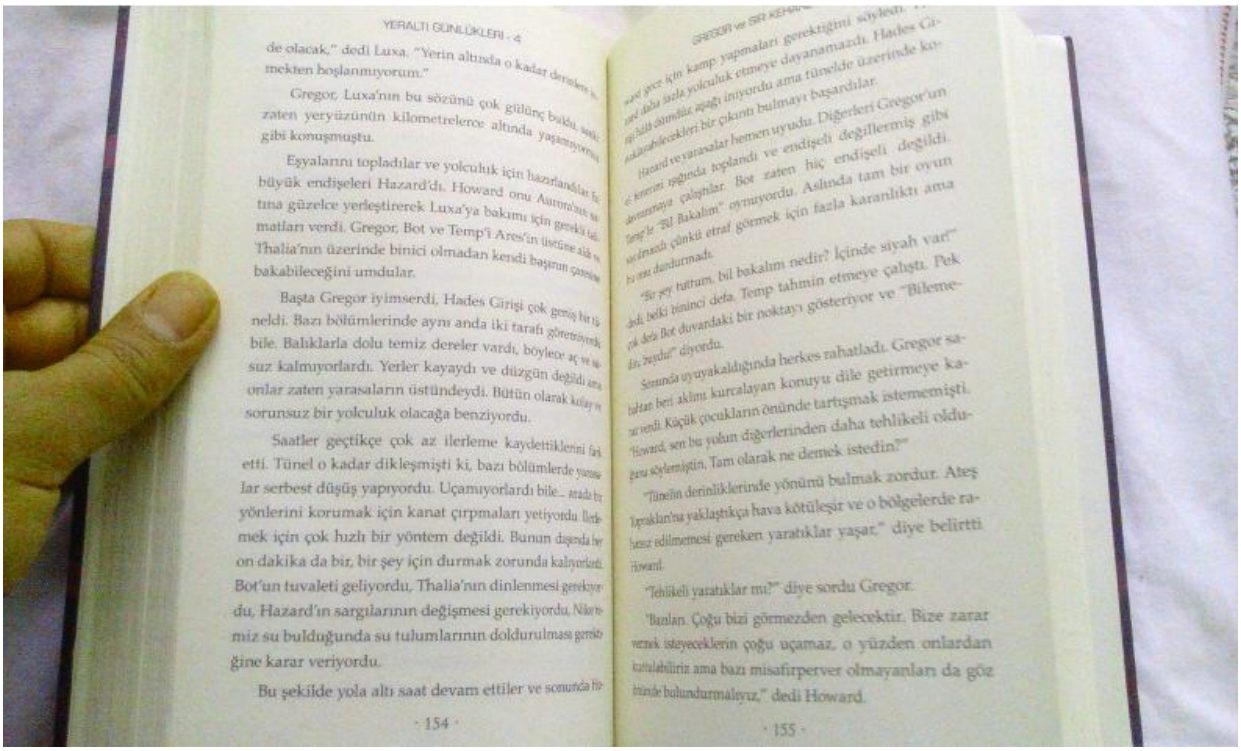
Gregor haritayı inceledi. Bir şeyler kafasını kurcalıyordu. "Regalia nerede?"

"Burada," dedi Howard, S şeklindeki çizginin üzerinde havada bir noktayı eliyle işaret ederek.

"O zaman yol üzerinde Regalia'dan geçmeyeceğiz, öyle mi?" dedi Gregor.

"Hades Girişi Regalia'nın çok altında kalıyor ve oraya geçiş yok. Yeraltı'nı düz bir alan olarak düşünme. Onu bir küre olarak düşün, yalnızca sağa ve sola değil, yukarı ve aşağı da gidebilirsin," dedi Howard.

"Bir noktada Regalia tam başımızın üstünde bir yer-

de olacak," dedi Luxa. "Yerin altında o kadar derinlere in... mekten hoşlanmıyorum."

Gregor, Luxa'nın bu sözünü çok gülünç buldu, sanki zaten yeryüzünün kilometrelerce altında yaşamıyorlarmış gibi konuşmuştu.

Eşyalarını topladılar ve yolculuk için hazırlandılar. En büyük endişeleri Hazard'dı. Howard onu Aurora'nın sırtına güzelce yerleştirerek Luxa'ya bakımı için gerekli talimatları verdi. Gregor, Bot ve Temp'i Ares'in üstüne alıp ve Thalia'nın üzerinde binici olmadan kendi başının çaresine bakabileceğini umdular.

Başta Gregor iyimserdi, Hades Girişi çok geniş bir tünel... neldi. Bazı bölümlerinde aynı anda iki tarafı görebiliyordu bile. Balıklarla dolu temiz dereler vardı, böylece aç ve susuz kalmıyorlardı. Yerler kayaydı ve düzgün değildi ama onlar zaten yaraların üstündeydi. Bütün olarak kolay ve sorunsuz bir yolculuk olacağa benziyordu.

Saatler geçtikçe çok az ilerleme kaydettiklerini fark etti. Tünel o kadar dikleşmişti ki, bazı bölümlerde yarasalar serbest düşüş yapıyordu. Uçamıyorlardı bile... arada bir yönlerini korumak için kanat çırpmaları yetiyordu. İlerlemek için çok hızlı bir yöntem değildi. Bunun dışında her on dakika da bir, bir şey için durmak zorunda kalıyorlardı. Bot'un tuvaleti geliyordu, Thalia'nın dinlenmesi gerekiyordu, Hazard'ın sargılarının değişmesi gerekiyordu. Nihayetmiz su bulduğunda su tulumlarının doldurulması gerektiğine karar veriyordu.

Bu şekilde yola altı saat devam ettiler ve sonunda bir-

...vaşı için kamp yapmaları gerektiğini söyledi. ...ırsa daha fazla yolculuk etmeye dayanamazdı. Hades Girişi'ni bitirdiklerinde, aşağı inmeye devam edebilecekleri bir çıkıntı bulmayı başardılar.

Hazard ve yarasalar hemen uyudu. Diğerleri Gregor'un ateş böceklerini ışığında toplandı ve endişeli değilmiş gibi davranmaya çalıştılar. Bot zaten hiç endişeli değildi. Temp'le "Bil Bakalım" oynuyordu. Aslında tam bir oyun sayılmazdı çünkü etrafı görmek için fazla karanlıktı ama bu onu durdurmadı.

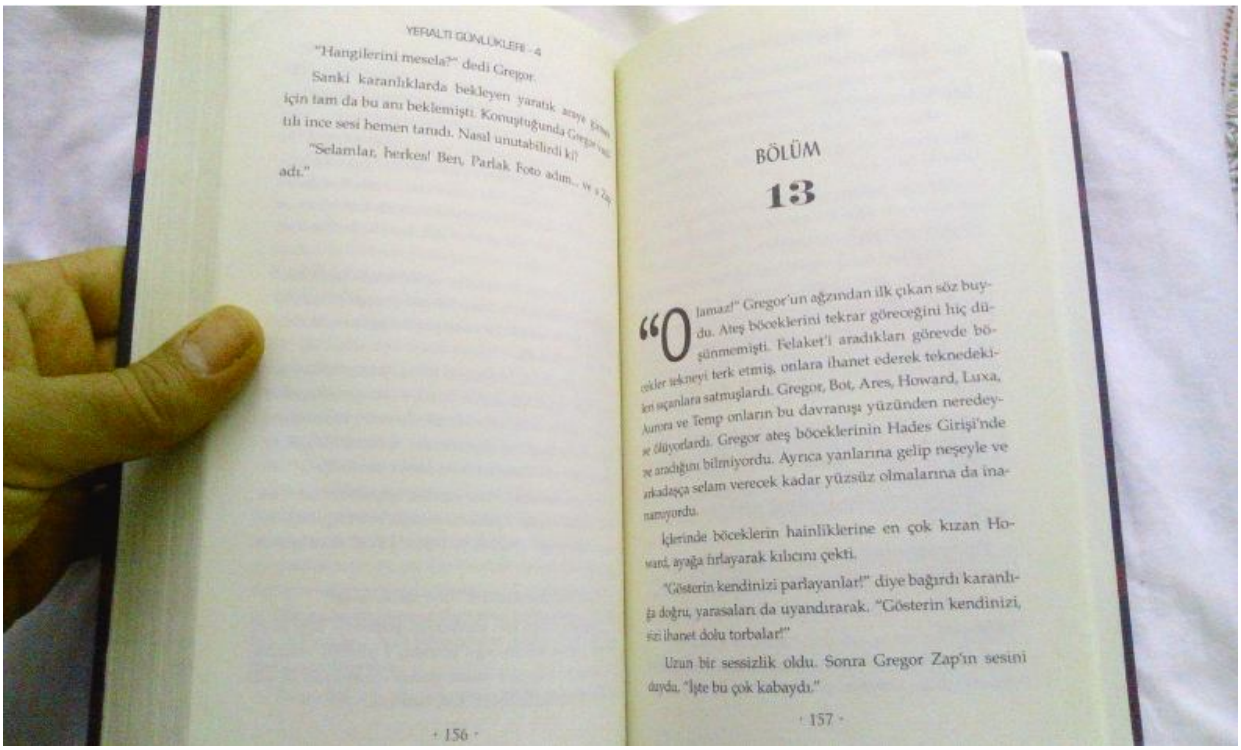
"Bir şey tuttum. Bil bakalım nedir? İçinde siyah var!" dedi. Belki birinci defa. Temp tahmin etmeye çalıştı. Pek çok defa Bot duvardaki bir noktayı gösteriyor ve "Bileme-din, heyda!" diyordu.

Sonunda uyuyakaldığında herkes rahatladı. Gregor saatlerdir aklını kurcalayan konuyu dile getirmeye karar verdi. Küçük çocukların önünde tartışmak istememişti. "Howard, sen bu yolun diğerlerinden daha tehlikeli olduğunu söylemiştin. Tam olarak ne demek istedin?"

"Tünelin derinliklerinde yönünü bulmak zordur. Ateş Toprakları'na yaklaştıkça hava kötüleşir ve o bölgelerde rahatsız edilmemesi gereken yaratıklar yaşar," diye belirtti Howard.

"Tehlikeli yaratıklar mı?" diye sordu Gregor.

"Bazıları. Çoğu bizi görmezden gelecektir. Bize zarar vermek isteyeceklerin çoğu uçamaz, o yüzden onlardan kaçınabiliriz ama bazı misafirperver olmayanları da göz önünde bulundurmalıyız," dedi Howard.

"Hangilerini mesela?" dedi Gregor.

Sanki karanlıklarda bekleyen yaratık ordusu... için tam da bu anı beklemişti. Konuştuğunda Gregor'un... tılı ince sesi hemen tanıdı. Nasıl unutabilirdi ki?

"Selamlar, herkes! Ben, Parlak Foto adım... ve o Zap adı."

BÖLÜM

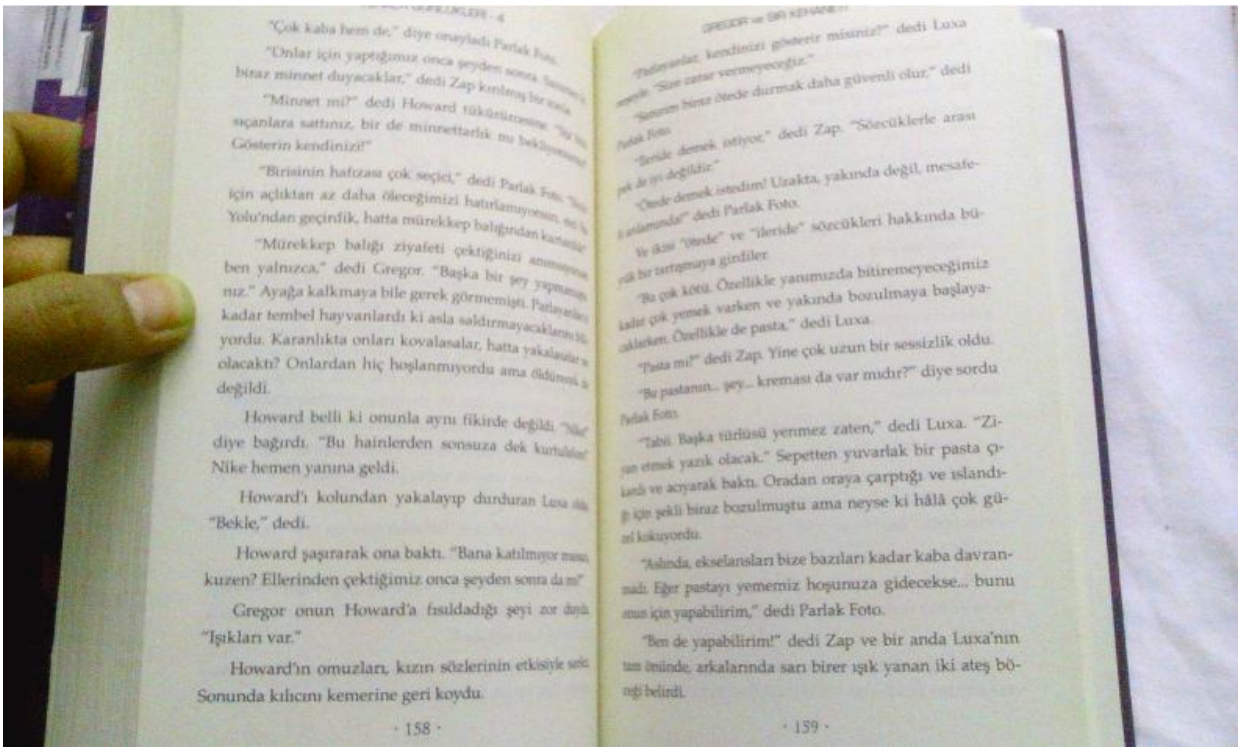
13

"Olamaz!" Gregor'un ağzından ilk çıkan söz buydu. Ateş böceklerini tekrar göreceğini hiç düşünmemişti. Felaket'i aradıkları görevde böcekler ırkını terk etmiş, onlara ihanet ederek teknedeki en seçkinlere satmışlardı. Gregor, Bot, Ares, Howard, Luxa, Aurora ve Temp onların bu davranışı yüzünden neredeyse ölüyorlardı. Gregor ateş böceklerinin Hades Girişi'nde ne aradığını bilmiyordu. Ayrıca yanlarına gelip neşeyle ve arkadaşça selam verecek kadar yüzsüz olmalarına da inanamıyordu.

İçlerinde böceklerin hainliklerine en çok kızan Howard, ayağa fırlayarak kılıcını çekti.

"Gösterin kendinizi parlayanlar!" diye bağırdı karanlığa doğru, yarasaları da uyandırarak. "Gösterin kendinizi, sizi ihanet dolu torbalar!"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Gregor Zap'ın sesini duydu. "İşte bu çok kabaydı."

"Çok kaba hem de," diye onayladı Parlak Foto.

"Onlar için yaptığımız onca şeyden sonra. Sanırsın biraz minnet duyacaklar," dedi Zap kırılmış bir sesle.

"Minnet mi?" dedi Howard tükürürcesine. "Bir sıçanlara sattınız, bir de minnettarlık mı bekliyorsunuz? Gösterin kendinizi!"

"Birisinin hafızası çok seçici," dedi Parlak Foto. "Onu için açlıktan az daha öleceğimizi hatırlamıyorsun. Bu Yolu'ndan geçirdik, hatta mürekkep balığından kurtardık

"Mürekkep balığı ziyafeti çektiğinizi anımsıyorum ben yalnızca," dedi Gregor. "Başka bir şey yapmamış nız." Ayağa kalkmaya bile gerek görmemişti. Parlayanlar kadar tembel hayvanlardı ki asla saldırmayacaklarını bi yordu. Karanlıkta onları kovalasalar, hatta yakalasalar olacaktı? Onlardan hiç hoşlanmıyordu ama öldürmek değildi.

Howard belli ki onunla aynı fikirde değildi. "Nike" diye bağırdı. "Bu hainlerden sonsuza dek kurtulun Nike hemen yanına geldi.

Howard'ı kolundan yakalayıp durduran Luxa oldu "Bekle," dedi.

Howard şaşırarak ona baktı. "Bana katılmıyor musun kuzen? Ellerinden çektiğimiz onca şeyden sonra da mı"

Gregor onun Howard'a fısıldadığı şeyi zor duydu "Işıkları var."

Howard'ın omuzları, kızın sözlerinin etkisiyle sarktı Sonunda kılıcını kemerine geri koydu.

"Parlayanlar, kendinizi güderir misiniz?" dedi Luxa nezaketle. "Size zarar vermeyeceğiz."

"Sanırım biraz ötede durmak daha güvenli olur," dedi Parlak Foto.

"Şöyle demek istiyor," dedi Zap. "Sözcüklerle arası pek de iyi değildir."

"Ötede demek istedim! Uzakta, yakında değil, mesafe li anlamında!" dedi Parlak Foto.

Ve ikisi "ötede" ve "ileride" sözcükleri hakkında bü yük bir tartışmaya girdiler.

"Bu çok kötü. Özellikle yanımızda bitiremeyeceğimiz kadar çok yemek varken ve yakında bozulmaya başlaya caklarken. Özellikle de pasta," dedi Luxa.

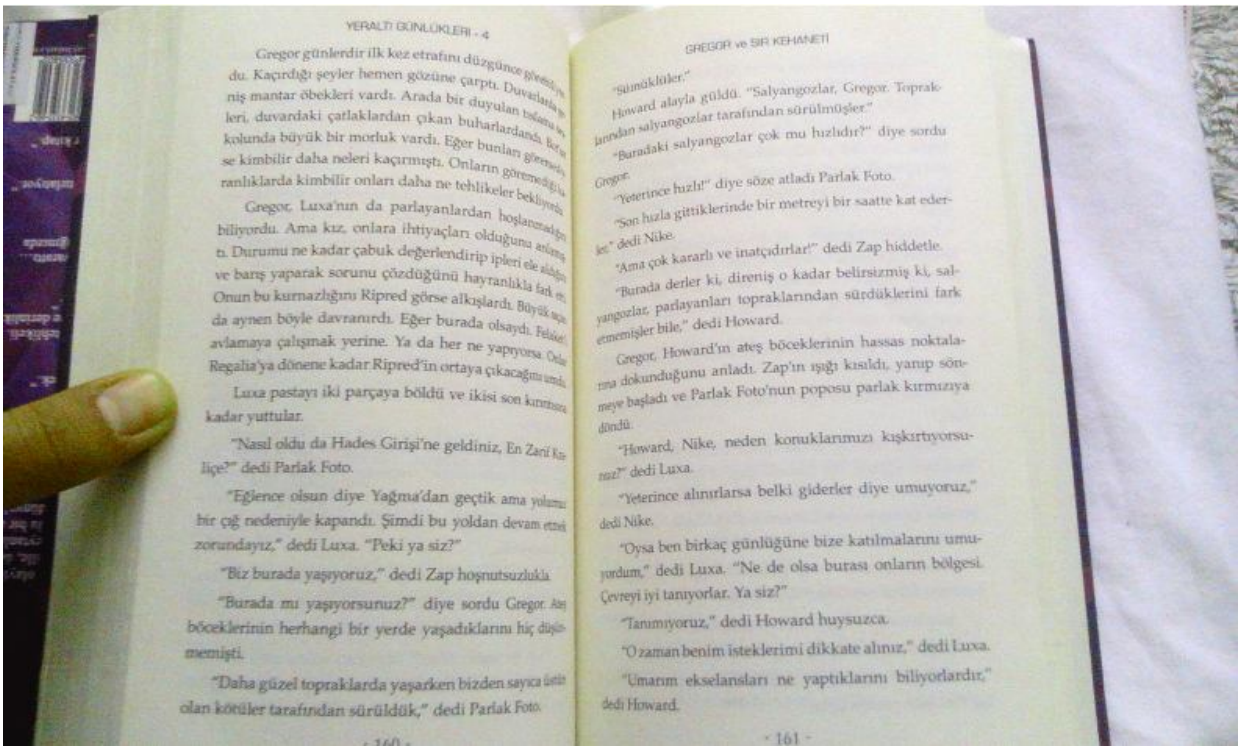
"Pasta mı!" dedi Zap. Yine çok uzun bir sessizlik oldu.

"Bu pastanın... şey... kreması da var mıdır?" diye sordu Parlak Foto.

"Tabii. Başka türlüsü yenmez zaten," dedi Luxa. "Zi tan etmek yazık olacak." Sepetten yuvarlak bir pasta çı kardı ve acıyarak baktı. Oradan oraya çarptığı ve ıslandı ğı için şekli biraz bozulmuştu ama neyse ki hâlâ çok gü zel kokuyordu.

"Aslında, ekselansları bize bazıları kadar kaba davranmadı. Eğer pastayı yememiz hoşunuza gidecekse... bunu onun için yapabilirim," dedi Parlak Foto.

"Ben de yapabilirim!" dedi Zap ve bir anda Luxa'nın tam önünde, arkalarında sarı birer ışık yanan iki ateş böceği belirdi.

Gregor günlerdir ilk kez etrafını düzgünce görebiliyordu. Kaçırdığı şeyler hemen gözüne çarptı. Duvarlarda niş mantar öbekleri vardı. Arada bir duyulan tıslama leri, duvardaki çatlaklardan çıkan buharlardandı. Bir kolunda büyük bir morluk vardı. Eğer bunları görebil se kimbilir daha neleri kaçırmıştı. Onların görmediğ ranlıklarda kimbilir onları daha ne tehlikeler bekliyordu.

Gregor, Luxa'nın da parlayanlardan hoşlanmadığı biliyordu. Ama kız, onlara ihtiyaçları olduğunu anlamış ti. Durumu ne kadar çabuk değerlendirip ipleri ele aldığı ve barış yaparak sorunu çözdüğünü hayranlıkla fark etti. Onun bu kurnazlığını Ripred görse alkışlardı. Büyük ihti da aynen böyle davranırdı. Eğer burada olsaydı. Felaket avlamaya çalışmak yerine. Ya da her ne yapıyorsa. Ondan Regalia'ya dönene kadar Ripred'in ortaya çıkacağını umdu.

Luxa pastayı iki parçaya böldü ve ikisi son kırıntısına kadar yuttular.

"Nasıl oldu da Hades Girişi'ne geldiniz, En Zarif Kraliçe?" dedi Parlak Foto.

"Eğlence olsun diye Yağma'dan geçtik ama yolumuz bir çığ nedeniyle kapandı. Şimdi bu yoldan devam etmek zorundayız," dedi Luxa. "Peki ya siz?"

"Biz burada yaşıyoruz," dedi Zap hoşnutsuzlukla.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Gregor. Ateş böceklerinin herhangi bir yerde yaşadıklarını hiç düşünmemişti.

"Daha güzel topraklarda yaşarken bizden sayıca üstün olan kötüler tarafından sürüldük," dedi Parlak Foto.

"Sürünüklüler."

Howard alayla güldü. "Salyangozlar, Gregor. Topraklarından salyangozlar tarafından sürülmüşler."

"Buradaki salyangozlar çok mu hızlıdır?" diye sordu Gregor.

"Yeterince hızlı!" diye söze atladı Parlak Foto.

"Son hızla gittiklerinde bir metreyi bir saatte kat ederler," dedi Nike.

"Ama çok kararlı ve inatçıdırlar!" dedi Zap hiddetle.

"Burada derler ki, direniş o kadar belirsizmiş ki, salyangozlar, parlayanları topraklarından sürdüklerini fark etmemişler bile," dedi Howard.

Gregor, Howard'ın ateş böceklerinin hassas noktalarına dokunduğunu anladı. Zap'ın ışığı kısıldı, yanıp sönmeye başladı ve Parlak Foto'nun poposu parlak kırmızıya döndü.

"Howard, Nike, neden konuklarımızı kışkırtıyorsunuz?" dedi Luxa.

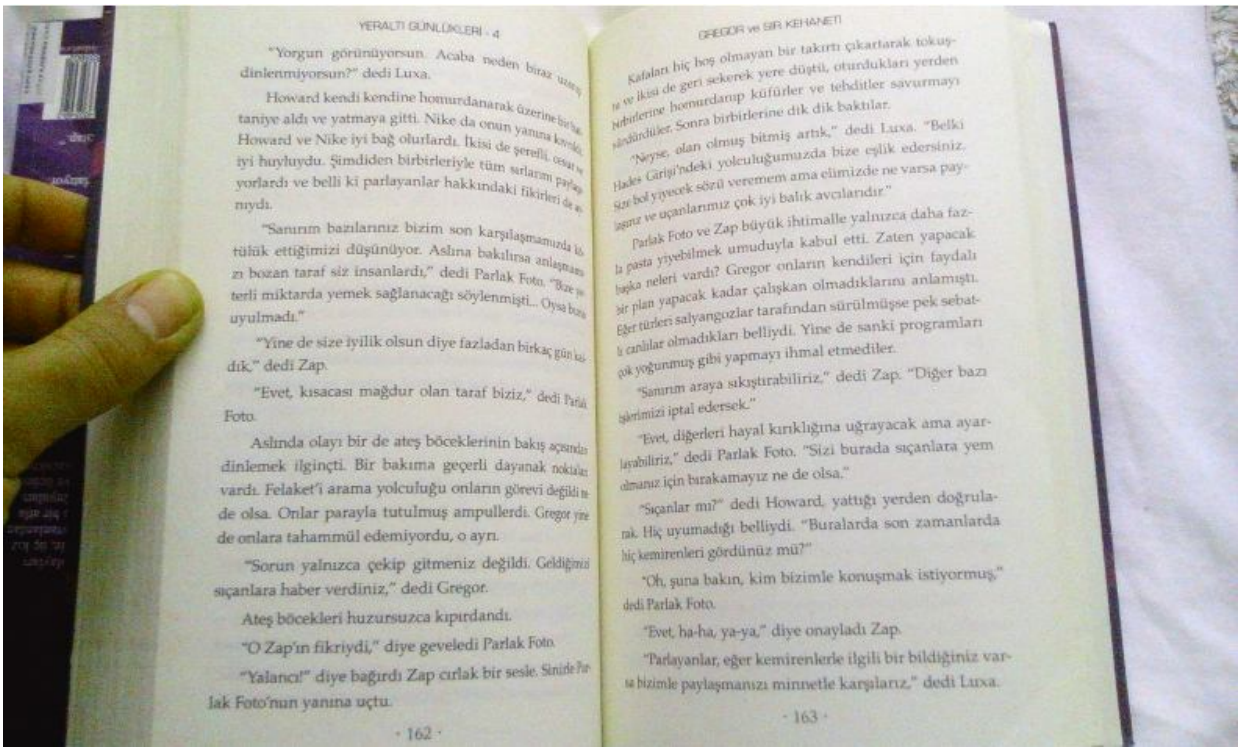
"Yeterince alınırlarsa belki giderler diye umuyoruz," dedi Nike.

"Oysa ben birkaç günlüğüne bize katılmalarını umuyordum," dedi Luxa. "Ne de olsa burası onların bölgesi. Çevreyi iyi tanıyorlar. Ya siz?"

"Tanımıyoruz," dedi Howard huysuzca.

"O zaman benim isteklerimi dikkate alınız," dedi Luxa.

"Umarım ekselansları ne yaptıklarını biliyorlardır," dedi Howard.

"Yorgun görünüyorsun. Acaba neden biraz uzanıp dinlenmiyorsun?" dedi Luxa.

Howard kendi kendine homurdanarak üzerine bir battaniye aldı ve yatmaya gitti. Nike da onun yanına kıvrıldı. Howard ve Nike iyi bağ olurlardı. İkisi de şerefli, cesur ve iyi huyluydu. Şimdiden birbirleriyle tüm sırlarını paylaşıyorlardı ve belli ki parlayanlar hakkındaki fikirleri de aynıydı.

"Sanırım bazılarınız bizim son karşılaşmamızda tahammülsüzlük ettiğimizi düşünüyor. Aslına bakılırsa anlaşmazlıkları bazen taraf siz insanlardı," dedi Parlak Foto. "Bize yeterli miktarda yemek sağlanacağı söylenmişti... Oysa bu uyulmadı."

"Yine de size iyilik olsun diye fazladan birkaç gün kaldık," dedi Zap.

"Evet, kısacası mağdur olan taraf biziz," dedi Parlak Foto.

Aslında olayı bir de ateş böceklerinin bakış açısından dinlemek ilginçti. Bir bakıma geçerli dayanak noktaları vardı. Felaket'i arama yolculuğu onların görevi değildi ve de olsa. Onlar parayla tutulmuş ampullerdi. Gregor yine de onlara tahammül edemiyordu, o ayrı.

"Sorun yalnızca çekip gitmeniz değildi. Geldiğinizi sıçanlara haber verdiniz," dedi Gregor.

Ateş böcekleri huzursuzca kıpırdandı.

"O Zap'ın fikriydi," diye geveledi Parlak Foto.

"Yalancı!" diye bağırdı Zap cırlak bir sesle. Sinirle Parlak Foto'nun yanına uçtu.

Kafaları hiç boş olmayan bir takırtı çıkartarak tokuştu ve ikisi de geri sekerek yere düştü, oturdukları yerden birbirlerine homurdanıp küfürler ve tehditler savurmayı sürdürdüler. Sonra birbirlerine dik dik baktılar.

"Neyse, olan olmuş bitmiş artık," dedi Luxa. "Belki Hades Girişi'ndeki yolculuğumuzda bize eşlik edersiniz. Sizi bol yiyecek sözü veremem ama elimizde ne varsa paylaşırız ve uçanlarımız çok iyi balık avcılarıdır."

Parlak Foto ve Zap büyük ihtimalle yalnızca daha fazla pasta yiyebilmek umuduyla kabul etti. Zaten yapacak başka neleri vardı? Gregor onların kendileri için faydalı bir plan yapacak kadar çalışkan olmadıklarını anlamıştı. Eğer türleri salyangozlar tarafından sürülmüşse pek sebatlı canlılar olmadıkları belliydi. Yine de sanki programları çok yoğunmuş gibi yapmayı ihmal etmediler.

"Sanırım araya sıkıştırabiliriz," dedi Zap. "Diğer bazı işlerimizi iptal edersek."

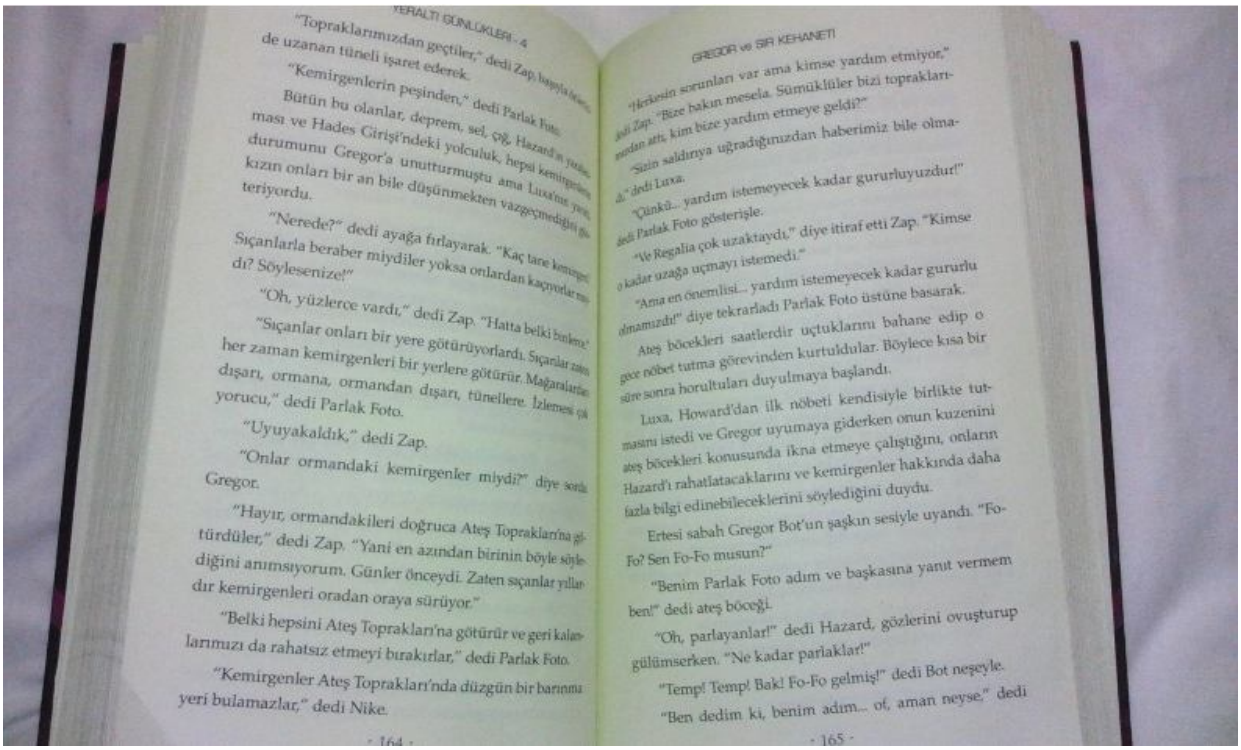
"Evet, diğerleri hayal kırıklığına uğrayacak ama ayarlayabiliriz," dedi Parlak Foto. "Sizi burada sıçanlara yem olmanız için bırakamayız ne de olsa."

"Sıçanlar mı?" dedi Howard, yattığı yerden doğrularak. Hiç uyumadığı belliydi. "Buralarda son zamanlarda hiç kemirenleri gördünüz mü?"

"Oh, şuna bakın, kim bizimle konuşmak istiyormuş," dedi Parlak Foto.

"Evet, ha-ha, ya-ya," diye onayladı Zap.

"Parlayanlar, eğer kemirenlerle ilgili bir bildiğiniz varsa bizimle paylaşmanızı minnetle karşılarız," dedi Luxa.

"Topraklarımızdan geçtiler," dedi Zap, başıyla Ateş Toprakları'nda uzanan tüneli işaret ederek.

"Kemirgenlerin peşinden," dedi Parlak Foto.

Bütün bu olanlar, deprem, sel, çığ, Hazard'ın yaralanması ve Hades Girişi'ndeki yolculuk, hepsi kemirgenlerin durumunu Gregor'a unuttturmuştu ama Luxa'nın yeri kızın onları bir an bile düşünmekten vazgeçmediğini gösteriyordu.

"Nerede?" dedi ayağa fırlayarak. "Kaç tane kemirgen? Sıçanlarla beraber miydiler yoksa onlardan kaçıyorlar mıydı? Söylesenize!"

"Oh, yüzlerce vardı," dedi Zap. "Hatta belki binlerce."

"Sıçanlar onları bir yere götürüyorlardı. Sıçanlar zaten her zaman kemirgenleri bir yerlere götürür. Mağaralardan dışarı, ormana, ormandan dışarı, tünellere. İzlemesi çok yorucu," dedi Parlak Foto.

"Uyuyakaldık," dedi Zap.

"Onlar ormandaki kemirgenler miydi?" diye sordu Gregor.

"Hayır, ormandakileri doğruca Ateş Toprakları'na götürdüler," dedi Zap. "Yani en azından birinin böyle söylediğini anımsıyorum. Günler önceydi. Zaten sıçanlar yıllardır kemirgenleri oradan oraya sürüyor."

"Belki hepsini Ateş Toprakları'na götürür ve geri kalanlarımızı da rahatsız etmeyi bırakırlar," dedi Parlak Foto.

"Kemirgenler Ateş Toprakları'nda düzgün bir barınma yeri bulamazlar," dedi Nike.

"Herkesin sorunları var ama kimse yardım etmiyor," dedi Zap. "Bize bakın mesela. Sümüklüler bizi topraklarından attı, kim bize yardım etmeye geldi?"

"Sizin saldırıya uğradığınızdan haberimiz bile olmadı," dedi Luxa.

"Çünkü... yardım istemeyecek kadar gururluyuzdur!" dedi Parlak Foto gösterişle.

"Ve Regalia çok uzaktaydı," diye itiraf etti Zap. "Kimse o kadar uzağa uçmayı istemedi."

"Ama en önemlisi... yardım istemeyecek kadar gururlu olmamızdı!" diye tekrarladı Parlak Foto üstüne basarak.

Ateş böcekleri saatlerdir üçtuklarını bahane edip o gece nöbet tutma görevinden kurtuldular. Böylece kısa bir süre sonra horultuları duyulmaya başlandı.

Luxa, Howard'dan ilk nöbeti kendisiyle birlikte tutmasını istedi ve Gregor uyumaya giderken onun kuzenini ateş böcekleri konusunda ikna etmeye çalıştığını, onların Hazard'ı rahatlatacaklarını ve kemirgenler hakkında daha fazla bilgi edinebileceklerini söylediğini duydu.

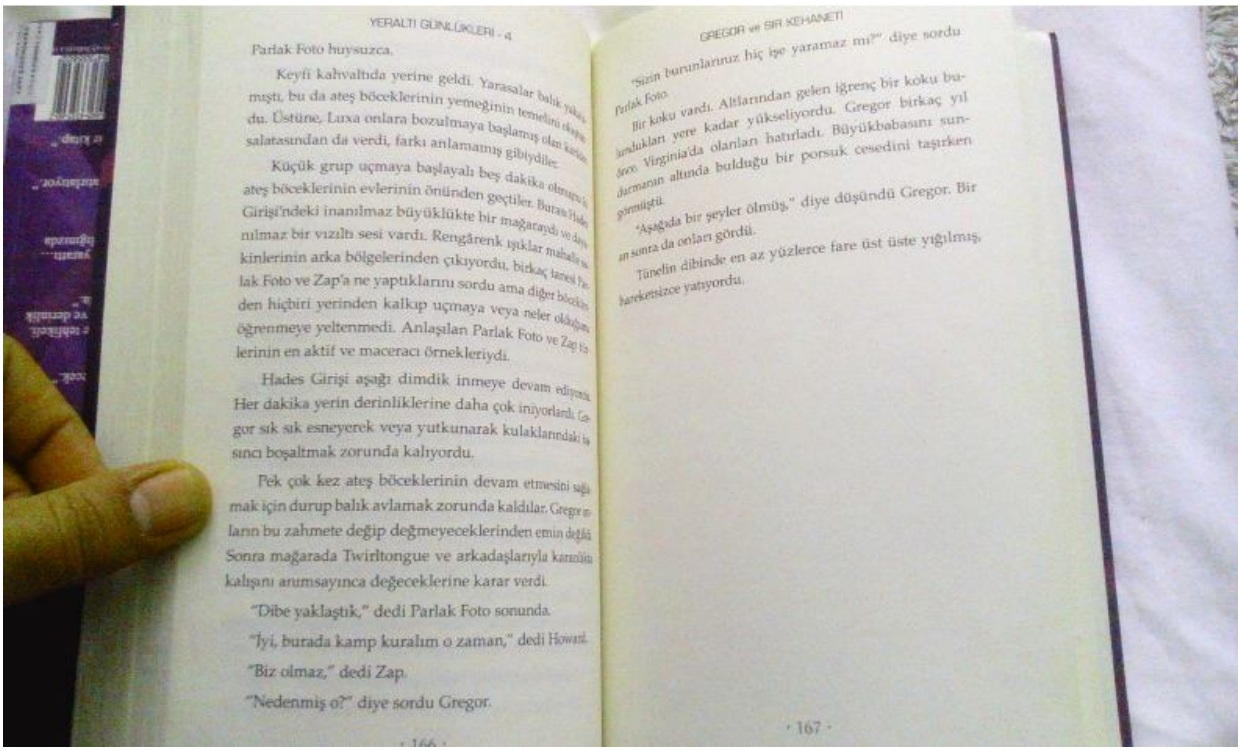
Ertesi sabah Gregor Bot'un şaşkın sesiyle uyandı. "Fo-Fo? Sen Fo-Fo musun?"

"Benim Parlak Foto adım ve başkasına yanıt vermem ben!" dedi ateş böceği.

"Oh, parlayanlar!" dedi Hazard, gözlerini ovuşturup gülümserken. "Ne kadar parlaklar!"

"Temp! Temp! Bak! Fo-Fo gelmiş!" dedi Bot neşeyle.

"Ben dedim ki, benim adım... of, aman neyse," dedi

Parlak Foto huysuzca.

Keyfi kahvaltıda yerine geldi. Yarasalar balık yakalamıştı, bu da ateş böceklerinin yemeğinin temelini oluşturdu. Üstüne, Luxa onlara bozulmaya başlamış olan kabuk salatasından da verdi, farkı anlamamış gibiydiler.

Küçük grup uçmaya başlayalı beş dakika olmuştu ki ateş böceklerinin evlerinin önünden geçtiler. Burası Hades Girişi'ndeki inanılmaz büyüklükte bir mağaraydı ve dinlenilmez bir vızıltı sesi vardı. Rengârenk ışıklar mahallî sakinlerinin arka bölgelerinden çıkıyordu, birkaç tanesi Parlak Foto ve Zap'a ne yaptıklarını sordu ama diğer böceklerden hiçbiri yerinden kalkıp uçmaya veya neler olduğunu öğrenmeye yeltenmedi. Anlaşılan Parlak Foto ve Zap türlerinin en aktif ve maceracı örnekleriydi.

Hades Girişi aşağı dimdik inmeye devam ediyordu. Her dakika yerin derinliklerine daha çok iniyorlardı. Gregor sık sık esneyerek veya yutkunarak kulaklarındaki basıncı boşaltmak zorunda kalıyordu.

Pek çok kez ateş böceklerinin devam etmesini sağlamak için durup balık avlamak zorunda kaldılar. Gregor onların bu zahmete değip değmeyeceklerinden emin değildi. Sonra mağarada Twirltongue ve arkadaşlarıyla karanlığın kalışını arumsayınca değeceklerine karar verdi.

"Dibe yaklaştık," dedi Parlak Foto sonunda.

"İyi, burada kamp kuralım o zaman," dedi Howard.

"Biz olmaz," dedi Zap.

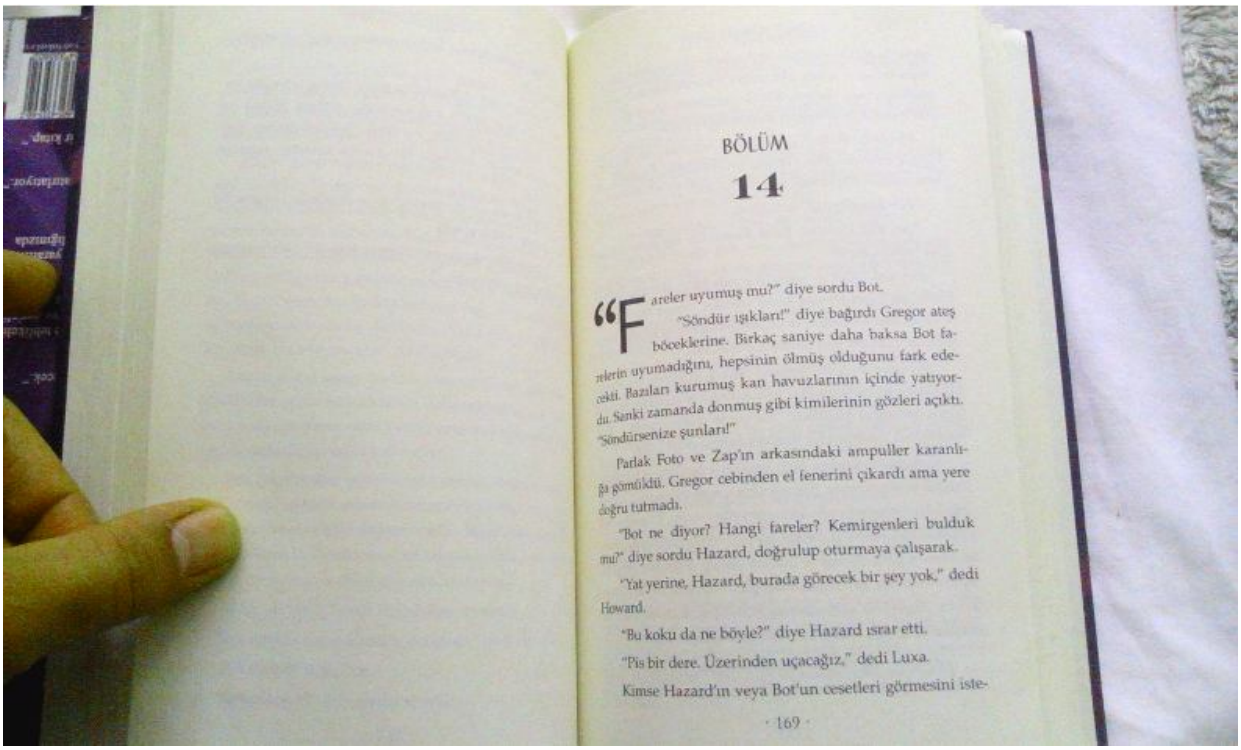
"Nedenmiş o?" diye sordu Gregor.

"Sizin burunlarınız hiç işe yaramaz mı?" diye sordu Parlak Foto.

Bir koku vardı. Altlarından gelen iğrenç bir koku bulutları yere kadar yükseliyordu. Gregor birkaç yıl önce, Virginia'da olanları hatırladı. Büyükbabasını sundurmanın altında bulduğu bir porsuk cesedini taşırken görmüştü.

"Aşağıda bir şeyler ölmüş," diye düşündü Gregor. Bir an sonra da onları gördü.

Tünelin dibinde en az yüzlerce fare üst üste yığılmış, hareketsizce yatıyordu.

BÖLÜM 14

"Fareler uyumuş mu?" diye sordu Bot.

"Söndür ışıkları!" diye bağırdı Gregor ateş böceklerine. Birkaç saniye daha baksa Bot farelerin uyumadığını, hepsinin ölmüş olduğunu fark edecekti. Bazıları kurumuş kan havuzlarının içinde yatıyordu. Sanki zamanda donmuş gibi kimilerinin gözleri açıktı. "Söndürsenize şunları!"

Parlak Foto ve Zap'ın arkasındaki ampuller karanlığa gömüldü. Gregor cebinden el fenerini çıkardı ama yere doğru tutmadı.

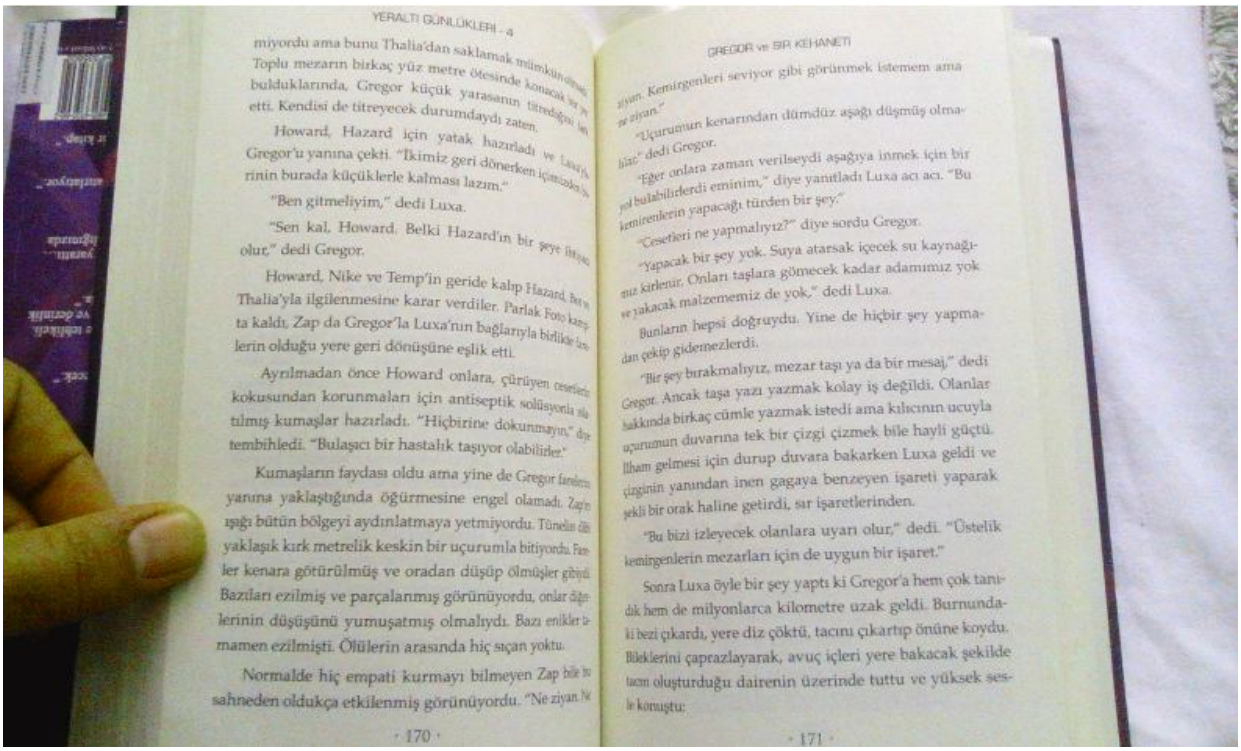
"Bot ne diyor? Hangi fareler? Kemirgenleri bulduk mu?" diye sordu Hazard, doğrulup oturmaya çalışarak.

"Yat yerine, Hazard, burada görecek bir şey yok," dedi Howard.

"Bu koku da ne böyle?" diye Hazard ısrar etti.

"Pis bir dere. Üzerinden uçacağız," dedi Luxa.

Kimse Hazard'ın veya Bot'un cesetleri görmesini iste-

miyordu ama bunu Thalia'dan saklamak mümkün olmuyordu. Toplu mezarın birkaç yüz metre ötesinde konacak bir yer bulduklarında, Gregor küçük yarasanın titrediğini fark etti. Kendisi de titreyecek durumdaydı zaten.

Howard, Hazard için yatak hazırladı ve Luxa'yla Gregor'u yanına çekti. "İkimiz geri dönerken içlerinden birinin burada küçüklerle kalması lazım."

"Ben gitmeliyim," dedi Luxa.

"Sen kal, Howard. Belki Hazard'ın bir şeye ihtiyacı olur," dedi Gregor.

Howard, Nike ve Temp'in geride kalıp Hazard, Boots ve Thalia'yla ilgilenmesine karar verdiler. Parlak Foto kamyonetta kaldı, Zap da Gregor'la Luxa'nın bağlarıyla birlikte üzerlerin olduğu yere geri dönüşüne eşlik etti.

Ayrılmadan önce Howard onlara, çürüyen cesetlerin kokusundan korunmaları için antiseptik solüsyonla ıslatılmış kumaşlar hazırladı. "Hiçbirine dokunmayın," diye tembihledi. "Bulaşıcı bir hastalık taşıyor olabilirler."

Kumaşların faydası oldu ama yine de Gregor farelerin yanına yaklaştığında öğürmesine engel olamadı. Zap'in ışığı bütün bölgeyi aydınlatmaya yetmiyordu. Tünelin dibi yaklaşık kırk metrelik keskin bir uçurumla bitiyordu. Fareler kenara götürülmüş ve oradan düşüp ölmüşler gibiydi. Bazıları ezilmiş ve parçalanmış görünüyordu, onlar diğerlerinin düşüşünü yumuşatmış olmalıydı. Bazı enikler tamamen ezilmişti. Ölülerin arasında hiç sıçan yoktu.

Normalde hiç empati kurmayı bilmeyen Zap bile bu sahneden oldukça etkilenmiş görünüyordu. "Ne ziyan. Ne

ziyan. Kemirgenleri seviyor gibi görünmek istemem ama ne ziyan."

"Uçurumun kenarından dümdüz aşağı düşmüş olmalılar," dedi Gregor.

"Eğer onlara zamanı verilseydi aşağıya inmek için bir yol bulabilirlerdi eminim," diye yanıtladı Luxa acı acı. "Bu kemirenlerin yapacağı türden bir şey."

"Cesetleri ne yapmalıyız?" diye sordu Gregor.

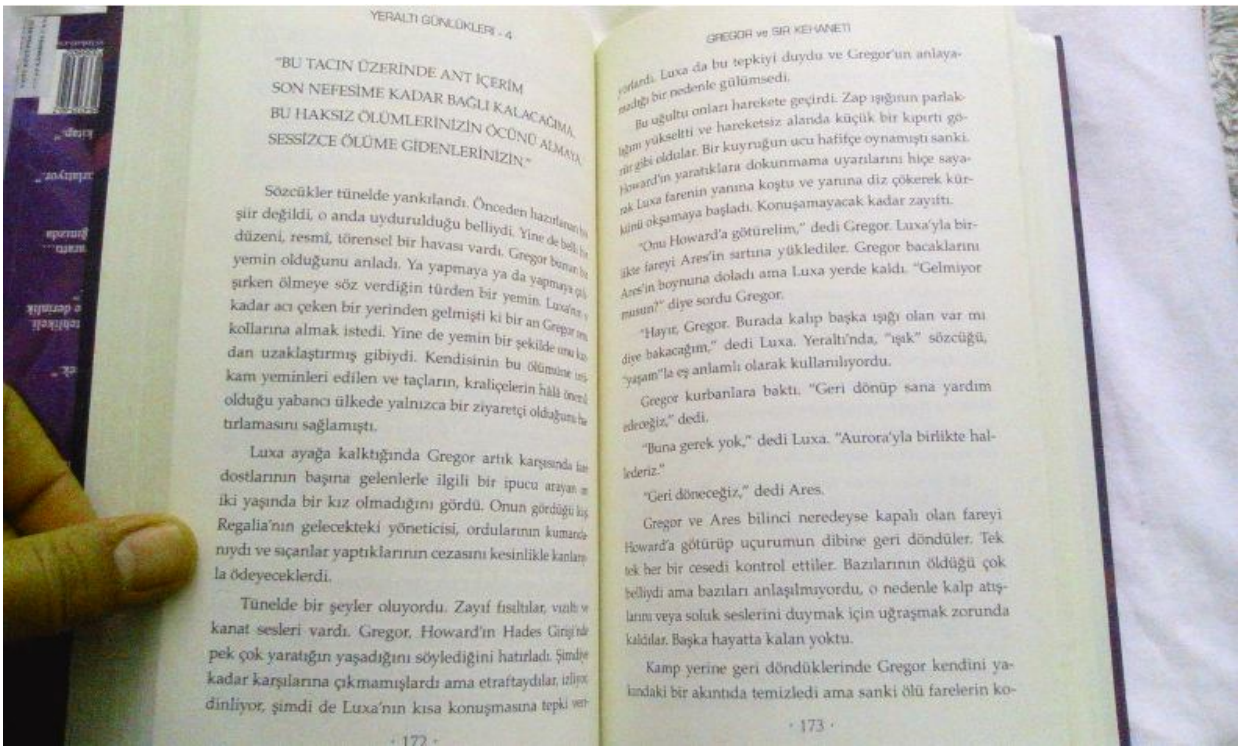
"Yapacak bir şey yok. Suya atarsak içecek su kaynağımız kirlenir. Onları taşlara gömecek kadar adamımız yok ve yakacak malzememiz de yok," dedi Luxa.

Bunların hepsi doğruydu. Yine de hiçbir şey yapmadan çekip gidemezlerdi.

"Bir şey bırakmalıyız, mezar taşı ya da bir mesaj," dedi Gregor. Ancak taşa yazı yazmak kolay iş değildi. Olanlar hakkında birkaç cümle yazmak istedi ama kılıcının ucuyla uçurumun duvarına tek bir çizgi çizmek bile hayli güçtü. İlham gelmesi için durup duvara bakarken Luxa geldi ve çizginin yanından inen gagaya benzeyen işareti yaparak şekli bir orak haline getirdi, sar işaretlerinden.

"Bu bizi izleyecek olanlara uyarı olur," dedi. "Üstelik kemirgenlerin mezarları için de uygun bir işaret."

Sonra Luxa öyle bir şey yaptı ki Gregor'a hem çok tanıdık hem de milyonlarca kilometre uzak geldi. Burnundaki bezi çıkardı, yere diz çöktü, tacını çıkartıp önüne koydu. Bileklerini çaprazlayarak, avuç içleri yere bakacak şekilde tacın oluşturduğu dairenin üzerinde tuttu ve yüksek sesle konuştu:

"BU TACIN ÜZERİNDE ANT İÇERİM
SON NEFESİME KADAR BAĞLI KALACAĞIMA,
BU HAKSIZ ÖLÜMLERİNİZİN ÖCÜNÜ ALMAYA,
SESSİZCE ÖLÜME GİDENLERİNİZİN."

Sözcükler tünelde yankılandı. Önceden hazırlanmış bir şiir değildi, o anda uydurulduğu belliydi. Yine de belli bir düzeni, resmi, törensel bir havası vardı. Gregor bunun bir yemin olduğunu anladı. Ya yapmaya ya da yapmaya çalışırken ölmeye söz verdiğin türden bir yemin. Luxa'nın o kadar acı çeken bir yerinden gelmişti ki bir an Gregor onu kollarına almak istedi. Yine de yemin bir şekilde onu kendinden uzaklaştırmış gibiydi. Kendisinin bu ölümlere intikam yeminleri edilen ve taçların, kraliçelerin hâlâ önemli olduğu yabancı ülkede yalnızca bir ziyaretçi olduğunu hatırlatmasını sağlamıştı.

Luxa ayağa kalktığında Gregor artık karşısında farenin dostlarının başına gelenlerle ilgili bir ipucu arayan sıradan iki yaşında bir kız olmadığını gördü. Onun gördüğü kişi Regalia'nın gelecekteki yöneticisi, ordularının kumandanıydı ve sıçanlar yaptıklarının cezasını kesinlikle kanlarıyla ödeyeceklerdi.

Tünelde bir şeyler oluyordu. Zayıf fısıltılar, vızıltı ve kanat sesleri vardı. Gregor, Howard'ın Hades Girişi'nde pek çok yaratığın yaşadığını söylediğini hatırladı. Şimdiye kadar karşılarına çıkmamışlardı ama etraftaydılar, izliyor, dinliyor, şimdi de Luxa'nın kısa konuşmasına tepki ver-

yorlardı. Luxa da bu tepkiyi duydu ve Gregor'un anlayamadığı bir nedenle gülümsedi.

Bu uğultu onları harekete geçirdi. Zap ışığının parlaklığını yükseltti ve hareketsiz alanda küçük bir kıpırtı gözü gibi oldular. Bir kuyruğun ucu hafifçe oynamıştı sanki. Howard'ın yaratıkları dokunmama uyarılarını hiçe sayarak Luxa farenin yanına koştu ve yanına diz çökerek kürkünü okşamaya başladı. Konuşamayacak kadar zayıftı.

"Onu Howard'a götürelim," dedi Gregor. Luxa'yla birlikte fareyi Ares'in sırtına yüklediler. Gregor bacaklarını Ares'in boynuna doladı ama Luxa yerde kaldı. "Gelmiyor musun?" diye sordu Gregor.

"Hayır, Gregor. Burada kalıp başka ışığı olan var mı diye bakacağım," dedi Luxa. Yeraltı'nda, "ışık" sözcüğü, "yaşam"la eş anlamlı olarak kullanılıyordu.

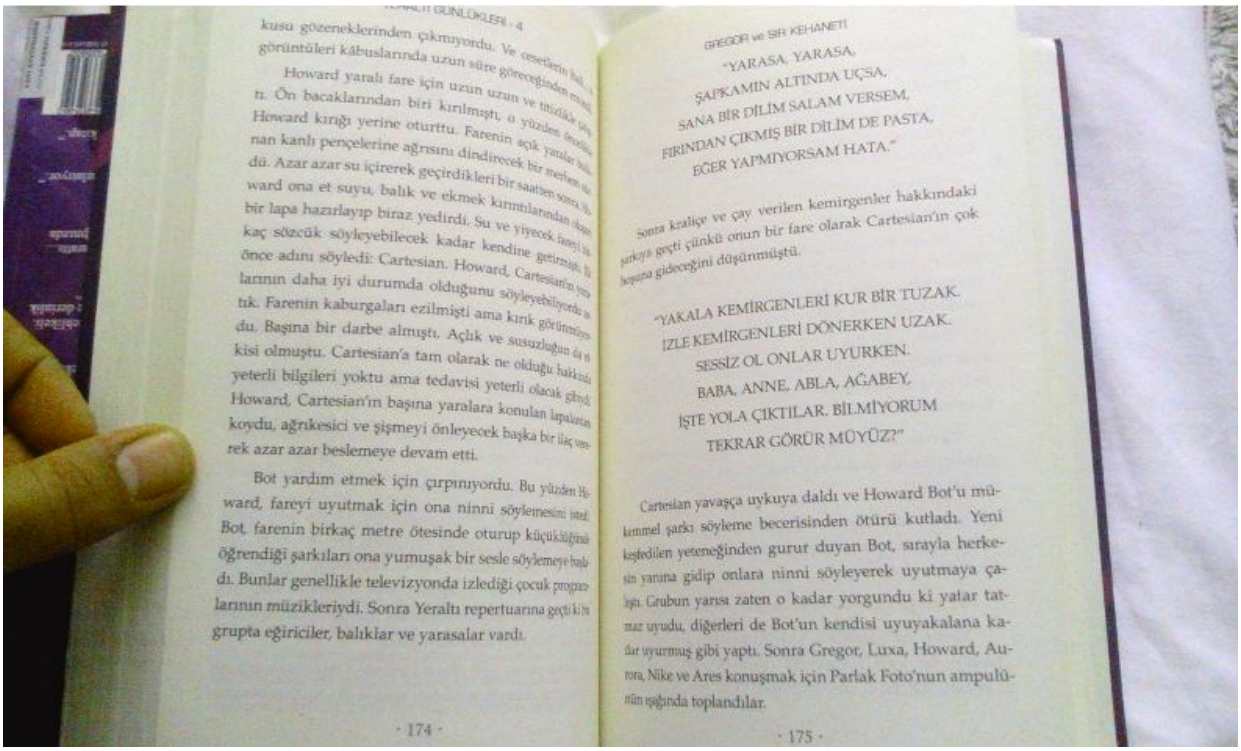
Gregor kurbanlara baktı. "Geri dönüp sana yardım edeceğiz," dedi.

"Buna gerek yok," dedi Luxa. "Aurora'yla birlikte halledeceğiz."

"Geri döneceğiz," dedi Ares.

Gregor ve Ares bilinci neredeyse kapalı olan fareyi Howard'a götürüp uçurumun dibine geri döndüler. Tek tek her bir cesedi kontrol ettiler. Bazılarının öldüğü çok belliydi ama bazıları anlaşılmıyordu, o nedenle kalp atışlarını veya soluk seslerini duymak için uğraşmak zorunda kaldılar. Başka hayatta kalan yoktu.

Kamp yerine geri döndüklerinde Gregor kendini yakındaki bir akıntıda temizledi ama sanki ölü farelerin ko-

kusu gözeneklerinden çıkmıyordu. Ve ceset
görüntüleri kâbuslarında uzun süre göreceğinden emin

Howard yaralı fare için uzun uzun ve titizlikle
tı. Ön bacaklarından biri kırılmıştı, o yüzden
Howard kırığı yerine oturttu. Farenin açık yaralar
nan kanlı pençelerine ağrısını dindirecek bir merhem
dü. Azar azar su içirerek geçirdikleri bir saatten sonra
ward ona et suyu, balık ve ekmek kırıntılarından
bir lapa hazırlayıp biraz yedirdi. Su ve yiyecek fareyi
kaç sözcük söyleyebilecek kadar kendine getirmişti.
önce adını söyledi: Cartesian. Howard, Cartesian'ın
larının daha iyi durumda olduğunu söyleyebiliyordu
tık. Farenin kaburgaları ezilmişti ama kırık görünmüyor
du. Başına bir darbe almıştı. Açlık ve susuzluğun da
kisi olmuştu. Cartesian'a tam olarak ne olduğu hakkında
yeterli bilgileri yoktu ama tedavisi yeterli olacak gibiydi.
Howard, Cartesian'ın başına yaralara konulan lapalardan
koydu, ağrıkesici ve şişmeyi önleyecek başka bir ilaç ver-
rek azar azar beslemeye devam etti.

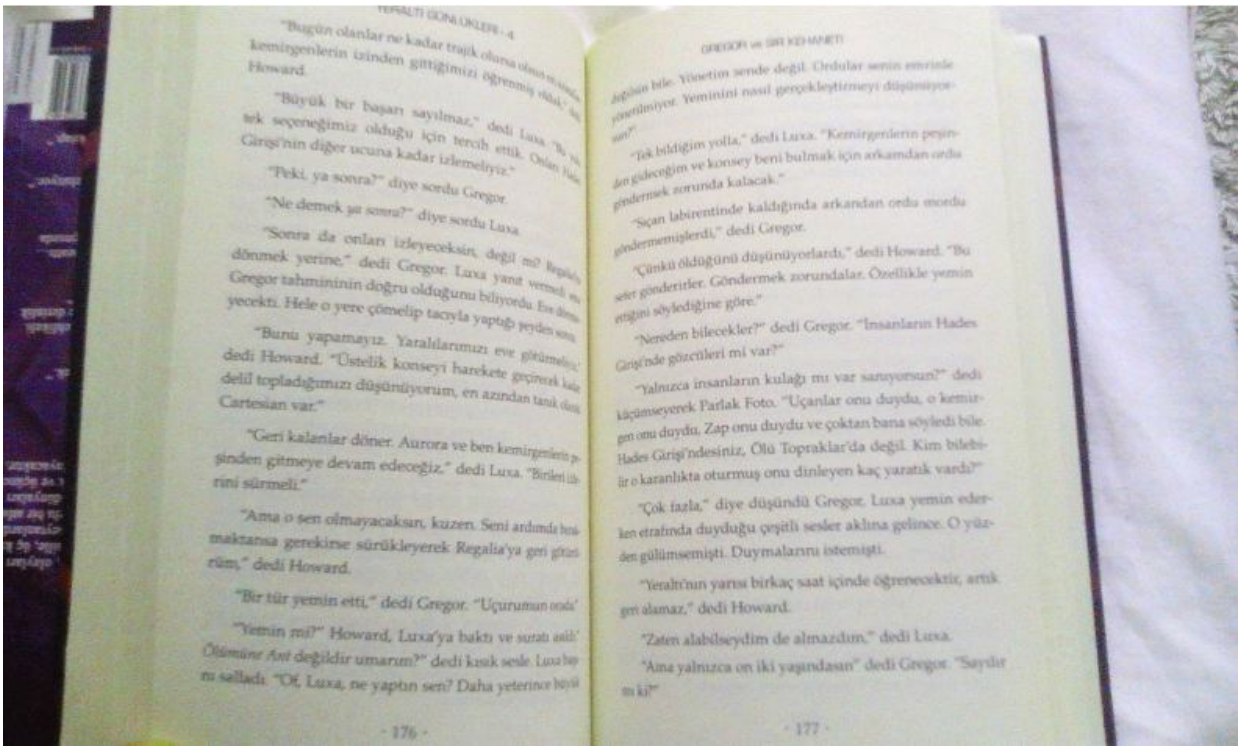
Bot yardım etmek için çırpınıyordu. Bu yüzden Howard, fareyi uyutmak için ona ninni söylemesini istedi. Bot, farenin birkaç metre ötesinde oturup küçüklüğünde öğrendiği şarkıları ona yumuşak bir sesle söylemeye başladı. Bunlar genellikle televizyonda izlediği çocuk programlarının müzikleriydi. Sonra Yeraltı repertuarına geçti ki bu grupta eğiriciler, balıklar ve yarasalar vardı.

"YARASA, YARASA,
ŞAPKAMIN ALTINDA UÇSA,
SANA BİR DİLİM SALAM VERSEM,
FIRINDAN ÇIKMIŞ BİR DİLİM DE PASTA,
EĞER YAPMIYORSAM HATA."

Sonra kraliçe ve çay verilen kemirgenler hakkındaki şarkıya geçti çünkü onun bir fare olarak Cartesian'ın çok hoşuna gideceğini düşünmüştü.

"YAKALA KEMİRGENLERİ KUR BİR TUZAK.
İZLE KEMİRGENLERİ DÖNERKEN UZAK.
SESSİZ OL ONLAR UYURKEN.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

Cartesian yavaşça uykuya daldı ve Howard Bot'u mükemmel şarkı söyleme becerisinden ötürü kutladı. Yeni keşfedilen yeteneğinden gurur duyan Bot, sırayla herkesin yanına gidip onlara ninni söyleyerek uyutmaya çalıştı. Grubun yarısı zaten o kadar yorgundu ki yatar tatmaz uyudu, diğerleri de Bot'un kendisi uyuyakalana kadar uyurmuş gibi yaptı. Sonra Gregor, Luxa, Howard, Aurora, Nike ve Ares konuşmak için Parlak Foto'nun ampulünün ışığında toplandılar.

"Bugün olanlar ne kadar trajik olursa olsun en azından
kemirgenlerin izinden gittiğimizi öğrenmiş olduk," dedi
Howard.

"Büyük bir başarı sayılmaz," dedi Luxa. "Bu yo
tek seçeneğimiz olduğu için tercih ettik. Onları Hades
Girişi'nin diğer ucuna kadar izlemeliyiz."

"Peki, ya sonra?" diye sordu Gregor.

"Ne demek *şu sonra*?" diye sordu Luxa.

"Sonra da onları izleyeceksin, değil mi? Regalia'ya
dönmek yerine," dedi Gregor. Luxa yanıt vermedi ama
Gregor tahmininin doğru olduğunu biliyordu. Evine dönmeyecekti. Hele o yere çömelip tacıyla yaptığı yeriden sonra.

"Bunu yapamayız. Yaralılarımızı eve götürmeliyiz," dedi Howard. "Üstelik konseyi harekete geçirecek kadar delil topladığımızı düşünüyorum, en azından tanık olarak Cartesian var."

"Geri kalanlar döner. Aurora ve ben kemirgenlerin peşinden gitmeye devam edeceğiz," dedi Luxa. "Birileri izlerini sürmeli."

"Ama o sen olmayacaksın, kuzen. Seni ardında bırakmaktansa gerekirse sürükleyerek Regalia'ya geri götürürüm," dedi Howard.

"Bir tür yemin etti," dedi Gregor. "Uçurumun ordu"

"Yemin mi?" Howard, Luxa'ya baktı ve sırtı asil' *Ölümüne Ant* değildir umarım?" dedi kısık sesle. Luxa hı
nı salladı. "Of, Luxa, ne yaptın sen? Daha yeterince büyü

değilsin bile. Yönetim sende değil. Ordular senin emrinde
yönetilmiyor. Yeminini nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyorsun?"

"Tek bildiğim yolla," dedi Luxa. "Kemirgenlerin peşinden gideceğim ve konsey beni bulmak için arkamdan ordu göndermek zorunda kalacak."

"Siçan labirentinde kaldığında arkandan ordu moodu göndermemişlerdi," dedi Gregor.

"Çünkü öldüğünü düşünüyorlardı," dedi Howard. "Bu seferi gönderirler. Göndermek zorundalar. Özellikle yemin ettiğini söylediğine göre."

"Nereden bilecekler?" dedi Gregor. "İnsanların Hades Girişi'nde gözcüleri mi var?"

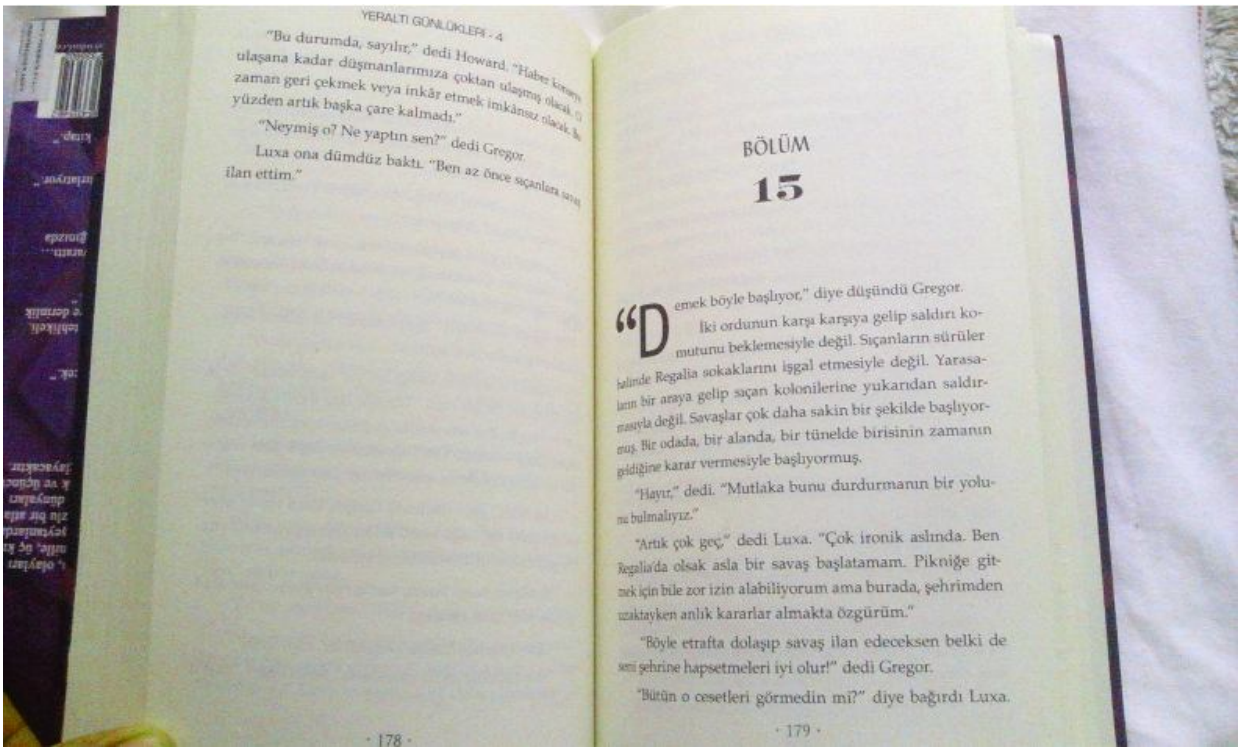
"Yalnızca insanların kulağı mı var sanıyorsun?" dedi küçümseyerek Parlak Foto. "Uçanlar onu duydu, o kemirgen onu duydu, Zap onu duydu ve çoktan barsa söyledi bile. Hades Girişi'ndesiniz, Ölü Topraklar'da değil. Kim bilebilir o karanlıkta oturmuş onu dinleyen kaç yaratık vardı?"

"Çok fazla," diye düşündü Gregor. Luxa yemin ederken etrafında duyduğu çeşitli sesler aklına gelince. O yüzden gülümsemişti. Duymalarını istemişti.

"Yeraltı'nın yarısı birkaç saat içinde öğrenecektir, artık gen alamaz," dedi Howard.

"Zaten alabilseydim de almazdım," dedi Luxa.

"Aina yalnızca on iki yaşındasın" dedi Gregor. "Saydır mı ki?"

"Bu durumda, sayılır," dedi Howard. "Haber kaçmış ulaşana kadar düşmanlarımıza çoktan ulaşmış olacak. O zaman geri çekmek veya inkâr etmek imkânsız olacak. Bu yüzden artık başka çare kalmadı."

"Neymiş o? Ne yaptın sen?" dedi Gregor.

Luxa ona dümdüz baktı. "Ben az önce sıçanlara savaş ilan ettim."

BÖLÜM

15

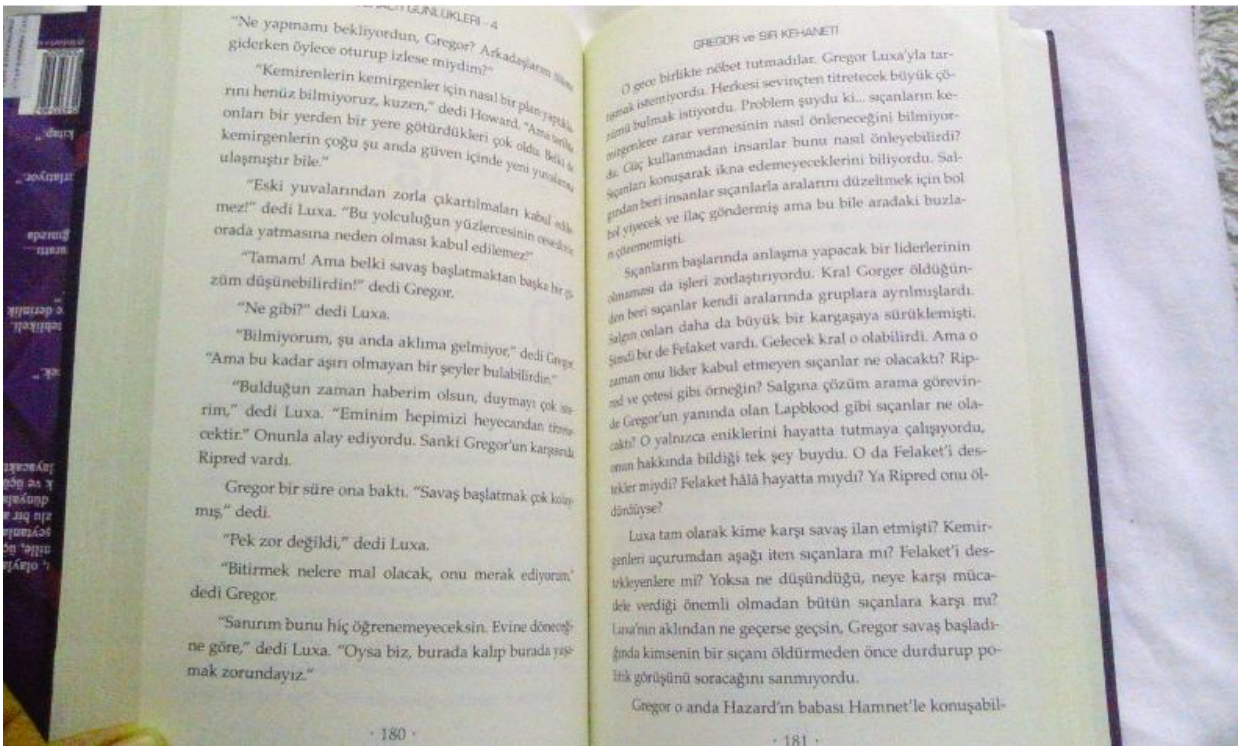
"Demek böyle başlıyor," diye düşündü Gregor. İki ordunun karşı karşıya gelip saldırı komutunu beklemesiyle değil. Sıçanların sürüler halinde Regalia sokaklarını işgal etmesiyle değil. Yaratıkların bir araya gelip sıçan kolonilerine yukarıdan saldırmasıyla değil. Savaşlar çok daha sakin bir şekilde başlıyormuş. Bir odada, bir alanda, bir tünelde birisinin zamanın geldiğine karar vermesiyle başlıyormuş.

"Hayır," dedi. "Mutlaka bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Artık çok geç," dedi Luxa. "Çok ironik aslında. Ben Regalia'da olsak asla bir savaş başlatamam. Pikniğe gitmek için bile zor izin alabiliyorum ama burada, şehrimden uzaktayken anlık kararlar almakta özgürüm."

"Böyle etrafta dolaşıp savaş ilan edeceksen belki de seni şehrine hapsetmeleri iyi olur!" dedi Gregor.

"Bütün o cesetleri görmedin mi?" diye bağırdı Luxa.

"Ne yapmamı bekliyordun, Gregor? Arkadaşlarım öldürülürken öylece oturup izlese miydim?"

"Kemirenlerin kemirgenler için nasıl bir plan yaptığını henüz bilmiyoruz, kuzen," dedi Howard. "Ama tarihte onları bir yerden bir yere götürdükleri çok oldu. Belki de kemirgenlerin çoğu şu anda güven içinde yeni yuvalarına ulaşmıştır bile."

"Eski yuvalarından zorla çıkartılmaları kabul edilemez!" dedi Luxa. "Bu yolculuğun yüzlercesinin cesedinin orada yatmasına neden olması kabul edilemez!"

"Tamam! Ama belki savaş başlatmaktan başka bir çözüm düşünebilirdin!" dedi Gregor.

"Ne gibi?" dedi Luxa.

"Bilmiyorum, şu anda aklıma gelmiyor," dedi Gregor. "Ama bu kadar aşırı olmayan bir şeyler bulabilirdin."

"Bulduğun zaman haberim olsun, duymayı çok isterim," dedi Luxa. "Eminim hepimizi heyecandan titretecektir." Onunla alay ediyordu. Sanki Gregor'un karşısında Ripred vardı.

Gregor bir süre ona baktı. "Savaş başlatmak çok kolaymış," dedi.

"Pek zor değildi," dedi Luxa.

"Bitirmek nelere mal olacak, onu merak ediyorum," dedi Gregor.

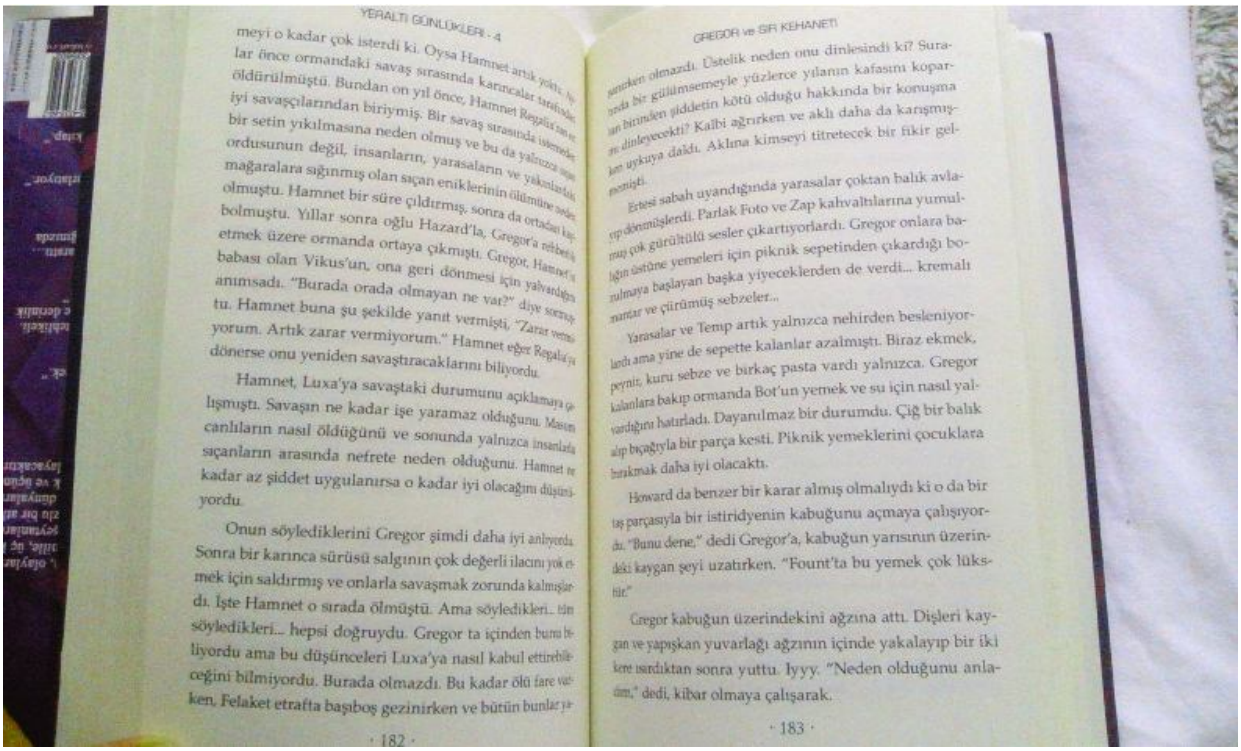
"Sanırım bunu hiç öğrenemeyeceksin. Evine dönüşüne göre," dedi Luxa. "Oysa biz, burada kalıp burada yaşamak zorundayız."

O gece birlikte nöbet tutmadılar. Gregor Luxa'yla tartışmak istemiyordu. Herkesi sevinçten titretecek büyük çözümü bulmak istiyordu. Problem şuydu ki... sıçanların kemirgenlere zarar vermesinin nasıl önleneceğini bilmiyordu. Güç kullanmadan insanlar bunu nasıl önleyebilirdi? Sıçanları konuşarak ikna edemeyeceklerini biliyordu. Salgından beri insanlar sıçanlarla aralarını düzeltmek için bol bol yiyecek ve ilaç göndermiş ama bu bile aradaki buzları eritmeye yetmemişti.

Sıçanların başlarında anlaşma yapacak bir liderlerinin olmaması da işleri zorlaştırıyordu. Kral Gorger öldüğünden beri sıçanlar kendi aralarında gruplara ayrılmışlardı. Salgın onları daha da büyük bir kargaşaya sürüklemişti. Şimdi bir de Felaket vardı. Gelecek kral o olabilirdi. Ama o zaman onu lider kabul etmeyen sıçanlar ne olacaktı? Ripred ve çetesi gibi örneğin? Salgına çözüm arama görevinde Gregor'un yanında olan Lapblood gibi sıçanlar ne olacaktı? O yalnızca eniklerini hayatta tutmaya çalışıyordu, onun hakkında bildiği tek şey buydu. O da Felaket'i destekler miydi? Felaket hâlâ hayatta mıydı? Ya Ripred onu öldürdüyse?

Luxa tam olarak kime karşı savaş ilan etmişti? Kemirgenleri uçurumdan aşağı iten sıçanlara mı? Felaket'i destekleyenlere mi? Yoksa ne düşündüğü, neye karşı mücadele verdiği önemli olmadan bütün sıçanlara karşı mı? Luxa'nın aklından ne geçerse geçsin, Gregor savaş başladığında kimsenin bir sıçanı öldürmeden önce durdurup politik görüşünü soracağını sanmıyordu.

Gregor o anda Hazard'ın babası Hamnet'le konuşabil-

meyi o kadar çok isterdi ki. Oysa Hamnet artık yoktu. Iy
lar önce ormandaki savaş sırasında karıncalar tarafından
öldürülmüştü. Bundan on yıl önce, Hamnet Regalia'nın en
iyi savaşçılarından biriymiş. Bir savaş sırasında istemeden
bir setin yıkılmasına neden olmuş ve bu da yalnızca onun
ordusunun değil, insanların, yarasaların ve yaklaşık
mağaralara sığınmış olan sıçan eniklerinin ölümüne neden
olmuştu. Hamnet bir süre çıldırmış, sonra da ortadan kay-
bolmuştu. Yıllar sonra oğlu Hazard'la, Gregor'a rehberlik
etmek üzere ormanda ortaya çıkmıştı. Gregor, Hamnet'in
babası olan Vikus'un, ona geri dönmesi için yalvardığını
anımsadı. "Burada orada olmayan ne var?" diye sormuştu. Hamnet buna şu şekilde yanıt vermişti, "Zarar veriyorum. Artık zarar vermiyorum." Hamnet eğer Regalia'ya dönerse onu yeniden savaştıracaklarını biliyordu.

Hamnet, Luxa'ya savaştaki durumunu açıklamaya çalışmıştı. Savaşın ne kadar işe yaramaz olduğunu. Masum canlıların nasıl öldüğünü ve sonunda yalnızca insanlarla sıçanların arasında nefrete neden olduğunu. Hamnet ne kadar az şiddet uygulanırsa o kadar iyi olacağını düşünüyordu.

Onun söylediklerini Gregor şimdi daha iyi anlıyordu. Sonra bir karınca sürüsü salgının çok değerli ilacını yok etmek için saldırmış ve onlarla savaşmak zorunda kalmışlardı. İşte Hamnet o sırada ölmüştü. Ama söyledikleri... tüm söyledikleri... hepsi doğruydu. Gregor ta içinden bunu biliyordu ama bu düşünceleri Luxa'ya nasıl kabul ettirebileceğini bilmiyordu. Burada olmazdı. Bu kadar ölü fare varken, Felaket etrafta başıboş gezinirken ve bütün bunlar ya-

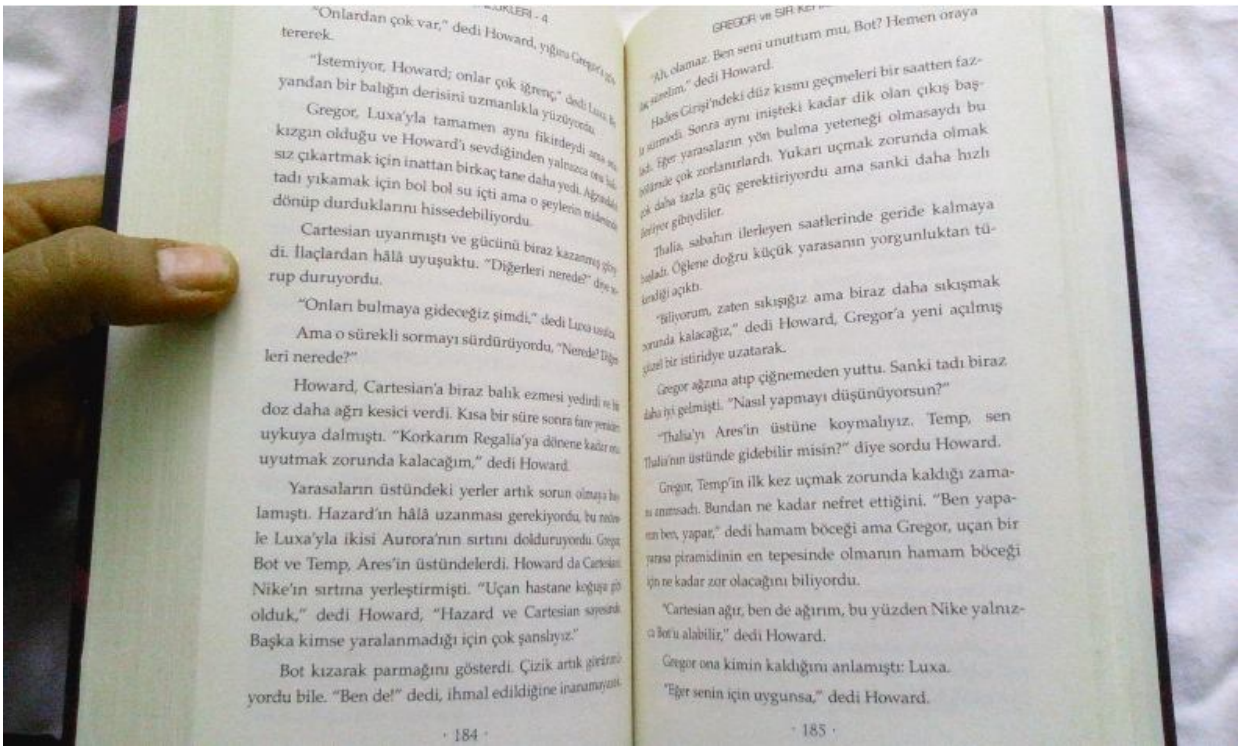
tanırken olmazdı. Üstelik neden onu dinlesindi ki? Sura-
da bir gülümsemeyle yüzlerce yılanın kafasını kopar-
tan birinden şiddetin kötü olduğu hakkında bir konuşma
mı dinleyecekti? Kalbi ağırken ve aklı daha da karışmış-
ken uykuya daldı. Aklına kimseyi titretecek bir fikir gel-
memişti.

Ertesi sabah uyandığında yarasalar çoktan balık avla-
yıp dönmüşlerdi. Parlak Foto ve Zap kahvaltılarına yumul-
muş çok gürültülü sesler çıkartıyorlardı. Gregor onlara ba-
lığın üstüne yemeleri için piknik sepetinden çıkardığı bo-
zulmaya başlayan başka yiyeceklerden de verdi... kremalı
mantar ve çürümüş sebzeler...

Yarasalar ve Temp artık yalnızca nehirden besleniyor-
ların ama yine de sepette kalanlar azalmıştı. Biraz ekmek,
peynir, kuru sebze ve birkaç pasta vardı yalnızca. Gregor
kalanlara bakıp ormanda Bot'un yemek ve su için nasıl yal-
vardığını hatırladı. Dayanılmaz bir durumdu. Çiğ bir balık
alıp bıçağıyla bir parça kesti. Piknik yemeklerini çocuklara
bırakmak daha iyi olacaktı.

Howard da benzer bir karar almış olmalıydı ki o da bir
taş parçasıyla bir istiridyenin kabuğunu açmaya çalışıyor-
du. "Bunu dene," dedi Gregor'a, kabuğun yarısının üzerin-
deki kaygan şeyi uzatırken. "Fount'ta bu yemek çok lüks-
tür."

Gregor kabuğun üzerindekini ağzına attı. Dişleri kay-
gan ve yapışkan yuvarlağı ağzının içinde yakalayıp bir iki
kere ısırdıktan sonra yuttu. Iyyy. "Neden olduğunu anla-
dım," dedi, kibar olmaya çalışarak.

"Onlardan çok var," dedi Howard, yığını Gregor'a doğ-
tererek.

"İstemiyor, Howard; onlar çok iğrenç," dedi Luxa, ka-
yandan bir balığın derisini uzmanlıkla yüzüyordu.

Gregor, Luxa'yla tamamen aynı fikirdeydi ama onun
kızgın olduğu ve Howard'ı sevdiğinden yalnızca onu kız-
sız çıkartmak için inattan birkaç tane daha yedi. Ağzındaki
tadı yıkamak için bol bol su içti ama o şeylerin midesinde
dönüp durduklarını hissedebiliyordu.

Cartesian uyanmıştı ve gücünü biraz kazanmış gör-
di. İlaçlardan hâlâ uyuşuktu. "Diğerleri nerede?" diye so-
rup duruyordu.

"Onları bulmaya gideceğiz şimdi," dedi Luxa usulca.

Ama o sürekli sormayı sürdürüyordu, "Nerede? Diğer-
leri nerede?"

Howard, Cartesian'a biraz balık ezmesi yedirdi ve bir
doz daha ağrı kesici verdi. Kısa bir süre sonra fare yeniden
uykuya dalmıştı. "Korkarım Regalia'ya dönene kadar onu
uyutmak zorunda kalacağım," dedi Howard.

Yarasaların üstündeki yerler artık sorun olmaya baş-
lamıştı. Hazard'ın hâlâ uzanması gerekiyordu, bu nedenle Luxa'yla ikisi Aurora'nın sırtını dolduruyordu. Gregor, Bot ve Temp, Ares'in üstündelerdi. Howard da Cartesian'ı Nike'ın sırtına yerleştirmişti. "Uçan hastane koğuşu gibi olduk," dedi Howard, "Hazard ve Cartesian sayesinde. Başka kimse yaralanmadığı için çok şanslıyız."

Bot kızarak parmağını gösterdi. Çizik artık görünmüyordu bile. "Ben de!" dedi, ihmal edildiğine inanamıyarak.

"Ah, olamaz. Ben seni unuttum mu, Bot? Hemen oraya
ak sürelim," dedi Howard.

Hades Girişi'ndeki düz kısmı geçmeleri bir saatten faz-
la sürmüştü. Sonra aynı inişteki kadar dik olan çıkış baş-
ladı. Eğer yarasaların yön bulma yeteneği olmasaydı bu
bölümde çok zorlanırlardı. Yukarı uçmak zorunda olmak
çok daha fazla güç gerektiriyordu ama sanki daha hızlı
ilerliyor gibiydiler.

Thalia, sabahın ilerleyen saatlerinde geride kalmaya
başladı. Öğlene doğru küçük yarasanın yorgunluktan tü-
kendiği açıktı.

"Biliyorum, zaten sıkışığız ama biraz daha sıkışmak
zorunda kalacağız," dedi Howard, Gregor'a yeni açılmış
güzel bir istiridye uzatarak.

Gregor ağzına atıp çiğnemeden yuttu. Sanki tadı biraz
daha iyi gelmişti. "Nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Thalia'yı Ares'in üstüne koymalıyız. Temp, sen
Thalia'nın üstünde gidebilir misin?" diye sordu Howard.

Gregor, Temp'in ilk kez uçmak zorunda kaldığı zama-
nı anımsadı. Bundan ne kadar nefret ettiğini. "Ben yapa-
rım ben, yaparım," dedi hamam böceği ama Gregor, uçan bir
yarasa piramidinin en tepesinde olmanın hamam böceği
için ne kadar zor olacağını biliyordu.

"Cartesian ağır, ben de ağırım, bu yüzden Nike yalnız-
ca Bot'u alabilir," dedi Howard.

Gregor ona kimin kaldığını anlamıştı: Luxa.

"Eğer senin için uygunsa," dedi Howard.

"Olur," dedi Gregor.

Luxa da bu düzenlemeye muhtemelen Gregor kadar memnun olmuştu ama onun da söyleyebileceği bir şey yoktu. Gitme zamanı geldiğinde, Gregor Aurora'nın boynundaki yere oturdu, öne doğru bakıyordu. Luxa sırtını Gregor'a vererek oturdu, böylece uçarlarken Hazard'a sarılabilecekti. Oğlan yüzü Luxa'ya dönük, ayakları onun kucağında yatıyordu.

İlk birkaç saat boyunca Luxa Gregor'u yok saydı. Zamanını Hazard'la sözcük oyunları oynayarak geçirdi. Oyunlardan bıkınca "Kırmızı Başlıklı Kız"ın Yeraltı versiyonunu anlatmaya başladı. Luxa'nınkinde, Kırmızı Başlıklı Kız, Fount'taki büyükannesini ziyaret etmek için yanına sıyla Regalia'dan yola çıkan bir kızdı. Tembihleri dalmeyerek yoldan ayrılmıştı. Ormana girmek yerine, fil mantarların peşine takılarak tünellere giriyordu. Büyük Kötü Sıçan'a rastlıyordu. Sıçan onu öldürmüyordu çünkü kız çok yüksekten uçuyordu. Onun yerine Kırmızı Başlıklı Kız'la dostça konuşuyor ve kurnazca planlarını öğreniyordu. Kırmızı Başlıklı Kız büyükannesinin evine geldiğinde Büyük Kötü Sıçan büyükannesinin kılığına girmiş onu beklemekteydi. Bütün o "Ama büyükanne, ne kadar büyük gözlerin var senin!" olayı aynen yapıldı. Sonra büyükanne ortaya çıkıp Büyük Kötü Sıçan'ı öldürdü ve Kırmızı Başlıklı Kız, sıçanın cesedini nehre attı. Masaldan çıkan ders: Asla bir sıçana güvenme.

"Peki ya iyi sıçanlar, Luxa?" diye sordu Hazard. "Örneğin, Lapblood. Ormanda Bot'un yaşamını kurtarmış. Ya da Ripred. Babam onun iyi bir sıçan olduğunu ve Vikus'un

üzere olduğunu söylemişti," dedi Hazard.

"Evet, ya onlar, ekselansları?" dedi Gregor. Bütün gece aklını kurcalayıp duran şey tam da buydu işte.

"Sıçanlara karşı çok dikkatli olmak gerek, Hazard," dedi Luxa. "Bir sıçanı arkadaş olarak kabul edebilmem için çok çok yıl ve pek çok sadık davranış gerekir. Onlar da erniklerine bizden nefret etmeyi öğretiyorlar."

"Sen de aynı şeyi yapıyorsun," dedi Gregor. "Yoksa Büyük Kötü Sıçan için üzülmemiz mi gerekiyordu?"

"Onların senden ne kadar nefret ettiği hakkında hiçbir şüphen yok, değil mi, Yerüstlü?" dedi Luxa.

Bir süre konuşamadı. "Çoğunun nefret ettiğini biliyorum," diye kabul etti Gregor. "Yine de bazılarının dostum olduklarını söyleyebilirim."

"Onlar da sana dostum diyor mudur acaba, merak ediyorum," dedi Luxa.

Gregor soruyu havada bıraktı. İş oraya varırsa Ripred'in ve Lapblood'ın da ona dostum diyecekleri şüpheliydi. Bunu yapacak tek bir sıçan varsa o da Twitchtip olabilirdi ama o da olağanüstü koku yeteneği nedeniyle kendi ırkı tarafından Ötü Topraklar'a terk edilmiş. Felaket'i bulma görevinde insanlara katılmıştı. Çok kabul görecek bir sıçan değildi açıkçası.

Hazard esnemeye başladı ve o uyuyana kadar bir süre konuşmadılar. Oğlan horlamaya başlayınca Luxa nazikçe konuştu.

"Benim savaş ilan etmeme çok kızdın," dedi.

"Bence yapılmaması gereken bir şeydi," dedi Gregor.

"Olmak zorundaydı, Gregor. Herkes bunu bilmeye sarılar ve kemirenler barış içinde yaşayamaz. Birinden rinin gitmesi gerek," dedi Luxa.

"Ripred geçmişte barış içinde yaşandığı zamanlar duğunu anlatmıştı," dedi Gregor.

"Yalnızca kısa dönemlerde. Hiç uzun sürmedi," dedi Luxa. "Onu boş verebiliriz. Savaş kimin gidip kimin cağına karar verecek."

"Nereye gidecekler, Luxa? İnsanlar kaybederse yüzeye çıkıp bizim dünyamızda mı yaşayacaksınız?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum. Büyük ihtimalle Bilinmeyen Topraklar gitmek zorunda kalırız, orası bizim haritalarımızın ötesinde kalıyor. Belki başka kararlar alınır, başka bir yuva bulabiliriz," dedi Luxa hüzünle.

"Peki ya sıçanlar kaybederse, kaybedenlerin hepsi Bilinmeyen Topraklar'a mı gidecek?" dedi Gregor.

"Belki Ripred'i evcil hayvan olarak yanımda tutarım," dedi Luxa.

Gregor gülmek zorunda kaldı. "Evcil hayvan, ha!"

"Elbette. Kuyruğuna fiyonklar takarım, kremalı karidesle beslerim hatta yastığımın yanında yatmasına izin veririm," dedi Luxa.

"Eminim buna bayılır," dedi Gregor. Artık açıkça gülüyordu. Ripred'i kuyruğunda fiyonklarla düşünmek yetmişti.

"Bir zamanlar evcil bir kuzum vardı, çok tatlıydı," dedi Luxa.

"Peki ona bazı numaralar da öğretebilirsin," dedi Gregor.

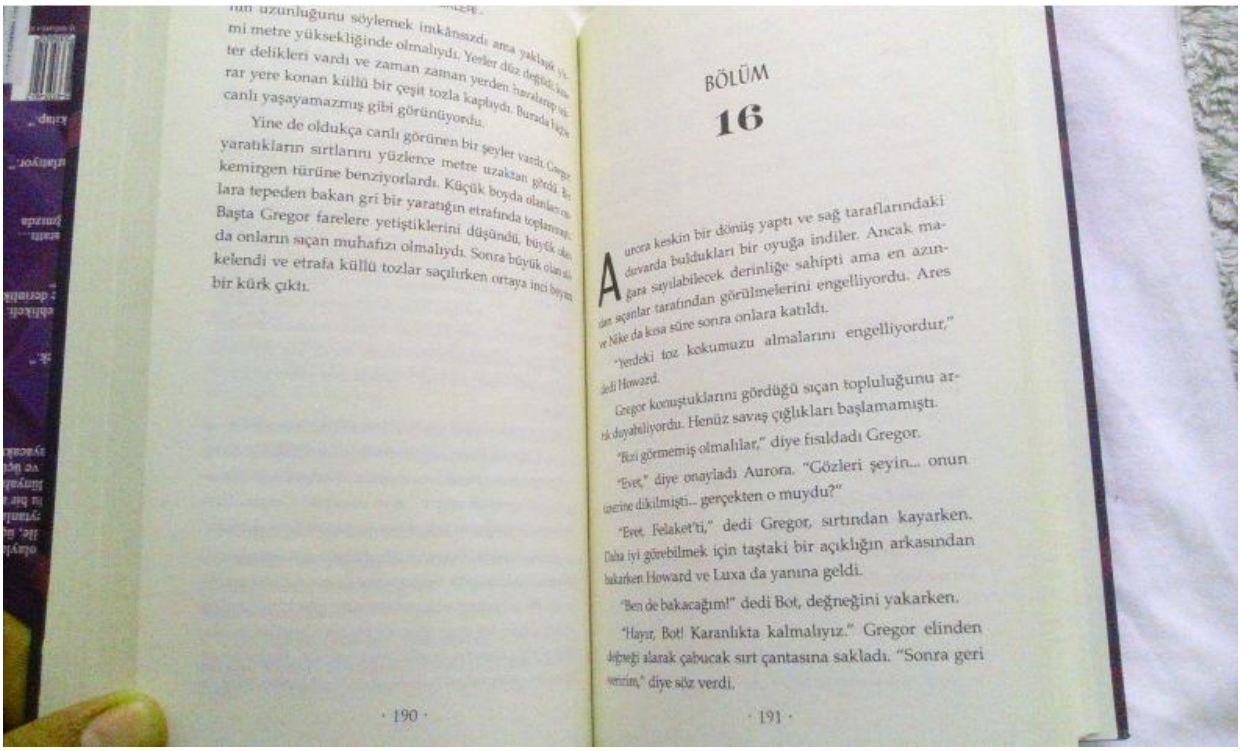
"Belki," dedi Luxa kıkırdayarak. "Islık çalınca yanıma gelir. Kuzum çemberden atlayabiliyordu."

"Bence bunu yaptırmak biraz uzun sürebilir ama öğretebileceğinden eminim," dedi Gregor.

"Bence de, Ripred oldukça zeki," dedi Luxa. Gregor'un sarı çantasına yaslandı. Güldükçe Gregor onun sallandığını hissedebiliyordu. Bir süre sonra rahatladı ama geri gitmedi. Başını Gregor'un omzuna dayadı, şimdi kızın saçlarının kulağına değdiğini hissedebiliyordu. Çok güzeldi. Hiç kıpırdamadan oturdu, onun kıpırdamasını istemiyordu. Savaşları düşünmek istemiyordu. Ya da eve dönmeyi. Yalnızca böyle sessiz ve huzur içinde, ona yakın oturmak istiyordu.

Uzun bir süre böyle uçtular. Hava biraz daha ısındı ve kötü bir koku burunlarına gelmeye başladı. Çürük yumurta gibi... sülfür olmalıydı... ve duman. "Hades Girişi'nin tepesine yaklaşmış olmalıyız," diye düşündü Gregor. "Howard, *Ateş Toprakları'na yaklaştıkça hava kötüleşecek* demişti."

Aurora tünelde bir köşeyi döndü ve o anda ateş böcekleri karanlığa gömüldü. Gregor yine de etrafı biraz görebiliyordu. Bir an şaşırıp ormandaymışlar gibi hissetti. Gözleri kurnazmış loş ışığa alışınca Hades Girişi'nden çıkıp tamamen başka bir dünyaya girdiklerini fark etti. Başka bir evrendeki bir gezegenin üzerinde uçuyor gibiydiler. Magara-

...tün uzunluğunu söylemek imkânsızdı ama yaklaşık yüz
...mi metre yüksekliğinde olmalıydı. Yerler düz değildi; kim
...ter delikleri vardı ve zaman zaman yerden havalanıp yi
...rar yere konan küllü bir çeşit tozla kaplıydı. Burada hiçbir
canlı yaşayamazmış gibi görünüyordu.

Yine de oldukça canlı görünen bir şeyler vardı. Gregor
yaratıkların sırtlarını yüzlerce metre uzaktan gördü. Bu
kemirgen türüne benziyorlardı. Küçük boyda olanlar on
lara tepeden bakan gri bir yaratığın etrafında toplanmıştı.
Başta Gregor farelere yetiştiklerini düşündü, büyük olan
da onların sıçan muhafızı olmalıydı. Sonra büyük olan ay
kelendi ve etrafa küllü tozlar saçılırken ortaya inci beyaz
bir kürk çıktı.

BÖLÜM
16

Aurora keskin bir dönüş yaptı ve sağ taraflarındaki duvarda buldukları bir oyuğa indiler. Ancak ma-gara sayılabilecek derinliğe sahipti ama en azın-dan sıçanlar tarafından görülmelerini engelliyordu. Ares ve Nike da kısa süre sonra onlara katıldı.

"Yerdeki toz kokumuzu almalarını engelliyordur," dedi Howard.

Gregor konuştuklarını gördüğü sıçan topluluğunu ar-tık duyabiliyordu. Henüz savaş çığlıkları başlamamıştı.

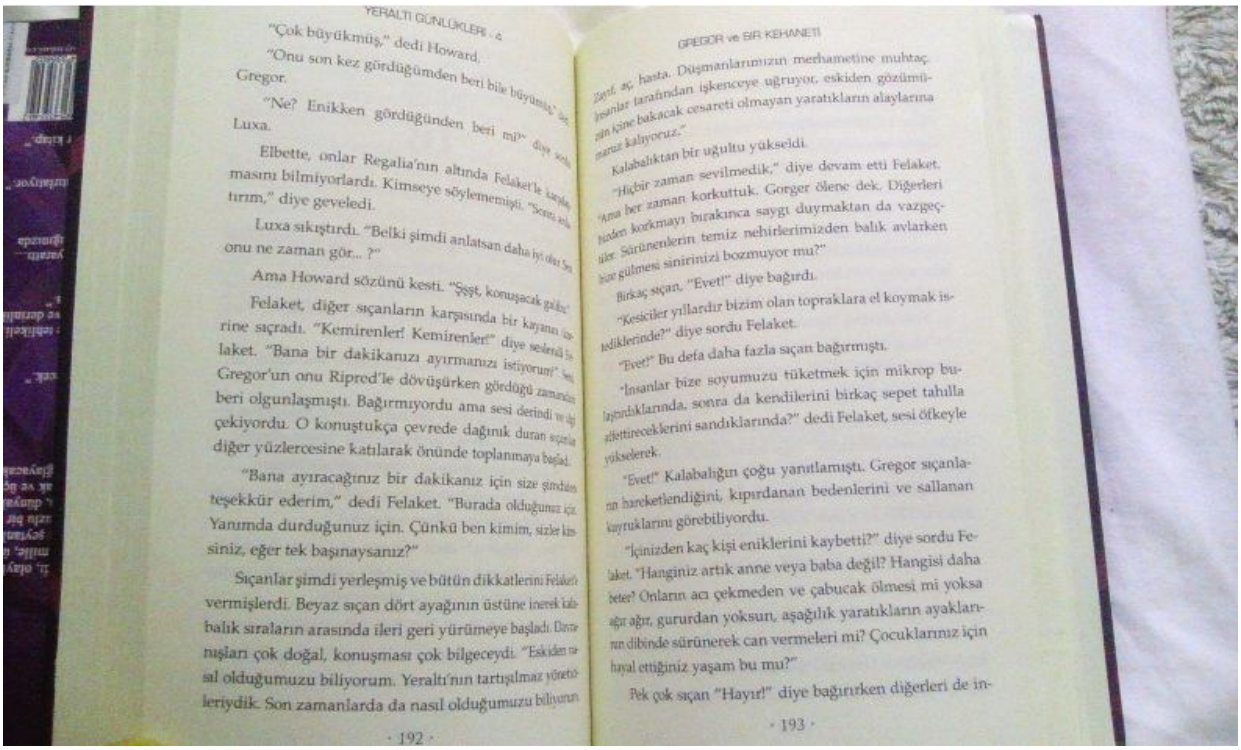
"Bizi görmemiş olmalılar," diye fısıldadı Gregor.

"Evet," diye onayladı Aurora. "Gözleri şeyin... onun üzerine dikilmişti... gerçekten o muydu?"

"Evet, Felaket'ti," dedi Gregor, sırtından kayarken. Daha iyi görebilmek için taştaki bir açıklığın arkasından bakarken Howard ve Luxa da yanına geldi.

"Ben de bakacağım!" dedi Bot, değneğini yakarken.

"Hayır, Bot! Karanlıkta kalmalıyız." Gregor elinden değneği alarak çabucak sırt çantasına sakladı. "Sonra geri veririm," diye söz verdi.

"Çok büyükmüş," dedi Howard.

"Onu son kez gördüğümden beri bile büyümüş," dedi Gregor.

"Ne? Enikken gördüğünden beri mi?" diye sordu Luxa.

Elbette, onlar Regalia'nın altında Felaket'le karşılaş-masını bilmiyorlardı. Kimseye söylememişti. "Sonra anla-tırım," diye geveledi.

Luxa sıkıştırdı. "Belki şimdi anlatsan daha iyi olur. Son onu ne zaman gör... ?"

Ama Howard sözünü kesti. "Şşşt, konuşacak gibiz!"

Felaket, diğer sıçanların karşısında bir kayanın üs-rine sıçradı. "Kemirenler! Kemirenler!" diye seslendi Fe-laket. "Bana bir dakikanızı ayırmanızı istiyorum!" Sesi Gregor'un onu Ripred'le dövüşürken gördüğü zamandan beri olgunlaşmıştı. Bağırmıyordu ama sesi derindi ve ağ çekiyordu. O konuştukça çevrede dağınık duran sıçanlar diğer yüzlercesine katılarak önünde toplanmaya başladı.

"Bana ayıracağınız bir dakikanız için size şimdiden teşekkür ederim," dedi Felaket. "Burada olduğunuz için. Yarımda durduğunuz için. Çünkü ben kimim, sizler kim-siniz, eğer tek başınaysanız?"

Sıçanlar şimdi yerleşmiş ve bütün dikkatlerini Felaket'e vermişlerdi. Beyaz sıçan dört ayağının üstüne inerek kalabalık sıraların arasında ileri geri yürümeye başladı. Hareketleri çok doğal, konuşması çok bilgeceydi. "Eskiden ne-sil olduğumuzu biliyorum. Yeraltı'nın tartışılmaz yöneti-cileriydik. Son zamanlarda da nasıl olduğumuzu biliyorum.

Zayıf, aç, hasta. Düşmanlarımızın merhametine muhtaç. Insanlar tarafından işkenceye uğruyor, eskiden gözümü-zün içine bakacak cesareti olmayan yaratıkların alaylarına maruz kalıyoruz."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

"Hiçbir zaman sevilmedik," diye devam etti Felaket. "Ama her zaman korkuttuk. Gorger ölene dek. Diğerleri bizden korkmayı bırakınca saygı duymaktan da vazgeç-tiler. Sürünenlerin temiz nehirlerimizden balık avlarken bizi gülmesi sinirinizi bozmuyor mu?"

Birkaç sıçan, "Evet!" diye bağırdı.

"Kesiciler yıllardır bizim olan topraklara el koymak is-tediklerinde?" diye sordu Felaket.

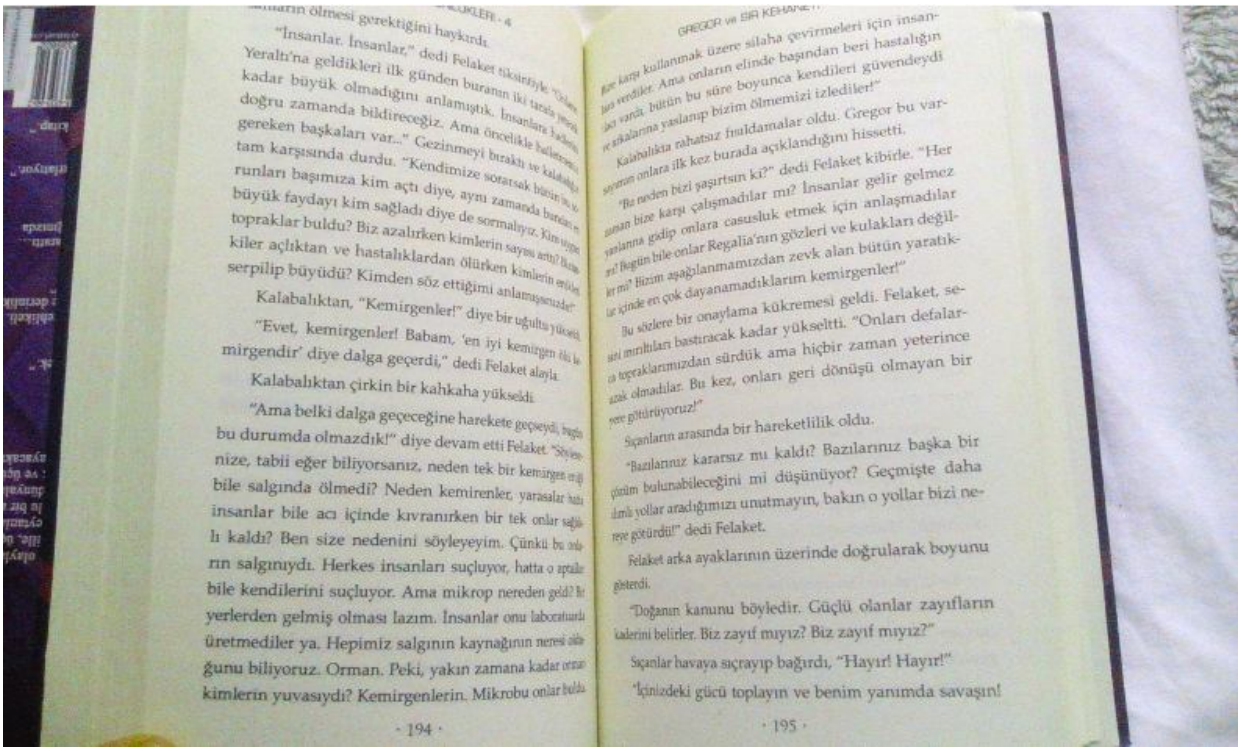
"Evet!" Bu defa daha fazla sıçan bağırmıştı.

"Insanlar bize soyumuzu tüketmek için mikrop bu-laştırdıklarında, sonra da kendilerini birkaç sepet tahılla affettirebileceklerini sandıklarında?" dedi Felaket, sesi öfkeyle yükselerek.

"Evet!" Kalabalığın çoğu yanıtlamıştı. Gregor sıçanla-rın hareketlendiğini, kıpırdanan bedenlerini ve sallanan kuyruklarını görebiliyordu.

"İçinizden kaç kişi eniklerini kaybetti?" diye sordu Fe-laket. "Hanginiz artık anne veya baba değil? Hangisi daha beter? Onların acı çekmeden ve çabucak ölmesi mi yoksa ağır ağır, gururdan yoksun, aşağılık yaratıkların ayakları-nın dibinde sürünerek can vermeleri mi? Çocuklarınız için hayal ettiğiniz yaşam bu mu?"

Pek çok sıçan "Hayır!" diye bağırırken diğerleri de in-

...ların ölmesi gerektiğini haykırdı.

"İnsanlar. İnsanlar," dedi Felaket tiksintiyle. "Yeraltı'na geldikleri ilk günden buranın iki tarafa yarıl... kadar büyük olmadığını anlamıştık. İnsanlara haber... doğru zamanda bildireceğiz. Ama öncelikle halletmem... gereken başkaları var..." Gezinmeyi bıraktı ve kalabalığ... tam karşısında durdu. "Kendimize sorsak bizim için ... runları başımıza kim açtı diye, aynı zamanda burdan ... büyük faydayı kim sağladı diye de sormalıyız. Kim ... topraklar buldu? Biz azalırken kimlerin sayısı arttı? İlkin... kiler açlıktan ve hastalıklardan ölürken kimlerin ... serpilip büyüdü? Kimden söz ettiğimi anlamışsınızdır."

Kalabalıktan, "Kemirgenler!" diye bir uğultu yükseldi.

"Evet, kemirgenler! Babam, 'en iyi kemirgen ölü ... mirgendir' diye dalga geçerdi," dedi Felaket alayla.

Kalabalıktan çirkin bir kahkaha yükseldi.

"Ama belki dalga geçeceğine harekete geçseydi, bugün bu durumda olmazdık!" diye devam etti Felaket. "Söyleyin bakalım, tabii eğer biliyorsanız, neden tek bir kemirgen ... bile salgında ölmedi? Neden kemirenler, yarasalar hatta ... insanlar bile acı içinde kıvranırken bir tek onlar sağlıklı kaldı? Ben size nedenini söyleyeyim. Çünkü bu onların salgınıydı. Herkes insanları suçluyor, hatta o aptallar bile kendilerini suçluyor. Ama mikrop nereden geldi? Bir yerlerden gelmiş olması lazım. İnsanlar onu laboratuvarda üretmediler ya. Hepimiz salgının kaynağının neresi olduğunu biliyoruz. Orman. Peki, yakın zamana kadar ormanı kimlerin yuvasıydı? Kemirgenlerin. Mikrobu onlar buldu.

...ları karşı kullanmak üzere silaha çevirmeleri için insan... lara verdiler. Ama onların elinde başından beri hastalığın ... aracı vardı. bütün bu süre boyunca kendileri güvendeydi ... ve arkalarına yaslanıp bizim ölmemizi izlediler!"

Kalabalıkta rahatsız fısıldanmalar oldu. Gregor bu varsayımın onlara ilk kez burada açıklandığını hissetti.

"Bu neden bizi şaşırtsın ki?" dedi Felaket kibirle. "Her zaman bize karşı çalışmadılar mı? İnsanlar gelir gelmez yanlarına gidip onlara casusluk etmek için anlaşmadılar mı? Bugün bile onlar Regalia'nın gözleri ve kulakları değiller mi? Bizim aşağılanmamızdan zevk alan bütün yaratıklar içinde en çok dayanamadıklarım kemirgenler!"

Bu sözlere bir onaylama kükremesi geldi. Felaket, sesini mırıltıları bastıracak kadar yükseltti. "Onları defalarca topraklarımızdan sürdük ama hiçbir zaman yeterince uzak olmadılar. Bu kez, onları geri dönüşü olmayan bir yere götürüyoruz!"

Sıçanların arasında bir hareketlilik oldu.

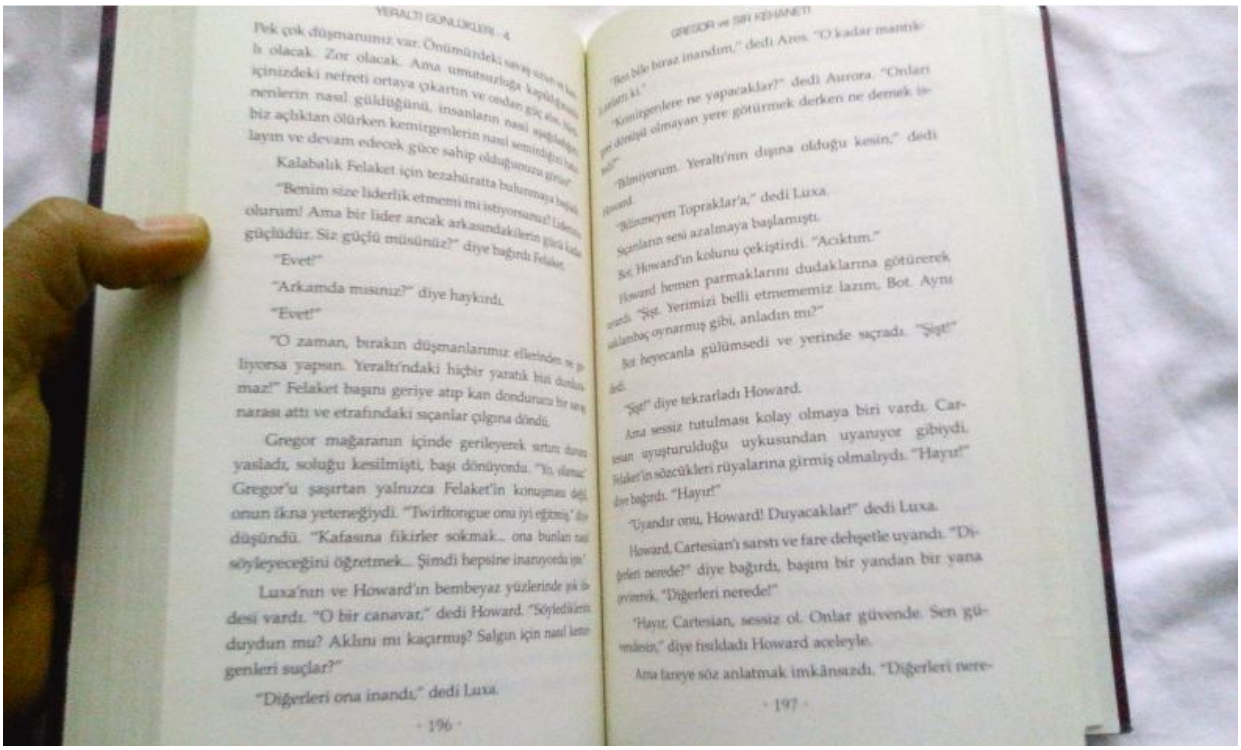
"Bazılarınız kararsız mı kaldı? Bazılarınız başka bir çözüm bulunabileceğini mi düşünüyor? Geçmişte daha ılımlı yollar aradığımızı unutmayın, bakın o yollar bizi nereye götürdü!" dedi Felaket.

Felaket arka ayaklarının üzerinde doğrularak boyunu gösterdi.

"Doğanın kanunu böyledir. Güçlü olanlar zayıfların kaderini belirler. Biz zayıf mıyız? Biz zayıf mıyız?"

Sıçanlar havaya sıçrayıp bağırdı, "Hayır! Hayır!"

"İçinizdeki gücü toplayın ve benim yanımda savaşın!

Pek çok düşmanınız var. Önümüzdeki savaş sonun... lı olacak. Zor olacak. Ama umutsuzluğa kapılmay... içinizdeki nefreti ortaya çıkartın ve onları öfke ... nemlerin nasıl güldüğünü, insanların nasıl aşağıla... biz açlıktan ölürken kemirgenlerin nasıl semirdiğini ... layın ve devam edecek güce sahip olduğunuzu gösterin."

Kalabalık Felaket için tezahüratta bulunmaya başl... olurum! Ama bir lider ancak arkasındakilerin gücü kadar güçlüdür. Siz güçlü müsünüz?" diye bağırdı Felaket.

"Evet!"

"Arkamda mısınız?" diye haykırdı.

"Evet!"

"O zaman, bırakın düşmanlarımız ellerinden ne ... liyorsa yapsın. Yeraltı'ndaki hiçbir yaratık bizi durdu... maz!" Felaket başını geriye atıp kan dondurucu bir savaş narası attı ve etrafındaki sıçanlar çılgına döndü.

Gregor mağaranın içinde gerileyerek sırtını duvara yasladı, soluğu kesilmişti, başı dönüyordu. "Yo, olamaz." Gregor'u şaşırtan yalnızca Felaket'in konuşması değil, onun ikna yeteneğiydi. "Twirltongue onu iyi eğitmiş," diye düşündü. "Kafasına fikirler sokmak... ona bunları nasıl söyleyeceğini öğretmek... Şimdi hepsine inanıyordu işte."

Luxa'nın ve Howard'ın bembeyaz yüzlerinde şok ifadesi vardı. "O bir canavar," dedi Howard. "Söylediklerini duydun mu? Aklını mı kaçırmış? Salgın için nasıl kemirgenleri suçlar?"

"Diğerleri ona inandı," dedi Luxa.

"Ben bile biraz inandım," dedi Ares. "O kadar mantıklı ... geliyor ki."

"Kemirgenlere ne yapacaklar?" dedi Aurora. "Onları geri dönüşü olmayan yere götürmek derken ne demek istedi?"

"Bilmiyorum. Yeraltı'nın dışına olduğu kesin," dedi Howard.

"Bilinmeyen Topraklar'a," dedi Luxa.

Sıçanların sesi azalmaya başlamıştı.

Bot, Howard'ın kolunu çekiştirdi. "Acıktım."

Howard hemen parmaklarını dudaklarına götürerek uyardı. "Şşşt. Yerimizi belli etmemeliyiz. Aynı salıncakta oynarmış gibi, anladın mı?"

Bot heyecanla gülümsedi ve yerinde sıçradı. "Şşşt!"

"Şşşt!" diye tekrarladı Howard.

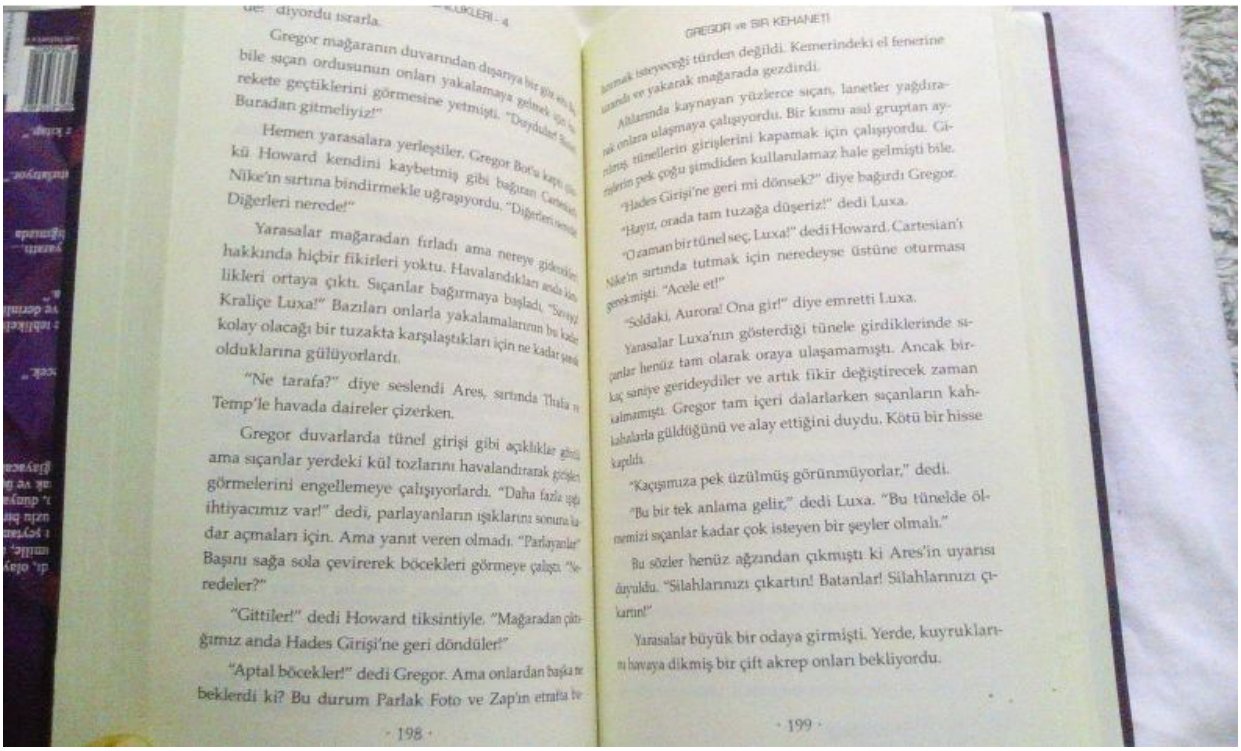
Ama sessiz tutulması kolay olmaya biri vardı. Cartesian uyuşturulduğu uykusundan uyanıyor gibiydi. Felaket'in sözcükleri rüyalarına girmiş olmalıydı. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

"Uyandır onu, Howard! Duyacaklar!" dedi Luxa.

Howard, Cartesian'ı sarstı ve fare dehşetle uyandı. "Diğerleri nerede?" diye bağırdı, başını bir yandan bir yana çevirerek. "Diğerleri nerede!"

"Hayır, Cartesian, sessiz ol. Onlar güvende. Sen güvendesin," diye fısıldadı Howard aceleyle.

Ama fareye söz anlatmak imkânsızdı. "Diğerleri nere-

...LERİ - 4

...de!" diyordu ısrarla.

Gregor mağaranın duvarından dışarıya bir göz attı. Hatta bile sıçan ordusunun onları yakalamaya gelmek için harekete geçtiklerini görmesine yetmişti. "Duydular! Buradan gitmeliyiz!"

Hemen yarasalara yerleştiler. Gregor Bot'u kapıdan... kül Howard kendini kaybetmiş gibi bağıran Cartesian... Nike'ın sırtına bindirmekle uğraşıyordu. "Diğerleri nerede! Diğerleri nerede!"

Yarasalar mağaradan fırladı ama nereye gidecekleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Havalandıkları anda kimlikleri ortaya çıktı. Sıçanlar bağırmaya başladı. "Soyuz Kraliçe Luxa!" Bazıları onlarla yakalamalarının bu kadar kolay olacağı bir tuzakta karşılaştıkları için ne kadar şanslı olduklarına gülüyorlardı.

"Ne tarafa?" diye seslendi Ares, sırtında Thala ile Temp'le havada daireler çizerken.

Gregor duvarlarda tünel girişi gibi açıklıklar gördü ama sıçanlar yerdeki kül tozlarını havalandırarak gözleri görmelerini engellemeye çalışıyorlardı. "Daha fazla ışığa ihtiyacımız var!" dedi, parlayanların ışıklarını sonuna kadar açmaları için. Ama yanıt veren olmadı. "Parlayanlar!" Başını sağa sola çevirerek böcekleri görmeye çalıştı. "Ne redeler?"

"Gittiler!" dedi Howard tiksintiyle. "Mağaradan çıktığımız anda Hades Girişi'ne geri döndüler!"

"Aptal böcekler!" dedi Gregor. Ama onlardan başka ne beklerdi ki? Bu durum Parlak Foto ve Zap'in etrafta bu

...kmak isteyeceği türden değildi. Kemerindeki el fenerine uzandı ve yakarak mağarada gezdirdi.

Altlarında kaynayan yüzlerce sıçan, lanetler yağdırarak onlara ulaşmaya çalışıyordu. Bir kısmı asıl gruptan ayrılmış, tünellerin girişlerini kapamak için çalışıyordu. Girişlerin pek çoğu şimdiden kullanılamaz hale gelmişti bile.

"Hades Girişi'ne geri mi dönsek?" diye bağırdı Gregor.

"Hayır, orada tam tuzağa düşeriz!" dedi Luxa.

"O zaman bir tünel seç, Luxa!" dedi Howard. Cartesian'ı Nike'ın sırtında tutmak için neredeyse üstüne oturması gerekmişti. "Acele et!"

"Soldaki, Aurora! Ona gir!" diye emretti Luxa.

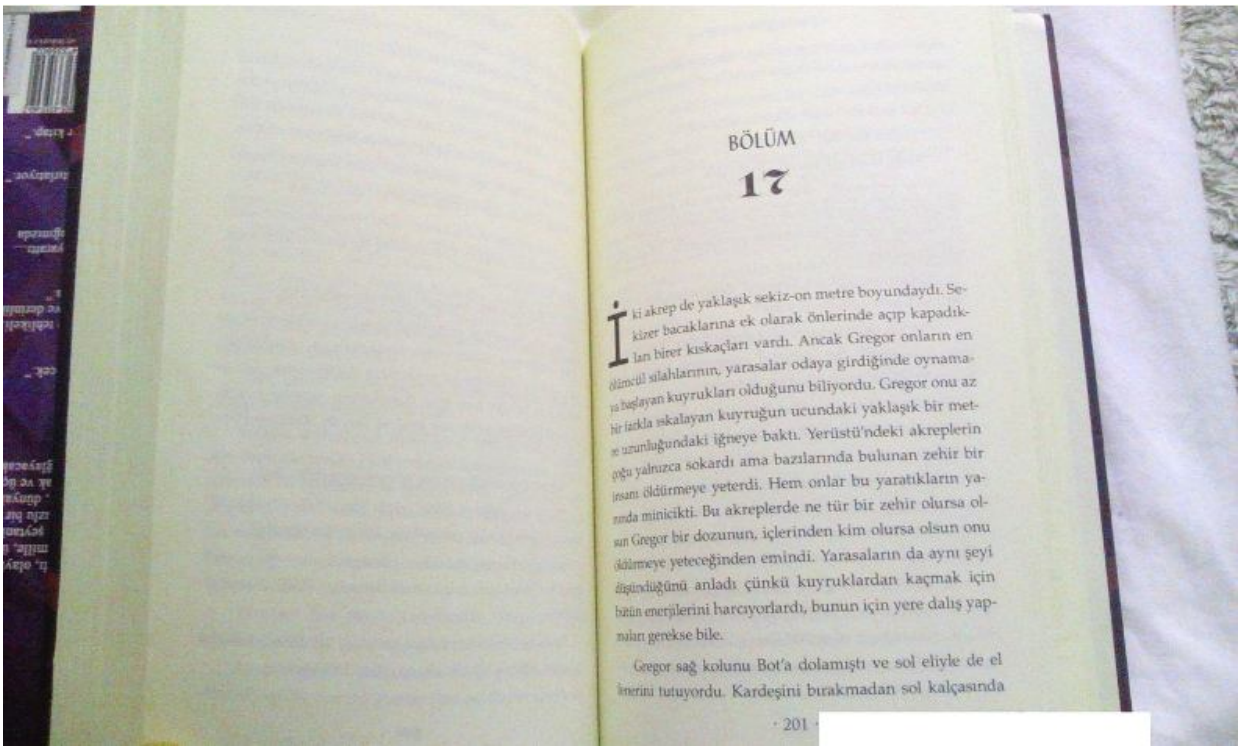
Yarasalar Luxa'nın gösterdiği tünele girdiklerinde sıçanlar henüz tam olarak oraya ulaşamamıştı. Ancak birkaç saniye gerideydiler ve artık fikir değiştirecek zaman kalmamıştı. Gregor tam içeri dalarlarken sıçanların kahkahalarla güldüğünü ve alay ettiğini duydu. Kötü bir hisse kapıldı.

"Kaçışımıza pek üzülmüş görünmüyorlar," dedi.

"Bu bir tek anlama gelir," dedi Luxa. "Bu tünelde ölmemizi sıçanlar kadar çok isteyen bir şeyler olmalı."

Bu sözler henüz ağzından çıkmıştı ki Ares'in uyarısı duyuldu. "Silahlarınızı çıkartın! Batanlar! Silahlarınızı çıkartın!"

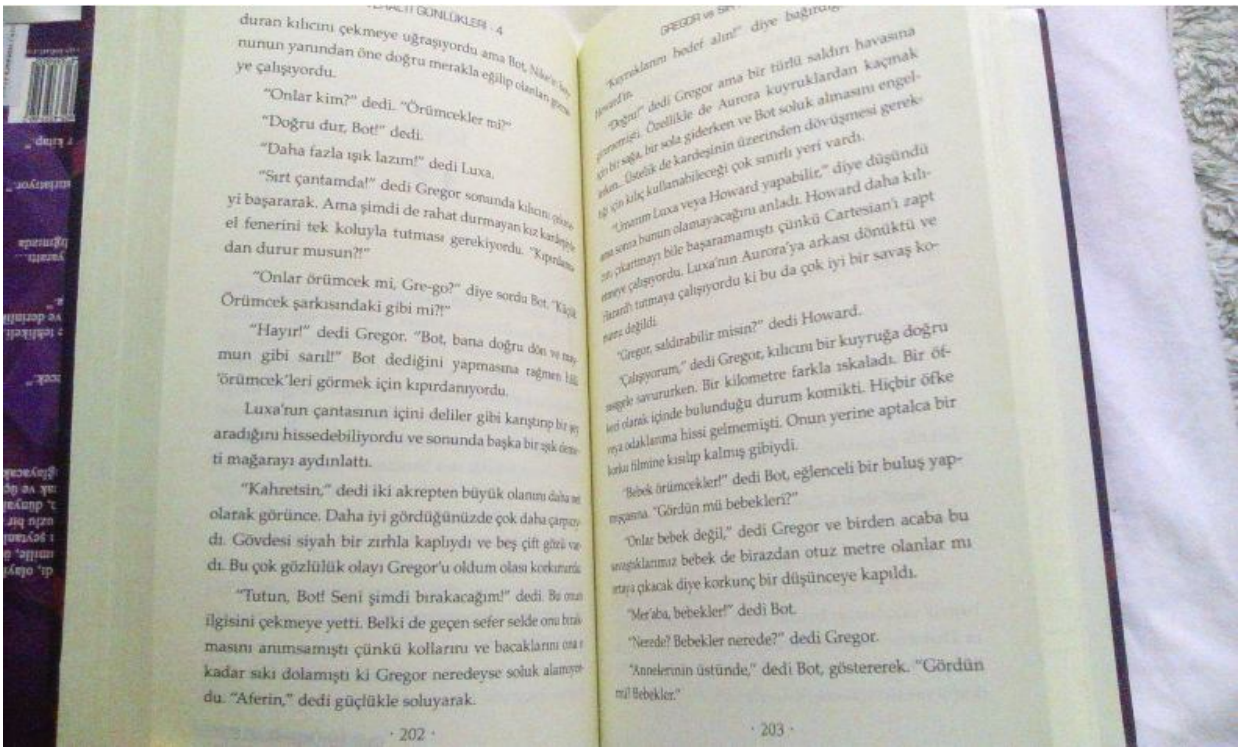
Yarasalar büyük bir odaya girmişti. Yerde, kuyruklarını havaya dikmiş bir çift akrep onları bekliyordu.

BÖLÜM 17

İki akrep de yaklaşık sekiz-on metre boyundaydı. Sekizer bacaklarına ek olarak önlerinde açıp kapadıkları birer kıskaçları vardı. Ancak Gregor onların en ölümcül silahlarının, yarasalar odaya girdiğinde oynamaya başlayan kuyrukları olduğunu biliyordu. Gregor onu az bir farkla iskalayan kuyruğun ucundaki yaklaşık bir metre uzunluğundaki iğneye baktı. Yerüstü'ndeki akreplerin çoğu yalnızca sokardı ama bazılarında bulunan zehir bir insanı öldürmeye yeterdi. Hem onlar bu yaratıkların yanında minicikti. Bu akreplerde ne tür bir zehir olursa olsun Gregor bir dozunun, içlerinden kim olursa olsun onu öldürmeye yeteceğinden emindi. Yarasaların da aynı şeyi düşündüğünü anladı çünkü kuyruklardan kaçmak için bütün enerjilerini harcıyorlardı, bunun için yere dalış yapmaları gerekse bile.

Gregor sağ kolunu Bot'a dolamıştı ve sol eliyle de el fenerini tutuyordu. Kardeşini bırakmadan sol kalçasında

duran kılıcını çekmeye uğraşıyordu ama Bot, Nikaw'un
nunun yanından öne doğru merakla eğilip olanları gözle
ye çalışıyordu.

"Onlar kim?" dedi. "Örümcekler mi?"

"Doğru dur, Bot!" dedi.

"Daha fazla ışık lazım!" dedi Luxa.

"Sırt çantamda!" dedi Gregor sonunda kılıcını çekmeyi başararak. Ama şimdi de rahat durmayan kız kardeşine el fenerini tek koluyla tutması gerekiyordu. "Kıpırdanmadan durur musun?!"

"Onlar örümcek mi, Gre-go?" diye sordu Bot. "Küçük Örümcek şarkısındaki gibi mi?!"

"Hayır!" dedi Gregor. "Bot, bana doğru dön ve mayın gibi sarıl!" Bot dediğini yapmasına rağmen hâlâ 'örümcek'leri görmek için kıpırdanıyordu.

Luxa'nın çantasının içini deliler gibi karıştırıp bir şey aradığını hissedebiliyordu ve sonunda başka bir ışık demeti mağarayı aydınlattı.

"Kahretsin," dedi iki akrepten büyük olanını daha net olarak görünce. Daha iyi gördüğünüzde çok daha çarpıcıydı. Gövdesi siyah bir zırhla kaplıydı ve beş çift gözü vardı. Bu çok gözlülük olayı Gregor'u oldum olası korkutmuştu.

"Tutun, Bot! Seni şimdi bırakacağım!" dedi. Bu onun ilgisini çekmeye yetti. Belki de geçen sefer selde onu bırakmasını anımsamıştı çünkü kollarını ve bacaklarını ona o kadar sıkı dolamıştı ki Gregor neredeyse soluk alamıyordu. "Aferin," dedi güçlükle soluyarak.

"Kuyruklarını hedef alın!" diye bağırdı
Howard'ın.

"Doğru!" dedi Gregor ama bir türlü saldırı havasına
girememişti. Özellikle de Aurora kuyruklardan kaçmak
için bir sağa, bir sola giderken ve Bot soluk almasını engelleyen. Üstelik de kardeşinin üzerinden dövüşmesi gerekiyordu. Bu iş için kılıç kullanabileceği çok sınırlı yeri vardı.

"Umarım Luxa veya Howard yapabilir," diye düşündü ama sonra bunun olamayacağını anladı. Howard daha kılıcını çıkartmayı bile başaramamıştı çünkü Cartesian'ı zapt etmeye çalışıyordu. Luxa'nın Aurora'ya arkası dönüktü ve hedefi tutmaya çalışıyordu ki bu da çok iyi bir savaş konumu değildi.

"Gregor, saldırabilir misin?" dedi Howard.

"Çalışıyorum," dedi Gregor, kılıcını bir kuyruğa doğru sallayarak savururken. Bir kilometre farkla ıskaladı. Bir ötkeri olarak içinde bulunduğu durum komikti. Hiçbir öfke veya olaklarına hissi gelmemişti. Onun yerine aptalca bir korku filmine kısılıp kalmış gibiydi.

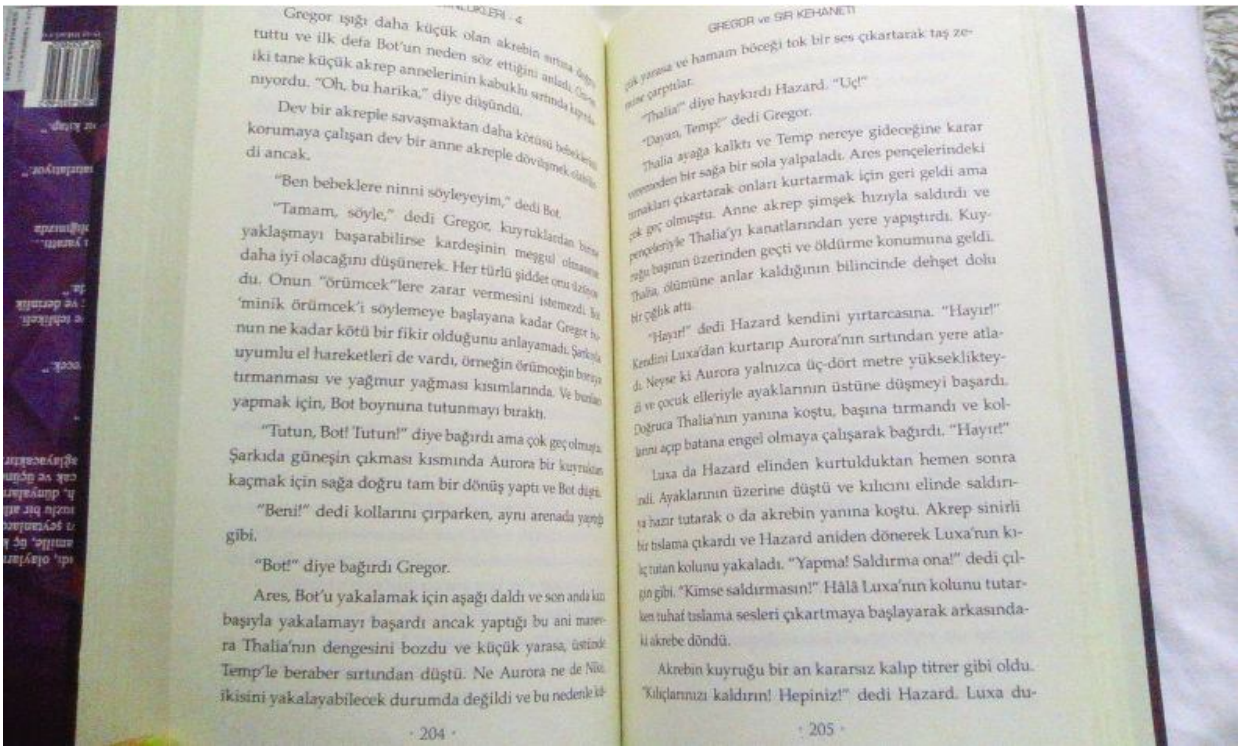
"Bebek örümcekler!" dedi Bot, eğlenceli bir buluş yapmışsına. "Gördün mü bebekleri?"

"Onlar bebek değil," dedi Gregor ve birden acaba bu arkadaşlarımız bebek de birazdan otuz metre olanlar mı ortaya çıkacak diye korkunç bir düşünceye kapıldı.

"Mer'aba, bebekler!" dedi Bot.

"Nerede? Bebekler nerede?" dedi Gregor.

"Annelerinin üstünde," dedi Bot, göstererek. "Gördün mü! Bebekler."

Gregor ışığı daha küçük olan akrebin sırtına doğru
tuttu ve ilk defa Bot'un neden söz ettiğini anladı. Gerçekten
iki tane küçük akrep annelerinin kabuklu sırtında kıpırdanıyordu. "Oh, bu harika," diye düşündü.

Dev bir akrepleşavaşmaktan daha kötüsü bebeklerini korumaya çalışan dev bir anne akrepleşdövüşmek olduğunu ancak.

"Ben bebeklere ninni söyleyeyim," dedi Bot.

"Tamam, söyle," dedi Gregor, kuyruklardan birine yaklaşmayı başarabilirse kardeşinin meşgul olmasının daha iyi olacağını düşünerek. Her türlü şiddet onu üzüyordu. Onun "örümcek"lere zarar vermesini istemezdi. Bot 'minik örümcek'i söylemeye başlayana kadar Gregor bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlayamadı. Şarkıyla uyumlu el hareketleri de vardı, örneğin örümceğin boğuşma tırmanması ve yağmur yağması kısımlarında. Ve bunları yapmak için, Bot boynuna tutunmayı bıraktı.

"Tutun, Bot! Tutun!" diye bağırdı ama çok geç olmuştu. Şarkıda güneşin çıkması kısmında Aurora bir kuyruktan kaçmak için sağa doğru tam bir dönüş yaptı ve Bot düştü.

"Beni!" dedi kollarını çırparken, ayrı arenada yapmış gibi.

"Bot!" diye bağırdı Gregor.

Ares, Bot'u yakalamak için aşağı daldı ve son anda kuyruğuyla yakalamayı başardı ancak yaptığı bu ani manevra Thalia'nın dengesini bozdu ve küçük yarasa, üstünde Temp'le beraber sırtından düştü. Ne Aurora ne de Nikaw ikisini yakalayabilecek durumda değildi ve bu nedenle kü-

çük yarasa ve hamam böceği tok bir ses çıkartarak taş zemine çarpıtılar.

"Thalia!" diye haykırdı Hazard. "Üç!"

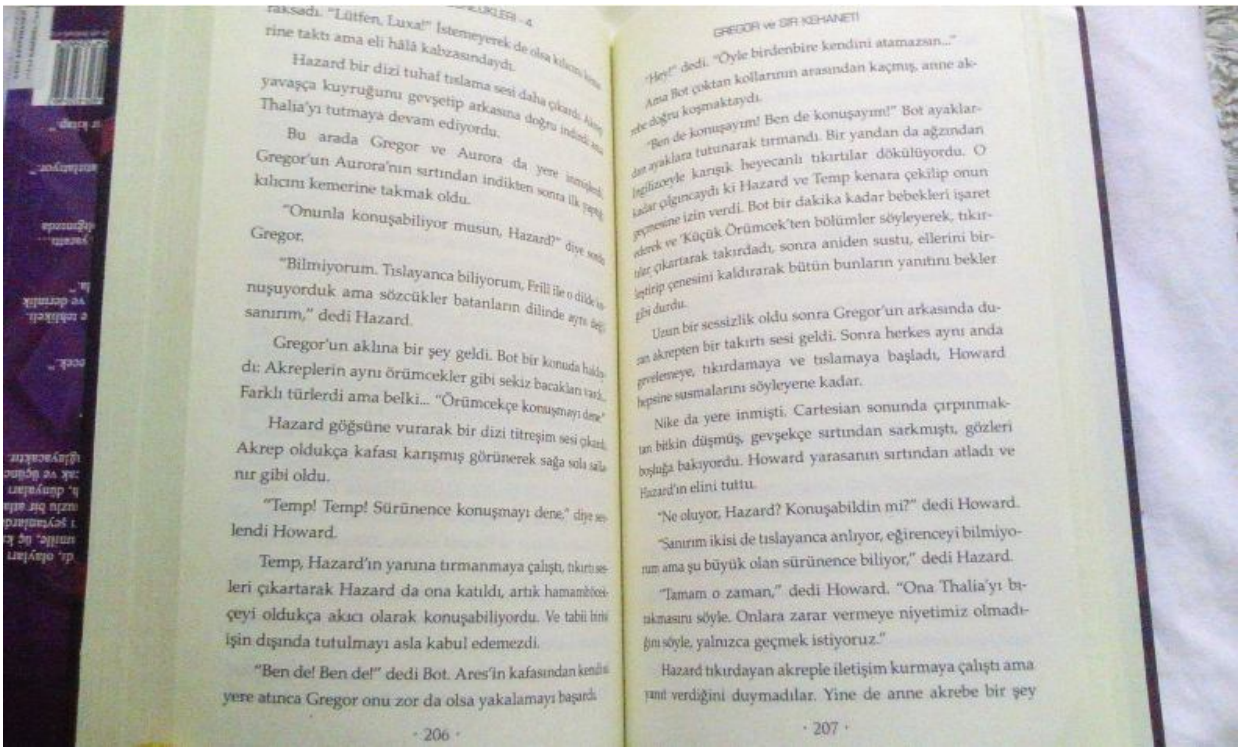
"Dayan, Temp!" dedi Gregor.

Thalia ayağa kalktı ve Temp nereye gideceğine karar vermeden bir sağa bir sola yalpaladı. Ares pençelerindeki tırnakları çıkartarak onları kurtarmak için geri geldi ama çok geç olmuştu. Anne akrep şimşek hızıyla saldırdı ve pençeleriyle Thalia'yı kanatlarından yere yapıştırdı. Kuyruğu başının üzerinden geçti ve öldürme konumuna geldi. Thalia, ölümüne anlar kaldığının bilincinde dehşet dolu bir çığlık attı.

"Hayır!" dedi Hazard kendini yırtarcasına. "Hayır!" Kendini Luxa'dan kurtarıp Aurora'nın sırtından yere atladı. Neyse ki Aurora yalnızca üç-dört metre yüksekliktey-di ve çocuk elleriyle ayaklarının üstüne düşmeyi başardı. Doğruca Thalia'nın yanına koştu, başına tırmandı ve kollarını açıp batana engel olmaya çalışarak bağırdı. "Hayır!"

Luxa da Hazard elinden kurtulduktan hemen sonra ayağa kalktı. Ayaklarının üzerine düştü ve kılıcını elinde saldırıya hazır tutarak o da akrebin yanına koştu. Akrep sinirli bir tıslama çıkardı ve Hazard aniden dönerek Luxa'nın kılıç tutan kolunu yakaladı. "Yapma! Saldırma ona!" dedi çılgın gibi. "Kimse saldırmasın!" Hâlâ Luxa'nın kolunu tutarken tuhaf tıslama sesleri çıkartmaya başlayarak arkasındaki akrebe döndü.

Akrebin kuyruğu bir an kararsız kalıp titrer gibi oldu. "Kılıçlarınızı kaldırın! Hepiniz!" dedi Hazard. Luxa du-

...LÜKLERİ - 4

...raksadı. "Lütfen, Luxa!" İstemeyerek de olsa kılıcını kına...
...rine taktı ama eli hâlâ kabzasındaydı.

Hazard bir dizi tuhaf tıslama sesi daha çıkardı. Akrep yavaşça kuyruğunu gevşetip arkasına doğru indirdi ve Thalia'yı tutmaya devam ediyordu.

Bu arada Gregor ve Aurora da yere inmişlerdi. Gregor'un Aurora'nın sırtından indikten sonra ilk işi kılıcını kemerine takmak oldu.

"Onunla konuşabiliyor musun, Hazard?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum. Tıslayarak biliyorum, Frill ile o dilde konuşuyorduk ama sözcükler batanların dilinde aynı değil sanırım," dedi Hazard.

Gregor'un aklına bir şey geldi. Bot bir konuda haklıydı: Akreplerin aynı örümcekler gibi sekiz bacakları vardı. Farklı türlerdi ama belki... "Örümcekçe konuşmayı dene."

Hazard göğsüne vurarak bir dizi titreşim sesi çıkardı. Akrep oldukça kafası karışmış görünerek sağa sola salınır gibi oldu.

"Temp! Temp! Sürünence konuşmayı dene," diye seslendi Howard.

Temp, Hazard'ın yanına tırmanmaya çalıştı, tıkırtı sesleri çıkartarak Hazard da ona katıldı, artık hamamböceği oldukça akıcı olarak konuşabiliyordu. Ve tabii birini işin dışında tutulmayı asla kabul edemezdi.

"Ben de! Ben de!" dedi Bot. Ares'in kafasından kendini yere atınca Gregor onu zor da olsa yakalamayı başardı.

"Hey!" dedi. "Öyle birdenbire kendini atamazsın..."

Ama Bot çoktan kollarının arasından kaçmış, anne akrebe doğru koşmaktaydı.

"Ben de konuşayım! Ben de konuşayım!" Bot ayaklarının dört ayaklara tutunarak tırmandı. Bir yandan da ağzından İngilizceyle karışık heyecanlı tıkırtılar dökülüyordu. O kadar çılgıncaydı ki Hazard ve Temp kenara çekilip onun geçmesine izin verdi. Bot bir dakika kadar bebekleri işaret ederek ve 'Küçük Örümcek'ten bölümler söyleyerek, tıkırtılar çıkartarak takırdadı, sonra aniden sustu, ellerini birleştirip çenesini kaldırarak bütün bunların yanıtını bekler gibi durdu.

Uzun bir sessizlik oldu sonra Gregor'un arkasında duran akrepten bir takırtı sesi geldi. Sonra herkes aynı anda gevelemeye, tıkırdamaya ve tıslamaya başladı, Howard hepsine susmalarını söyleyene kadar.

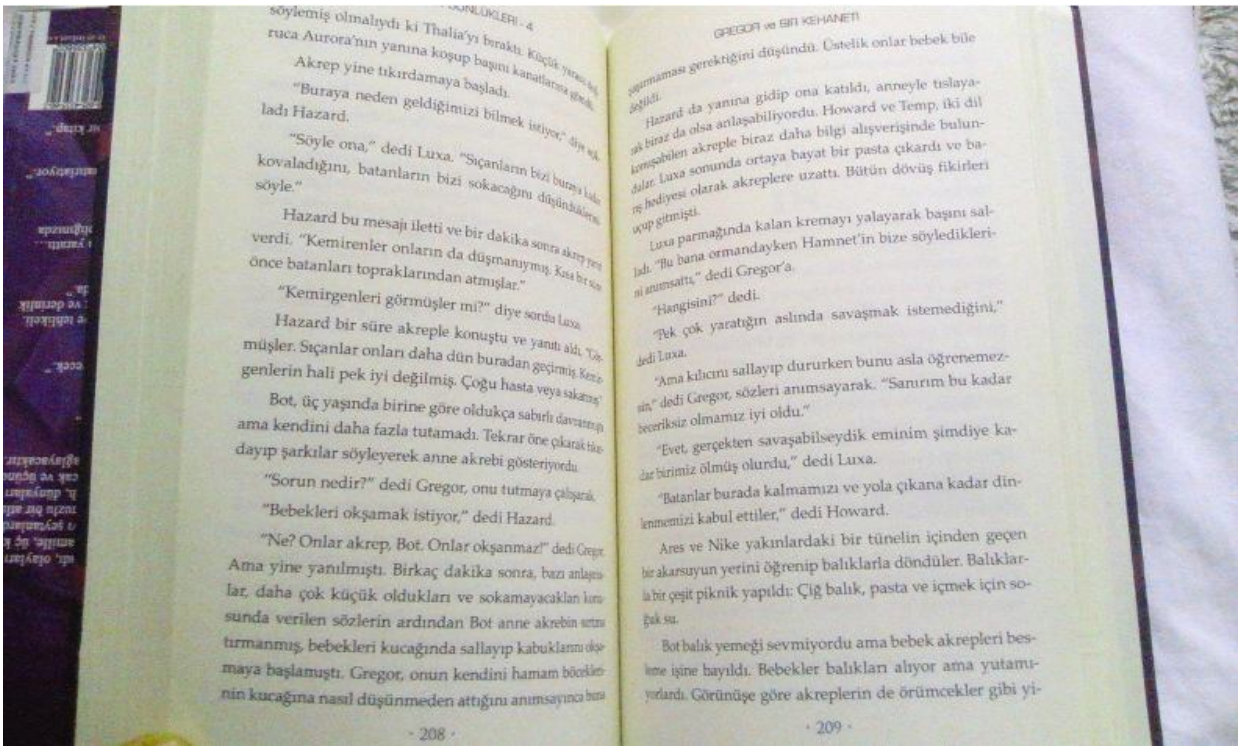
Nike da yere inmişti. Cartesian sonunda çırpınmaktan bitkin düşmüş, gevşekçe sırtından sarkmıştı, gözleri boşluğa bakıyordu. Howard yarasanın sırtından atladı ve Hazard'ın elini tuttu.

"Ne oluyor, Hazard? Konuşabildin mi?" dedi Howard.

"Sanırım ikisi de tıslayanca anlıyor, eğirenceyi bilmiyorum ama şu büyük olan sürünence biliyor," dedi Hazard.

"Tamam o zaman," dedi Howard. "Ona Thalia'yı bıraktırmasını söyle. Onlara zarar vermeye niyetimiz olmadığını söyle, yalnızca geçmek istiyoruz."

Hazard tıkırdayan akreple iletişim kurmaya çalıştı ama yanıt verdiğini duymadılar. Yine de anne akrebe bir şey

...LÜKLERİ - 4

...söylemiş olmalıydı ki Thalia'yı bıraktı. Küçük yaratık hemen koşup başını kanatlarına gömdü.

Akrep yine tıkırdamaya başladı.

"Buraya neden geldiğinizi bilmek istiyor," diye açıkladı Hazard.

"Söyle ona," dedi Luxa. "Sıçanların bizi buraya kadar kovaladığını, batanların bizi sokacağını düşündüklerini söyle."

Hazard bu mesajı iletti ve bir dakika sonra akrep yanıt verdi. "Kemirenler onların da düşmanıymış. Kısa bir süre önce batanları topraklarından atmışlar."

"Kemirgenleri görmüşler mi?" diye sordu Luxa.

Hazard bir süre akreple konuştu ve yanıtı aldı. "Görmüşler. Sıçanlar onları daha dün buradan geçirmiş. Kemirgenlerin hali pek iyi değilmiş. Çoğu hasta veya sakatmış."

Bot, üç yaşında birine göre oldukça sabırlı davranmıştı ama kendini daha fazla tutamadı. Tekrar öne çıkarak tıkırdayıp şarkılar söyleyerek anne akrebi gösteriyordu.

"Sorun nedir?" dedi Gregor, onu tutmaya çalışarak.

"Bebekleri okşamak istiyor," dedi Hazard.

"Ne? Onlar akrep, Bot. Onlar okşanmaz!" dedi Gregor. Ama yine yanılmıştı. Birkaç dakika sonra, bazı anlaşmalar, daha çok küçük oldukları ve sokamayacakları konusunda verilen sözlerin ardından Bot anne akrebin sırtına tırmanmış, bebekleri kucağında sallayıp kabuklarını okşamaya başlamıştı. Gregor, onun kendini hamam böceklerinin kucağına nasıl düşünmeden attığını anımsayınca bura

...yormaması gerektiğini düşündü. Üstelik onlar bebek bile değildi.

Hazard da yanına gidip ona katıldı, anneyle tıslaya... biraz da olsa anlaşabiliyordu. Howard ve Temp, iki dil konuşabilen akreple biraz daha bilgi alışverişinde bulundular. Luxa sonunda ortaya bayat bir pasta çıkardı ve bahşiş hediyesi olarak akreplere uzattı. Bütün dövüş fikirleri uçup gitmişti.

Luxa parmağında kalan kremayı yalayarak başını salladı. "Bu bana ormandayken Hamnet'in bize söyledikleri... ni anımsattı," dedi Gregor'a.

"Hangisini?" dedi.

"Tek çok yaratığın aslında savaşmak istemediğini," dedi Luxa.

"Ama kılıcını sallayıp dururken bunu asla öğrenemezsin," dedi Gregor, sözleri anımsayarak. "Sanırım bu kadar beceriksiz olmamız iyi oldu."

"Evet, gerçekten savaşabilseydik eminim şimdiye kadar birimiz ölmüş olurdu," dedi Luxa.

"Batanlar burada kalmamızı ve yola çıkana kadar dinlenmemizi kabul ettiler," dedi Howard.

Ares ve Nike yakınlardaki bir tünelin içinden geçen bir akarsuyun yerini öğrenip balıklarla döndüler. Balıklarla bir çeşit piknik yapıldı: Çiğ balık, pasta ve içmek için soğuk su.

Bot balık yemeği sevmiyordu ama bebek akrepleri beslemeye işine bayıldı. Bebekler balıkları alıyor ama yutamıyorlardı. Görünüşe göre akreplerin de örümcekler gibi yi-

yeceklerini yemek yerine içmeleri gerekiyordu. Yine bebekken ne gelene kadar onlara bir sıvı enjekte ediyorlardı. Bebekken de annelerinin kustuğu yığından küçük parçalar alıyorlardı. Gregor o tarafa bakmamaya çalıştı. Hazard ve Temp büyük menlik etmeyi sürdürüyorlardı.

"Batanlar hakkında çok az şey biliyoruz," dedi Howard. "Onlara sorar mısın, hep burada mı yaşıyorlar yoksa göçebeler mi?"

"Her zaman burada yaşadıklarını söylüyorlar. Gerçekten likle sakin bir yermiş. Kimse onları rahatsız etmezmiş sanki son zamanlarda sanki bütün Yeraltı dünyası kaplarını değiştiryanmış. Parlayanlar, kemirgenler, kemirenler, sürünenler, uçanlar, hatta katiller," dedi Hazard. Sonra sanki olağanüstü bir şey söylememiş gibi çiğ balığından bir ısırık alıp çiğnemeye başladı.

Gregor, Howard ve Luxa'nın yüzündeki şok ifadesini fark etmişti.

"Katiller," dedi Gregor. "Onlar kim? Buralarda bilmediğimiz türden bir canavar mı yaşıyor?"

"Yo, hayır, Gregor," dedi Hazard sakince. "O bizim. Katiller biz insanlarız."

BÖLÜM 18

"Ne demek istiyorsun, ne demek *katiller biziz*?" diye sordu Gregor.

"Her türün iki ismi olduğunu biliyorsun. Sıçanlar kemirenler. Yarasalar uçanlar. Pek çok insan Temp'e sürünen der ama benim annem de onun türüne senin gibi hamam böceği derdi," dedi Hazard. "Ve bazılarına da Bot gibi 'örümcek' derdi."

"Sandwich aşağı geldiğinde, o da 'örümcek' diyoruz," dedi Howard. "Ama zamanla onun yerine 'eğirenler' kullanılmaya başlandı."

"Yeraltı'nda yaratıklar yaptıklarına göre isim alır," dedi Hazard. "O yüzden onlara batanlar deniyor," dedi Hazard, başıyla akrepleri göstererek. "Ve Ares bir uçan. Biz de katilleriz."

"Ben bunu daha önce hiç duymamıştım," dedi Gregor.

"Biz bu ismi sevmeyiz, bu yüzden de dostlarımız kul-

lanmaz. Düşmanlarımız da yüzümüze karşı kullanmaz çünkü bu isim insanları daha güçlü yapar," dedi Howard.

"Demek, *katiller* ha?" dedi Gregor Luxa'ya. Yeraltı'na geldiğinden beri insanlara "iyiler" adı verilebilecek yerler pek tanık olmamıştı. Oldukça zarar verecek kapasitede hiptiler. Ama "katiller" adını hak edecek ne yapmışlardı? Diğer türlerin hepsinden daha mı fazla öldürmüşlerdi?

"Bu çok eski biri isim. Howard'ın dediği gibi, biz bunu lanmayız," dedi Luxa. "Senin bu ismi duymuş olmana şırdım, Hazard."

"Arada bir babam kullanırdı," dedi Hazard.

"Zaten baban bizden... yani tam olarak bizden sayılmazdı artık," dedi Luxa. "Demek istediğim, artık hiçbiri yaşamıyordu."

"Evet. Katil olmaktan hoşlanmıyordu," dedi Hazard.

"Yeter artık! Söyleyip durma şunu!" dedi Luxa.

Hazard ona şaşırarak baktı. Luxa daha önce kendisine hiç bağırmamıştı. "Neden? Bu doğru. İnsanlar öldürmekle ünlüdür."

"Bu çok eski bir isim, Hazard," dedi Howard. "Tamamen unutulup gitmesini istediğimiz bir isim."

"Bunun olabileceğini sanmam," dedi Hazard ciddiyetle. "İngilizcede kullanmasalar da yaratıkların çoğu kendi dillerinde size öyle diyor. Tıslayanlar, eğirenler, sürünenler, neredeyse hepsi."

"Tamam, bu oldukça ilginç bir bilgi oldu," dedi Luxa Temp'e bakarak.

"O çok eski söz, o çok," dedi Temp rahatsızca.

"Bunu nasıl bilmezsiniz?" diye sordu Hazard.

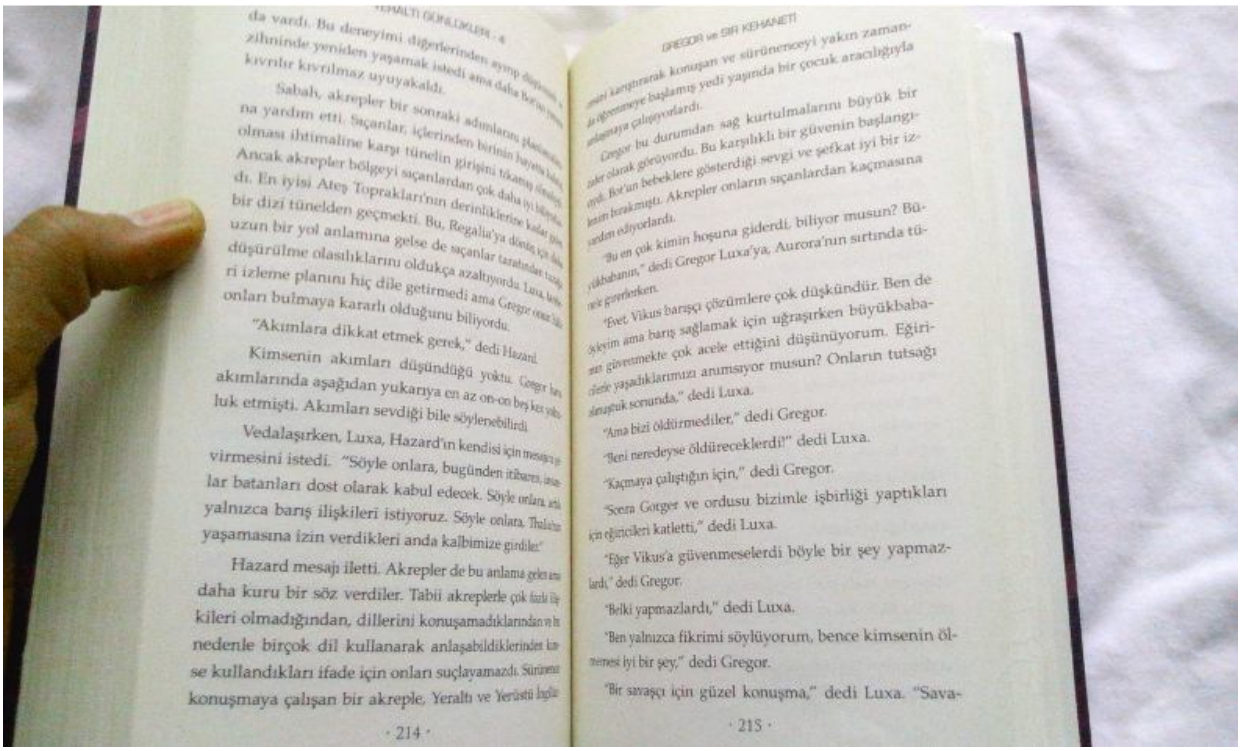
"Çünkü sen ve babası diğer yaratıkların dilini öğrenebilen ilk insanlarsınız," dedi Gregor. "Bence uzatma artık, Hazard."

"Üzgünüm," dedi Hazard, Luxa'nın elini sıkarak.

"Önemli değil," dedi Luxa onu kucaklayarak. Yine de Gregor onun bütün bu konuşma nedeniyle hâlâ üzgün olduğunu anlamıştı.

Gregor'un da moralini yükseltiği söylenemezdi doğrusu. Eğer insanlar katiller olarak tanımıyorsa bu kendisini ne yapıyordu? Onların savaşçısı mı? Onların öfkecisi mi? Katillerin katili mi? İlk kez olarak Luxa'nın ilan ettiği bu savaşın kendisi için ne anlama geldiğini düşündü. Savaşçı olarak buna katılması mı beklenecekti? Daha önce bütün bir savaşa katılmamıştı. Birkaç çatışmada bulunmuştu ama bir uçan ordusuyla karşı karşıya gelmemişti. Oldukça deneyimsizdi ama buna kimsenin aldıracağını sanmıyordu. Yeraltılıların ondan beklentisi neydi? Özel bir rolü mü vardı? Felaket'i öldürmek gibi bir şey miydi? Gregor bu düşünceleri beyninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bütün bunları Regalia'ya dönüp Vikus'la "Zaman Kehaneti"ni konuşana kadar düşünmesine gerek yoktu. Peki o zaman ne olacaktı? İşte o zaman katılıp katılmayacağına karar verecekti.

Uzun bir gün olmuştu. Çiğ istiridyeli kahvaltıyla başlamış, Hades Girişi'ne uçuş, Felaket'in konuşması, sıçan saldırısı ve akreplerle devam etmişti. Bütün bu kargaşanın arasında bir yerde Luxa'yla geçirdiği o huzurlu zaman

da vardı. Bu deneyimi diğerlerinden ayırıp düşünmek zihninde yeniden yaşamak istedi ama daha fazla kıvrılır kıvrılmaz uyuyakaldı.

Sabah, akrepler bir sonraki adımlarını planlamasına yardım etti. Saçanlar, içlerinden birinin hayatta kalması ihtimaline karşı tünelin girişini tıkamayı öğrendi. Ancak akrepler böliğeyi saçanlardan çok daha iyi biliyordu. En iyisi Ateş Toprakları'nın derinliklerine kadar giden bir dizi tünelden geçmekti. Bu, Regalia'ya dönüş için daha uzun bir yol anlamına gelse de saçanlar tarafından tuzağa düşürülme olasılıklarını oldukça azaltıyordu. Luxa, kuri izleme planını hiç dile getirmedi ama Gregor onun bu onları bulmaya kararlı olduğunu biliyordu.

"Akımlara dikkat etmek gerek," dedi Hazard.

Kimsenin akımları düşündüğü yoktu. Gregor kısa akımlarında aşağıdan yukarıya en az on-on beş kez yolculuk etmişti. Akımları sevdiği bile söylenebilirdi.

Vedalaşırken, Luxa, Hazard'ın kendisi için mesaj iletmesini istedi. "Söyle onlara, bugünden itibaren, artık lar batanları dost olarak kabul edecek. Söyle onlara, artık yalnızca barış ilişkileri istiyoruz. Söyle onlara. Thalia'nın yaşamasına izin verdikleri anda kalbimize girdiler."

Hazard mesajı iletti. Akrepler de bu anlama gelen daha kuru bir söz verdiler. Tabii akreplerle çok fazla ilgilenmedikleri olmadığından, dillerini konuşamadıklarından ve bu nedenle birçok dil kullanarak anlaşabildiklerinden kaynakse kullandıkları ifade için onları suçlayamazdı. Sürünerek konuşmaya çalışan bir akreple, Yeraltı ve Yerüstü İngilizcesini karıştırarak konuşan ve sürünenceyi yakın zamanda öğrenmeye başlamış yedi yaşında bir çocuk aracılığıyla anlaşmaya çalışıyorlardı.

Gregor bu durumdan sağ kurtulmalarını büyük bir zafer olarak görüyordu. Bu karşılıklı bir güvenin başlangıcıydı. Bot'un bebeklere gösterdiği sevgi ve şefkat iyi bir izlenim bırakmıştı. Akrepler onların saçanlardan kaçmasına yardım ediyorlardı.

"Bu en çok kimin hoşuna giderdi, biliyor musun? Büyükbabanın," dedi Gregor Luxa'ya, Aurora'nın sırtında tünele girerlerken.

"Evet, Vikus barışçı çözümlere çok düşkündür. Ben de öyleyim ama barış sağlamak için uğraşırken büyükbabamızı güvenmekte çok acele ettiğini düşünüyorum. Eğitimde yaşadıklarımızı anımsıyor musun? Onların tutsağı olmuştuk sonunda," dedi Luxa.

"Ama bizi öldürmediler," dedi Gregor.

"Beni neredeyse öldüreceklerdi!" dedi Luxa.

"Kaçmaya çalıştığın için," dedi Gregor.

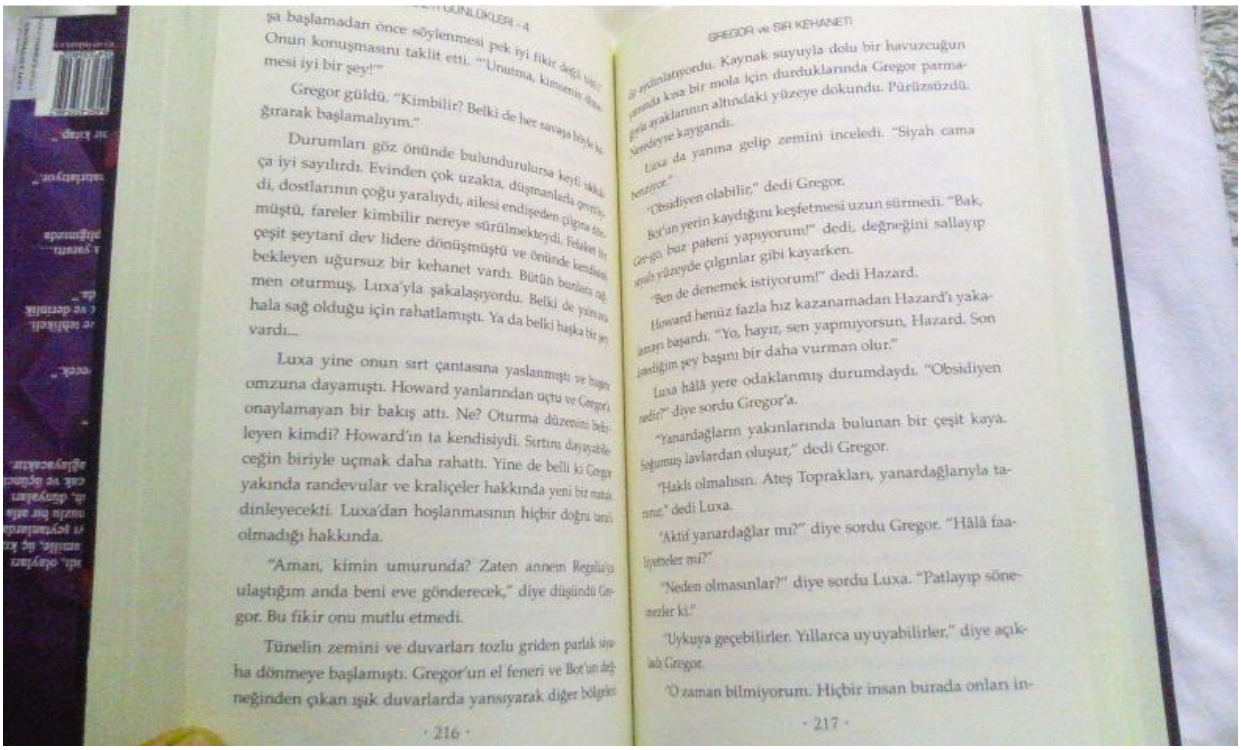
"Soera Gorger ve ordusu bizimle işbirliği yaptıkları için eğiticileri katletti," dedi Luxa.

"Eğer Vikus'a güvenmeselerdi böyle bir şey yapmazlardı," dedi Gregor.

"Belki yapmazlardı," dedi Luxa.

"Ben yalnızca fikrimi söylüyorum, bence kimsenin ölmemesi iyi bir şey," dedi Gregor.

"Bir savaşçı için güzel konuşma," dedi Luxa. "Sava-

şa başlamadan önce söylenmesi pek iyi fikir değil sanki." Onun konuşmasını taklit etti. "'Unutma, kimsenin ölmemesi iyi bir şey!'"

Gregor güldü. "Kimbilir? Belki de her savaşa böyle başlamalıyım."

Durumları göz önünde bulundurulursa keyfi oldukça iyi sayılırdı. Evinden çok uzakta, düşmanlarla çevriliydi, dostlarının çoğu yaralıydı, ailesi endişeden çılgına dönmüştü, fareler kimbilir nereye sürülmekteydi. Felaket bir çeşit şeytani dev lidere dönüşmüştü ve önünde kendisini bekleyen uğursuz bir kehanet vardı. Bütün bunların ötesinde, hala sağ olduğu için rahatlamıştı. Ya da belki başka bir şey vardı...

Luxa yine onun sırt çantasına yaslanmıştı ve başını omzuna dayamıştı. Howard yanlarından uçtu ve Gregor'u onaylamayan bir bakış attı. Ne? Oturma düzenini belirleyen kimdi? Howard'ın ta kendisiydi. Sırtını dayayabileceğin biriyle uçmak daha rahattı. Yine de belli ki Gregor yakında randevular ve kraliçeler hakkında yeni bir ruhsat dinleyecekti. Luxa'dan hoşlanmasının hiçbir doğru tarafı olmadığı hakkında.

"Amanı, kimin umurunda? Zaten annem Regalia'yı ulaştığım anda beni eve gönderecek," diye düşündü Gregor. Bu fikir onu mutlu etmedi.

Tünelin zemini ve duvarları tozlu griden parlak siyaha dönmeye başlamıştı. Gregor'un el feneri ve Bot'un değneğinden çıkan ışık duvarlarda yansıyarak diğer bölgeler

ile aydınlatıyordu. Kaynak suyuyla dolu bir havuzcuğun yanında kısa bir mola için durduklarında Gregor parmaklarıyla ayaklarının altındaki yüzeye dokundu. Pürüzsüzdü. Neredeyse kaygandı.

Luxa da yanına gelip zemini inceledi. "Siyah cama benziyor."

"Obsidiyen olabilir," dedi Gregor.

Bot'un yerin kaydığını keşfetmesi uzun sürmedi. "Bak, Gregor, buz pateni yapıyorum!" dedi, değneğini sallayıp aynalı yüzeyde çılgınlar gibi kayarken.

"Ben de denemek istiyorum!" dedi Hazard.

Howard henüz fazla hız kazanamadan Hazard'ı yakalamayı başardı. "Yo, hayır, sen yapmıyorsun, Hazard. Son istediğim şey başını bir daha vurman olur."

Luxa hâlâ yere odaklanmış durumdaydı. "Obsidiyen nedir?" diye sordu Gregor'a.

"Yanardağların yakınlarında bulunan bir çeşit kaya. Soğumuş lavlardan oluşur," dedi Gregor.

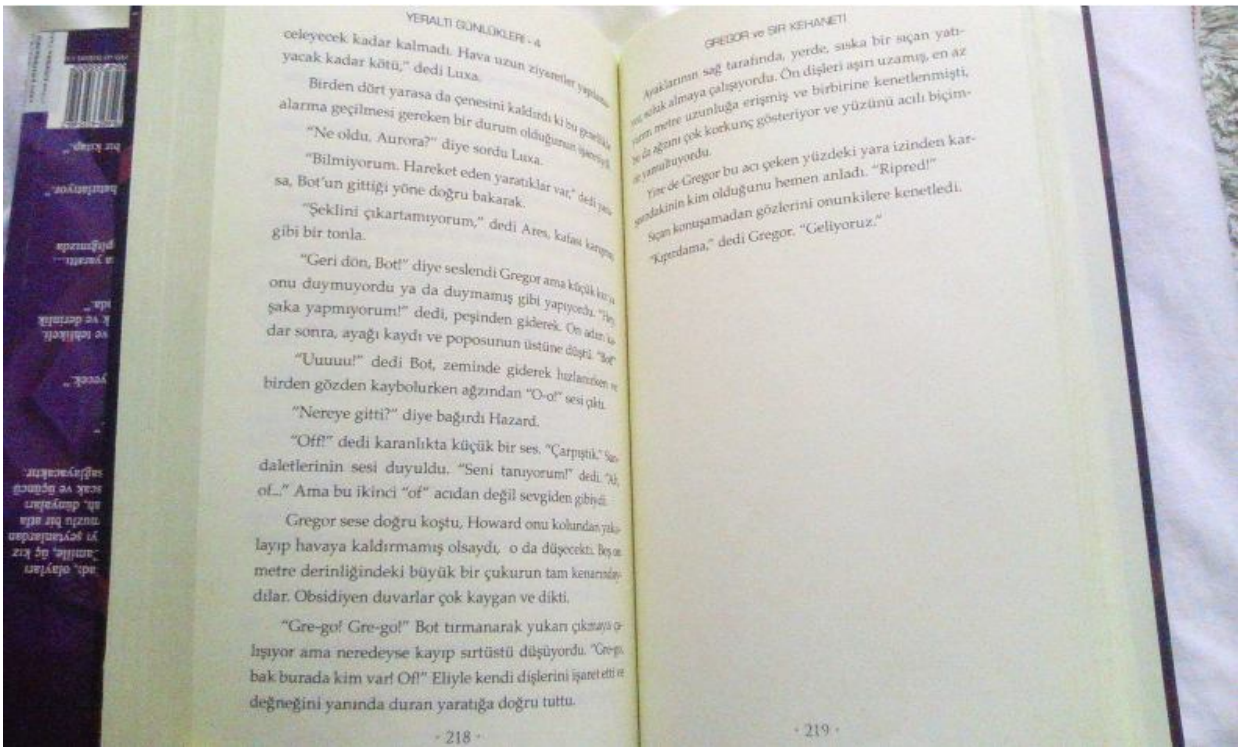
"Haklı olmalısın. Ateş Toprakları, yanardağlarıyla tanınır," dedi Luxa.

"Aktif yanardağlar mı?" diye sordu Gregor. "Hâlâ faaliyetteler mi?"

"Neden olmasınlar?" diye sordu Luxa. "Patlayıp sönemezler ki."

"Uykuya geçebilirler. Yıllarca uyuyabilirler," diye açıkladı Gregor.

"O zaman bilmiyorum. Hiçbir insan burada onları in-

celeyecek kadar kalmadı. Hava uzun ziyaretler yapılma-
yacak kadar kötü," dedi Luxa.

Birden dört yarasa da çenesini kaldırdı ki bu genellikle
alarma geçilmesi gereken bir durum olduğunun işaretiydi.

"Ne oldu, Aurora?" diye sordu Luxa.

"Bilmiyorum. Hareket eden yaratıklar var," dedi yara-
sa, Bot'un gittiği yöne doğru bakarak.

"Şeklini çıkartamıyorum," dedi Ares, kafası karışmış
gibi bir tonla.

"Geri dön, Bot!" diye seslendi Gregor ama küçük kurt
onu duymuyordu ya da duymamış gibi yapıyordu. "Hey,
şaka yapmıyorum!" dedi, peşinden giderek. On adım ka-
dar sonra, ayağı kaydı ve poposunun üstüne düştü. "Bot!

"Uuuuu!" dedi Bot, zeminde giderek hızlanırken ve
birden gözden kaybolurken ağzından "O-o!" sesi çıktı.

"Nereye gitti?" diye bağırdı Hazard.

"Off!" dedi karanlıkta küçük bir ses. "Çarpıştık." Sar-
saklarının sesi duyuldu. "Seni tanıyorum!" dedi. "Ah,
of..." Ama bu ikinci "of" acıdan değil sevgiden gibiydi.

Gregor sese doğru koştu, Howard onu kolundan yaka-
layıp havaya kaldırmamış olsaydı, o da düşecekti. Beş or
metre derinliğindeki büyük bir çukurun tam kenarında-
dılar. Obsidiyen duvarlar çok kaygan ve dikti.

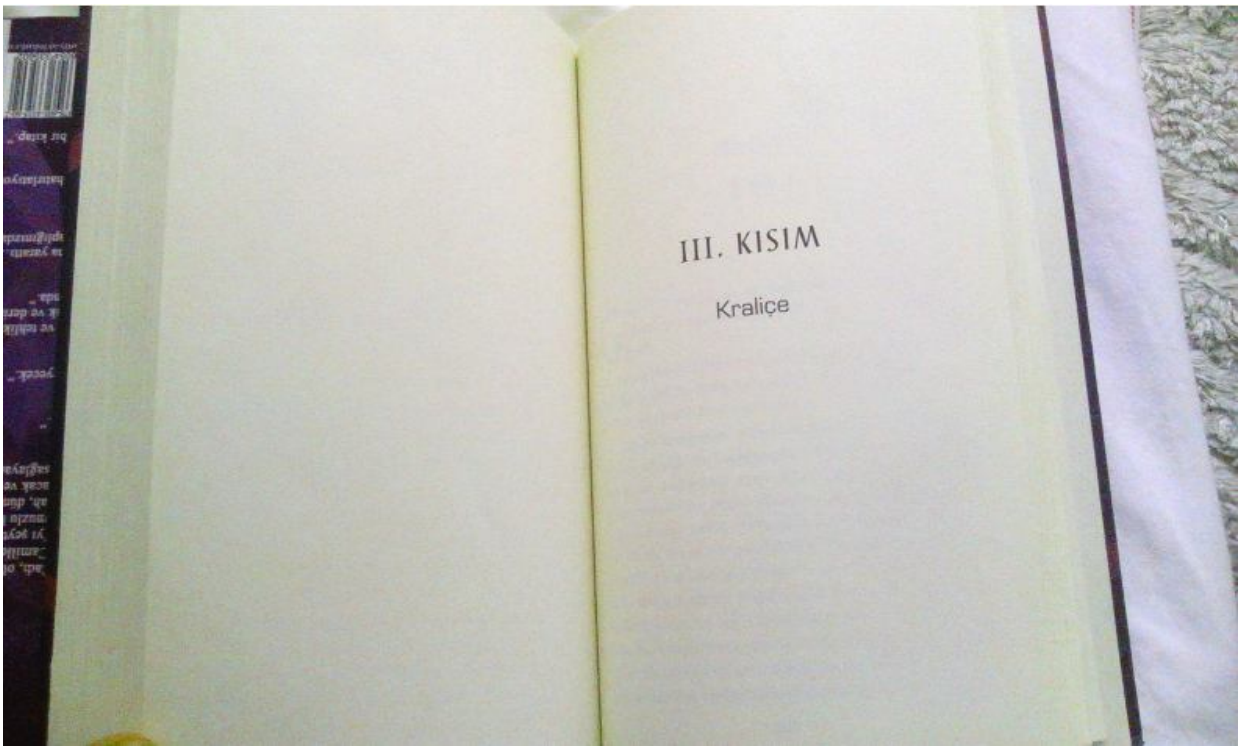
"Gre-go! Gre-go!" Bot tırmanarak yukarı çıkmaya ça-
lışıyor ama neredeyse kayıp sırtüstü düşüyordu. "Gre-go,
bak burada kim var! Of!" Eliyle kendi dişlerini işaret etti ve
değneğini yanında duran yaratığa doğru tuttu.

Ayaklarının sağ tarafında, yerde, sıska bir sıçan yatı-
yor, nefes almaya çalışıyordu. Ön dişleri aşırı uzamış, en az
yirmi metre uzunluğa erişmiş ve birbirine kenetlenmişti,
ve üç ağzını çok korkunç gösteriyor ve yüzünü acılı biçim-
de yamultuyordu.

Yine de Gregor bu acı çeken yüzdeki yara izinden kar-
şısındakinin kim olduğunu hemen anladı. "Ripred!"

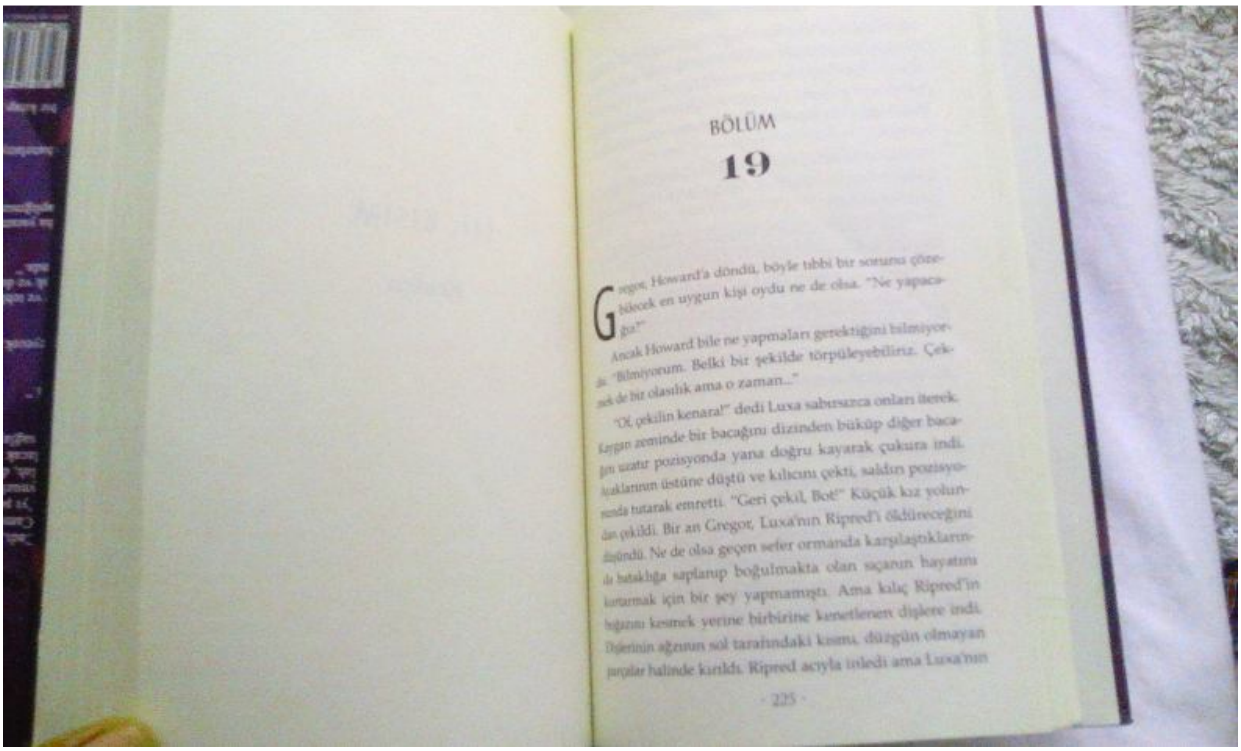
Sıçan konuşamadan gözlerini onunkilere kenetledi.

"Kişedama," dedi Gregor. "Geliyoruz."

III. KISIM

Kraliçe

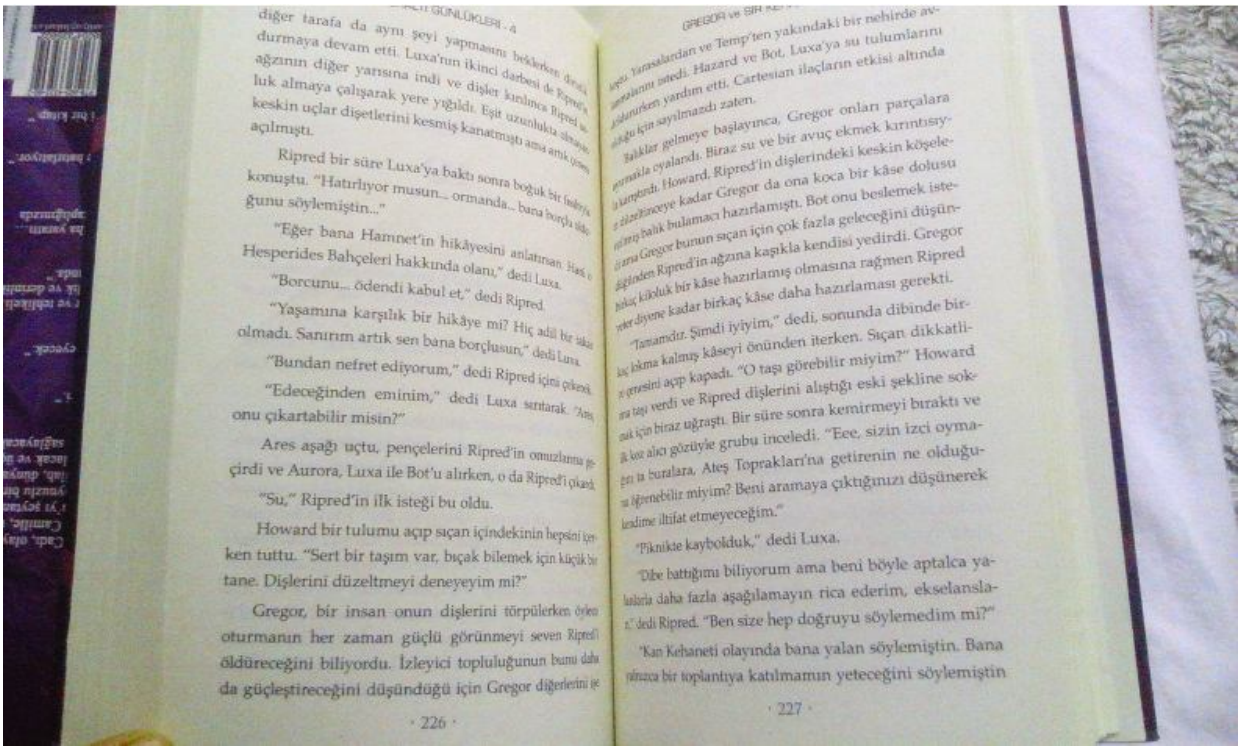
BÖLÜM

19

Gregor, Howard'a döndü, böyle tıbbi bir sorunu çözebilecek en uygun kişi oydu ne de olsa. "Ne yapacağız?"

Ancak Howard bile ne yapmaları gerektiğini bilmiyordu. "Bilmiyorum. Belki bir şekilde törpüleyebiliriz. Çekmek de bir olasılık ama o zaman..."

"Ot, çekilin kenara!" dedi Luxa sabırsızca onları iterek. Kırgan zeminde bir bacağını dizinden büküp diğer bacağını uzatır pozisyonda yana doğru kayarak çukura indi. Kollarının üstüne düştü ve kılıcını çekti, saldırı pozisyonunda tutarak emretti. "Geri çekil, Bot!" Küçük kız yolundan çekildi. Bir an Gregor, Luxa'nın Ripred'i öldüreceğini düşündü. Ne de olsa geçen sefer ormanda karşılaştıklarında bataklığa saplanıp boğulmakta olan sıçanın hayatını kurtarmak için bir şey yapmamıştı. Ama kılıç Ripred'in boğazını kesmek yerine birbirine kenetlenen dişlere indi. Dişlerinin ağzının sol tarafındaki kısmı, düzgün olmayan parçalar halinde kırıldı. Ripred acıyla inledi ama Luxa'nın

diğer tarafa da aynı şeyi yapmasını beklerken durmaya devam etti. Luxa'nın ikinci darbesi de Ripred'in ağzının diğer yarısına indi ve dişleri kırılınca Ripred suluk almaya çalışarak yere yığıldı. Eşit uzunlukta olmayan keskin uçlar dişetlerini kesmiş kanatmıştı ama artık çenesi açılmıştı.

Ripred bir süre Luxa'ya baktı sonra boğuk bir fısıltıyla konuştu. "Hatırlıyor musun... ormanda... bana borçlu olduğunu söylemiştin..."

"Eğer bana Hamnet'in hikâyesini anlatırsan. Hani o Hesperides Bahçeleri hakkında olanı," dedi Luxa.

"Borcunu... ödendi kabul et," dedi Ripred.

"Yaşamına karşılık bir hikâye mi? Hiç adil bir takas olmadı. Sanırım artık sen bana borçlusun," dedi Luxa.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Ripred içini çekerek.

"Edeceğinden eminim," dedi Luxa sırıtarak. "Ares onu çıkartabilir misin?"

Ares aşağı uçtu, pençelerini Ripred'in omuzlarına geçirdi ve Aurora, Luxa ile Bot'u alırken, o da Ripred'i çıkardı.

"Su," Ripred'in ilk isteği bu oldu.

Howard bir tulumu açıp sıçan içindekinin hepsini içerken tuttu. "Sert bir taşım var, bıçak bilemek için küçük bir tane. Dişlerini düzeltmeyi deneyeyim mi?"

Gregor, bir insan onun dişlerini törpülerken öylece oturmanın her zaman güçlü görünmeyi seven Ripred'i öldüreceğini biliyordu. İzleyici topluluğunun bunu daha da güçleştireceğini düşündüğü için Gregor diğerlerini ge-

...aştı. Yaralılardan ve Temp'ten yakındaki bir nehirde avlanmalarını istedi. Hazard ve Bot, Luxa'ya su tulumlarını doldururken yardım etti. Cartesian ilaçların etkisi altında olduğu için sayılmazdı zaten.

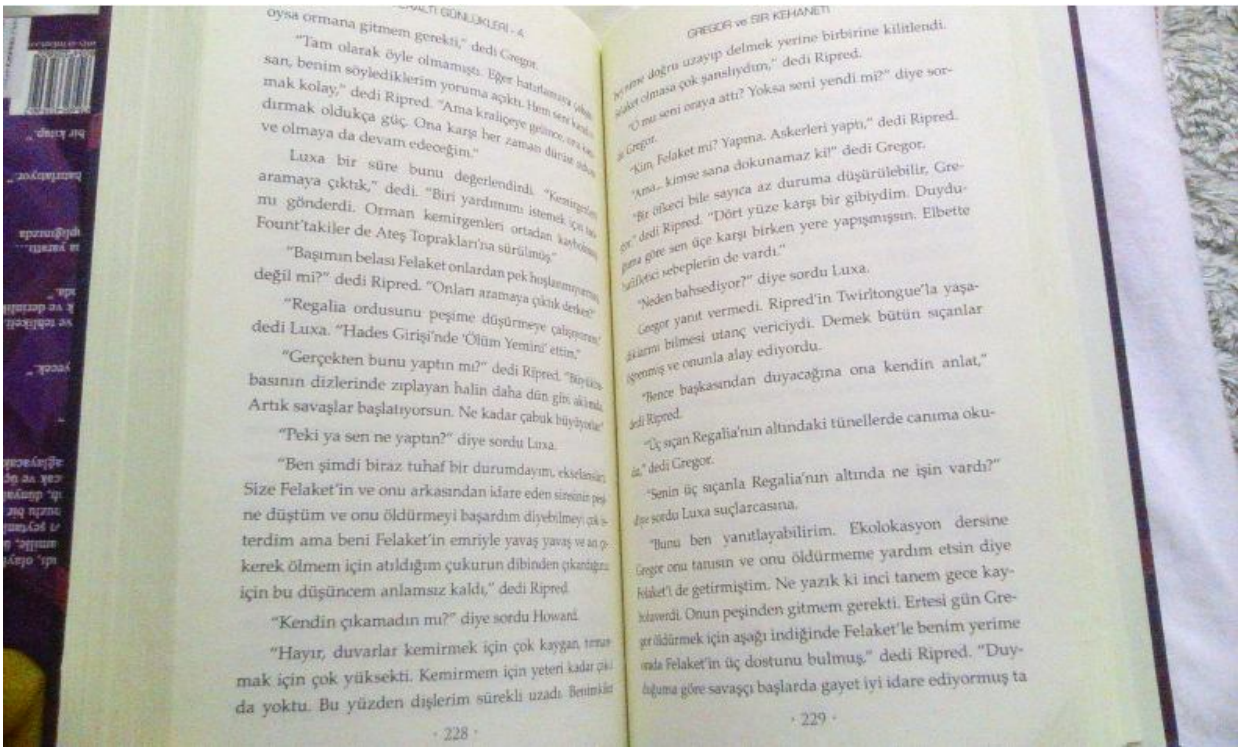
Balıklar gelmeye başlayınca, Gregor onları parçalara ayırmakla oyalandı. Biraz su ve bir avuç ekmek kırıntısıyla kamptaydı. Howard, Ripred'in dişlerindeki keskin köşeleri törpülemeye devam ederken Gregor da ona koca bir kâse dolusu pişmiş balık bulamacı hazırlamıştı. Bot onu beslemek istediğinden Ripred'in ağzına kaşıkla kendisi yedirdi. Gregor ise Gregor bunun sıçan için çok fazla geleceğini düşünüyordu. Ripred bir kâse hazırlamış olmasına rağmen Ripred bulaç kâbuluk bir kâse daha hazırlaması gerekti.

"Tamamdır. Şimdi iyiyim," dedi, sonunda dibinde birkaç lokma kalmış kâseyi önünden iterken. Sıçan dikkatlice çenesini açıp kapadı. "O taşı görebilir miyim?" Howard ona taşı verdi ve Ripred dişlerini alıştığı eski şekline sokmak için biraz uğraştı. Bir süre sonra kemirmeyi bıraktı ve ilk kez alıcı gözüyle grubu inceledi. "Eee, sizin izci oymanın buralara, Ateş Toprakları'na getirenin ne olduğunu öğrenebilir miyim? Beni aramaya çıktığınızı düşünerek kendime iltifat etmeyeceğim."

"Piknikte kaybolduk," dedi Luxa.

"Dibe battığımı biliyorum ama beni böyle aptalca yalanlarla daha fazla aşağılamayın rica ederim, ekselanslarım," dedi Ripred. "Ben size hep doğruyu söylemedim mi?"

"Kan Kehaneti olayında bana yalan söylemiştin. Bana rüyamda bir toplantıya katılmamın yeteceğini söylemiştin

oysa ormana gitmem gerekti," dedi Gregor.

"Tam olarak öyle olmamıştı. Eğer hatırlarsanız sizden san, benim söylediklerim yorumla açıktı. Hem seni kandırmak kolay," dedi Ripred. "Ama kraliçeye gitmek ve onu ikna etmek oldukça güç. Ona karşı her zaman dürüst olduk ve olmaya da devam edeceğim."

Luxa bir süre bunu değerlendirdi. "Kemirgenleri aramaya çıktık," dedi. "Biri yardımını istemek için bizi mi gönderdi. Orman kemirgenleri ortadan kayboldu Fount'takiler de Ateş Toprakları'na sürülmüş."

"Başının belası Felaket onlardan pek hoşlanmıyordu değil mi?" dedi Ripred. "Onları aramaya çıktık demek?"

"Regalia ordusunu peşime düşürmeye çalışıyorsun dedi Luxa. "Hades Girişi'nde 'Ölüm Yemini' ettim."

"Gerçekten bunu yaptın mı?" dedi Ripred. "Büyücü basının dizlerinde zıplayan halin daha dün gibi aklımda Artık savaşlar başlatıyorsun. Ne kadar çabuk büyüyorlar

"Peki ya sen ne yaptın?" diye sordu Luxa.

"Ben şimdi biraz tuhaf bir durumdayım, ekselansları Size Felaket'in ve onu arkasından idare eden sinsinin peş ne düştüm ve onu öldürmeyi başardım diyebilmeyi çok isterdim ama beni Felaket'in emriyle yavaş yavaş ve acı çekerek ölmem için atıldığım çukurun dibinden çıkardığınız için bu düşüncem anlamsız kaldı," dedi Ripred.

"Kendin çıkamadın mı?" diye sordu Howard.

"Hayır, duvarlar kemirmek için çok kaygan, tırmanmak için çok yüksekti. Kemirmem için yeteri kadar çıkıntı da yoktu. Bu yüzden dişlerim sürekli uzadı. Benimkiler

hiç nere doğru uzayıp delmek yerine birbirine kilitlendi. Felaket olmasa çok şanslıydım," dedi Ripred.

"O mu seni ceza atti? Yoksa seni yendi mi?" diye sordu Gregor.

"Kim, Felaket mi? Yapsına. Askerleri yaptı," dedi Ripred.

"Ama... kimse sana dokunamaz ki!" dedi Gregor.

"Bir ülkeci bile sayıca az duruma düşürülebilir, Gregor," dedi Ripred. "Dört yüze karşı bir gibiydim. Duyduğuma göre sen üçe karşı birken yere yapışmışsın. Elbette hafifletici sebeplerin de vardı."

"Neden bahsediyor?" diye sordu Luxa.

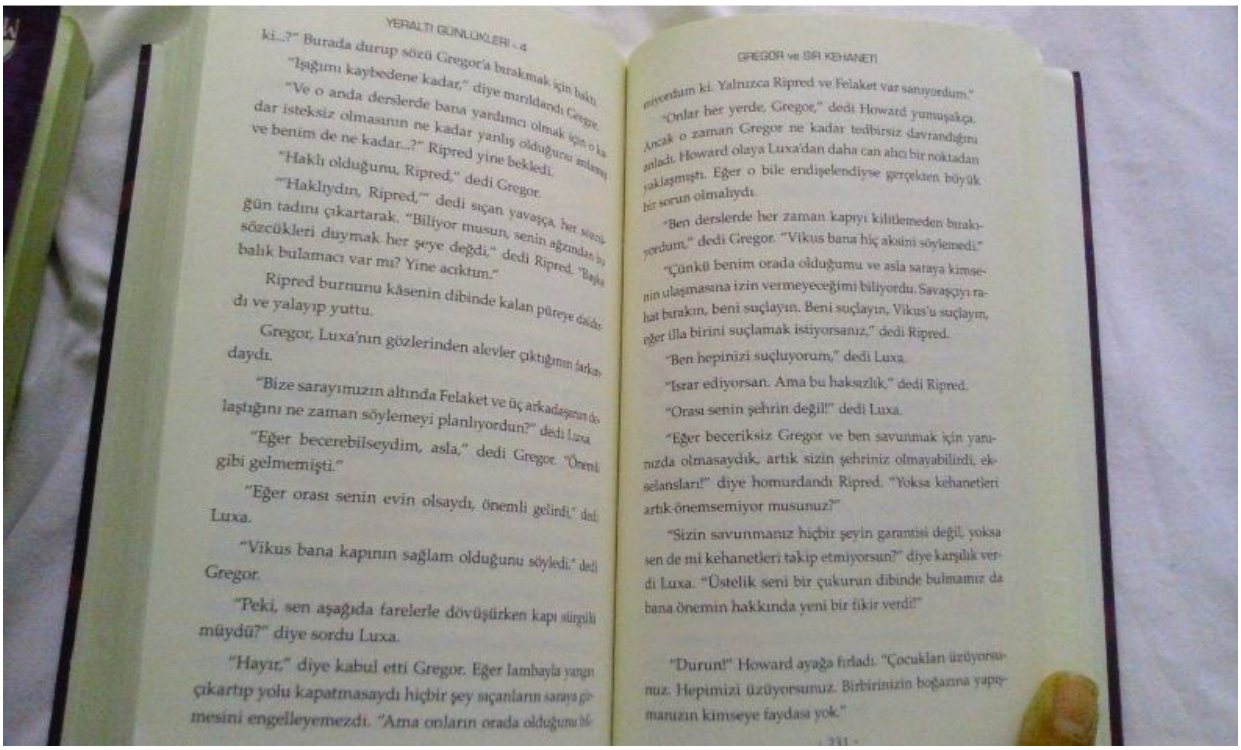
Gregor yanıt vermedi. Ripred'in Twiritongue'la yaşadıklarını bilmesi utanç vericiydi. Demek bütün sıçanlar öğrenmiş ve onunla alay ediyordu.

"Yence başkasından duyacağına ona kendin anlat," dedi Ripred.

"Üç sıçan Regalia'nın altındaki tünellerde canıma okudu," dedi Gregor.

"Senin üç sıçanla Regalia'nın altında ne işin vardı?" diye sordu Luxa suçlarcasına.

"Bunu ben yanıtlayabilirim. Ekolokasyon dersine Gregor onu tatısın ve onu öldürmeme yardım etsin diye Felaket'i de getirmiştim. Ne yazık ki inci tanem gece kaybolaverdi. Onun peşinden gitmem gerekti. Ertesi gün Gregor'u öldürmek için aşağı indiğinde Felaket'le benim yerime orada Felaket'in üç dostunu bulmuş," dedi Ripred. "Duyduğuma göre savaşçı başlarda gayet iyi idare ediyormuş ta

ki...?" Burada durup sözü Gregor'a bırakmak için bekl

"Işığını kaybedene kadar," diye mırıldandı Gregor.

"Ve o anda derslerde bana yardımcı olmak için o kadar isteksiz olmasının ne kadar yanlış olduğunu anlamış ve benim de ne kadar...?" Ripred yine bekledi.

"Haklı olduğunu, Ripred," dedi Gregor.

"'Haklıydın, Ripred,'" dedi sıçan yavaşça, her sözcüğün tadını çıkartarak. "Biliyor musun, senin ağzından bu sözcükleri duymak her şeye değdi," dedi Ripred. "Başka balık bulamacı var mı? Yine acıktım."

Ripred burnunu kasenin dibinde kalan püreye dald dı ve yalayıp yuttu.

Gregor, Luxa'nın gözlerinden alevler çıktığının farkı daydı.

"Bize sarayımızın altında Felaket ve üç arkadaşının do laştığını ne zaman söylemeyi planlıyordun?" dedi Luxa.

"Eğer becerebilseydim, asla," dedi Gregor. "Önemli gibi gelmemişti."

"Eğer orası senin evin olsaydı, önemli gelirdi," dedi Luxa.

"Vikus bana kapının sağlam olduğunu söyledi," dedi Gregor.

"Peki, sen aşağıda farelerle dövüşürken kapı sürgülü müydü?" diye sordu Luxa.

"Hayır," diye kabul etti Gregor. Eğer lambayla yangın çıkartıp yolu kapatmasaydı hiçbir şey sıçanların saraya girmesini engelleyemezdi. "Ama onların orada olduğunu bi

meyordum ki. Yalnızca Ripred ve Felaket var sanıyordum."

"Onlar her yerde, Gregor," dedi Howard yumuşakça. Ancak o zaman Gregor ne kadar tedbirsiz davrandığını anladı. Howard olaya Luxa'dan daha can alıcı bir noktadan yaklaşmıştı. Eğer o bile endişelendiyse gerçekten büyük bir sorun olmalıydı.

"Ben derslerde her zaman kapıyı kilitlemeden bırakıyordum," dedi Gregor. "Vikus bana hiç aksini söylemedi."

"Çünkü benim orada olduğumu ve asla saraya kimsenin ulaşmasına izin vermeyeceğimi biliyordu. Savaşçıyı rahat bırakın, beni suçlayın. Beni suçlayın, Vikus'u suçlayın, eğer illa birini suçlamak istiyorsanız," dedi Ripred.

"Ben hepinizi suçluyorum," dedi Luxa.

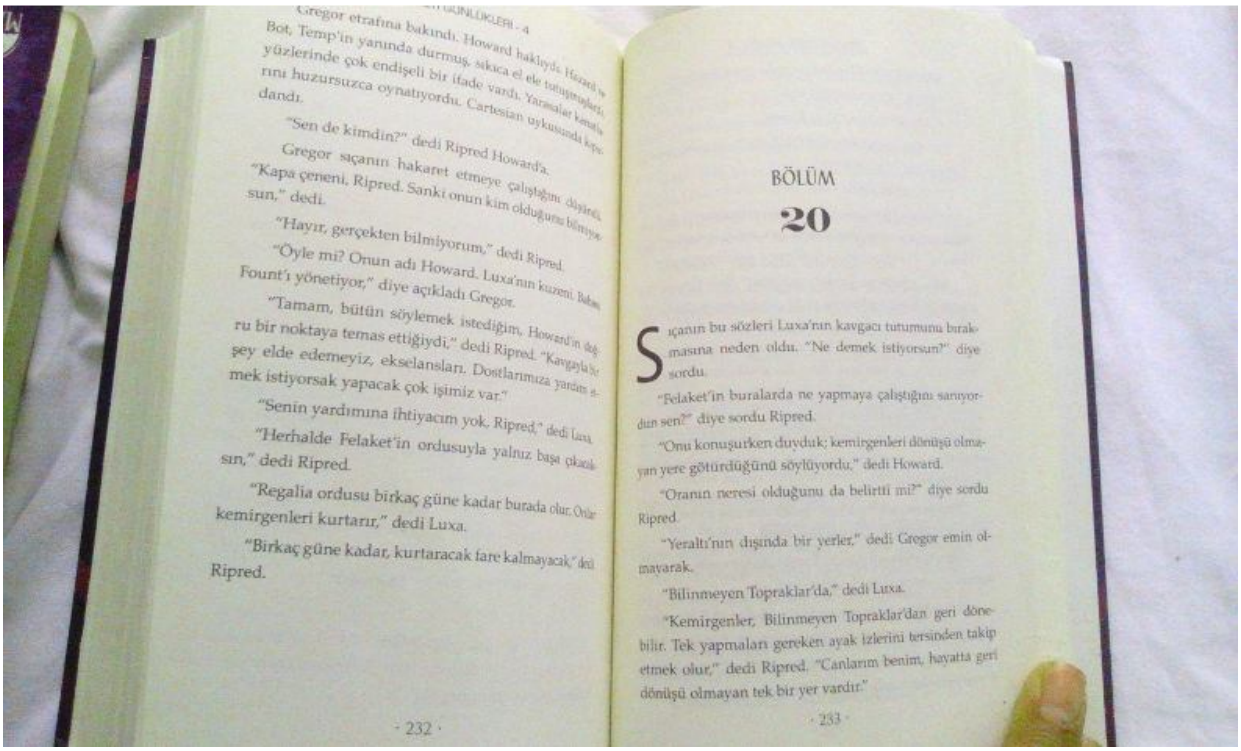
"Israr ediyorsan. Ama bu haksızlık," dedi Ripred.

"Orası senin şehrin değil!" dedi Luxa.

"Eğer beceriksiz Gregor ve ben savunmak için yanınızda olmasaydık, artık sizin şehriniz olmayabilirdi, ekselansları!" diye homurdandı Ripred. "Yoksa kehanetleri artık önemsemiyor musunuz?"

"Sizin savunmanız hiçbir şeyin garantisi değil, yoksa sen de mi kehanetleri takip etmiyorsun?" diye karşılık verdi Luxa. "Üstelik seni bir çukurun dibinde bulmamız da bana önemin hakkında yeni bir fikir verdi!"

"Durun!" Howard ayağa fırladı. "Çocukları üzüyorsunuz. Hepimizi üzüyorsunuz. Birbirinizin boğazına yapışmanızın kimseye faydası yok."

Gregor etrafına bakındı. Howard haklıydı. Hazard ve Bot, Temp'in yanında durmuş, sıkıca el ele tutuşmuşlardı. yüzlerinde çok endişeli bir ifade vardı. Yarımalar kanatlarını huzursuzca oynatıyordu. Cartesian uykusunda kıpırdandı.

"Sen de kimdin?" dedi Ripred Howard'a.

Gregor sıçanın hakaret etmeye çalıştığını düşündü. "Kapa çeneni, Ripred. Sanki onun kim olduğunu bilmiyorsun," dedi.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum," dedi Ripred.

"Öyle mi? Onun adı Howard. Luxa'nın kuzeni. Bahsettiği Fount'ı yönetiyor," diye açıkladı Gregor.

"Tamam, bütün söylemek istediğim, Howard'ın doğru bir noktaya temas ettiğiydi," dedi Ripred. "Kavgayla hiçbir şey elde edemeyiz, ekselansları. Dostlarımıza yardım etmek istiyorsak yapacak çok işimiz var."

"Senin yardımına ihtiyacım yok, Ripred," dedi Luxa.

"Herhalde Felaket'in ordusuyla yalnız başa çıkacaksın," dedi Ripred.

"Regalia ordusu birkaç güne kadar burada olur. Onlar kemirgenleri kurtarır," dedi Luxa.

"Birkaç güne kadar, kurtaracak fare kalmayacak," dedi Ripred.

BÖLÜM

20

Sıçanın bu sözleri Luxa'nın kavgacı tutumunu bırakmasına neden oldu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Felaket'in buralarda ne yapmaya çalıştığını sanıyordun sen?" diye sordu Ripred.

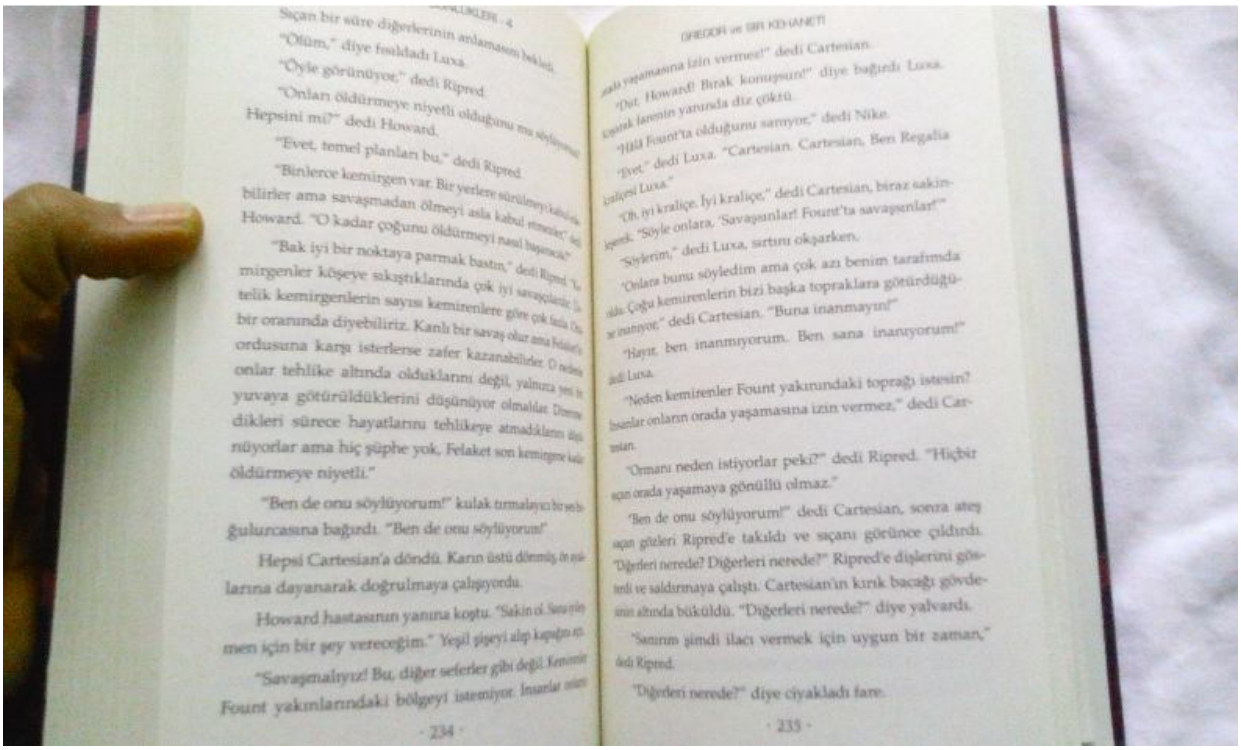
"Onu konuşurken duyduk; kemirgenleri dönüşü olmayan yere götürdüğünü söylüyordu," dedi Howard.

"Oranın neresi olduğunu da belirtti mi?" diye sordu Ripred.

"Yeraltı'nın dışında bir yerler," dedi Gregor emin olmayarak.

"Bilinmeyen Topraklar'da," dedi Luxa.

"Kemirgenler, Bilinmeyen Topraklar'dan geri dönebilir. Tek yapmaları gereken ayak izlerini tersinden takip etmek olur," dedi Ripred. "Canlarım benim, hayatta geri dönüşü olmayan tek bir yer vardır."

Sıçan bir süre diğerlerinin anlamasını bekledi.

"Ölüm," diye fısıldadı Luxa.

"Öyle görünüyor," dedi Ripred.

"Onları öldürmeye niyetli olduğunu mu söylüyorsun? Hepsini mi?" dedi Howard.

"Evet, temel planları bu," dedi Ripred.

"Binlerce kemirgen var. Bir yerlere sürülmeyi kabul edebilirler ama savaşmadan ölmeyi asla kabul etmezler," dedi Howard. "O kadar çoğunu öldürmeyi nasıl başaracak?"

"Bak iyi bir noktaya parmak bastın," dedi Ripred. "Kemirgenler köşeye sıkıştıklarında çok iyi savaşçılardır. Şu telik kemirgenlerin sayısı kemirenlere göre çok fazla. Öyle bir oranında diyebiliriz. Kanlı bir savaş olur ama Felaket'in ordusuna karşı isterlerse zafer kazanabilirler. O nedenle onlar tehlike altında olduklarını değil, yalnızca yeni bir yuvaya götürüldüklerini düşünüyor olmalılar. Direndikleri sürece hayatlarını tehlikeye atmadıklarını düşünüyorlar ama hiç şüphe yok, Felaket son kemirgene kadar öldürmeye niyetli."

"Ben de onu söylüyorum!" kulak tırmalayıcı bir sesle gulurcasına bağırdı. "Ben de onu söylüyorum!"

Hepsi Cartesian'a döndü. Karın üstü dönmüş, ön patilarına dayanarak doğrulmaya çalışıyordu.

Howard hastasının yanına koştu. "Sakin ol. Sana yiyecek bir şey vereceğim." Yeşil şişeyi alıp kapağını açtı.

"Savaşmalıyız! Bu, diğer seferler gibi değil. Kemirgenler Fount yakınlarındaki bölgeyi istemiyor. İnsanlar onların

orada yaşamasına izin vermez!" dedi Cartesian.

"Dur, Howard! Bırak konuşsun!" diye bağırdı Luxa. Kaptık tarenin yanında diz çöktü.

"Hâlâ Fount'ta olduğunu sanıyor," dedi Nike.

"Evet," dedi Luxa. "Cartesian. Cartesian, Beni Regalia kraliçesi Luxa."

"Oh, iyi kraliçe. İyi kraliçe," dedi Cartesian, biraz sakinleşerek. "Söyle onlara, 'Savaşsınlar! Fount'ta savaşsınlar!'"

"Söylerim," dedi Luxa, sırtını okşarken.

"Onlara bunu söyledim ama çok azı benim tarafımda oldu. Çoğu kemirenlerin bizi başka topraklara götürdüğüne inanıyor," dedi Cartesian. "Buna inanmayın!"

"Hayır, ben inanmıyorum. Ben sana inanıyorum!" dedi Luxa.

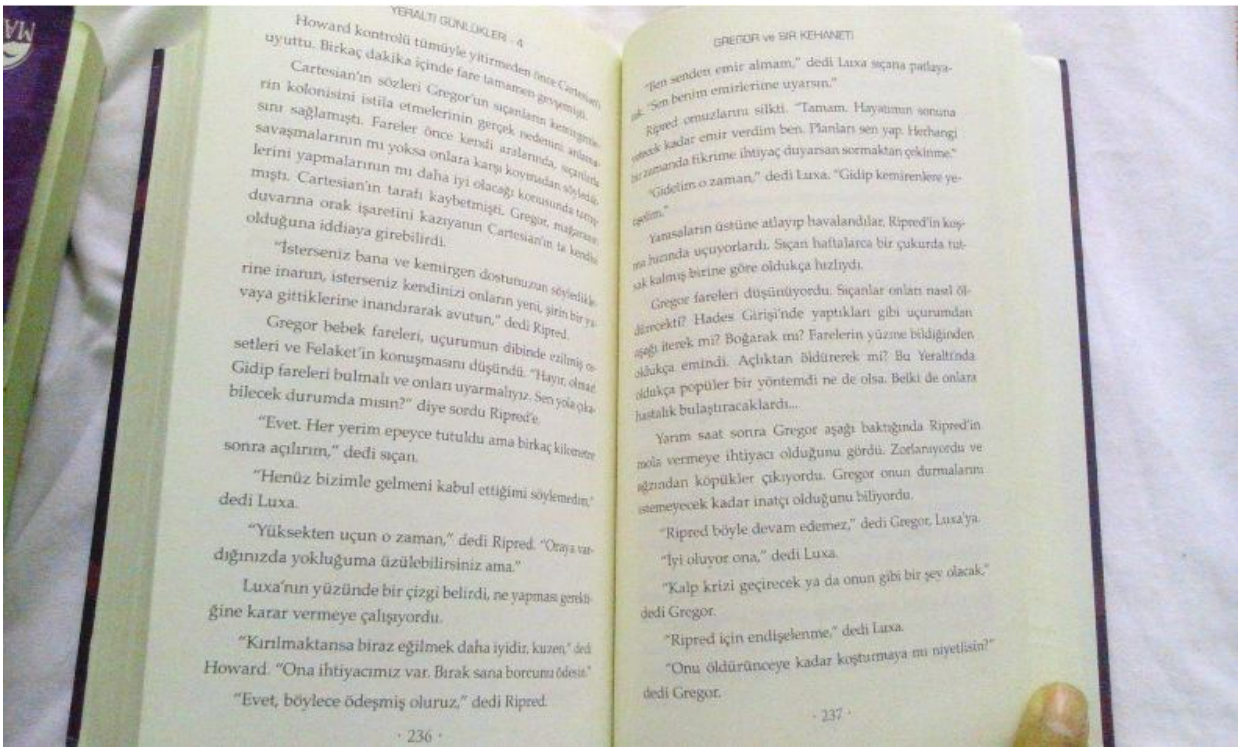
"Neden kemirenler Fount yakınındaki toprağı istesin? İnsanlar onların orada yaşamasına izin vermez," dedi Cartesian.

"Ormanı neden istiyorlar peki?" dedi Ripred. "Hiçbir açın orada yaşamaya gönüllü olmaz."

"Ben de onu söylüyorum!" dedi Cartesian, sonra ateş saçan gözleri Ripred'e takıldı ve sıçanı görünce çıldırdı. "Diğerleri nerede? Diğerleri nerede?" Ripred'e dişlerini gösterdi ve saldırmaya çalıştı. Cartesian'ın kırık bacağı gövdesinin altında büküldü. "Diğerleri nerede?" diye yalvardı.

"Sanırım şimdi ilacı vermek için uygun bir zaman," dedi Ripred.

"Diğerleri nerede?" diye ciyakladı fare.

Howard kontrolü tümüyle yitirmeden önce Cartesian'ı uyuttu. Birkaç dakika içinde fare tamamen gevşemişti.

Cartesian'ın sözleri Gregor'un suçluların kendisinin kolonisini istila etmelerinin gerçek nedenini anlamasını sağlamıştı. Fareler önce kendi aralarında, suçlularla savaşmalarının mı yoksa onlara karşı koymadan söylediklerini yapmalarının mı daha iyi olacağı konusunda tutuyduvarına orak işaretini kazıyanın Cartesian'ın ta kendisi olduğuna iddiaya girebilirdi.

"İsterseniz bana ve kemirgen dostunuzun söylediklerine inanın, isterseniz kendinizi onların yeni, şirin bir yavaya gittiklerine inandırarak avutun," dedi Ripred.

Gregor bebek fareleri, uçurumun dibinde ezilmiş ossetleri ve Felaket'in konuşmasını düşündü. "Hayır, olmaz Gidip fareleri bulmalı ve onları uyarmalıyız. Sen yola çıkabilecek durumda mısın?" diye sordu Ripred'e.

"Evet. Her yerim epeyce tutuldu ama birkaç kilometre sonra açılırım," dedi sıçan.

"Henüz bizimle gelmeni kabul ettiğimi söylemedim," dedi Luxa.

"Yüksekten uçun o zaman," dedi Ripred. "Oraya vardığınızda yokluğuma üzülebilirsiniz ama."

Luxa'nın yüzünde bir çizgi belirdi, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Kırılmaktansa biraz eğilmek daha iyidir, kuzen," dedi Howard. "Ona ihtiyacımız var. Bırak sana borcunu ödesin."

"Evet, böylece ödeşmiş oluruz," dedi Ripred.

"Ben senden emir almam," dedi Luxa sıçana patlayacak. "Son benim emirlerime uyarsın."

Ripred omuzlarını silkti. "Tamam. Hayatının sonuna kadar emir verdim ben. Planları sen yap. Herhangi bir zamanda fikrime ihtiyaç duyarsan sormaktan çekinme."

"Gidelim o zaman," dedi Luxa. "Gidip kemirenlere yetişelim."

Yarasaların üstüne atlayıp havalandılar. Ripred'in koşmasının hızında uçuyorlardı. Sıçan haftalarca bir çukurda tutsak kalmış birine göre oldukça hızlıydı.

Gregor fareleri düşünüyordu. Sıçanlar onları nasıl öldürecekti? Hades Girişi'nde yaptıkları gibi uçurumdan aşağı iterek mi? Boğarak mı? Farelerin yüzme bildiğinden oldukça emindi. Açlıktan öldürerek mi? Bu Yeraltı'nda oldukça popüler bir yöntemdi ne de olsa. Belki de onlara hastalık bulaştıracaklardı...

Yarım saat sonra Gregor aşağı baktığında Ripred'in mola vermeye ihtiyacı olduğunu gördü. Zorlanıyordu ve ağzından köpükler çıkıyordu. Gregor onun durmalarını istemeyecek kadar inatçı olduğunu biliyordu.

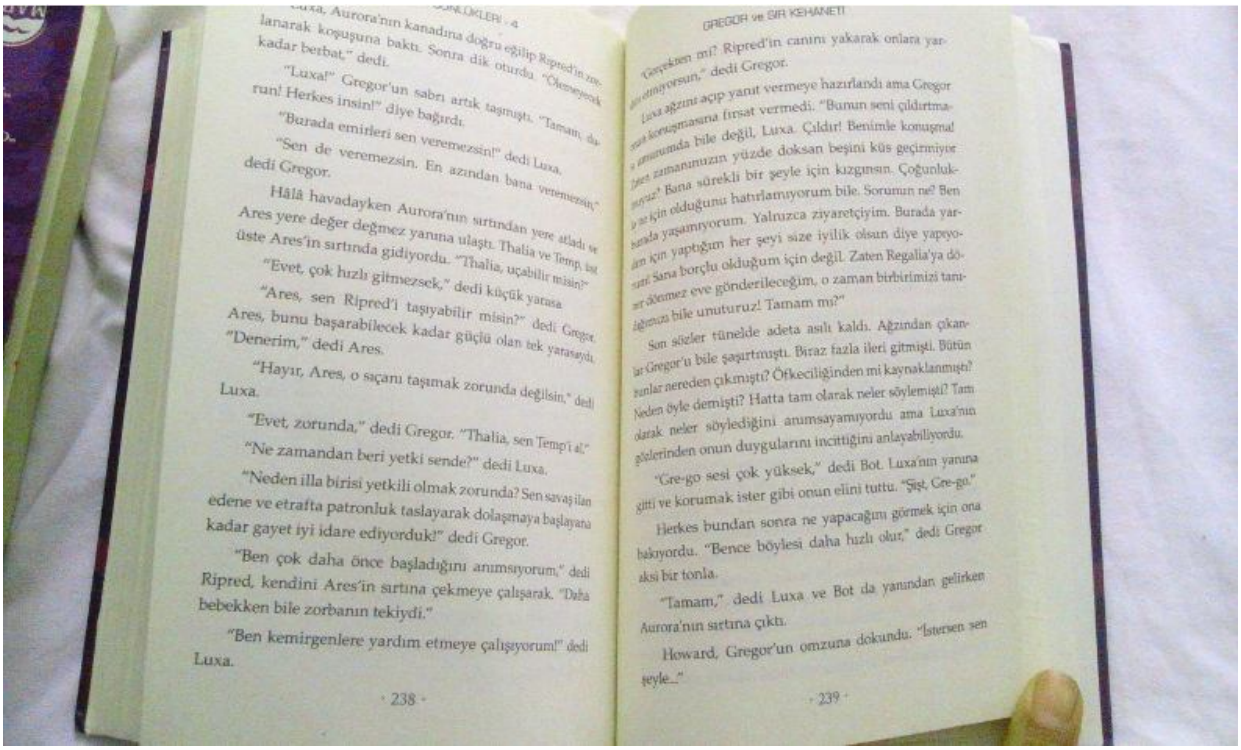
"Ripred böyle devam edemez," dedi Gregor, Luxa'ya.

"İyi oluyor ona," dedi Luxa.

"Kalp krizi geçirecek ya da onun gibi bir şey olacak," dedi Gregor.

"Ripred için endişelenme," dedi Luxa.

"Onu öldürünceye kadar koşturmaya mı niyetlisin?" dedi Gregor.

Luxa, Aurora'nın kanadına doğru eğilip Ripred'in zorlanarak koşuşuna baktı. Sonra dik oturdu. "Ölemeyecek kadar berbat," dedi.

"Luxa!" Gregor'un sabrı artık taşmıştı. "Tamam, durun! Herkes insin!" diye bağırdı.

"Burada emirleri sen veremezsin!" dedi Luxa.

"Sen de veremezsin. En azından bana veremezsin," dedi Gregor.

Hâlâ havadayken Aurora'nın sırtından yere atladı ve Ares yere değer değmez yarına ulaştı. Thalia ve Temp, bir üste Ares'in sırtında gidiyordu. "Thalia, uçabilir misin?"

"Evet, çok hızlı gitmezsek," dedi küçük yarasa.

"Ares, sen Ripred'i taşıyabilir misin?" dedi Gregor. Ares, bunu başarabilecek kadar güçlü olan tek yarasaydı.

"Denerim," dedi Ares.

"Hayır, Ares, o sıçanı taşımak zorunda değilsin," dedi Luxa.

"Evet, zorunda," dedi Gregor. "Thalia, sen Temp'i al."

"Ne zamandan beri yetki sende?" dedi Luxa.

"Neden illa birisi yetkili olmak zorunda? Sen savaş ilan edene ve etrafta patronluk taslayarak dolaşmaya başlayana kadar gayet iyi idare ediyorduk!" dedi Gregor.

"Ben çok daha önce başladığını anımsıyorum," dedi Ripred, kendini Ares'in sırtına çekmeye çalışarak. "Daha bebekken bile zorbanın tekiydi."

"Ben kemirgenlere yardım etmeye çalışıyorum!" dedi Luxa.

"Gerçekten mi? Ripred'in canını yakarak onlara yardım etmiyorsun," dedi Gregor.

Luxa ağzını açıp yanıt vermeye hazırlandı ama Gregor onun konuşmasına fırsat vermedi. "Bunun seni çıldırtmasına zamanında bile değil, Luxa. Çıldır! Benimle konuşma! Zaten zamanınızın yüzde doksan beşini küs geçirmiyor muyuz? Bana sürekli bir şeyle için kızgınsın. Çoğunluğu için olduğunu hatırlamıyorum bile. Sorunun ne? Ben burada yaşamıyorum. Yalnızca ziyaretçiyim. Burada yaptığım için yaptığım her şeyi size iyilik olsun diye yapıyorum! Sana borçlu olduğum için değil. Zaten Regalia'ya dönmeyi ödemez eve gönderileceğim, o zaman birbirimizi tanımamız bile unuturuz! Tamam mı?"

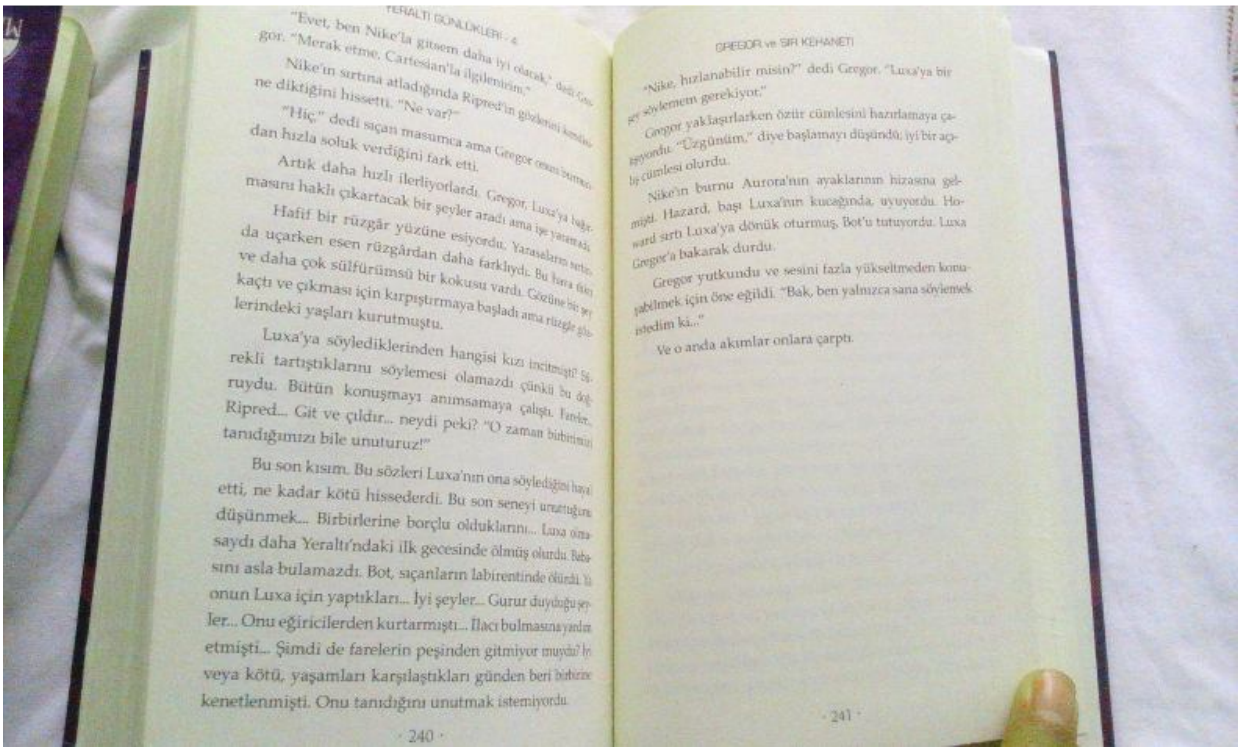
Son sözler tünelde adeta asılı kaldı. Ağzından çıkanlar Gregor'u bile şaşırtmıştı. Biraz fazla ileri gitmişti. Bütün bunlar nereden çıkmıştı? Öfkeciliğinden mi kaynaklanmıştı? Neden öyle demişti? Hatta tam olarak neler söylemişti? Tam olarak neler söylediğini anımsayamıyordu ama Luxa'nın gözlerinden onun duygularını incittiğini anlayabiliyordu.

"Gre-go sesi çok yüksek," dedi Bot. Luxa'nın yanına gitti ve korumak ister gibi onun elini tuttu. "Şişt, Gre-go."

Herkes bundan sonra ne yapacağını görmek için ona bakıyordu. "Bence böylesi daha hızlı olur," dedi Gregor aksi bir tonla.

"Tamam," dedi Luxa ve Bot da yanından gelirken Aurora'nın sırtına çıktı.

Howard, Gregor'un omzuna dokundu. "İstersen sen şeyle..."

"Evet, ben Nike'la gitsem daha iyi olacak," dedi Gregor. "Merak etme, Cartesian'la ilgilenirim."

Nike'ın sırtına atladığında Ripred'in gözlerini kısmasını ne diktiğini hissetti. "Ne var?"

"Hiç," dedi sıçan masumca ama Gregor onun burnundan hızla soluk verdiğini fark etti.

Artık daha hızlı ilerliyorlardı. Gregor, Luxa'ya bağırmasını haklı çıkartacak bir şeyler aradı ama işe yaramadı.

Hafif bir rüzgâr yüzüne esiyordu. Yarasaların sert ve da uçarken esen rüzgârdan daha farklıydı. Bu hava daha ve daha çok sülfürümsü bir kokusu vardı. Gözüne bir şey kaçtı ve çıkması için kırpıştırmaya başladı ama rüzgâr gözlerindeki yaşları kurutmuştu.

Luxa'ya söylediklerinden hangisi kızı incitmişti? Sürekli tartıştıklarını söylemesi olamazdı çünkü bu doğ ruydu. Bütün konuşmayı anımsamaya çalıştı. Farklı... Ripred... Git ve çıldır... neydi peki? "O zaman bıbırtmızı tanıdığımızı bile unuturuz!"

Bu son kısım. Bu sözleri Luxa'nın ona söylediğini hayal etti, ne kadar kötü hissederdi. Bu son seneyi unuttuğunu düşünmek... Birbirlerine borçlu olduklarını... Luxa olmasaydı daha Yeraltı'ndaki ilk gecesinde ölmüş olurdu. Babasını asla bulamazdı. Bot, sıçanların labirentinde ölürdü. Ve onun Luxa için yaptıkları... İyi şeyler... Gurur duyduğu şeyler... Onu eğiricilerden kurtarmıştı... İlacı bulmasına yardım etmişti... Şimdi de farelerin peşinden gitmiyor muydu? İyi veya kötü, yaşamları karşılaştıkları günden beri birbirine kenetlenmişti. Onu tanıdığını unutmak istemiyordu.

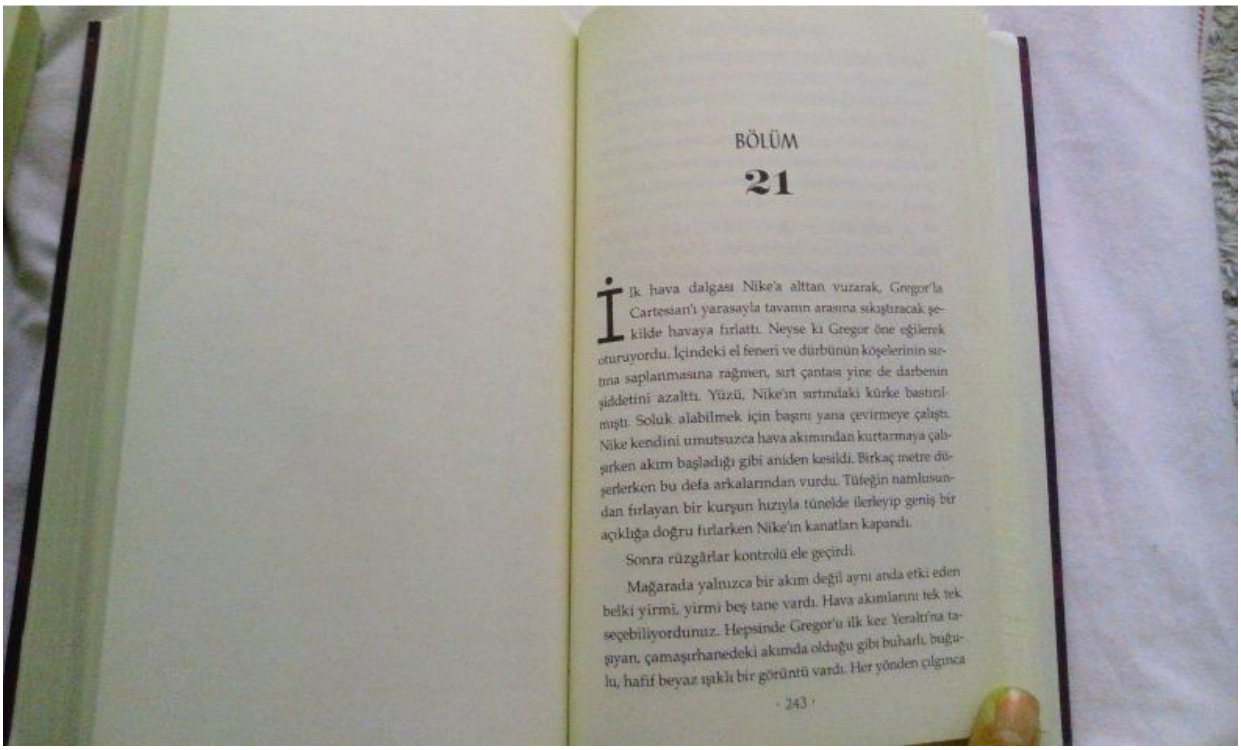
"Nike, hızlanabilir misin?" dedi Gregor. "Luxa'ya bir şey söylemem gerekiyor."

Gregor yaklaşırlarken öztür cümlesini hazırlamaya çalışıyordu. "Üzgünüm," diye başlamayı düşündü; iyi bir açılış cümlesi olurdu.

Nike'ın burnu Aurora'nın ayaklarının hizasına gelmişti. Hazard, başı Luxa'nın kucağında, uyuyordu. Howard sırtı Luxa'ya dönük oturmuş, Bot'u tutuyordu. Luxa Gregor'a bakarak durdu.

Gregor yutkundu ve sesini fazla yükseltmeden konuşabilmek için öne eğildi. "Bak, ben yalnızca sana söylemek istedim ki..."

Ve o anda akımlar onlara çarptı.

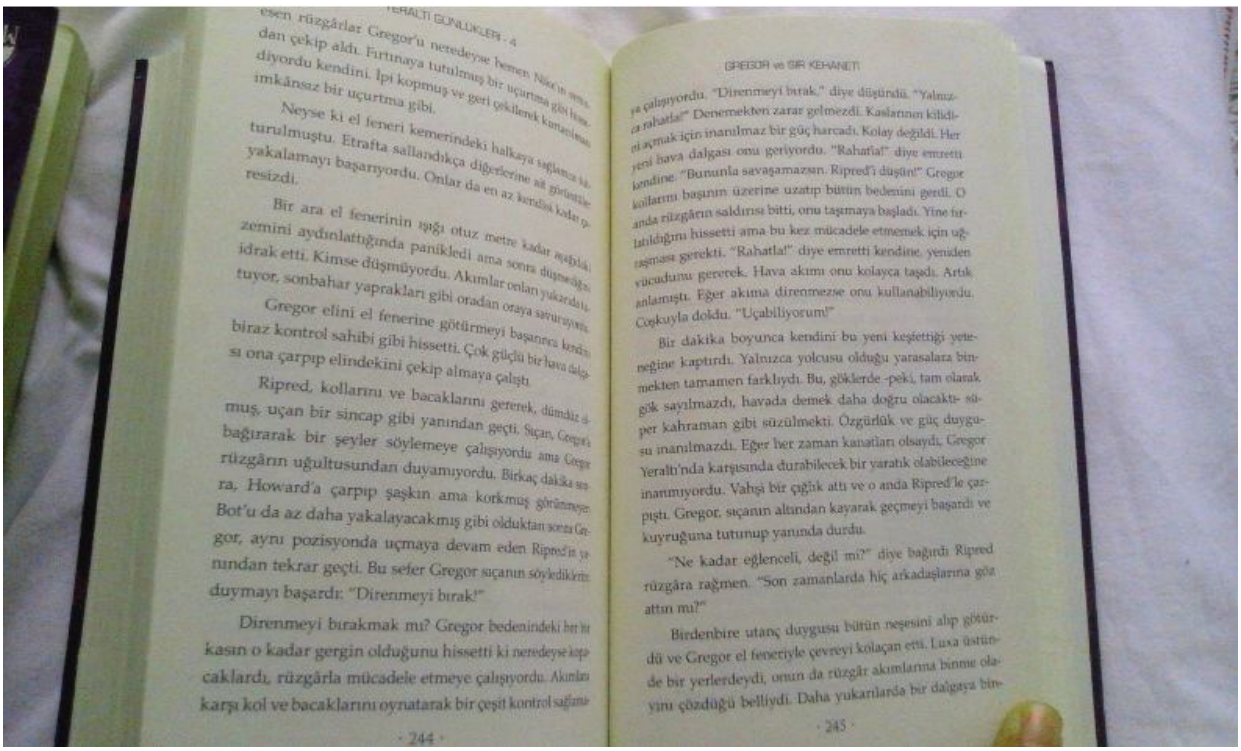
BÖLÜM

21

İlk hava dalgası Nike'a alttan vurarak, Gregor'la Cartesian'ı yarasayla tavanın arasına sıkıştıracak şekilde havaya fırlattı. Neyse ki Gregor öne eğilerek oturuyordu. İçindeki el feneri ve dürbünün köşelerinin sırtına saplanmasına rağmen, sırt çantası yine de darbenin şiddetini azalttı. Yüzü, Nike'ın sırtındaki kürke bastırılmıştı. Soluk alabilmek için başını yana çevirmeye çalıştı. Nike kendini umutsuzca hava akımından kurtarmaya çalışırken akım başladığı gibi aniden kesildi. Birkaç metre düşerlerken bu defa arkalarından vurdu. Tüfeğin namlusundan fırlayan bir kurşun hızıyla tünelde ilerleyip geniş bir açıklığa doğru fırlarken Nike'ın kanatları kapandı.

Sonra rüzgârlar kontrolü ele geçirdi.

Mağarada yalnızca bir akım değil aynı anda etki eden belki yirmi, yirmi beş tane vardı. Hava akımlarını tek tek seçebiliyordunuz. Hepsinde Gregor'u ilk kez Yeraltı'na taşıyan, çamaşırhanedeki akımda olduğu gibi buharlı, buğulu, hafif beyaz ışıklı bir görüntü vardı. Her yönden çılgınca

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

esen rüzgârlar Gregor'u neredeyse hemen hemen Nüfus'un ortasından çekip aldı. Fırtınaya tutulmuş bir uçurtma gibi hissediyordu kendini. İpi kopmuş ve geri çekilemek kontrolsüz imkânsız bir uçurtma gibi.

Neyse ki el feneri kemerindeki halkaya sağlamca takılmıştı. Etrafta sallandıkça diğerlerine ait görüntüleri yakalamayı başarıyordu. Onlar da en az kendisi kadar şaşkınlardı.

Bir ara el fenerinin ışığı otuz metre kadar aşağıdaki zemini aydınlattığında panikledi ama sonra düşmediğini idrak etti. Kimse düşmüyordu. Akımlar onları yukarılara taşıyor, sonbahar yaprakları gibi oradan oraya savuruyordu.

Gregor elini el fenerine götürmeyi başarınca kendini biraz kontrol sahibi gibi hissetti. Çok güçlü bir hava dalgası ona çarpıp elindekini çekip almaya çalıştı.

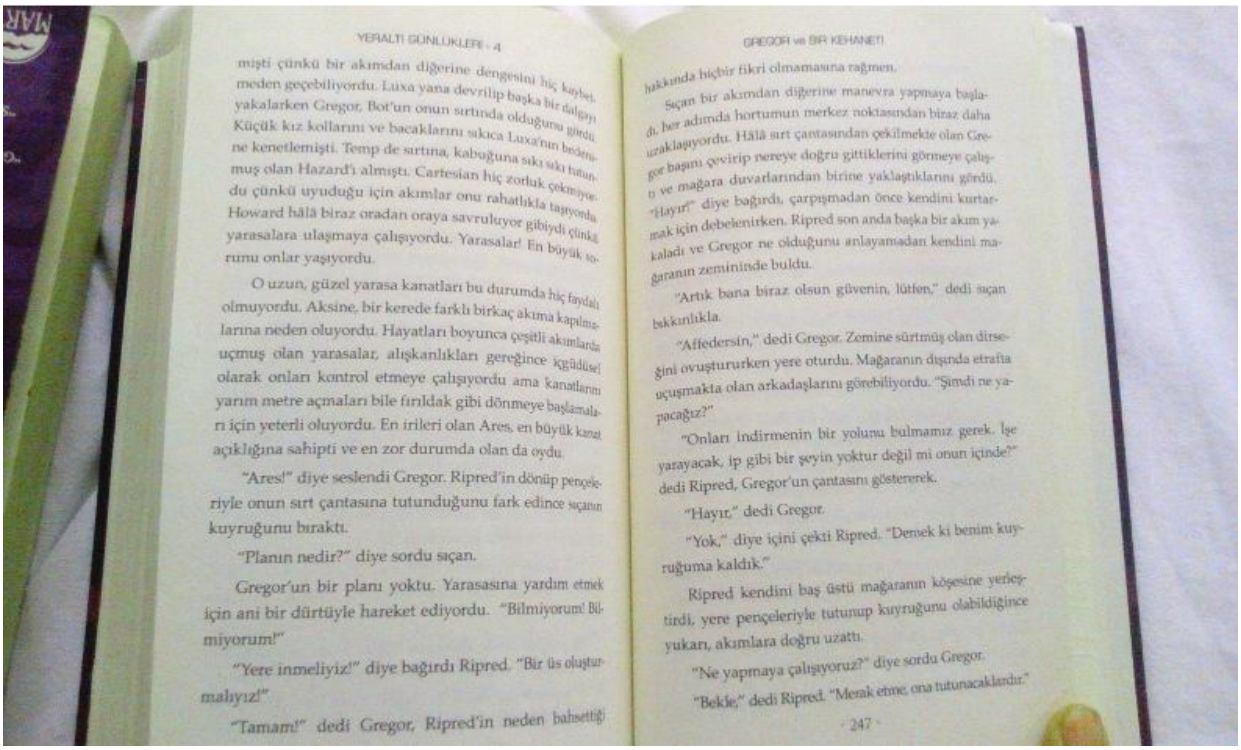
Ripred, kollarını ve bacaklarını gererek, dümdüz olmuş, uçan bir sincap gibi yanından geçti. Sıçan, Gregor'a bağırarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama Gregor rüzgârın uğultusundan duyamıyordu. Birkaç dakika sonra, Howard'a çarpıp şaşkın ama korkmuş görünmeyen Bot'u da az daha yakalayacakmış gibi olduktan sonra Gregor, aynı pozisyonda uçmaya devam eden Ripred'in yanından tekrar geçti. Bu sefer Gregor sıçanın söylediklerini duymayı başardı: "Direnmeyi bırak!"

Direnmeyi bırakmak mı? Gregor bedenindeki her bir kasın o kadar gergin olduğunu hissetti ki neredeyse kopacaklardı, rüzgârla mücadele etmeye çalışıyordu. Akımlara karşı kol ve bacaklarını oynatarak bir çeşit kontrol sağlamaya çalışıyordu. "Direnmeyi bırak," diye düşündü. "Yalnızca rahatla!" Denemekten zarar gelmezdi. Kaslarının kilidini açmak için inanılmaz bir güç harcadı. Kolay değildi. Her yeni hava dalgası onu geriyordu. "Rahatla!" diye emretti kendine. "Bununla savaşamazsın. Ripred'i düşün!" Gregor kollarını başının üzerine uzatıp bütün bedenini gerdi. O anda rüzgârın saldırısı bitti, onu taşımaya başladı. Yine fırlatıldığını hissetti ama bu kez mücadele etmemek için uğraşması gerekti. "Rahatla!" diye emretti kendine, yeniden vücudunu gererek. Hava akımı onu kolayca taşıdı. Artık anlamıştı. Eğer akıma direnmezse onu kullanabiliyordu. Coşkuyla doldu. "Uçabiliyorum!"

Bir dakika boyunca kendini bu yeni keşfettiği yeteneğine kaptırdı. Yalnızca yolcusu olduğu yarasalara binmekten tamamen farklıydı. Bu, göklerde -peki, tam olarak gök sayılmazdı, havada demek daha doğru olacaktı- süper kahraman gibi süzülmekti. Özgürlük ve güç duygusu inanılmazdı. Eğer her zaman kanatları olsaydı, Gregor Yeraltı'nda karşısında durabilecek bir yaratık olabileceğine inanmıyordu. Vahşi bir çığlık attı ve o anda Ripred'le çarpıştı. Gregor, sıçanın altından kayarak geçmeyi başardı ve kuyruğuna tutunup yarında durdu.

"Ne kadar eğlenceli, değil mi?" diye bağırdı Ripred rüzgâra rağmen. "Son zamanlarda hiç arkadaşlarına göz attın mı?"

Birdenbire utanç duygusu bütün neşesini alıp götürdü ve Gregor el feneriyle çevreyi kolaçan etti. Luxa üstünde bir yerlerdeydi, onun da rüzgâr akımlarına binme olayını çözdüğü belliydi. Daha yukarılarda bir dalgaya bin-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

mişti çünkü bir akımdan diğerine dengesini hiç kaybetmeden geçebiliyordu. Luxa yana devrilip başka bir dalgayı yakalarken Gregor, Bot'un onun sırtında olduğunu gördü. Küçük kız kollarını ve bacaklarını sıkıca Luxa'nın bedenine kenetlemişti. Temp de sırtına, kabuğuna sıkı sıkı tutunmuş olan Hazard'ı almıştı. Cartesian hiç zorluk çekmiyordu çünkü uyuduğu için akımlar onu rahatlıkla taşıyordu. Howard hâlâ biraz oradan oraya savruluyor gibiydi çünkü yarasalara ulaşmaya çalışıyordu. Yarasalar! En büyük sorunu onlar yaşıyordu.

O uzun, güzel yarasa kanatları bu durumda hiç faydalı olmuyordu. Aksine, bir kerede farklı birkaç akıma kapılmalarına neden oluyordu. Hayatları boyunca çeşitli akımlarda uçmuş olan yarasalar, alışkanlıkları gereğince içgüdüsel olarak onları kontrol etmeye çalışıyordu ama kanatlarını yarım metre açmaları bile fırıldak gibi dönmeye başlamaları için yeterli oluyordu. En irileri olan Ares, en büyük kanat açıklığına sahipti ve en zor durumda olan da oydu.

"Ares!" diye seslendi Gregor. Ripred'in dönüp pençeleriyle onun sırt çantasına tutunduğunu fark edince sıçanın kuyruğunu bıraktı.

"Planın nedir?" diye sordu sıçan.

Gregor'un bir planı yoktu. Yarasasına yardım etmek için ani bir dürtüyle hareket ediyordu. "Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

"Yere inmeliyiz!" diye bağırdı Ripred. "Bir üs oluşturmalıyız!"

"Tamam!" dedi Gregor, Ripred'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Sıçan bir akımdan diğerine manevra yapmaya başladı, her adımda hortumun merkez noktasından biraz daha uzaklaşıyordu. Hâlâ sırt çantasından çekilmekte olan Gregor başını çevirip nereye doğru gittiklerini görmeye çalıştı ve mağara duvarlarından birine yaklaştıklarını gördü. "Hayır!" diye bağırdı, çarpışmadan önce kendini kurtarmak için debelenirken. Ripred son anda başka bir akım yakaladı ve Gregor ne olduğunu anlayamadan kendini mağaranın zemininde buldu.

"Artık bana biraz olsun güvenin, lütfen," dedi sıçan bıkkınlıkla.

"Affedersin," dedi Gregor. Zemine sürtmüş olan dirseğini ovuşturarak yere oturdu. Mağaranın dışında etrafta uçuşmakta olan arkadaşlarını görebiliyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Onları indirmenin bir yolunu bulmamız gerek. İşe yarayacak, ip gibi bir şeyin yoktur değil mi onun içinde?" dedi Ripred, Gregor'un çantasını göstererek.

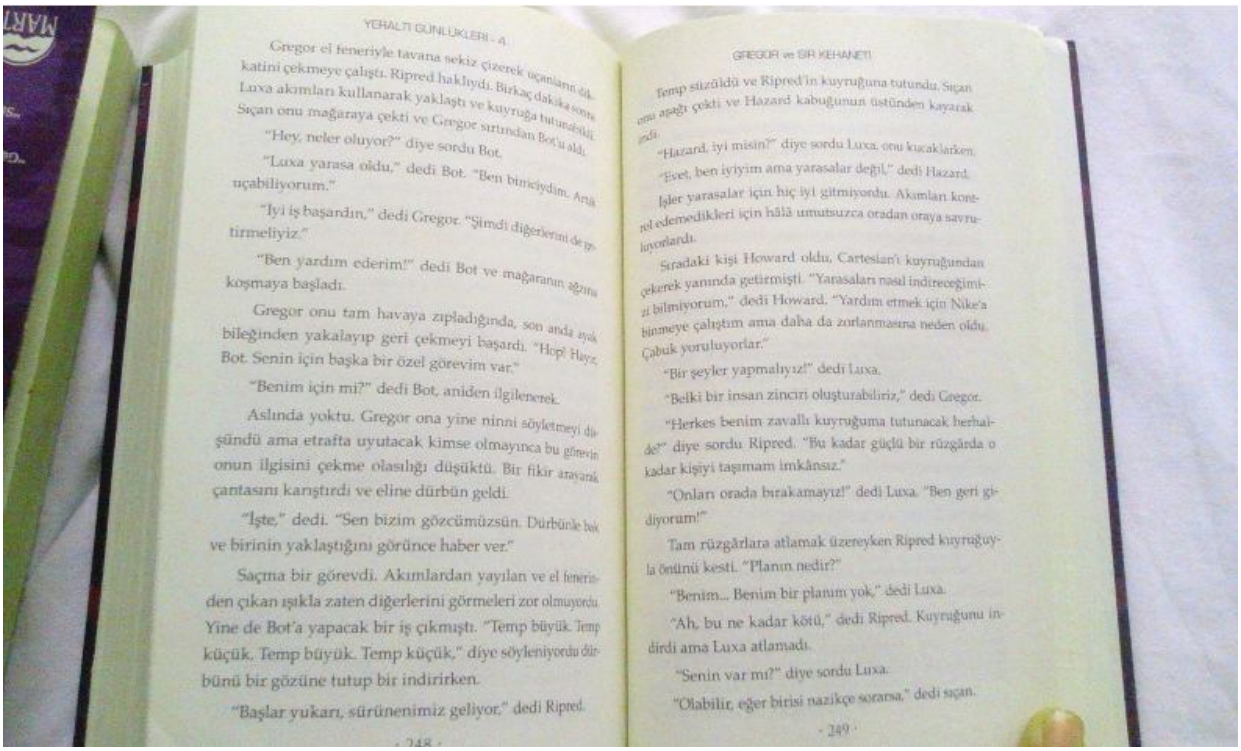
"Hayır," dedi Gregor.

"Yok," diye içini çekti Ripred. "Demek ki benim kuyruğuma kaldık."

Ripred kendini baş üstü mağaranın köşesine yerleştirdi, yere pençeleriyle tutunup kuyruğunu olabildiğince yukarı, akımlara doğru uzattı.

"Ne yapmaya çalışıyoruz?" diye sordu Gregor.

"Bekle," dedi Ripred. "Merak etme, ona tutunacaklardır."

Gregor el feneriyle tavana sekiz çizerek uçanlarını dikkatini çekmeye çalıştı. Ripred haklıydı. Birkaç dakika sonra Luxa akımları kullanarak yaklaştı ve kuyruğa tutunabildi. Sıçan onu mağaraya çekti ve Gregor sırtından Bot'u aldı.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu Bot.

"Luxa yarasa oldu," dedi Bot. "Ben biriciydim. Artık uçabiliyorum."

"İyi iş başardın," dedi Gregor. "Şimdi diğerlerini de getirmeliyiz."

"Ben yardım ederim!" dedi Bot ve mağaranın ağzına koşmaya başladı.

Gregor onu tam havaya zıpladığında, son anda ayak bileğinden yakalayıp geri çekmeyi başardı. "Hop! Hayır, Bot. Senin için başka bir özel görevim var."

"Benim için mi?" dedi Bot, aniden ilgilenerek.

Aslında yoktu. Gregor ona yine ninni söyletmeyi düşündü ama etrafta uyutacak kimse olmayınca bu görevin onun ilgisini çekme olasılığı düşüktü. Bir fikir arayarak çantasını karıştırdı ve eline dürbün geldi.

"İşte," dedi. "Sen bizim gözcümüzsün. Dürbünle bak ve birinin yaklaştığını görünce haber ver."

Saçma bir görevdi. Akımlardan yayılan ve el fenerinden çıkan ışıkla zaten diğerlerini görmeleri zor olmuyordu. Yine de Bot'a yapacak bir iş çıkmıştı. "Temp büyük. Temp küçük. Temp büyük. Temp küçük," diye söyleniyordu dürbünü bir gözüne tutup bir indirirken.

"Başlar yukarı, sürünenimiz geliyor," dedi Ripred.

Temp süzüldü ve Ripred'in kuyruğuna tutundu. Sıçan onu aşağı çekti ve Hazard kabuğunun üstünden kayarak indi.

"Hazard, iyi misin?" diye sordu Luxa, onu kucaklarken.

"Evet, ben iyiyim ama yarasalar değil," dedi Hazard.

İşler yarasalar için hiç iyi gitmiyordu. Akımları kontrol edemedikleri için hâlâ umutsuzca oradan oraya savruluyorlardı.

Sıradaki kişi Howard oldu, Cartesian'ı kuyruğundan çekerek yanında getirmişti. "Yarasaları nasıl indireceğimizi bilmiyorum," dedi Howard. "Yardım etmek için Nike'a binmeye çalıştım ama daha da zorlanmasına neden oldu. Çabuk yoruluyorlar."

"Bir şeyler yapmalıyız!" dedi Luxa.

"Belki bir insan zinciri oluşturabiliriz," dedi Gregor.

"Herkes benim zavallı kuyruğuma tutunacak herhalde?" diye sordu Ripred. "Bu kadar güçlü bir rüzgârda o kadar kişiyi taşımam imkânsız."

"Onları orada bırakamayız!" dedi Luxa. "Ben geri gidiyorum!"

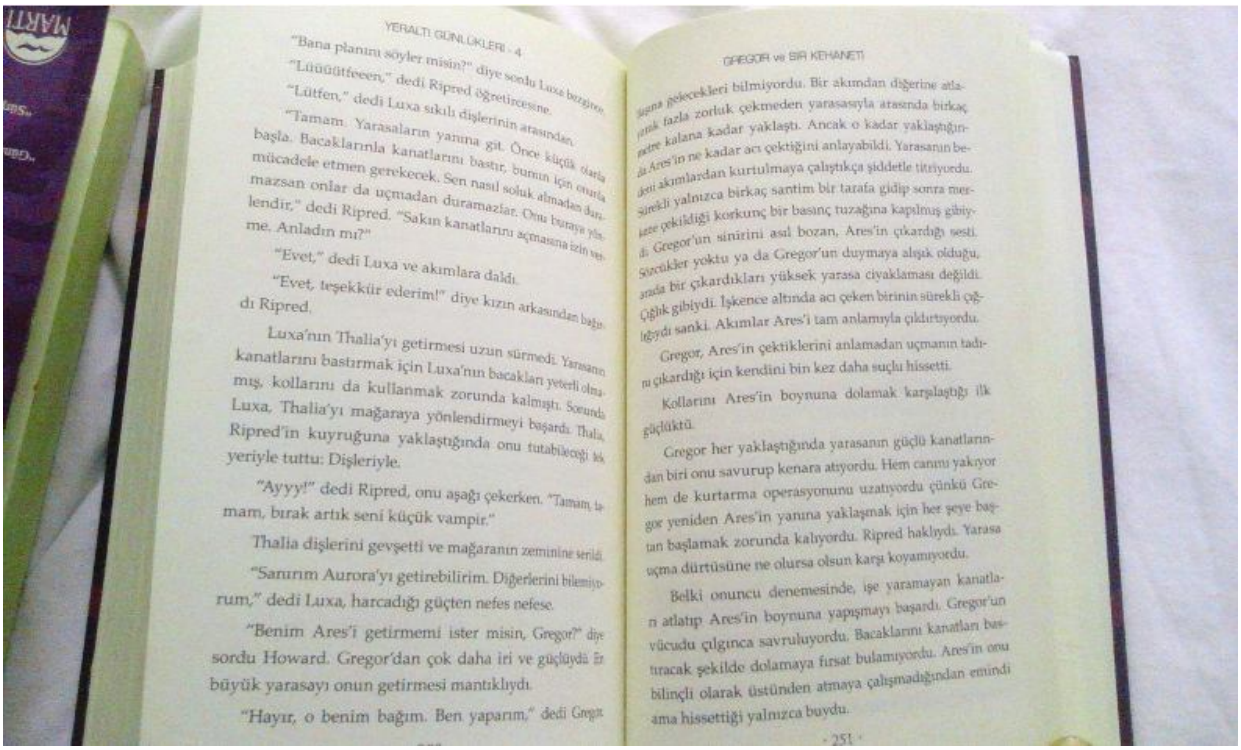
Tam rüzgârlara atlamak üzereyken Ripred kuyruğuyla önünü kesti. "Planın nedir?"

"Benim... Benim bir planım yok," dedi Luxa.

"Ah, bu ne kadar kötü," dedi Ripred. Kuyruğunu indirdi ama Luxa atlamadı.

"Senin var mı?" diye sordu Luxa.

"Olabilir, eğer birisi nazikçe sorarsa," dedi sıçan.

"Bana planını söyler misin?" diye sordu Luxa bezgince.

"Lüüüütfeeen," dedi Ripred öğretircesine.

"Lütfen," dedi Luxa sıkılı dişlerinin arasından.

"Tamam. Yarasaların yanına git. Önce küçük olanla başla. Bacaklarınla kanatlarını bastır, bunun için onunla mücadele etmen gerekecek. Sen nasıl soluk almadan durmazsan onlar da uçmadan duramazlar. Onu buraya yönlendir," dedi Ripred. "Sakın kanatlarını açmasına izin verme. Anladın mı?"

"Evet," dedi Luxa ve akımlara daldı.

"Evet, teşekkür ederim!" diye kızın arkasından bağırdı Ripred.

Luxa'nın Thalia'yı getirmesi uzun sürmedi. Yarasanın kanatlarını bastırmak için Luxa'nın bacakları yeterli olmamış, kollarını da kullanmak zorunda kalmıştı. Sonunda Luxa, Thalia'yı mağaraya yönlendirmeyi başardı. Thalia, Ripred'in kuyruğuna yaklaştığında onu tutabileceği kadar yeriyle tuttu: Dişleriyle.

"Ayyy!" dedi Ripred, onu aşağı çekerken. "Tamam, tamam, bırak artık seni küçük vampir."

Thalia dişlerini gevşetti ve mağaranın zeminine serildi.

"Sanırım Aurora'yı getirebilirim. Diğerlerini bilemiyorum," dedi Luxa, harcadığı güçten nefes nefese.

"Benim Ares'i getirmemi ister misin, Gregor?" diye sordu Howard. Gregor'dan çok daha iri ve güçlüydü ve büyük yarasayı onun getirmesi mantıklıydı.

"Hayır, o benim bağım. Ben yaparım," dedi Gregor.

Suçna gelecekleri bilmiyordu. Bir akımdan diğerine atlamak fazla zorluk çekmeden yarasasıyla arasında birkaç metre kalana kadar yaklaştı. Ancak o kadar yaklaştığında Ares'in ne kadar acı çektiğini anlayabildi. Yarasanın beden akımlardan kurtulmaya çalıştıkça şiddetle titriyordu. Sürekli yalnızca birkaç santim bir tarafa gidip sonra merkeze çekildiği korkunç bir basınç tuzağına kapılmış gibiydi. Gregor'un sinirini asıl bozan, Ares'in çıkardığı sesti. Sözcükler yoktu ya da Gregor'un duymaya alışık olduğu, arada bir çıkardıkları yüksek yarasa civıklaması değildi. Çığlık gibiydi. İşkence altında acı çeken birinin sürekli çığlığıydı sanki. Akımlar Ares'i tam anlamıyla çıldırtıyordu.

Gregor, Ares'in çektiklerini anlamadan uçmanın tadını çıkardığı için kendini bin kez daha suçlu hissetti.

Kollarını Ares'in boynuna dolamak karşılaştığı ilk güçlüktü.

Gregor her yaklaştığında yarasanın güçlü kanatlarından biri onu savurup kenara atıyordu. Hem canını yakıyor hem de kurtarma operasyonunu uzatıyordu çünkü Gregor yeniden Ares'in yanına yaklaşmak için her şeye baştan başlamak zorunda kalıyordu. Ripred haklıydı. Yarasa uçma dürtüsüne ne olursa olsun karşı koyamıyordu.

Belki onuncu denemesinde, işe yaramayan kanatlarından birini atlatıp Ares'in boynuna yapışmayı başardı. Gregor'un vücudu çılgınca savruluyordu. Bacaklarını bastıracak şekilde dolamaya fırsat bulamıyordu. Ares'in onu bilinçli olarak üstünden atmaya çalışmadığından emindi ama hissettiği yalnızca buydu.

"Direnmeyi bırak!" dedi yarasaya. Ripred'in ona söylediği gibi ama Ares'in onu duyduğundan emin değildi. Çığlık kesintisiz sürüyordu ve Ares'in davranışlarında hiçbir değişiklik yoktu.

"Direnme! Rahatla!" diye emretti Gregor. Hâlâ bir değişiklik yoktu. Gregor daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Sonra birden şans eseri şiddetli bir rüzgâr gökkafesi ve Gregor'u Ares'in boynuna yapıştırırken kanatları kapattı. Gregor bacaklarını Ares'in yanlarına yapıştırdı. "Ben Gregor'um!" diye bağırdı Ares'in kulağına. Çığlık kesildi ve Ares ilk kez Gregor'un varlığını hissetmiş gibi göründü. "Tuttum seni! Kanatlarını açma! Kanatlarını sakın açma, Ares!"

Artık Gregor, Ares'in kanatlarının açılmasını önlemek için farklı bir mücadeleye girdiğini hissedebiliyordu. Ares değişik akımlar ona çarptıkça kanatlarını açma içgüdüsüyle savaşıyordu. "Yerüstlü... Yapamıyorum...!"

"Yaparsın, başaracaksın. Onları kapalı tut. Bu defa değişiklik olsun diye senin yerine ben uçacağım. Tamam mı?" dedi Gregor.

"Ta...mam!" diye yanıtladı Ares. "Beni... bırakma!"

"Seni bırakmayacağım! Söz veriyorum!" dedi Gregor.

Çok yavaş ilerliyorlardı. Gregor zaten tek başına uçtuğu için hâlâ heyecanlıydı. Bütün bu akım labirentinde yarasasının vücudunu kontrol etmeye çalışarak uçmak apayrı bir uzmanlık alanıydı. Özellikle de bütün bu süreç içinde sürekli konuşup Ares'i yatıştırması ve kanatlarını kapalı tutması gerektiğini hatırlatması gerekiyordu. Ufacık bir

...na girme Ares'in boğazında o korkunç çığlığın başlamak ...üzere olduğunu gösteren titreşimler oluşuyordu. Gregor ...in arasında mağaraya ulaştıklarını sandı ama tam o sıra- ...da başka bir kuvvetli akım mağaradan gelen ışığın uzak- ...laşmasına neden oldu. Ares'in kanatlarını bastırmaya çalışmaktan zorlanan bacakları titremeye başladı. Gregor'un ...yardıma ihtiyacı vardı ama gidip yardım getirmesi mümkün değildi. Ares'e verdiği sözü tutmak zorundaydı.

Ares'i hiçbir yere götürecek gücü kalmadığını anladı. Gregor'un bütün yapabileceği dayanmaktı. Belki yakında ...ekibi de kendilerinden geçer ve birileri yardıma...

Birisi arkasına kondu. Gregor rahatladığını hissedesk gevşedi. Sonra kurtarılması gerekenin kendisi olmadığını anımsayarak Ares'in kanatlarındaki baskısını arttırdı. Gregor başını yarasaya doğru eğdi, gözlerini kapadı ve nasıl olduğunu bilmeden mağaranın zeminine konana kadar onunla konuştu, konuştu.

Gregor kasılan eklemlerini serbest bırakıp başını çevirdi. Hem Howard hem Luxa, Ares'in üstünde, arkasındaydı.

"İkimiz bir arada Nike'ı zor indirdik," dedi Howard. "Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

"Vardı. Teşekkür ederim," dedi Gregor. Luxa'ya baktı. Akımlar onu tünelin tavanına yapıştırdığında ona söylemek üzere olduğu şeyleri anımsadı.

Ripred'in burnu Ares'e yaklaştı. "Kalkın artık üstünden, kalksanıza! Bırakın soluk alsın."

Gregor yana yuvarlandı ve ayaklarının üstüne düştü. Yarasaların dördü de ayağa kalkamayacak durumdaydılar.

...işte yolculuğumuz sona erdi," dedi Ripred dehşete "Düzelmeleri saatler sürer."

"Asarsak daha kısa sürer," dedi Howard, eğerçi Nike'ın üzerinde gezdirirken.

"Arka tarafta pervaz gibi bir çıkıntı var," dedi Hazael

"Çok iyi, Hazard. Mükemmel," dedi Howard. "Bakalım Thalia'yı kaldırabilecek miyiz."

Gregor ne yapmayı planladıklarını anlamamıştı ama Howard'ın Thalia'yı arka tarafa taşımasına ve taştan bir pervaza baş aşağı asmasına yardım etti. Yarasanın pençeleri hemen çıkıntıyı kavradı ve gövdesi rahatlamış görünü Yolculuklarda yarasalar genellikle birbirlerine sarılarak ayaklarının üstünde uyuyorlardı ama elbette ki aslında bu onların doğal dinlenme pozisyonuydu.

Birer birer, Gregor ve Howard yarasaları mağaranın arkasına götürüp pervaza astılar. Yalnızca pençelerinin geçeceği kadar dar bir çizgi vardı, hiçbiri konuşmadı ama kesinlikle daha sakinleşmiş görünüyorlardı.

"Dinlenin," dedi Howard onlara. "Her şey yolunda. Dinlenin."

Herkes yarasaların yakınında, akımlardan olabildiğince uzak bir yerde toplandı. Temp yenebilir mantarlar buldu. O kadar acıkmışlardı ki mantarları mağaranın duvarından söktüp öylece yediler. Su tulumunu aralarında gezdirdiler.

"Uyu, herkes uyu, herkes," dedi Temp. "Beklerim, ben, bekler."

Mağarada gelebilecek bir tehlike olmağını düşündükleri için bu teklifi minnetle kabul ettiler.

Bir süre sonra, Gregor diğerlerinin soluk alıp verme sesine uyandı. Rüzgârın gürültüsü bitmişti. Mağaranın önünde sabırla bekleyen Temp'in siluetini görebiliyordu. Gregor yana dönünce kulağı taşa yapıştı ve başka bir ses duydu. Kısık bir tırmalama sesi ve ona eşlik eden bir tıkırtı vardı. Oturdu ve karanlıkta yanında Ripred'i buldu.

"Bir şey duydum. Tırmalama sesi gibi," dedi Gregor.

"Biliyorum. Endişelenecek bir şey yok. Sen uyu," dedi Ripred.

Seçanın gözcülüğünde kendini güvende hisseden Gregor, onun dediğini yaptı.

Saatler geçmiş olmalıydı ki Gregor omzunun dürtüldüğünü hissederek uyandı. "Gregor, akımlar bir başlıyor, bir duruyor. Hazır durmuşken yola çıksak iyi olacak."

Gregor hâlâ tutulmuş durumda ve ağrılar içindeydi, ayağa kalkmakta zorlandı. Yarasaların ne kadar kötü hissettiğini tahmin edebiliyordu. Onlar da yere inmiş, mantar atıştırıyorlardı. Gregor hemen Ares'in yanına gitti. "Hey. İyi misin?"

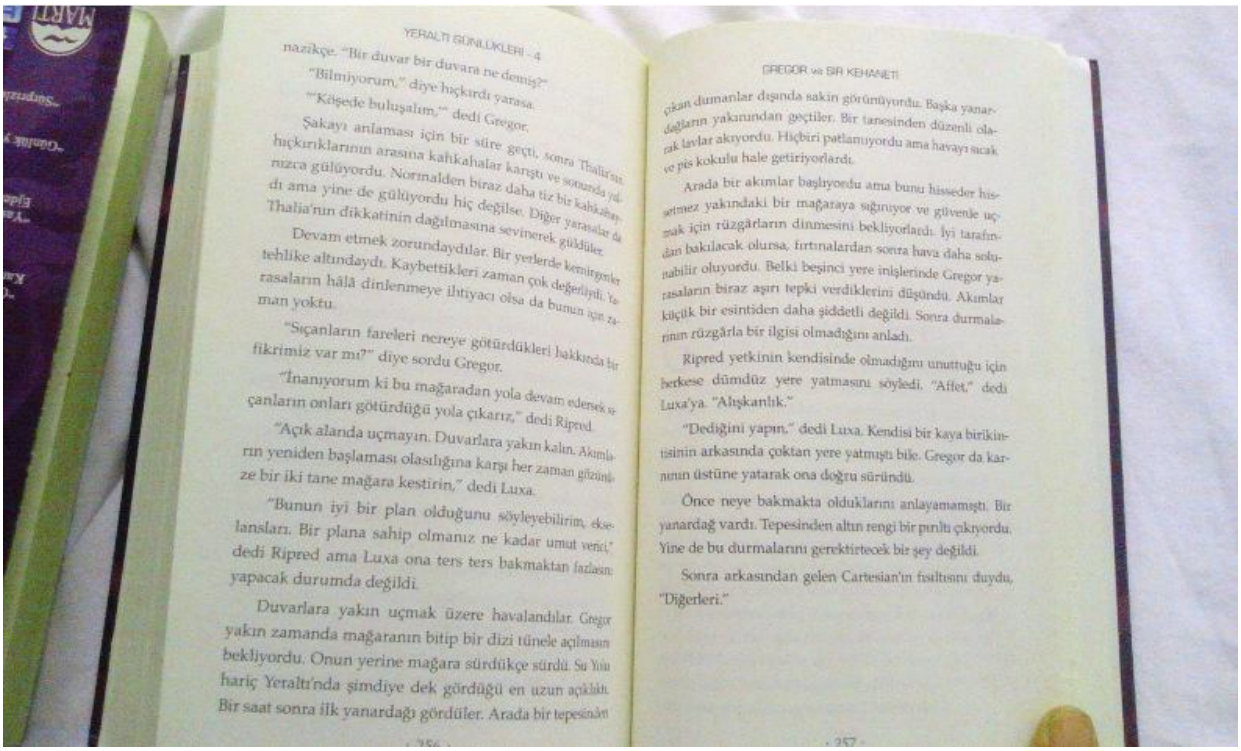
"Evet," dedi Ares ama sesi zayıf çıkıyordu.

"Bir daha asla o akımlara girmemeliyiz," dedi Nike.

"Çılgınlıktı," dedi Aurora.

Ve Thalia'nın yalnızca anımsaması bile ağlamasına yetti. Sefilce Nike'ın kanatlarının arasına gömdü yüzünü.

"Hey, Thalia, bak sana ne anlatacağım," dedi Gregor

nazikçe. "Bir duvar bir duvara ne demiş?"

"Bilmiyorum," diye hıçkırdı yarasa.

"'Köşede buluşalım,'" dedi Gregor.

Şakayı anlaması için bir süre geçti, sonra Thalia'nın hıçkırıklarının arasına kahkahalar karıştı ve sonunda yarasa gülüyordu. Normalden biraz daha tiz bir kahkahaydı ama yine de gülüyordu hiç değilse. Diğer yarasalar da Thalia'nın dikkatinin dağılmasına sevinerek güldüler.

Devam etmek zorundaydılar. Bir yerlerde kemirgenler tehlike altındaydı. Kaybettikleri zaman çok değerliydi. Yarasaların hâlâ dinlenmeye ihtiyacı olsa da bunun için zaman yoktu.

"Sıçanların fareleri nereye götürdükleri hakkında bir fikrimiz var mı?" diye sordu Gregor.

"İnanıyorum ki bu mağaradan yola devam edersek sıçanların onları götürdüğü yola çıkarız," dedi Ripred.

"Açık alanda uçmayın. Duvarlara yakın kalın. Akımların yeniden başlaması olasılığına karşı her zaman güzünüze bir iki tane mağara kestirin," dedi Luxa.

"Bunun iyi bir plan olduğunu söyleyebilirim, eklenları. Bir plana sahip olmanız ne kadar umut verici," dedi Ripred ama Luxa ona ters ters bakmaktan fazlasını yapacak durumda değildi.

Duvarlara yakın uçmak üzere havalandılar. Gregor yakın zamanda mağaranın bitip bir dizi tünele açılmasını bekliyordu. Onun yerine mağara sürdükçe sürdü. Su Yılanı hariç Yeraltı'nda şimdiye dek gördüğü en uzun açıklıktı. Bir saat sonra ilk yanardağı gördüler. Arada bir tepesinden

çıkan dumanlar dışında sakin görünüyordu. Başka yanardağların yakınından geçtiler. Bir tanesinden düzenli olarak lavlar akıyordu. Hiçbiri patlamıyordu ama havayı sıcak ve pis kokulu hale getiriyorlardı.

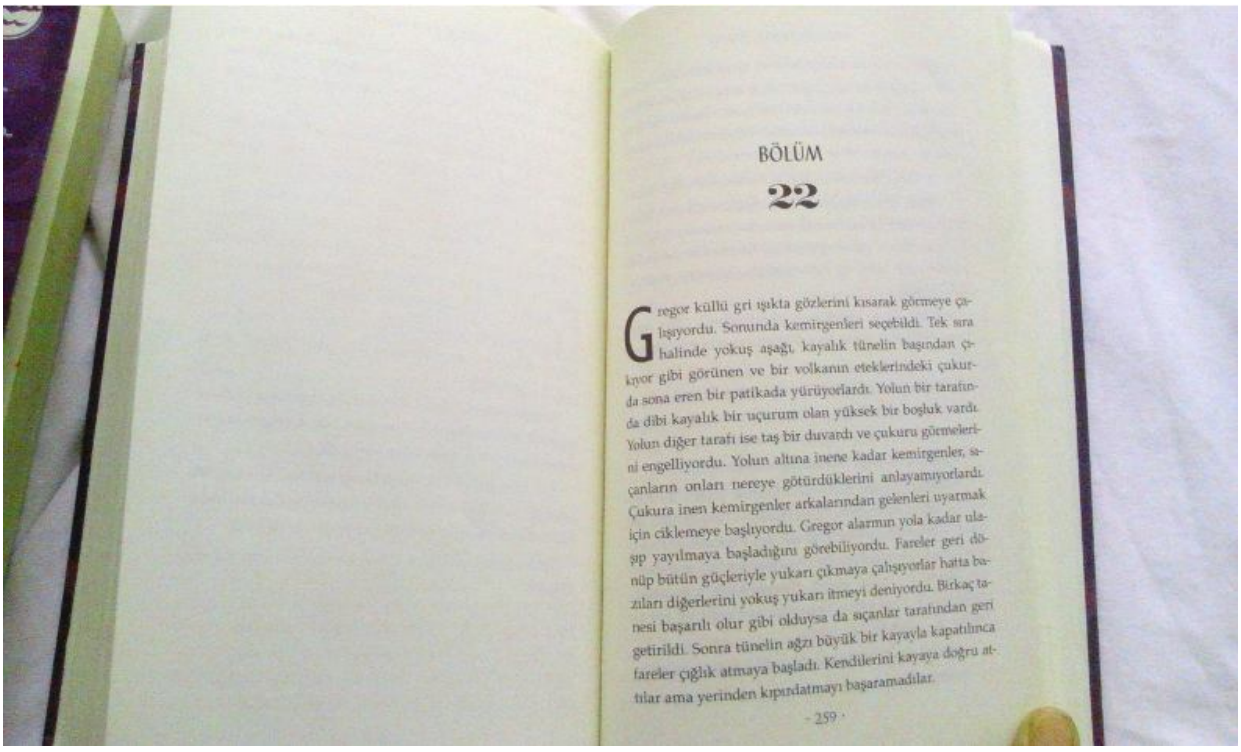
Arada bir akımlar başlıyordu ama bunu hisseder hissetmez yakındaki bir mağaraya sığınıyor ve güvenle uçmak için rüzgârların dinmesini bekliyorlardı. İyi tarafından bakılacak olursa, fırtınalardan sonra hava daha solunabilir oluyordu. Belki beşinci yere inişlerinde Gregor yarasaların biraz aşırı tepki verdiklerini düşündü. Akımlar küçük bir esintiden daha şiddetli değildi. Sonra durmalarının rüzgârla bir ilgisi olmadığını anladı.

Ripred yetkinin kendisinde olmadığını unuttuğu için herkese dümdüz yere yatmasını söyledi. "Affet," dedi Luxa'ya. "Alışkanlık."

"Dediğini yapın," dedi Luxa. Kendisi bir kaya birikintisinin arkasında çoktan yere yatmıştı bile. Gregor da karnının üstüne yatarak ona doğru süründü.

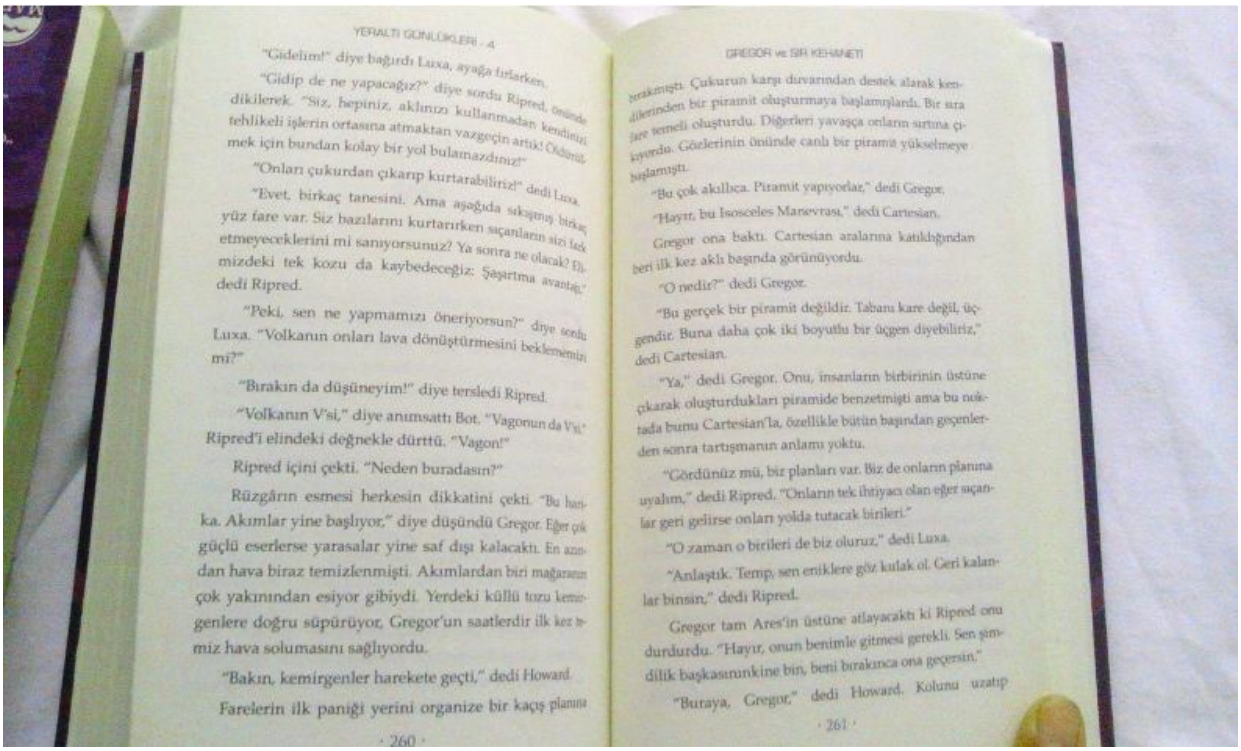
Önce neye bakmakta olduklarını anlayamamıştı. Bir yanardağ vardı. Tepesinden altın rengi bir pırıltı çıkıyordu. Yine de bu durmalarını gerektirtecek bir şey değildi.

Sonra arkasından gelen Cartesian'ın fısıltısını duydu, "Diğerleri."

BÖLÜM
22

Gregor küllü gri ışıkta gözlerini kısarak görmeye çalışıyordu. Sonunda kemirgenleri seçebildi. Tek sıra halinde yokuş aşağı, kayalık tünelin başından çıkıyor gibi görünen ve bir volkanın eteklerindeki çukurda sona eren bir patikada yürüyorlardı. Yolun bir tarafında dibi kayalık bir uçurum olan yüksek bir boşluk vardı. Yolun diğer tarafı ise taş bir duvardı ve çukuru görmelerini engelliyordu. Yolun altına inene kadar kemirgenler, sıçanların onları nereye götürdüklerini anlayamıyorlardı. Çukura inen kemirgenler arkalarından gelenleri uyarmak için ciklemeye başlıyordu. Gregor alarmın yola kadar ulaşıp yayılmaya başladığını görebiliyordu. Fareler geri dönüp bütün güçleriyle yukarı çıkmaya çalışıyorlar hatta bazıları diğerlerini yokuş yukarı itmeyi deniyordu. Birkaç tanesi başarılı olur gibi olduysa da sıçanlar tarafından geri getirildi. Sonra tünelin ağzı büyük bir kayayla kapatılınca fareler çığlık atmaya başladı. Kendilerini kayaya doğru attılar ama yerinden kıpırdatmayı başaramadılar.

"Gidelim!" diye bağırdı Luxa, ayağa fırlarken.

"Gidip de ne yapacağız?" diye sordu Ripred, önünde dikilerek. "Siz, hepiniz, aklınızı kullanmadan kendinizi tehlikeli işlerin ortasına atmaktan vazgeçin artık! Öldürülmek için buradan kolay bir yol bulamazdınız!"

"Onları çukurdan çıkarıp kurtarabiliriz!" dedi Luxa.

"Evet, birkaç tanesini. Ama aşağıda sıkışmış birkaç yüz fare var. Siz bazılarını kurtarırken sıçanların sizi fark etmeyeceklerini mi sanıyorsunuz? Ya sonra ne olacak? Elimizdeki tek kozu da kaybedeceğiz: Şaşırtma avantajı," dedi Ripred.

"Peki, sen ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu Luxa. "Volkanın onları lava dönüştürmesini beklememizi mi?"

"Bırakın da düşüneyim!" diye tersledi Ripred.

"Volkanın V'si," diye anımsattı Bot. "Vagonun da V'si." Ripred'i elindeki değnekle dürttü. "Vagon!"

Ripred içini çekti. "Neden buradasın?"

Rüzgârın esmesi herkesin dikkatini çekti. "Bu harika. Akımlar yine başlıyor," diye düşündü Gregor. Eğer çok güçlü eserlerse yarasalar yine saf dışı kalacaktı. En azından hava biraz temizlenmişti. Akımlardan biri mağaranın çok yakınından esiyor gibiydi. Yerdeki küllü tozu kemirgenlere doğru süpürüyor, Gregor'un saatlerdir ilk kez temiz hava solumasını sağlıyordu.

"Bakın, kemirgenler harekete geçti," dedi Howard.

Farelerin ilk paniği yerini organize bir kaçış planına

bırakmıştı. Çukurun karşı duvarından destek alarak kendilerinden bir piramit oluşturmaya başlamışlardı. Bir sıra fare temeli oluşturdu. Diğerleri yavaşça onların sırtına çıkıyordu. Gözlerinin önünde canlı bir piramit yükselmeye başlamıştı.

"Bu çok akıllıca. Piramit yapıyorlar," dedi Gregor.

"Hayır, bu Isosceles Manevrası," dedi Cartesian.

Gregor ona baktı. Cartesian aralarına katıldığından beri ilk kez aklı başında görünüyordu.

"O nedir?" dedi Gregor.

"Bu gerçek bir piramit değildir. Tabanı kare değil, üçgendir. Buna daha çok iki boyutlu bir üçgen diyebiliriz," dedi Cartesian.

"Ya," dedi Gregor. Onu, insanların birbirinin üstüne çıkarak oluşturdukları piramide benzetmişti ama bu noktada bunu Cartesian'la, özellikle bütün başından geçenlerden sonra tartışmanın anlamı yoktu.

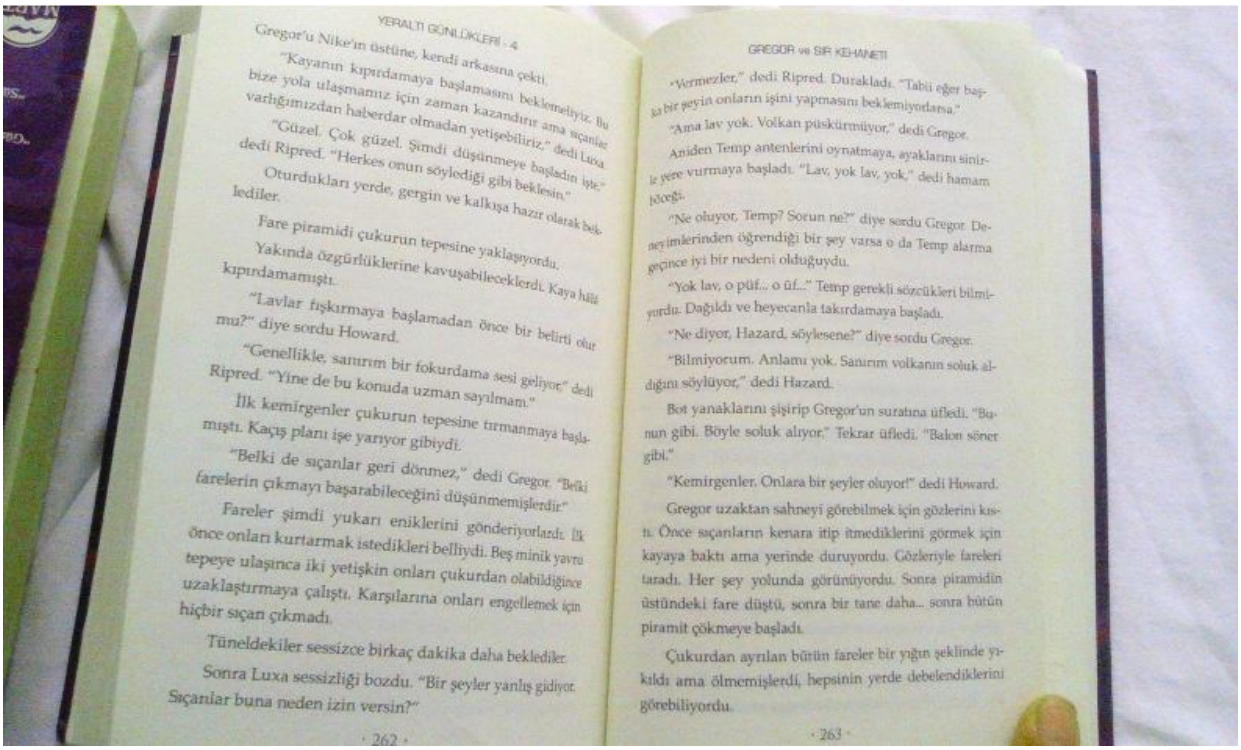
"Gördünüz mü, biz planları var. Biz de onların planına uyalım," dedi Ripred. "Onların tek ihtiyacı olan eğer sıçanlar geri gelirse onları yolda tutacak birileri."

"O zaman o birileri de biz oluruz," dedi Luxa.

"Anlaştık. Temp, sen eniklere göz kulak ol. Geri kalanlar binsin," dedi Ripred.

Gregor tam Ares'in üstüne atlayacaktı ki Ripred onu durdurdu. "Hayır, onun benimle gitmesi gerekli. Sen şimdilik başkasınınkine bin, beni bırakınca ona geçersin."

"Buraya, Gregor," dedi Howard. Kolunu uzatıp

Gregor'u Nike'ın üstüne, kendi arkasına çekti.

"Kayanın kıpırdamaya başlamasını beklemeliyiz. Bu bize yola ulaşmamız için zaman kazandırır ama sıçanlar varlığımızdan haberdar olmadan yetişebiliriz," dedi Luxa.

"Güzel. Çok güzel. Şimdi düşünmeye başladın işte," dedi Ripred. "Herkes onun söylediği gibi beklesin."

Oturdukları yerde, gergin ve kalkışa hazır olarak beklediler.

Fare piramidi çukurun tepesine yaklaşıyordu.

Yakında özgürlüklerine kavuşabileceklerdi. Kaya hâlâ kıpırdamamıştı.

"Lavlar fışkırmaya başlamadan önce bir belirti olur mu?" diye sordu Howard.

"Genellikle, sanırım bir fokurdama sesi geliyor," dedi Ripred. "Yine de bu konuda uzman sayılmam."

İlk kemirgenler çukurun tepesine tırmanmaya başlamıştı. Kaçış planı işe yarıyor gibiydi.

"Belki de sıçanlar geri dönmez," dedi Gregor. "Belki farelerin çıkmayı başarabileceğini düşünmemişlerdir."

Fareler şimdi yukarı eniklerini gönderiyorlardı. İlk önce onları kurtarmak istedikleri belliydi. Beş minik yavru tepeye ulaşınca iki yetişkin onları çukurdan olabildiğince uzaklaştırmaya çalıştı. Karşılarına onları engellemek için hiçbir sıçan çıkmadı.

Tüneldekiler sessizce birkaç dakika daha beklediler.

Sonra Luxa sessizliği bozdu. "Bir şeyler yanlış gidiyor. Sıçanlar buna neden izin versin?"

"Vermezler," dedi Ripred. Durakladı. "Tabii eğer başka bir şeyin onların işini yapmasını beklemiyorlarsa."

"Ama lav yok. Volkan püskürmüyor," dedi Gregor.

Aniden Temp antenlerini oynatmaya, ayaklarını sinirle yere vurmaya başladı. "Lav, yok lav, yok," dedi hamam böceği.

"Ne oluyor, Temp? Sorun ne?" diye sordu Gregor. Deneyimlerinden öğrendiği bir şey varsa o da Temp alarma geçince iyi bir nedeni olduğuydu.

"Yok lav, o püf... o üf..." Temp gerekli sözcükleri bilmiyordu. Dağıldı ve heyecanla takırdamaya başladı.

"Ne diyor, Hazard, söylesene?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum. Anlamı yok. Sanırım volkanın soluk aldığını söylüyor," dedi Hazard.

Bot yanaklarını şişirip Gregor'un suratına üfledi. "Bunun gibi. Böyle soluk alıyor." Tekrar üfledi. "Balon söner gibi."

"Kemirgenler. Onlara bir şeyler oluyor!" dedi Howard.

Gregor uzaktan sahneyi görebilmek için gözlerini kıstı. Önce sıçanların kenara itip itmediklerini görmek için kayaya baktı ama yerinde duruyordu. Gözleriyle fareleri taradı. Her şey yolunda görünüyordu. Sonra piramidin üstündeki fare düştü, sonra bir tane daha... sonra bütün piramit çökmeye başladı.

Çukurdan ayrılan bütün fareler bir yığın şeklinde yıkıldı ama ölmemişlerdi, hepsinin yerde debelendiklerini görebiliyordu.

Mağarada kargaşa çıktı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Gregor.

"Gitmeliyiz!" diye bağırdı Luxa.

"Yok git, yapma, git yok!" diye yalvardı Temp.

"Havalan, Aurora!" diye ısrar etti Luxa.

Aurora bağına uymaya istekli göründü. Kanatlarını uçmaya hazırlanarak açtı. Ripred şimşek hızıyla ikiliye koştu, Aurora'nın üstüne atladı ve kendini onun bedeninin üstüne kapattı. Aurora'nın omzuna sıkışan Luxa, öfkeyle bağırdı ama Ripred hiç umursamadı.

Gregor sırt çantasını indirip içindekileri yere boşaltarak dürbünü buldu. Farelere doğru tuttuğunda kalbi çarpmaya başladı.

"Ne görüyorsun, çocuk? Onlara ne oluyor?" diye merakla sordu Ripred.

Gregor gözlerinin önünde gerçekleşmekte olan kâbusu tanımlamak için dürbünü aşağı doğru indirdi. "Bilmiyorum! Yapamıyorlar! Onlar..." Fareler yere yuvarlanıyorlardı. Pençeleri havayı dövüyordu. Boğazlarını parçalayacak gibi davranıyorlardı, bedenleri korkunç kasılmalarla büzülüyordu. "Soluk alamıyorlar!" dedi sonunda patlayarak. "Boğuluyorlar!"

Luxa çılgınlar gibi haykırıyordu. Hazard Ripred'i çekilmesi için omzundan itiyordu. "Bırak kalksın! Bırak kalksın!"

Howard, Hazard'ı tuttu ve zorla yüzünü omzuna gömdü. "Hayır, Hazard. Gidemeyiz. Onlara yardım edemeyiz."

Jedi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Artık çukurdan gelen çaresiz çığlıkları duyabiliyorlardı. Cartesian mağaranın açıklığına doğru gidip durdu, ya bir akım yakalayıp diğer farelere yardım etmeye çalışıyordu ya da onlar gibi boğulmaya.

Gregor hangisini yapmaya çalıştığını anlayamadı ama Ares, Cartesian'ı düşmeden önce yakaladı.

"Bu zehirli gaz," dedi Ripred. "Mutlaka volkandan çıkıyor olmalı."

"Ama nereden geldiğini göremiyorum! Hiçbir şey görmüyorum!" dedi Gregor. Dürbünü ayarlamaya çalışırken elleri titriyordu.

"Renksiz," dedi Howard.

"Anlayabildiğim kadarıyla kokusu da yok," dedi Ripred, burnunu çılgın gibi oynatırken. "Rüzgâr kuşkusuz onu bizden uzağa üflüyor... biraz rahat dur!" diye azarladı Luxa'yı. "Temp, burada tehlikede miyiz?"

"Ağır, o zehir, ağır o," dedi Temp.

"O zaman çukurun dibinde kalır," diye fikir belirtti Ripred duygusuzca.

Gregor, soluk almaya çalışarak annesinin sırtından yere düşen bir eniği görünce dürbününü düşürdü. Şimdi akımlar havayı temizlediği için kemirgenlerin can çekişmesi artık tünelden rahatça görülebiliyordu. Kasılıyor, dişleri açılıp kapanıyor, pençeleri göremedikleri bir düşmanla savaşır gibi havayı dövüyordu.

"Nike, Thalia'nın görmesini engelleyebilir misin?" dedi

Howard. "Gereğinden fazlasını gördü!" Nike, Thalia'yı kanatlarının arasına aldı.

"Buraya gel, Bot!" dedi Gregor. Kardeşini kucaklamıştı. Bot'un olanları görmemesini sağlamaya, kızın gözlerini kapamaya çalışıyordu. Küçük kızsa kurtulmak için debelenmeye başlamıştı.

"Hayır, Gre-go, indir beni!" dedi Bot.

"Kalk üstümden!" Luxa kılıcını kurtardı ve Ripred'in omzuna sapladı.

"Aah!" diye bağırdı sıçan, geri çekilerek. Yarasından kan akıyordu. Gerilen dudakları ortaya yeni bilenmiş dişlerini çıkartmıştı.

Aurora doğruldu ve Luxa ayağa kalktı, kılıcının ucundan Ripred'in kanı damlıyordu.

Gregor, Bot'u kucağından indirip kılıcını çekerek ikisinin arasına girmeye hazırlanırken Ripred Luxa'ya bağırdı. "İyi, seni sersem kız! Git doğruca üstlerine uç ve kendini öldürt!"

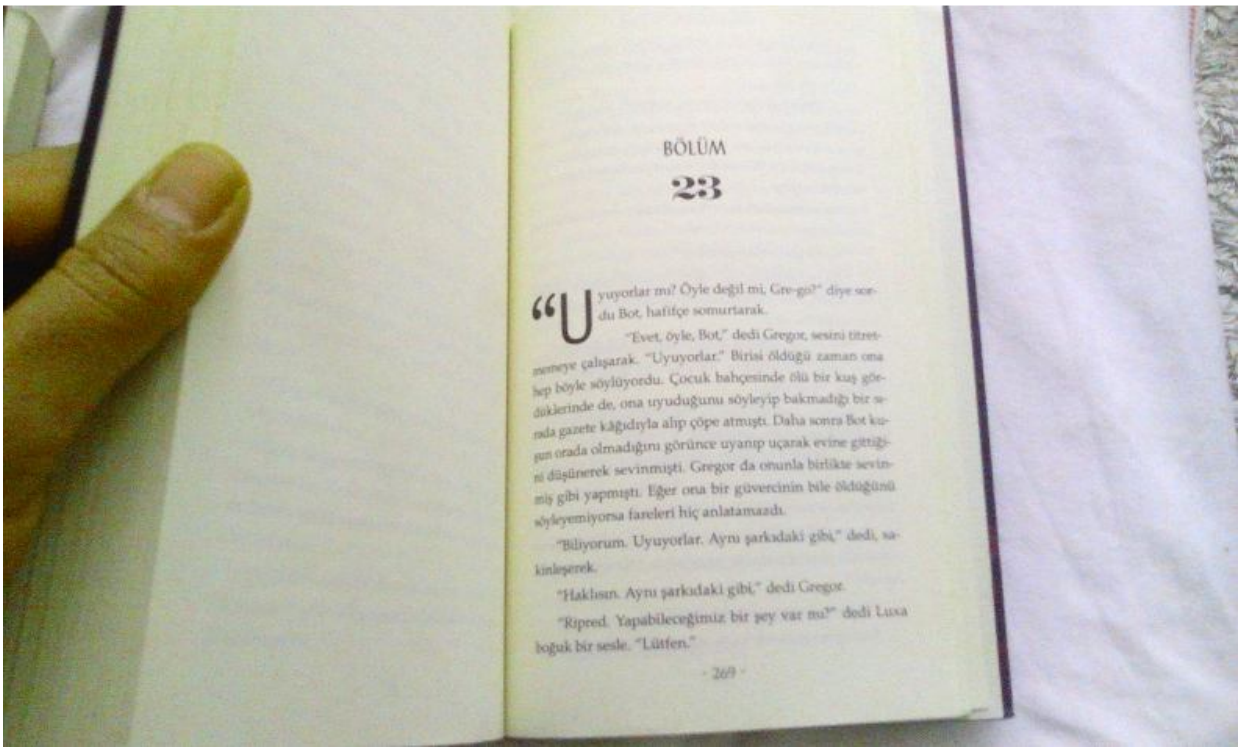
"Şişt," dedi Bot, işaret parmağını dudağına götürerek. "Çok bağırıyorsun."

Luxa mağaranın ağzında dönerek Aurora'nın sırtına atlamaya hazırlandı. Sonra Luxa farelerin yüzünü gördü ve dondu, bir eli yarasasının boynunun arkasındaki küreği kavramıştı.

Çığlıklar azaldı ve sonunda tamamen kesildi. Orada burada belli belirsiz kıpırtılar görüldü. Sonra hiçbir şey kıpırdamaz oldu.

Mağarada duyulmakta olan tek ses, usulca hıçkıran Howard'dan çıkıyordu.

"Şişt," dedi Bot, onun sırtını okşayarak. "Şişt. Fareler uyuyor."

BÖLÜM

23

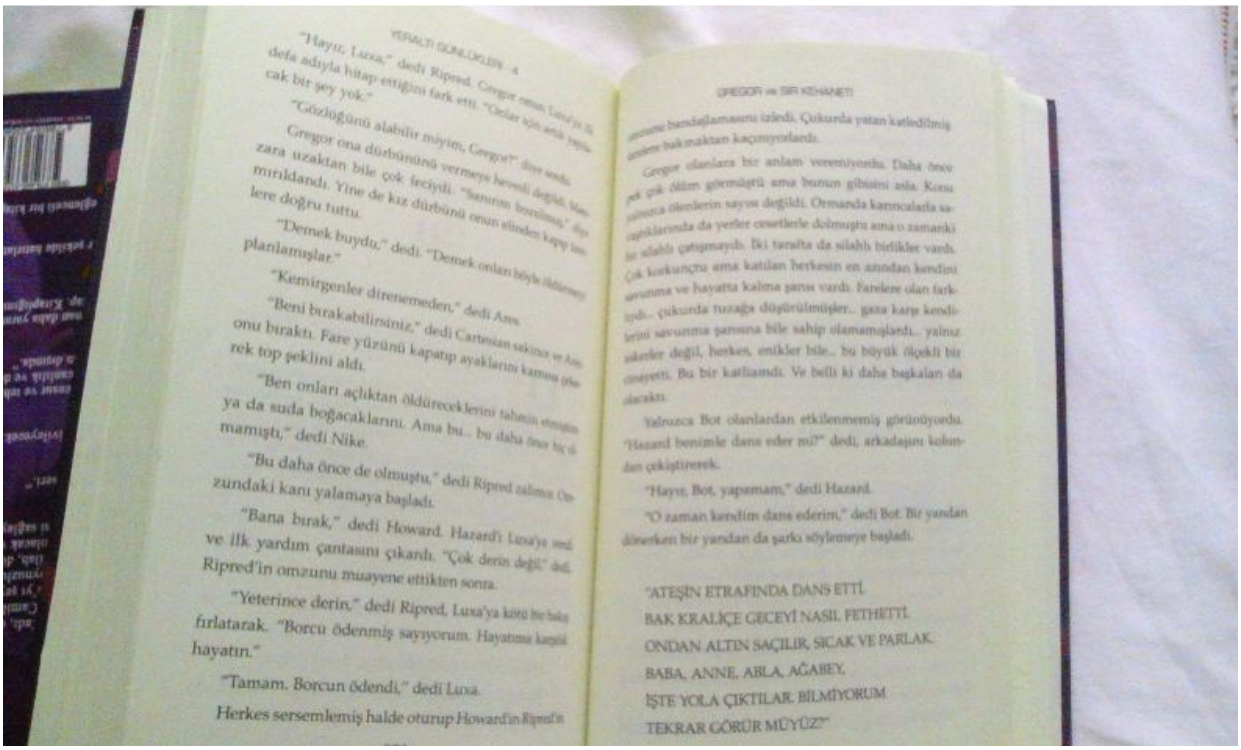
"Uyuyorlar mı? Öyle değil mi, Gre-gor?" diye sordu Bot, hafifçe somurtarak.

"Evet, öyle, Bot," dedi Gregor, sesini titretmemeye çalışarak. "Uyuyorlar." Birisi öldüğü zaman ona hep böyle söylüyordu. Çocuk bahçesinde ölü bir kuş görüklerinde de, ona uyuduğunu söyleyip bakmadığı bir sırada gazete kâğıdıyla alıp çöpe atmıştı. Daha sonra Bot kuşun orada olmadığını görünce uyanıp uçarak evine gittiğini düşünerek sevinmişti. Gregor da onunla birlikte sevinmiş gibi yapmıştı. Eğer ona bir güvercinin bile öldüğünü söyleyemiyorsa fareleri hiç anlatamazdı.

"Biliyorum. Uyuyorlar. Aynı şarkıdaki gibi," dedi, sakinleşerek.

"Haklısın. Aynı şarkıdaki gibi," dedi Gregor.

"Ripred. Yapabileceğimiz bir şey var mı?" dedi Luxa boğuk bir sesle. "Lütfen."

"Hayır, Luxa," dedi Ripred. Gregor onun Luxa'ya ilk defa adıyla hitap ettiğini fark etti. "Onlar için artık yapacak bir şey yok."

"Gözlüğünü alabilir miyim, Gregor?" diye sordu.

Gregor ona dürbününü vermeye hevesli değildi. Mareza uzaktan bile çok feciydi. "Sanırım bozulmuş," diye mırıldandı. Yine de kız dürbünü onun elinden kapıp lenslere doğru tuttu.

"Demek buydu," dedi. "Demek onları böyle öldürmeyi planlamışlar."

"Kemirgenler direnemeden," dedi Aura.

"Beni bırakabilirsiniz," dedi Cartesian sakince ve Aura onu bıraktı. Fare yüzünü kapatıp ayaklarını karnına çekerek top şeklini aldı.

"Ben onları açlıktan öldüreceklerini tahmin etmiştim ya da suda boğacaklarını. Ama bu... bu daha önce hiç olmamıştı," dedi Nike.

"Bu daha önce de olmuştu," dedi Ripred zalimce. Ölü zundaki kanı yalamaya başladı.

"Bana bırak," dedi Howard. Hazard'ı Luxa'ya verdi ve ilk yardım çantasını çıkardı. "Çok derin değil," dedi. Ripred'in omzunu muayene ettikten sonra.

"Yeterince derin," dedi Ripred, Luxa'ya kötü bir bakış fırlatarak. "Borcu ödenmiş sayıyorum. Hayatımı karşılık hayatın."

"Tamam. Borcun ödendi," dedi Luxa.

Herkes sersemlemiş halde otur*up Howard'ın Ripred'in*

omzuna bandajlamasını izledi. Çukurda yatan katledilmiş devlere bakmaktan kaçınıyorlardı.

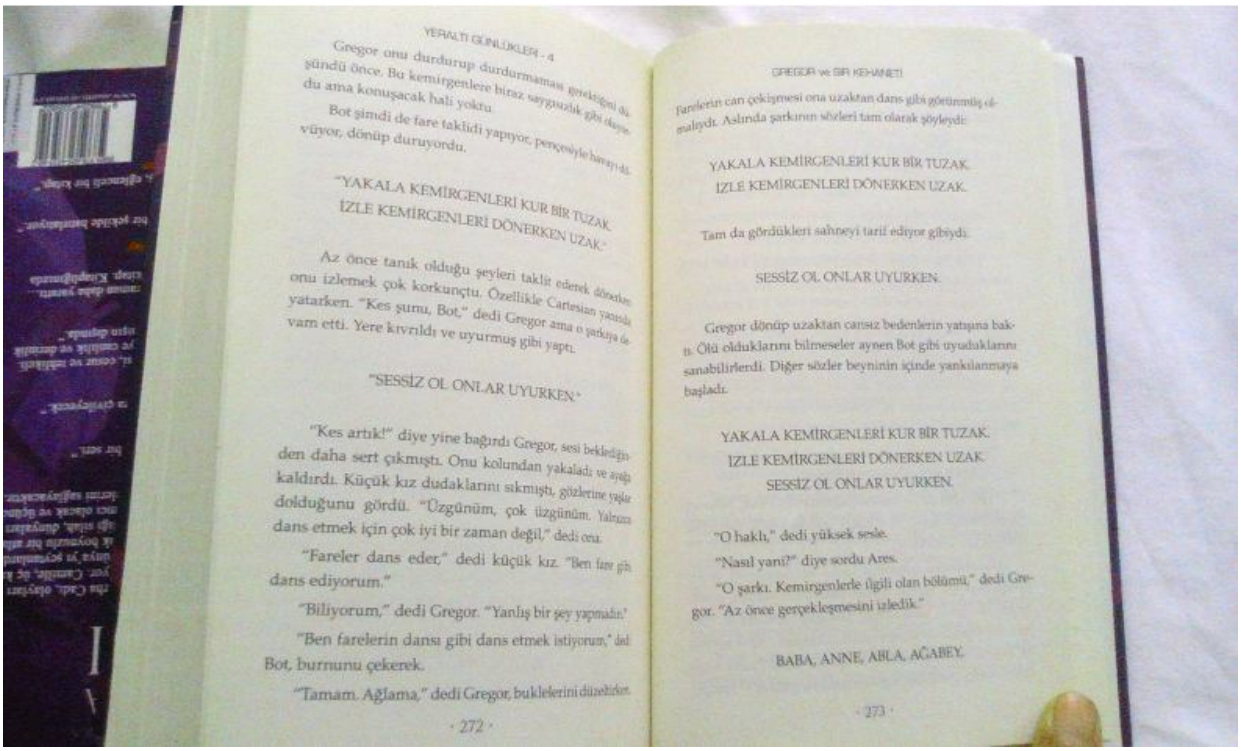
Gregor olanlara bir anlam veremiyordu. Daha önce pek çok ölüm görmüştü ama bunun gibisini asla. Konu yalnızca ölenlerin sayısı değildi. Ormanda karıncalarla savaştıklarında da yerler cesetlerle dolmuştu ama o zamanki bir silahlı çatışmaydı. İki tarafta da silahlı birlikler vardı. Çok korkunçtu ama katılan herkesin en azından kendini savunma ve hayatta kalma şansı vardı. Farelere olan farkıydı... çukurda tuzağa düşürülmüşler... gaza karşı kendilerini savunma şansına bile sahip olamamışlardı... yalnız askerler değil, herkes, emikler bile... bu büyük ölçekli bir cinayetti. Bu bir katliamdı. Ve belli ki daha başkaları da olacaktı.

Yalnızca Bot olanlardan etkilenmemiş görünüyordu. "Hazard benimle dans eder mi?" dedi, arkadaşını kolundan çekiştirerek.

"Hayır, Bot, yapamam," dedi Hazard.

"O zaman kendim dans ederim," dedi Bot. Bir yandan dönerken bir yandan da şarkı söylemeye başladı.

"ATEŞİN ETRAFINDA DANS ETTİ
BAK KRALİÇE GECEYİ NASIL FETHETTİ.
ONDAN ALTIN SAÇILIR, SICAK VE PARLAK.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

Gregor onu durdurup durdurmaması gerektiğini düşündü önce. Bu kemirgenlere biraz saygısızlık gibi duydu ama konuşacak hali yoktu.

Bot şimdi de fare taklidi yapıyor, perçeşiyle havayı dövüyor, dönüp duruyordu.

"YAKALA KEMİRGENLERİ KUR BİR TUZAK.
İZLE KEMİRGENLERİ DÖNERKEN UZAK."

Az önce tanık olduğu şeyleri taklit ederek dönerken onu izlemek çok korkunçtu. Özellikle Cartesian yazısı yatarken. "Kes şunu, Bot," dedi Gregor ama o şarkıya devam etti. Yere kıvrıldı ve uyurmuş gibi yaptı.

"SESSİZ OL ONLAR UYURKEN."

"Kes artık!" diye yine bağırdı Gregor, sesi beklediğinden daha sert çıkmıştı. Onu kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Küçük kız dudaklarını sıkmıştı, gözlerine yaşlar dolduğunu gördü. "Üzgünüm, çok üzgünüm. Yalnızca dans etmek için çok iyi bir zaman değil," dedi ona.

"Fareler dans eder," dedi küçük kız. "Ben fare gibi dans ediyorum."

"Biliyorum," dedi Gregor. "Yanlış bir şey yapmadın."

"Ben farelerin dansı gibi dans etmek istiyorum," dedi Bot, burnunu çekerek.

"Tamam. Ağlama," dedi Gregor, bukleklerini düzeltirken.

GREGOR ve SIR KEHANETİ

Farelerin can çekişmesi ona uzaktan dans gibi görünmüş olmalıydı. Aslında şarkının sözleri tam olarak şöyleydi:

YAKALA KEMİRGENLERİ KUR BİR TUZAK.
İZLE KEMİRGENLERİ DÖNERKEN UZAK.

Tam da gördükleri sahneyi tarif ediyor gibiydi.

SESSİZ OL ONLAR UYURKEN.

Gregor dönüp uzaktan cansız bedenlerin yatışına baktı. Ölü olduklarını bilmeseler aynen Bot gibi uyuduklarını sanabilirlerdi. Diğer sözler beyninin içinde yankılanmaya başladı.

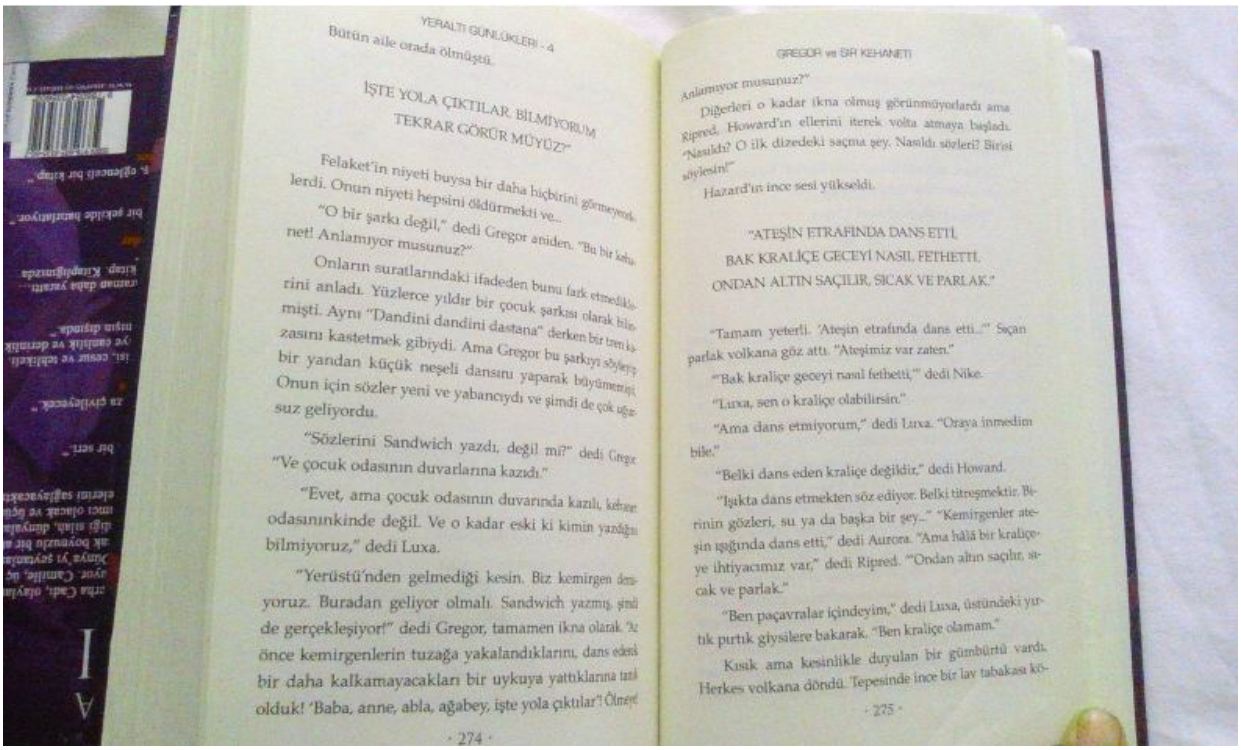
YAKALA KEMİRGENLERİ KUR BİR TUZAK.
İZLE KEMİRGENLERİ DÖNERKEN UZAK.
SESSİZ OL ONLAR UYURKEN.

"O haklı," dedi yüksek sesle.

"Nasıl yani?" diye sordu Ares.

"O şarkı. Kemirgenlerle ilgili olan bölümü," dedi Gregor. "Az önce gerçekleşmesini izledik."

BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

Bütün aile orada ölmüştü.

İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

Felaket'in niyeti buysa bir daha hiçbirini görmeyecekti lerdi. Onun niyeti hepsini öldürmekti ve...

"O bir şarkı değil," dedi Gregor aniden. "Bu bir kehanet! Anlamıyor musunuz?"

Onların suratlarındaki ifadeden bunu fark etmediklerini anladı. Yüzlerce yıldır bir çocuk şarkısı olarak bilinmişti. Aynı "Dandini dandini dastana" derken bir tren kazasını kastetmek gibiydi. Ama Gregor bu şarkıyı söyleyip bir yandan küçük neşeli dansını yaparak büyümemişti. Onun için sözler yeni ve yabancıydı ve şimdi de çok uğursuz geliyordu.

"Sözlerini Sandwich yazdı, değil mi?" dedi Gregor. "Ve çocuk odasının duvarlarına kazıdı."

"Evet, ama çocuk odasının duvarında kazılı, kehanet odasınınkinde değil. Ve o kadar eski ki kimin yazdığını bilmiyoruz," dedi Luxa.

"Yerüstü'nden gelmediği kesin. Biz kemirgen demiyoruz. Buradan geliyor olmalı. Sandwich yazmış, şimdi de gerçekleşiyor!" dedi Gregor, tamamen ikna olarak. 'Az önce kemirgenlerin tuzağa yakalandıklarını, dans ederek bir daha kalkamayacakları bir uykuya yattıklarına tanık olduk! 'Baba, anne, abla, ağabey, işte yola çıktılar'? Ölmeyi

GREGOR ve SIR KEHANETİ

Anlamıyor musunuz?"

Diğerleri o kadar ikna olmuş görünmüyorlardı ama Ripred, Howard'ın ellerini iterek volta atmaya başladı. "Nasıldı? O ilk dizedeki saçma şey. Nasıldı sözleri? Birisi söylesin!"

Hazard'ın ince sesi yükseldi.

"ATEŞİN ETRAFINDA DANS ETTİ,
BAK KRALİÇE GECEYİ NASIL FETHETTİ,
ONDAN ALTIN SAÇILIR, SICAK VE PARLAK."

"Tamam yeterli. 'Ateşin etrafında dans etti...'" Sıçan parlak volkana göz attı. "Ateşimiz var zaten."

"'Bak kraliçe geceyi nasıl fethetti,'" dedi Nike.

"Luxa, sen o kraliçe olabilirsin."

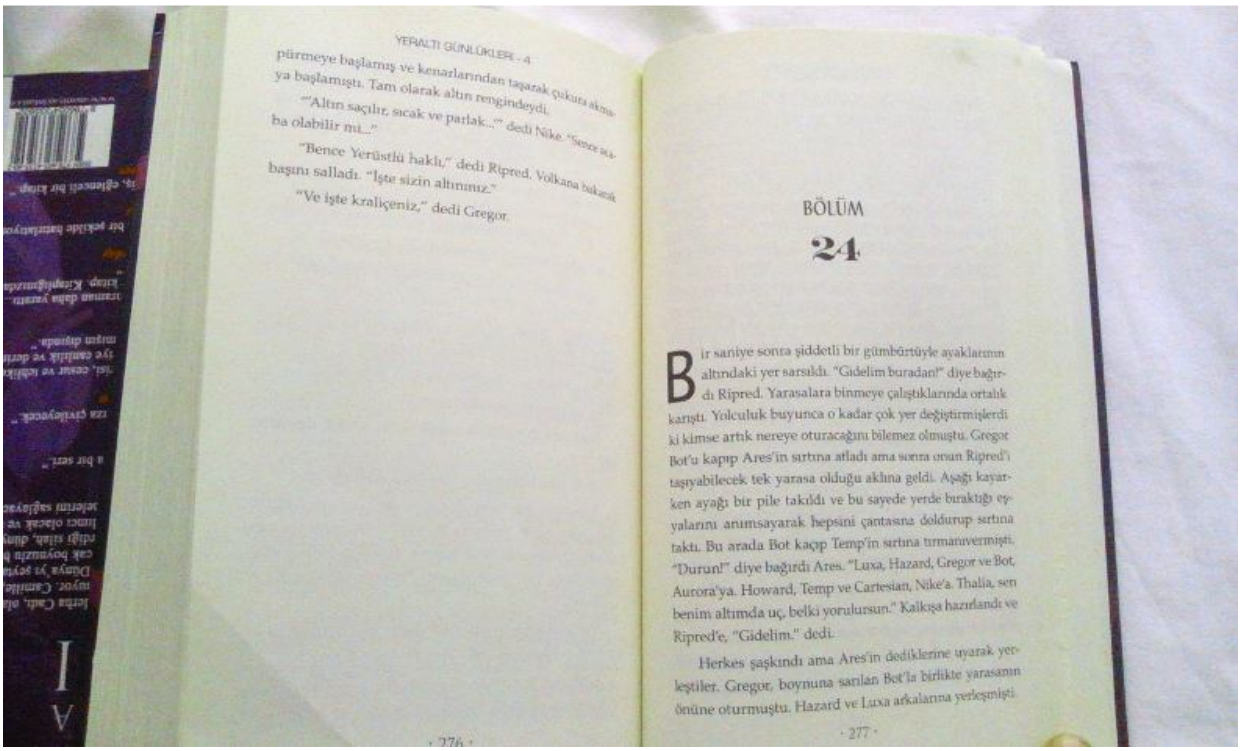
"Ama dans etmiyorum," dedi Luxa. "Oraya inmedim bile."

"Belki dans eden kraliçe değildir," dedi Howard.

"Işıkta dans etmekten söz ediyor. Belki titreşmektir. Birinin gözleri, su ya da başka bir şey..." "Kemirgenler ateşin ışığında dans etti," dedi Aurora. "Ama hâlâ bir kraliçeye ihtiyacımız var," dedi Ripred. "'Ondan altın saçılır, sıcak ve parlak."

"Ben paçavralar içindeyim," dedi Luxa, üstündeki yırtık pırtık giysilere bakarak. "Ben kraliçe olamam."

Kısık ama kesinlikle duyulan bir gümbürtü vardı. Herkes volkana döndü. Tepesinde ince bir lav tabakası kö-

pürmeye başlamış ve kenarlarından taşarak çukura akmaya başlamıştı. Tam olarak altın rengindeydi.

"'Altın saçlılar, sıcak ve parlak...'" dedi Nike. "Sence sıcakba olabilir mi..."

"Bence Yerüstlü haklı," dedi Ripred, Volkana bakarak başını salladı. "İşte sizin altınınız."

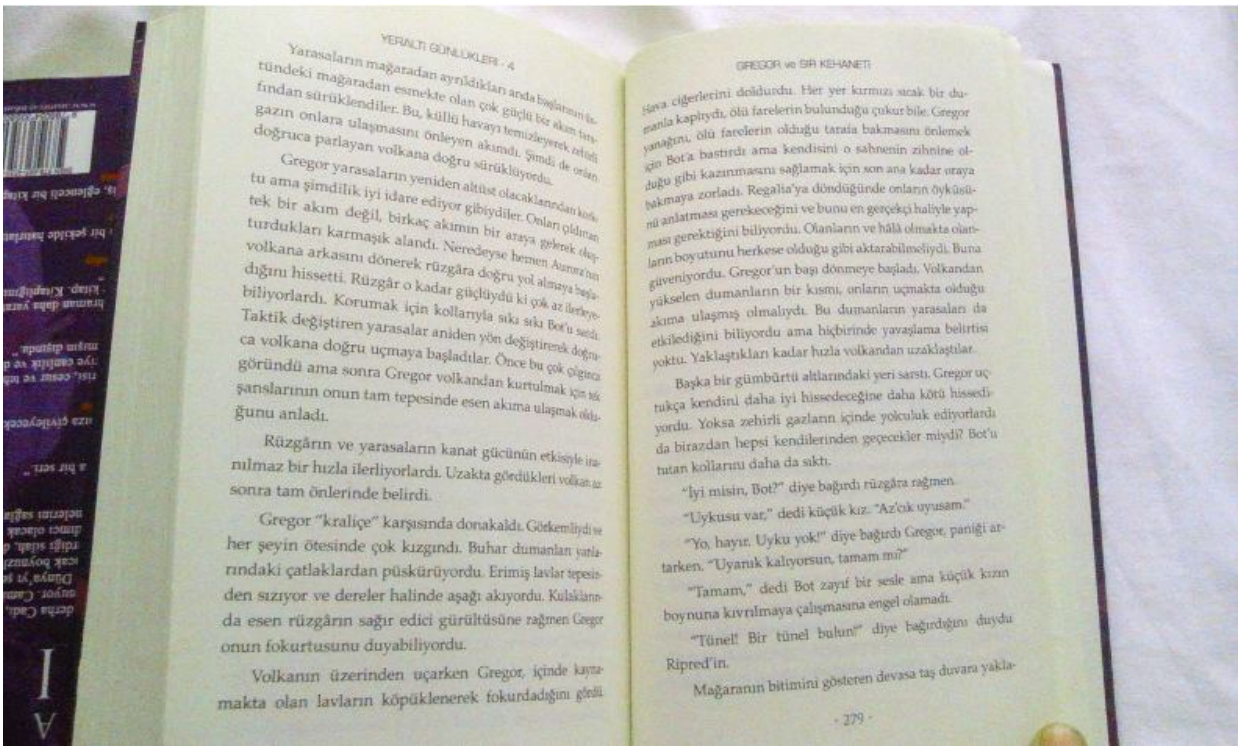
"Ve işte kraliçeniz," dedi Gregor.

BÖLÜM

24

Bir saniye sonra şiddetli bir gümbürtüyle ayaklarının altındaki yer sarsıldı. "Gidelim buradan!" diye bağırdı Ripred. Yarasalara binmeye çalıştıklarında ortalık karıştı. Yolculuk buyunca o kadar çok yer değiştirmişlerdi ki kimse artık nereye oturacağını bilemez olmuştu. Gregor Bot'u kapıp Ares'in sırtına atladı ama sonra onun Ripred'i taşıyabilecek tek yarasa olduğu aklına geldi. Aşağı kayarken ayağı bir pile takıldı ve bu sayede yerde bıraktığı eşyalarını arımsayarak hepsini çantasına doldurup sırtına taktı. Bu arada Bot kaçıp Temp'in sırtına tırmanıvermişti. "Durun!" diye bağırdı Ares. "Luxa, Hazard, Gregor ve Bot, Aurora'ya. Howard, Temp ve Cartesian, Nike'a. Thalia, sen benim altımda uç, belki yorulursun." Kalkışa hazırlandı ve Ripred'e, "Gidelim," dedi.

Herkes şaşkındı ama Ares'in dediklerine uyarak yerleştiler. Gregor, boynuna sarılan Bot'la birlikte yarasanın önüne oturmuştu. Hazard ve Luxa arkalarına yerleşmişti.

Yarasaların mağaradan ayrıldıkları anda boğlarının üstündeki mağaradan esmekte olan çok güçlü bir akım tarafından sürüklendiler. Bu, küllü havayı temizleyerek zehirli gazın onlara ulaşmasını önleyen akımdı. Şimdi de onları doğruca parlayan volkana doğru sürüklüyordu.

Gregor yarasaların yeniden altüst olacaklarından korktu ama şimdilik iyi idare ediyor gibiydiler. Onları çıldıran tek bir akım değil, birkaç akımın bir araya gelerek oluşturdukları karmaşık alandı. Neredeyse hemen Aurora'nın volkana arkasını dönerek rüzgâra doğru yol almaya başladığını hissetti. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki çok az ilerleyebiliyorlardı. Korumak için kollarıyla sıkı sıkı Bot'u sardı. Taktik değiştiren yarasalar aniden yön değiştirerek doğruca volkana doğru uçmaya başladılar. Önce bu çok çılgınca göründü ama sonra Gregor volkandan kurtulmak için stratejik şansılarının onun tam tepesinde esen akıma ulaşmak olduğunu anladı.

Rüzgârın ve yarasaların kanat gücünün etkisiyle inanılmaz bir hızla ilerliyorlardı. Uzakta gördükleri volkan az sonra tam önlerinde belirdi.

Gregor "kraliçe" karşısında donakaldı. Görkemliydi ve her şeyin ötesinde çok kızgındı. Buhar dumanları yanlarındaki çatlaklardan püskürüyordu. Erimiş lavlar tepesinden sızıyor ve dereler halinde aşağı akıyordu. Kulaklarında esen rüzgârın sağır edici gürültüsüne rağmen Gregor onun fokurtusunu duyabiliyordu.

Volkanın üzerinden uçarken Gregor, içinde kaynamakta olan lavların köpüklenerek fokurdadığını gördü.

Hava ciğerlerini doldurdu. Her yer kırmızı sıcak bir dumanla kaplıydı, ölü farelerin bulunduğu çukur bile. Gregor yanağını, ölü farelerin olduğu tarafa bakmasını önlemek için Bot'a bastırdı ama kendisini o sahnenin zihnine oldukça gibi kazınmasını sağlamak için son ana kadar oraya bakmaya zorladı. Regalia'ya döndüğünde onların öyküsünü anlatması gerekeceğini ve bunu en gerçekçi haliyle yapması gerektiğini biliyordu. Olanların ve hâlâ olmakta olanların boyutunu herkese olduğu gibi aktarabilmeliydi. Buna güveniyordu. Gregor'un başı dönmeye başladı. Volkandan yükselen dumanların bir kısmı, onların uçmakta olduğu akıma ulaşmış olmalıydı. Bu dumanların yarasaları da etkilediğini biliyordu ama hiçbirinde yavaşlama belirtisi yoktu. Yaklaştıkları kadar hızla volkandan uzaklaştılar.

Başka bir gümbürtü altlarındaki yeri sarstı. Gregor uçtukça kendini daha iyi hissedeceğine daha kötü hissediyordu. Yoksa zehirli gazların içinde yolculuk ediyorlardı da birazdan hepsi kendilerinden geçecekler miydi? Bot'u tutan kollarını daha da sıktı.

"İyi misin, Bot?" diye bağırdı rüzgâra rağmen.

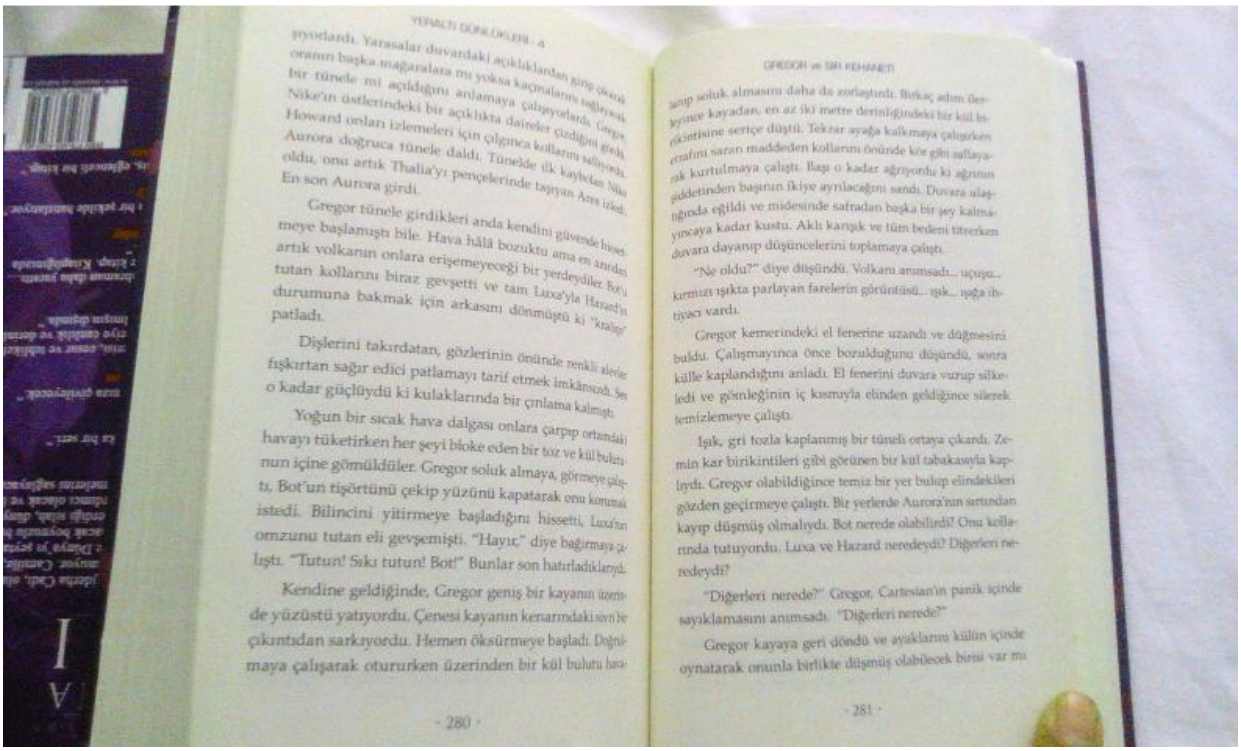
"Uykusu var," dedi küçük kız. "Az'cık uyusam."

"Yo, hayır. Uyku yok!" diye bağırdı Gregor, paniği artarken. "Uyanık kalıyorsun, tamam mı?"

"Tamam," dedi Bot zayıf bir sesle ama küçük kızın boynuna kıvrılmaya çalışmasına engel olamadı.

"Tünel! Bir tünel bulun!" diye bağırdığını duydu Ripred'in.

Mağaranın bitimini gösteren devasa taş duvarı yakla-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

piyordardı. Yarasalar duvardaki açıklıklardan girip çıkarak oranın başka mağaralara mı yoksa kaçmalarını sağlayacak bir tünele mi açıldığını anlamaya çalışıyorlardı. Gregor, Nike'ın üstlerindeki bir açıklıkta daireler çizdiğini gördü. Howard onları izlemeleri için çılgınca kollarını salladı. Aurora doğruca tünele daldı. Tünelde ilk kaybolan Nike oldu, onu artık Thalia'yı pençelerinde taşıyan Aera izledi. En son Aurora girdi.

Gregor tünele girdikleri anda kendini güvende hissetmeye başlamıştı bile. Hava hâlâ bozuktu ama en azından artık volkanın onlara erişemeyeceği bir yerdeydiler. Boru tutan kollarını biraz gevşetti ve tam Luxa'yla Hazard'ın durumuna bakmak için arkasını dönmüştü ki "kraliçe" patladı.

Dişlerini takırdatan, gözlerinin önünde renkli alevler fışkırtan sağır edici patlamayı tarif etmek imkânsızdı. Ses o kadar güçlüydü ki kulaklarında bir çınlama kalmıştı.

Yoğun bir sıcak hava dalgası onlara çarpıp ortandaki havayı tüketirken her şeyi bloke eden bir toz ve kül bulutunun içine gömüldüler. Gregor soluk almaya, görmeye çalıştı, Bot'un tişörtünü çekip yüzünü kapatarak onu korumak istedi. Bilincini yitirmeye başladığını hissetti, Luxa'nın omzunu tutan eli gevşemişti. "Hayır," diye bağırmaya çalıştı. "Tutun! Sıkı tutun! Bot!" Bunlar son hatırladıklarıydı.

Kendine geldiğinde, Gregor geniş bir kayanın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Çenesi kayanın kenarındaki sivri bir çıkıntıdan sarkıyordu. Hemen öksürmeye başladı. Doğrulmaya çalışarak otururken üzerinden bir kül bulutu hava-

GREGOR ve BİR KEHANET

lanıp soluk almasını daha da zorlaştırdı. Birkaç adım ileriyince kayadan, en az iki metre derinliğindeki bir kül birikintisine sertçe düştü. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken etrafını saran maddeden kollarını önünde kör gibi sallayarak kurtulmaya çalıştı. Başı o kadar ağrıyordu ki ağrının şiddetinden başının ikiye ayrılacağını sandı. Duvara ulaştığında eğildi ve midesinde safradan başka bir şey kalmayıncaya kadar kustu. Aklı karışık ve tüm bedeni titrerken duvara dayanıp düşüncelerini toplamaya çalıştı.

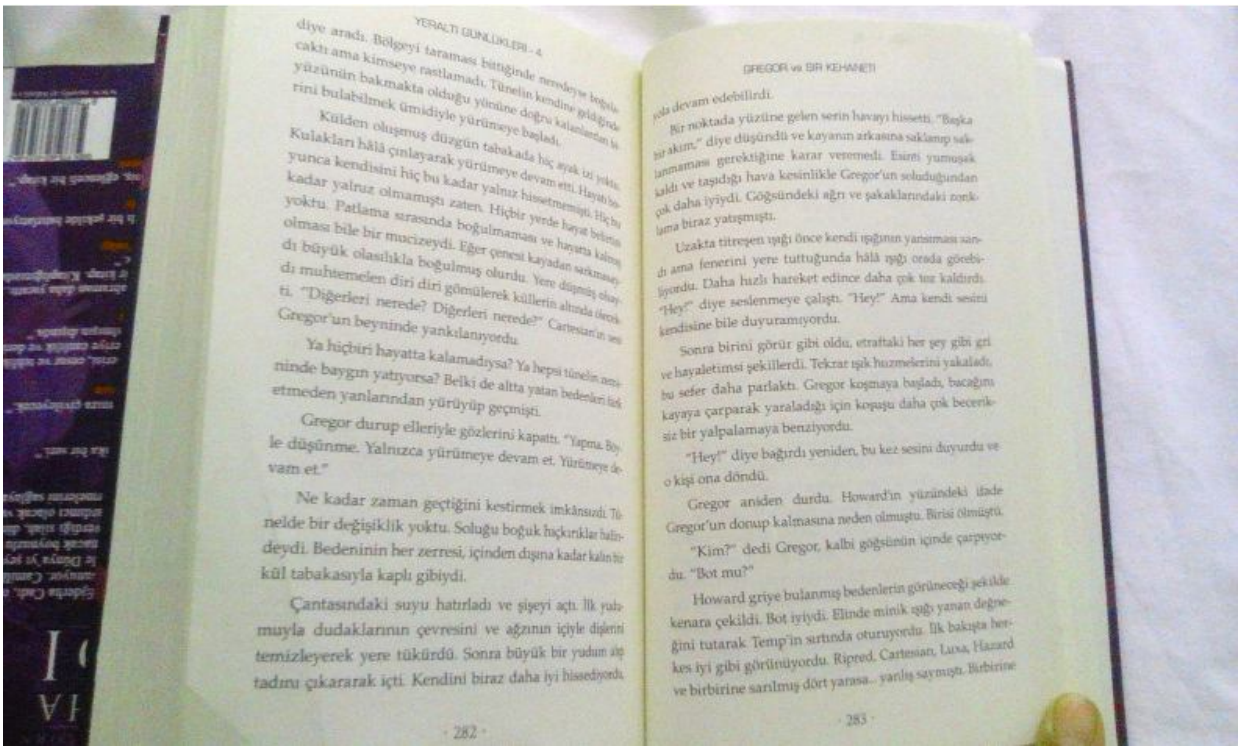
"Ne oldu?" diye düşündü. Volkanı anımsadı... uçuşu... kırmızı ışıkta parlayan farelerin görüntüsü... ışık... ışığa ihtiyacı vardı.

Gregor kemerindeki el fenerine uzandı ve düğmesini buldu. Çalışmayınca önce bozukluğunu düşündü, sonra külle kaplandığını anladı. El fenerini duvara vurup silkeledi ve gömleğinin iç kısmıyla elinden geldiğince silerek temizlemeye çalıştı.

Işık, gri tozla kaplanmış bir tüneli ortaya çıkardı. Zemin kar birikintileri gibi görünen bir kül tabakasıyla kaplıydı. Gregor olabildiğince temiz bir yer bulup elindekileri gözden geçirmeye çalıştı. Bir yerlerde Aurora'nın sırtından kayıp düşmüş olmalıydı. Bot nerede olabilirdi? Onu kollarında tutuyordu. Luxa ve Hazard neredeydi? Diğerleri neredeydi?

"Diğerleri nerede?" Gregor, Cartesian'ın panik içinde sayıklamasını anımsadı. "Diğerleri nerede?"

Gregor kayaya geri döndü ve ayaklarını küllün içinde oynatarak onunla birlikte düşmüş olabilecek birisi var mı

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

diye aradı. Bölgeyi taraması bittiğinde nereden geldiğini bilmediği tünele doğru kalkmaya başladı. Tünelin kendine geldiğinde çıktı ama kimseye rastlamadı. Tünelin kendine geldiğinde yüzünün bakmakta olduğu yönüne doğru kalkmaya başladı. Kimseyi bulabilmek ümidiyle yürümeye başladı.

Külden oluşmuş düzgün tabakada hiç ayak izi yoktu. Kulakları hâlâ çınlayarak yürümeye devam etti. Hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Hiç bu kadar yalnız olmamıştı zaten. Hiçbir yerde hayat belirtisi yoktu. Patlama sırasında boğulmaması ve hayatta kalması bile bir mucizeydi. Eğer çenesi kayadan sarkmasaydı muhtemelen diri diri gömülerek küllerin altında ölecekti. "Diğerleri nerede? Diğerleri nerede?" Cartesian'ın sesi Gregor'un beyninde yankılanıyordu.

Ya hiçbiri hayatta kalamadıysa? Ya hepsi tünelin zeminde baygın yatıyorsa? Belki de altta yatan bedenleri fark etmeden yanlarından yürüyüp geçmişti.

Gregor durup elleriyle gözlerini kapattı. "Yapma. Böyle düşünme. Yalnızca yürümeye devam et. Yürümeye devam et."

Ne kadar zaman geçtiğini kestirmek imkânsızdı. Tünelde bir değişiklik yoktu. Soluğu boğuk hıçkırıklar halindeydi. Bedeninin her zerresi, içinden dışına kadar kalın bir kül tabakasıyla kaplı gibiydi.

Çantasındaki suyu hatırladı ve şişeyi açtı. İlk yudumuyla dudaklarının çevresini ve ağzının içiyle dişlerini temizleyerek yere tükürdü. Sonra büyük bir yudum alıp tadını çıkararak içti. Kendini biraz daha iyi hissediyordu.

GREGOR ve BİR KEHANET

yola devam edebilirdi.

Bir noktada yüzüne gelen serin havayı hissetti. "Başka bir akım," diye düşündü ve kayanın arkasına saklanıp saklanmaması gerektiğine karar veremedi. Esinti yumuşak kaldı ve taşıdığı hava kesinlikle Gregor'un soluduğundan çok daha iyiydi. Göğsündeki ağrı ve şakaklarındaki zonklama biraz yatışmıştı.

Uzakta titreşen ışığı önce kendi ışığının yansıması sandı ama fenerini yere tuttuğunda hâlâ ışığı orada görebiliyordu. Daha hızlı hareket edince daha çok tız kaldırdı. "Hey!" diye seslenmeye çalıştı. "Hey!" Ama kendi sesini kendisine bile duyuramıyordu.

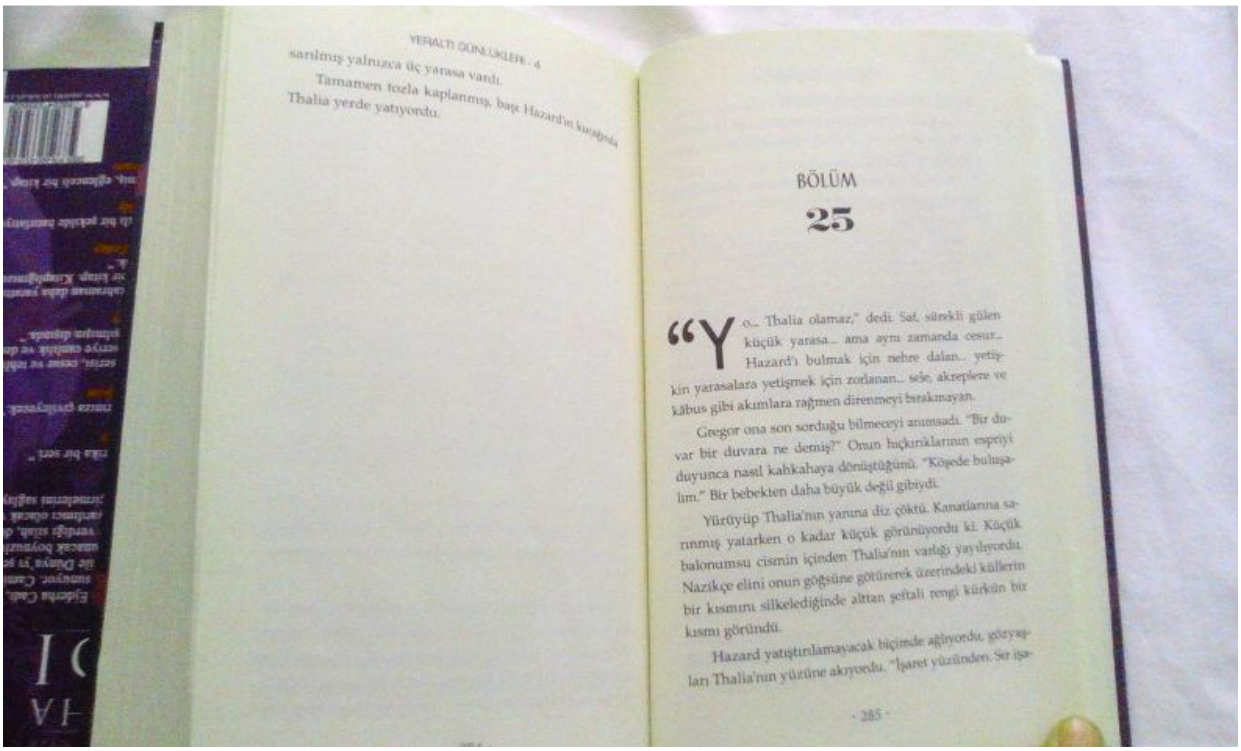
Sonra birini görür gibi oldu, etraftaki her şey gibi gri ve hayaletimsi şekillerdi. Tekrar ışık huzmelerini yakaladı, bu sefer daha parlaktı. Gregor koşmaya başladı, bacağını kayaya çarparak yaraladığı için koşuşu daha çok becerikliz bir yalpalamaya benziyordu.

"Hey!" diye bağırdı yeniden, bu kez sesini duyurdu ve o kişi ona döndü.

Gregor aniden durdu. Howard'ın yüzündeki ifade Gregor'un donup kalmasına neden olmuştu. Birisi ölmüştü.

"Kim?" dedi Gregor, kalbi göğsünün içinde çarpıyordu. "Bot mu?"

Howard griye bulanmış bedenlerin görüneceği şekilde kenara çekildi. Bot iyiydi. Elinde minik ışığı yanan değneğini tutarak Temp'in sırtında oturuyordu. İlk bakışta herkes iyi gibi görünüyordu. Ripred, Cartesian, Luxa, Hazard ve birbirine sarılmış dört yarasa... yanlış saymıştı. Birbirine

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

sarılmış yalnızca üç yarasa vardı.

Tamamen tozla kaplanmış, başı Hazard'ın kucağında Thalia yerde yatıyordu.

BÖLÜM

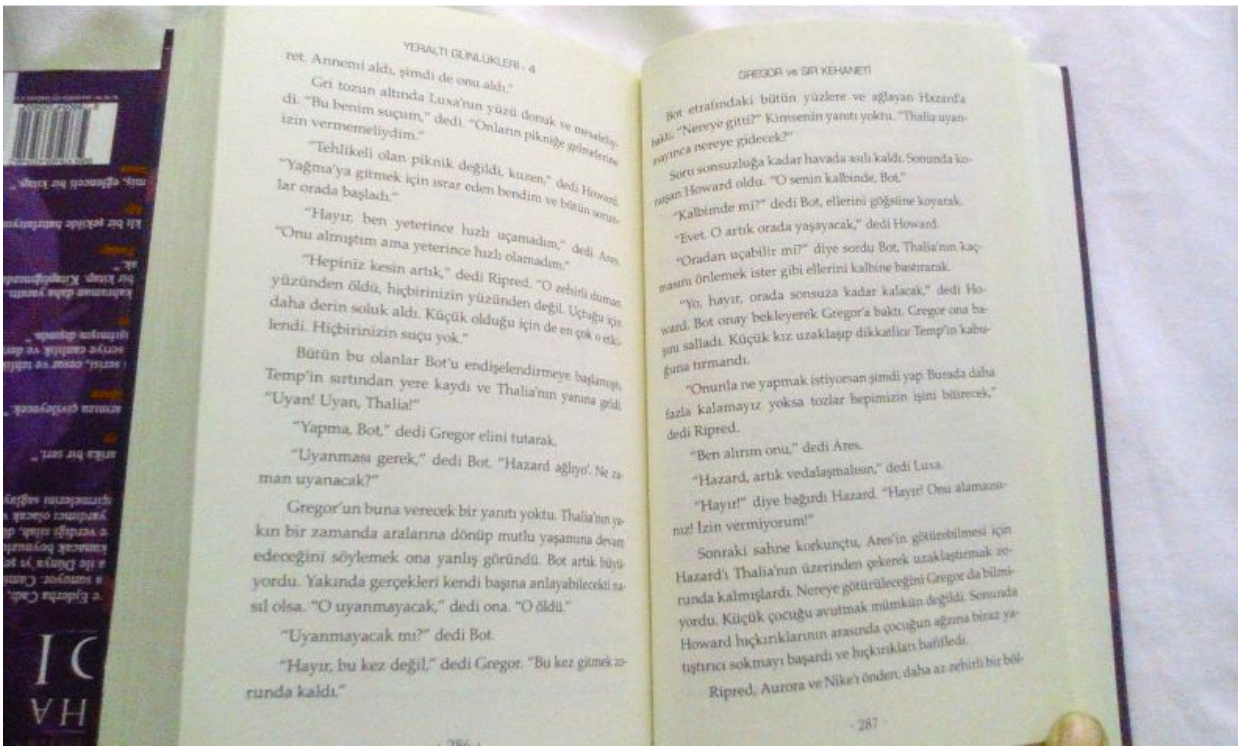
25

"Yo... Thalia olamaz," dedi. Saf, sürekli gülen küçük yarasa... ama aynı zamanda cesur... Hazard'ı bulmak için nehre dalan... yetişkin yarasalara yetişmek için zorlanan... sele, akreplere ve kâbus gibi akımlara rağmen direnmeyi bırakmayan.

Gregor ona son sorduğu bilmeceyi anımsadı. "Bir duvar bir duvara ne demiş?" Onun hıçkırıklarının espriyi duyunca nasıl kahkahaya dönüştüğünü. "Köşede buluşalım." Bir bebekten daha büyük değil gibiydi.

Yürüyüp Thalia'nın yanına diz çöktü. Kanatlarına sarınmış yatarken o kadar küçük görünüyordu ki. Küçük balonumsu cismin içinden Thalia'nın varlığı yayılıyordu. Nazikçe elini onun göğsüne götürerek üzerindeki küllerin bir kısmını silkelediğinde alttan şeftali rengi kürkün bir kısmı göründü.

Hazard yatıştırılamayacak biçimde ağlıyordu, gözyaşları Thalia'nın yüzüne akıyordu. "İşaret yüzünden. Sir işa-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

ret. Annemi aldı, şimdi de onu aldı."

Gri tozun altında Luxa'nın yüzü donuk ve mesaleydi. "Bu benim suçum," dedi. "Onların pikniğe gitmelerine izin vermemeliydim."

"Tehlikeli olan piknik değildi, kuzen," dedi Howard. "Yağma'ya gitmek için ısrar eden bendim ve bütün sorunlar orada başladı."

"Hayır, ben yeterince hızlı uçamadım," dedi Ares. "Onu almıştım ama yeterince hızlı olamadım."

"Hepiniz kesin artık," dedi Ripred. "O zehirli duman yüzünden öldü, hiçbirinizin yüzünden değil. Uçtuğu için daha derin soluk aldı. Küçük olduğu için de en çok o etkilendi. Hiçbirinizin suçu yok."

Bütün bu olanlar Bot'u endişelendirmeye başlamıştı. Temp'in sırtından yere kaydı ve Thalia'nın yanına geldi. "Uyan! Uyan, Thalia!"

"Yapma, Bot," dedi Gregor elini tutarak.

"Uyanması gerek," dedi Bot. "Hazard ağlıyo'. Ne zaman uyanacak?"

Gregor'un buna verecek bir yanıtı yoktu. Thalia'nın yakın bir zamanda aralarına dönüp mutlu yaşamına devam edeceğini söylemek ona yanlış görünürdü. Bot artık büyüyordu. Yakında gerçekleri kendi başına anlayabilecekti nasıl olsa. "O uyanmayacak," dedi ona. "O öldü."

"Uyanmayacak mı?" dedi Bot.

"Hayır, bu kez değil," dedi Gregor. "Bu kez gitmek zorunda kaldı."

GREGOR ve BİR KEHANET

Bot etrafındaki bütün yüzlere ve ağlayan Hazard'a baktı. "Nereye gitti?" Kimsenin yanıtı yoktu. "Thalia uyanınca nereye gidecek?"

Soru sonsuzluğa kadar havada asılı kaldı. Sonunda kocaman Howard oldu. "O senin kalbinde, Bot."

"Kalbimde mi?" dedi Bot, ellerini göğsüne koyarak.

"Evet. O artık orada yaşayacak," dedi Howard.

"Oradan uçabilir mi?" diye sordu Bot, Thalia'nın kaçmasını önlemek ister gibi ellerini kalbine bastırarak.

"Yü, hayır, orada sonsuza kadar kalacak," dedi Howard. Bot onay bekleyerek Gregor'a baktı. Gregor ona başını salladı. Küçük kız uzaklaşıp dikkatlice Temp'in kabuğuna tırmandı.

"Onunla ne yapmak istiyorsan şimdi yap. Burada daha fazla kalamayız yoksa tozlar hepimizin işini bitirecek," dedi Ripred.

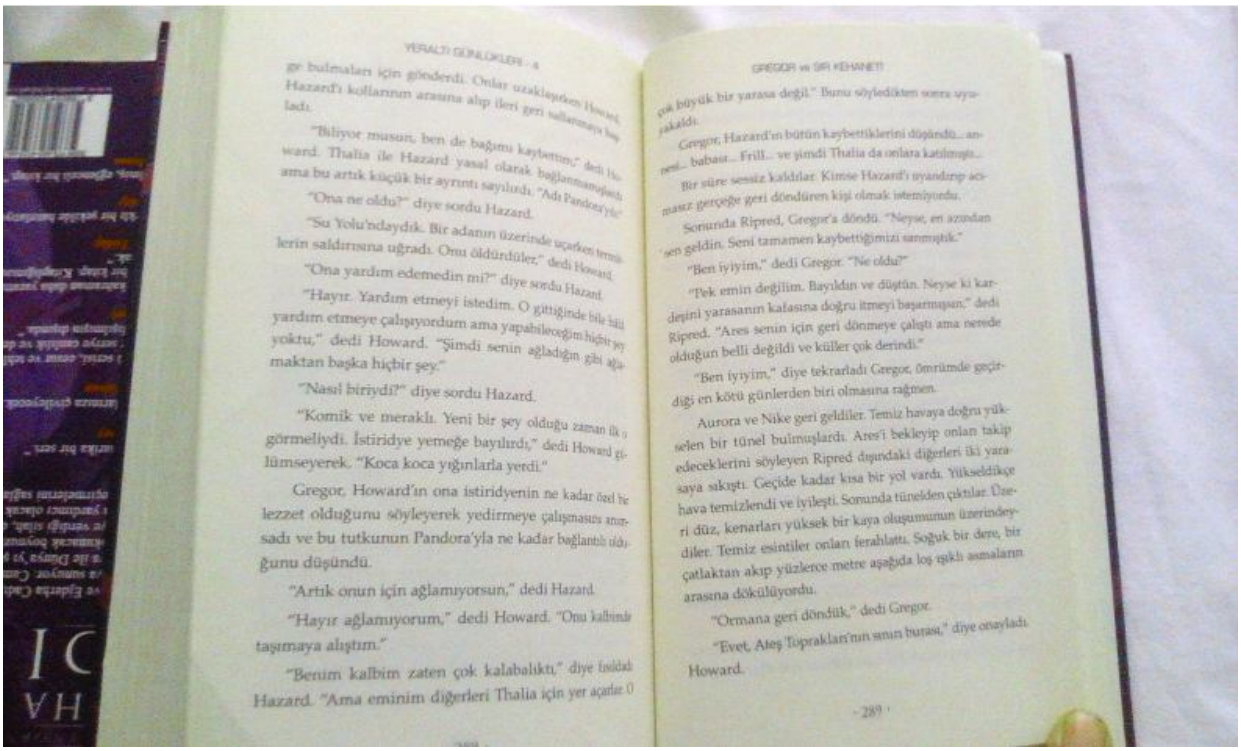
"Ben alırım onu," dedi Ares.

"Hazard, artık vedalaşmalısın," dedi Luxa.

"Hayır!" diye bağırdı Hazard. "Hayır! Onu alamazsınız! İzin vermiyorum!"

Sonraki sahne korkunçtu, Ares'in götürebilmesi için Hazard'ı Thalia'nın üzerinden çekerek uzaklaştırmak zorunda kalmışlardı. Nereye götürüleceğini Gregor da bilmiyordu. Küçük çocuğu avutmak mümkün değildi. Sonunda Howard hıçkırıklarının arasında çocuğun ağzına biraz yatıştırıcı sokmayı başardı ve hıçkırıkları hafifledi.

Ripred, Aurora ve Nike'ı önden, daha az zehirli bir böl-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

gir bulmaları için giderdi. Onlar uzaklaşırken Howard, Hazard'ı kollarının arasına alıp ileri geri sallamaya başladı.

"Biliyor musun, ben de bağımı kaybettim," dedi Howard. Thalia ile Hazard yasal olarak bağlanmamışlardı ama bu artık küçük bir ayrıntı sayılırdı. "Adı Pandora'ydı."

"Ona ne oldu?" diye sordu Hazard.

"Su Yolu'ndaydık. Bir adanın üzerinde uçarken termit lerin saldırısına uğradı. Onu öldürdüler," dedi Howard.

"Ona yardım edemedin mi?" diye sordu Hazard.

"Hayır. Yardım etmeyi istedim. O gittiğinde bile hâlâ yardım etmeye çalışıyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu," dedi Howard. "Şimdi senin ağladığın gibi ağlamaktan başka hiçbir şey."

"Nasıl biriydi?" diye sordu Hazard.

"Komik ve meraklı. Yeni bir şey olduğu zaman ilk o görmeliydi. İstiridye yemeğe bayılırdı," dedi Howard gülümseyerek. "Koca koca yığınlarla yerdi."

Gregor, Howard'ın ona istiridyenin ne kadar özel bir lezzet olduğunu söyleyerek yedirmeye çalışmasını anımsadı ve bu tutkunun Pandora'yla ne kadar bağlantılı olduğunu düşündü.

"Artık onun için ağlamıyorsun," dedi Hazard.

"Hayır ağlamıyorum," dedi Howard. "Onu kalbimde taşımaya alıştım."

"Benim kalbim zaten çok kalabalıktı," diye fısıldadı Hazard. "Ama eminim diğerleri Thalia için yer açarlar. O

GREGOR ve SIR KEHANETİ

çok büyük bir yarasa değil." Bunu söyledikten sonra uyuyakaldı.

Gregor, Hazard'ın bütün kaybettiklerini düşündü... annesi... babası... Frill... ve şimdi Thalia da onlara katılmıştı...

Bir süre sessiz kaldılar. Kimse Hazard'ı uyandırıp acımasız gerçeğe geri döndüren kişi olmak istemiyordu.

Sonunda Ripred, Gregor'a döndü. "Neyse, en azından sen geldin. Seni tamamen kaybettiğimizi sanmıştık."

"Ben iyiyim," dedi Gregor. "Ne oldu?"

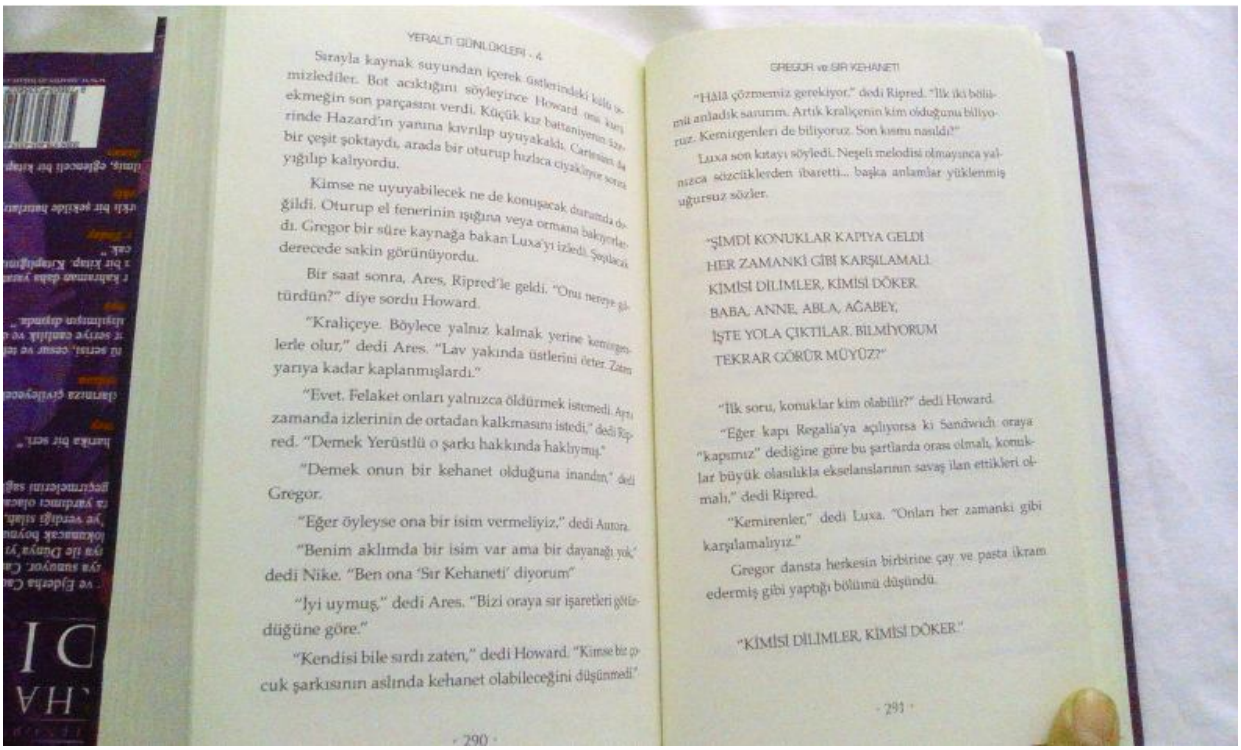
"Pek emin değilim. Bayıldın ve düştün. Neyse ki kardeşini yarasanın kafasına doğru itmeyi başarmışsın," dedi Ripred. "Ares senin için geri dönmeye çalıştı ama nerede olduğun belli değildi ve küller çok derindi."

"Ben iyiyim," diye tekrarladı Gregor, ömrümde geçirdiği en kötü günlerden biri olmasına rağmen.

Aurora ve Nike geri geldiler. Temiz havaya doğru yükselen bir tünel bulmuşlardı. Ares'i bekleyip onları takip edeceklerini söyleyen Ripred dışındaki diğerleri iki yarasaya sakıştı. Geçide kadar kısa bir yol vardı. Yükseldikçe hava temizlendi ve iyileşti. Sonunda tünelden çıktılar. Üzeri düz, kenarları yüksek bir kaya oluşumunun üzerindeydiler. Temiz esintiler onları ferahlattı. Soğuk bir dere, bir çatlaktan akıp yüzlerce metre aşağıda loş ışıklı asmaların arasına dökülüyordu.

"Ormana geri döndük," dedi Gregor.

"Evet, Ateş Toprakları'nın sınırı burası," diye onayladı Howard.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

Sırayla kaynak suyundan içerek üstlerindeki kiliti sıcaklığını söyleyince Howard onu kurmizlediler. Bot acıktı. ekmeğin son parçasını verdi. Küçük kız battaniyenin sarrinde Hazard'ın yanına kıvrılıp uyuyakaldı. Cartesian da bir çeşit şoktaydı, arada bir oturup hızlaca ciyaklıyor sonra yığılıp kalıyordu.

Kimse ne uyuyabilecek ne de konuşacak durumda değildi. Oturup el fenerinin ışığına veya ormana bakıyorlardı. Gregor bir süre kaynağa bakan Luxa'yı izledi. Şaşılacak derecede sakin görünüyordu.

Bir saat sonra, Ares, Ripred'le geldi. "Onu nereye götürdün?" diye sordu Howard.

"Kraliçeye. Böylece yalnız kalmak yerine kemirgenlerle olur," dedi Ares. "Lav yakında üstlerini örter. Zaten yarıya kadar kaplanmışlardı."

"Evet. Felaket onları yalnızca öldürmek istemedi. Aynı zamanda izlerinin de ortadan kalkmasını istedi," dedi Ripred. "Demek Yerüstlü o şarkı hakkında haklıymış."

"Demek onun bir kehanet olduğuna inandın," dedi Gregor.

"Eğer öyleyse ona bir isim vermeliyiz," dedi Aurora.

"Benim aklımda bir isim var ama bir dayanağı yok," dedi Nike. "Ben ona 'Sır Kehaneti' diyorum"

"İyi uymuş," dedi Ares. "Bizi oraya sır işaretleri götürdüğüne göre."

"Kendisi bile sırdı zaten," dedi Howard. "Kimse bir çocuk şarkısının aslında kehanet olabileceğini düşünmedi"

GREGOR ve SIR KEHANETİ

"Hâlâ çözmemiz gerekiyor," dedi Ripred. "İlk iki bölümü anladık sanırım. Artık kraliçenin kim olduğunu biliyoruz. Kemirgenleri de biliyoruz. Son kısmı nasıldı?"

Luxa son kıtayı söyledi. Neşeli melodisi olmayınca yalnızca sözcüklerden ibaretti... başka anlamlar yüklenmiş uğursuz sözler.

"ŞİMDİ KONUKLAR KAPIYA GELDİ
HER ZAMANKİ GİBİ KARŞILAMALI.
KİMİSİ DİLİMLER, KİMİSİ DÖKER.
BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?"

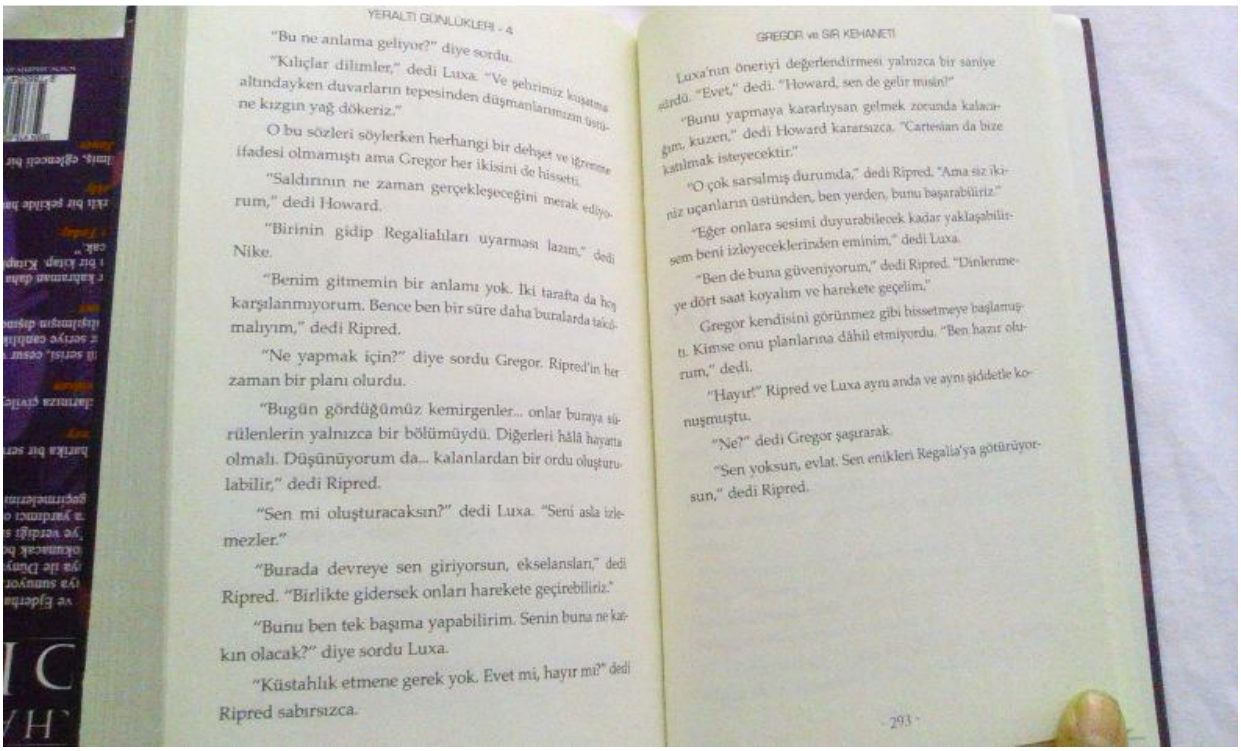
"İlk soru, konuklar kim olabilir?" dedi Howard.

"Eğer kapı Regalia'ya açılıyorsa ki Sandwich oraya "kapımız" dediğine göre bu şartlarda orası olmalı, konuklar büyük olasılıkla ekselanslarının savaş ilan ettikleri olmalı," dedi Ripred.

"Kemirenler," dedi Luxa. "Onları her zamanki gibi karşılamalıyız."

Gregor dansta herkesin birbirine çay ve pasta ikram edermiş gibi yaptığı bölümü düşündü.

"KİMİSİ DİLİMLER, KİMİSİ DÖKER."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Kılıçlar dilimler," dedi Luxa. "Ve şehrimiz kuşatma altındayken duvarların tepesinden düşmanlarımızın üstüne kızgın yağ dökeriz."

O bu sözleri söylerken herhangi bir dehşet ve iğrenme ifadesi olmamıştı ama Gregor her ikisini de hissetti.

"Saldırının ne zaman gerçekleşeceğini merak ediyorum," dedi Howard.

"Birinin gidip Regalialıları uyarması lazım," dedi Nike.

"Benim gitmemin bir anlamı yok. İki tarafta da hoş karşılanmıyorum. Bence ben bir süre daha buralarda takılmalıyım," dedi Ripred.

"Ne yapmak için?" diye sordu Gregor. Ripred'in her zaman bir planı olurdu.

"Bugün gördüğümüz kemirgenler... onlar buraya sürülenlerin yalnızca bir bölümüydü. Diğerleri hâlâ hayatta olmalı. Düşünüyorum da... kalanlardan bir ordu oluşturulabilir," dedi Ripred.

"Sen mi oluşturacaksın?" dedi Luxa. "Seni asla izlemezler."

"Burada devreye sen giriyorsun, ekselansları," dedi Ripred. "Birlikte gidersek onları harekete geçirebiliriz."

"Bunu ben tek başıma yapabilirim. Senin buna ne kafkın olacak?" diye sordu Luxa.

"Küstahlık etmene gerek yok. Evet mi, hayır mı?" dedi Ripred sabırsızca.

Luxa'nın öneriyi değerlendirmesi yalnızca bir saniye sürdü. "Evet," dedi. "Howard, sen de gelir misin?"

"Bunu yapmaya kararlıysan gelmek zorunda kalacağım, kuzen," dedi Howard kararsızca. "Cartesian da bize katılmak isteyecektir."

"O çok sarsılmış durumda," dedi Ripred. "Ama siz ikiniz uçanların üstünden, ben yerden, bunu başarabiliriz."

"Eğer onlara sesimi duyurabilecek kadar yaklaşabilirsem beni izleyeceklerinden eminim," dedi Luxa.

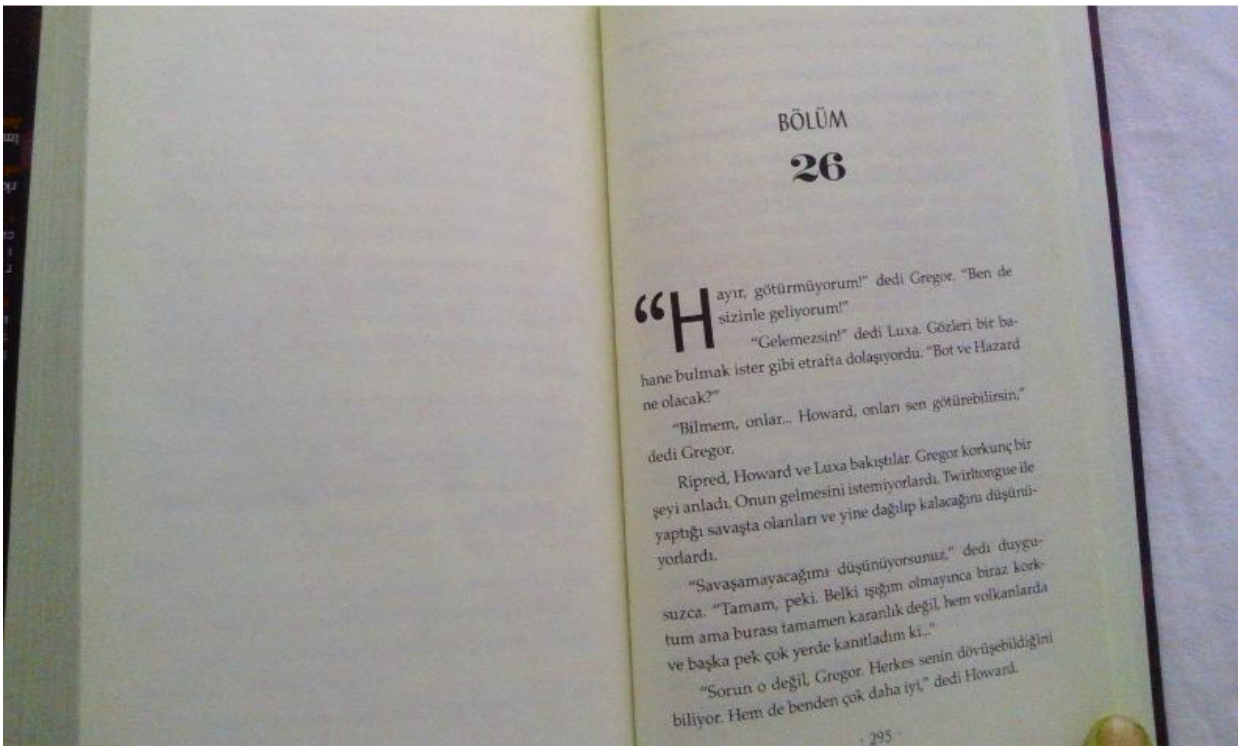
"Ben de buna güveniyorum," dedi Ripred. "Dinlenmeye dört saat koyalım ve harekete geçelim."

Gregor kendisini görünmez gibi hissetmeye başlamıştı. Kimse onu planlarına dâhil etmiyordu. "Ben hazır olurum," dedi.

"Hayır!" Ripred ve Luxa aynı anda ve aynı şiddetle konuşmuştu.

"Ne?" dedi Gregor şaşırarak.

"Sen yoksun, evlat. Sen enikleri Regalia'ya götürüyorsun," dedi Ripred.

BÖLÜM

26

"Hayır, götürmüyorum!" dedi Gregor. "Ben de sizinle geliyorum!"

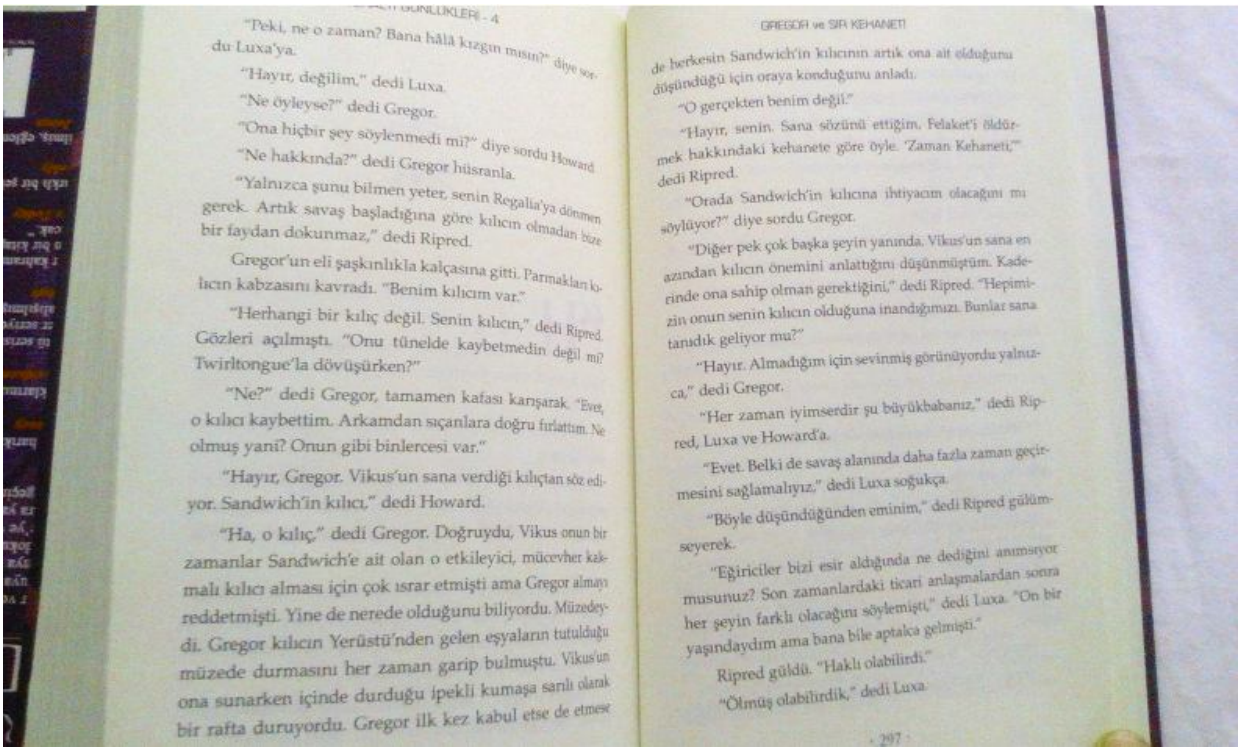
"Gelemezsin!" dedi Luxa. Gözleri bir bahane bulmak ister gibi etrafta dolaşıyordu. "Bot ve Hazard ne olacak?"

"Bilmem, onlar... Howard, onları sen götürebilirsin," dedi Gregor.

Ripred, Howard ve Luxa bakıştılar. Gregor korkunç bir şeyi anladı. Onun gelmesini istemiyorlardı. Twirltongue ile yaptığı savaşta olanları ve yine dağılıp kalacağını düşünüyorlardı.

"Savaşamayacağımı düşünüyorsunuz," dedi duygusuzca. "Tamam, peki. Belki ışığım olmayınca biraz korktum ama burası tamamen karanlık değil, hem volkanlarda ve başka pek çok yerde kanıtladım ki..."

"Sorun o değil, Gregor. Herkes senin dövüşebildiğini biliyor. Hem de benden çok daha iyi," dedi Howard.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

"Peki, ne o zaman? Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu Luxa'ya.

"Hayır, değilim," dedi Luxa.

"Ne öyleyse?" dedi Gregor.

"Ona hiçbir şey söylenmedi mi?" diye sordu Howard.

"Ne hakkında?" dedi Gregor hüsranla.

"Yalnızca şunu bilmen yeter, senin Regalia'ya dönmen gerek. Artık savaş başladığına göre kılıcın olmadan bize bir faydan dokunmaz," dedi Ripred.

Gregor'un eli şaşkınlıkla kalçasına gitti. Parmakları kılıcın kabzasını kavradı. "Benim kılıcım var."

"Herhangi bir kılıç değil. Senin kılıcın," dedi Ripred. Gözleri açılmıştı. "Onu tünelde kaybetmedin değil mi? Twirltongue'la dövüşürken?"

"Ne?" dedi Gregor, tamamen kafası karışarak. "Evet, o kılıcı kaybettim. Arkamdan sıçanlara doğru fırlattım. Ne olmuş yani? Onun gibi binlercesi var."

"Hayır, Gregor. Vikus'un sana verdiği kılıçtan söz ediyor. Sandwich'in kılıcı," dedi Howard.

"Ha, o kılıç," dedi Gregor. Doğruydu, Vikus onun bir zamanlar Sandwich'e ait olan o etkileyici, mücevher kakmalı kılıcı alması için çok ısrar etmişti ama Gregor almayı reddetmişti. Yine de nerede olduğunu biliyordu. Müzedeydi. Gregor kılıcın Yerüstü'nden gelen eşyaların tutulduğu müzede durmasını her zaman garip bulmuştu. Vikus'un ona sunarken içinde durduğu ipekli kumaşa sarılı olarak bir rafta duruyordu. Gregor ilk kez kabul etse de etmese

GREGOR ve SIR KEHANETİ

de herkesin Sandwich'in kılıcının artık ona ait olduğunu düşündüğü için oraya konduğunu anladı.

"O gerçekten benim değil."

"Hayır, senin. Sana sözünü ettiğim, Felaket'i öldürmek hakkındaki kehanete göre öyle. 'Zaman Kehaneti,'" dedi Ripred.

"Orada Sandwich'in kılıcına ihtiyacım olacağını mı söylüyor?" diye sordu Gregor.

"Diğer pek çok başka şeyin yanında. Vikus'un sana en azından kılıcın önemini anlattığını düşünmüştüm. Kaderinde ona sahip olman gerektiğini," dedi Ripred. "Hepimizin onun senin kılıcın olduğuna inandığımızı. Bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır. Almadığım için sevinmiş görünüyordu yalnızca," dedi Gregor.

"Her zaman iyimserdir şu büyükbabanız," dedi Ripred, Luxa ve Howard'a.

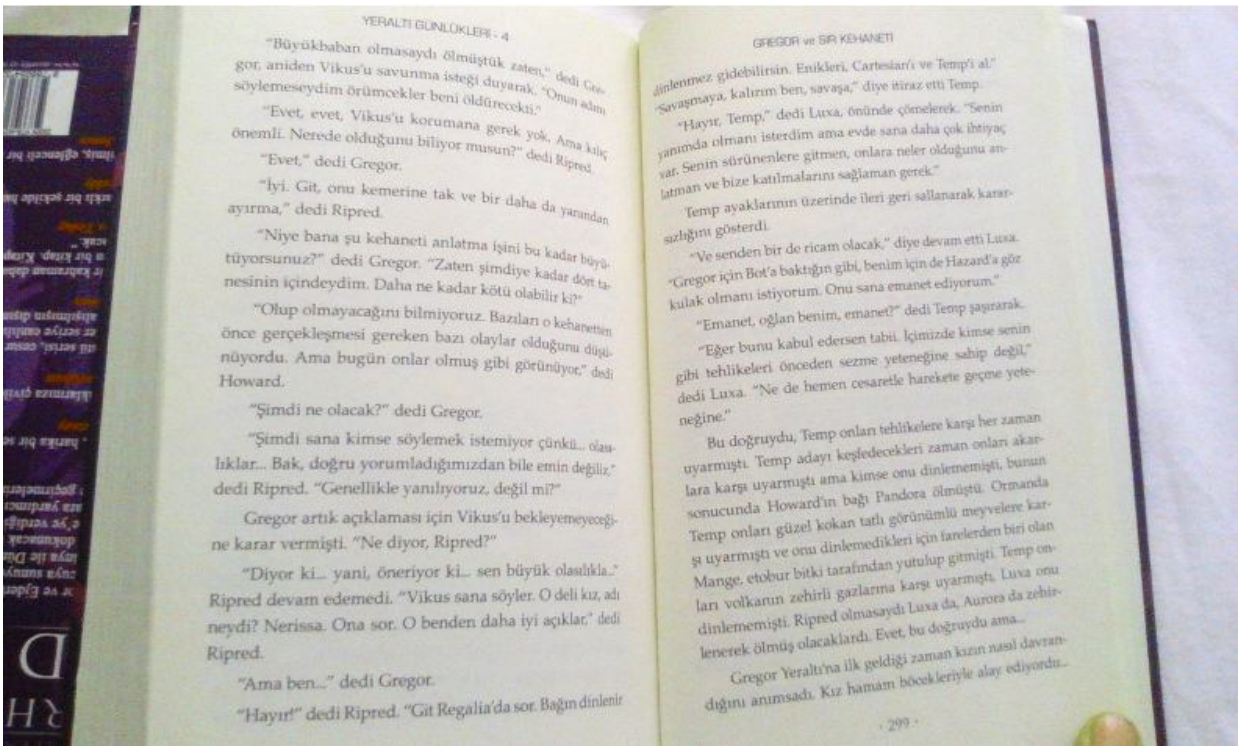
"Evet. Belki de savaş alanında daha fazla zaman geçirmesini sağlamalıyız," dedi Luxa soğukça.

"Böyle düşündüğünden eminim," dedi Ripred gülümseyerek.

"Eğiriciler bizi esir aldığında ne dediğini anımsıyor musunuz? Son zamanlardaki ticari anlaşmalardan sonra her şeyin farklı olacağını söylemişti," dedi Luxa. "On bir yaşındaydım ama bana bile aptalca gelmişti."

Ripred güldü. "Haklı olabilirdi."

"Ölmüş olabilirdik," dedi Luxa.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 4

"Büyükbaban olmasaydı ölmüştük zaten," dedi Gregor, aniden Vikus'u savunma isteği duyarak. "Onun adını söylemeseydim örümcekler beni öldürecekti."

"Evet, evet, Vikus'u korumana gerek yok. Ama kılıç önemli. Nerede olduğunu biliyor musun?" dedi Ripred.

"Evet," dedi Gregor.

"İyi. Git, onu kemerine tak ve bir daha da yanından ayırma," dedi Ripred.

"Niye bana şu kehaneti anlatma işini bu kadar büyütüyorsunuz?" dedi Gregor. "Zaten şimdiye kadar dört tanesinin içindeydim. Daha ne kadar kötü olabilir ki?"

"Olup olmayacağını bilmiyoruz. Bazıları o keharetten önce gerçekleşmesi gereken bazı olaylar olduğunu düşünüyordu. Ama bugün onlar olmuş gibi görünüyor," dedi Howard.

"Şimdi ne olacak?" dedi Gregor.

"Şimdi sana kimse söylemek istemiyor çünkü... olasılıklar... Bak, doğru yorumladığımızdan bile emin değiliz," dedi Ripred. "Genellikle yanılıyoruz, değil mi?"

Gregor artık açıklaması için Vikus'u bekleyemeyeceğine karar vermişti. "Ne diyor, Ripred?"

"Diyor ki... yani, öneriyor ki... sen büyük olasılıkla..." Ripred devam edemedi. "Vikus sana söyler. O deli kız, adı neydi? Nerissa. Ona sor. O benden daha iyi açıklar," dedi Ripred.

"Ama ben..." dedi Gregor.

"Hayır!" dedi Ripred. "Git Regalia'da sor. Bağım dinlenir

GREGOR ve SIR KEHANETİ

dinlenmez gidebilirsin. Enikleri, Cartesian'ı ve Temp'i al."

"Savaşmaya, kalırım ben, savaşa," diye itiraz etti Temp.

"Hayır, Temp," dedi Luxa, önünde çömelerek. "Senin yanımda olmanı isterdim ama evde sana daha çok ihtiyaç var. Senin sürünenlere gitmen, onlara neler olduğunu anlatman ve bize katılmalarını sağlaman gerek."

Temp ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak kararsızlığını gösterdi.

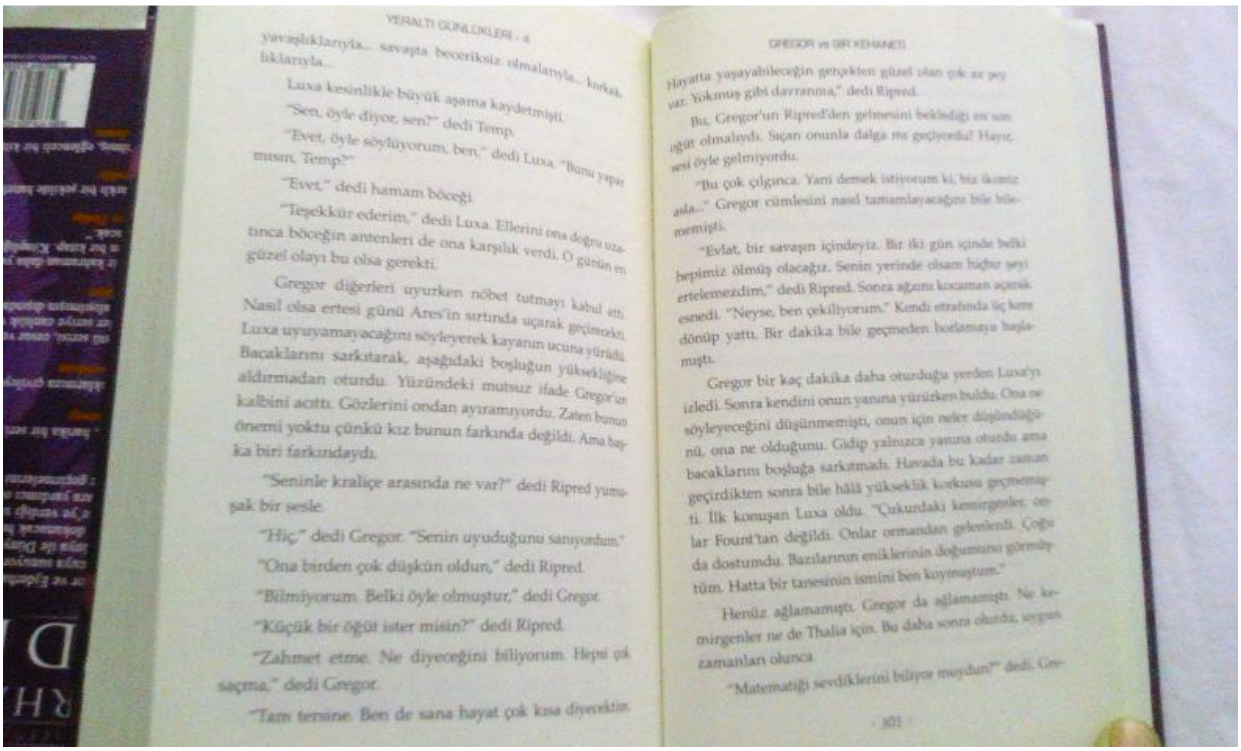
"Ve senden bir de ricam olacak," diye devam etti Luxa. "Gregor için Bot'a baktığın gibi, benim için de Hazard'a göz kulak olmanı istiyorum. Onu sana emanet ediyorum."

"Emanet, oğlan benim, emanet?" dedi Temp şaşırarak.

"Eğer bunu kabul edersen tabii. İçimizde kimse senin gibi tehlikeleri önceden sezme yeteneğine sahip değil," dedi Luxa. "Ne de hemen cesaretle harekete geçme yeteneğine."

Bu doğruydu, Temp onları tehlikelere karşı her zaman uyarmıştı. Temp adayı keşfedecekleri zaman onları akarlara karşı uyarmıştı ama kimse onu dinlememişti, bunun sonucunda Howard'ın bağı Pandora ölmüştü. Ormanda Temp onları güzel kokan tatlı görünümlü meyvelere karşı uyarmıştı ve onu dinlemedikleri için farelerden biri olan Mange, etobur bitki tarafından yutulup gitmişti. Temp onları volkanın zehirli gazlarına karşı uyarmıştı, Luxa onu dinlememişti. Ripred olmasaydı Luxa da, Aurora da zehirlenerek ölmüş olacaklardı. Evet, bu doğruydu ama...

Gregor Yeraltı'na ilk geldiği zaman kızın nasıl davrandığını anımsadı. Kız hamam böcekleriyle alay ediyordu...

yavaşlıklarıyla... savaşta beceriksiz olmalarıyla... korkaklıklarıyla...

Luxa kesinlikle büyük aşama kaydetmişti.

"Sen, öyle diyor, sen?" dedi Temp.

"Evet, öyle söylüyorum, ben," dedi Luxa. "Bunu yapamasın, Temp?"

"Evet," dedi hamam böceği.

"Teşekkür ederim," dedi Luxa. Ellerini ona doğru uzatınca böceğin antenleri de ona karşılık verdi. O günün en güzel olayı bu olsa gerekti.

Gregor diğerleri uyurken nöbet tutmayı kabul etti. Nasıl olsa ertesi günü Ares'in sırtında uçarak geçirecekti. Luxa uyuyamayacağını söyleyerek kayanın ucuna yürüdü. Bacaklarını sarkıtarak, aşağıdaki boşluğun yüksekliğine aldırmadan oturdu. Yüzündeki mutsuz ifade Gregor'un kalbini acıttı. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Zaten bunun önemi yoktu çünkü kız bunun farkında değildi. Ama başka biri farkındaydı.

"Seninle kraliçe arasında ne var?" dedi Ripred yumuşak bir sesle.

"Hiç," dedi Gregor. "Senin uyuduğunu sanıyordum."

"Ona birden çok düşkün oldun," dedi Ripred.

"Bilmiyorum. Belki öyle olmuştur," dedi Gregor.

"Küçük bir öğüt ister misin?" dedi Ripred.

"Zahmet etme. Ne diyeceğini biliyorum. Hepsi çok saçma," dedi Gregor.

"Tam tersine. Ben de sana hayat çok kısa diyecektim.

Hayatta yaşayabileceğin gerçekten güzel olan çok az şey var. Yokmuş gibi davranma," dedi Ripred.

Bu, Gregor'un Ripred'den gelmesini beklediği en son öğüt olmalıydı. Suçan onunla dalga mı geçiyordu? Hayır, sesi öyle gelmiyordu.

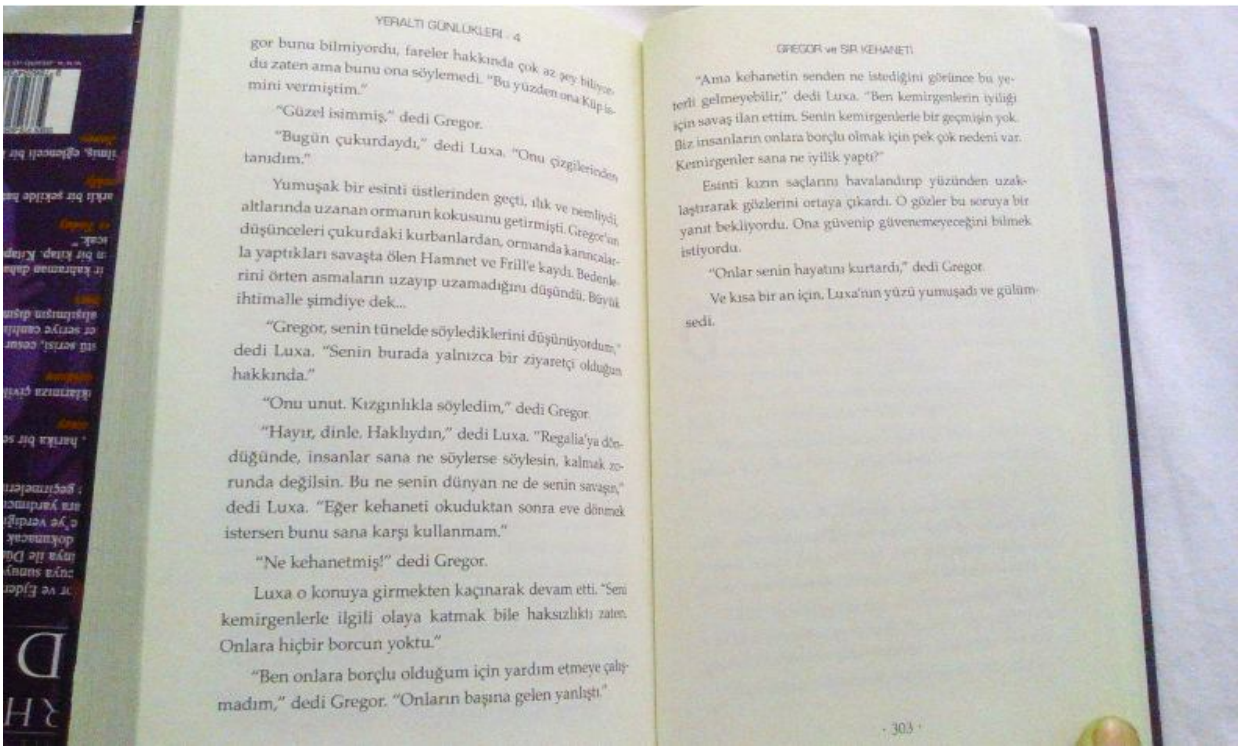
"Bu çok çılgınca. Yani demek istiyorum ki, biz ikimiz asla..." Gregor cümlesini nasıl tamamlayacağını bile bilememişti.

"Evlat, bir savaşın içindeyiz. Bir iki gün içinde belki hepimiz ölmüş olacağız. Senin yerinde olsam hiçbir şeyi ertelemezdim," dedi Ripred. Sonra ağzını kocaman açarak esnedi. "Neyse, ben çekiliyorum." Kendi etrafında üç kere dönüp yattı. Bir dakika bile geçmeden horlamaya başlamıştı.

Gregor bir kaç dakika daha oturduğu yerden Luxa'yı izledi. Sonra kendini onun yanına yürürken buldu. Ona ne söyleyeceğini düşünmemişti, onun için neler düşündüğünü, ona ne olduğunu. Gidip yalnızca yanına oturdu ama bacaklarını boşluğa sarkıtmadı. Havada bu kadar zaman geçirdikten sonra bile hâlâ yükseklik korkusu geçmemişti. İlk konuşan Luxa oldu. "Çukurdaki kemirgenler, onlar Fourit'tan değildi. Onlar ormandan gelenlerdi. Çoğu da dostumdu. Bazılarının eniklerinin doğumunu görmüştüm. Hatta bir tanesinin ismini ben koymuştum."

Henüz ağlamamıştı. Gregor da ağlamamıştı. Ne kemirgenler ne de Thalia için. Bu daha sonra olurdu, uygun zamanları olunca.

"Matematiği sevdiklerini biliyor muydun?" dedi, Gre-

gor bunu bilmiyordu, fareler hakkında çok az şey biliyordu zaten ama bunu ona söylemedi. "Bu yüzden ona Küp ismini vermiştim."

"Güzel isimmiş," dedi Gregor.

"Bugün çukurdaydı," dedi Luxa. "Onu çizgilerinden tanıdım."

Yumuşak bir esinti üstlerinden geçti, ılık ve nemliydi, altlarında uzanan ormanın kokusunu getirmişti. Gregor'un düşünceleri çukurdaki kurbanlardan, ormanda karıncalarla yaptıkları savaşta ölen Hamnet ve Frill'e kaydı. Bedenlerini örten asmaların uzayıp uzamadığını düşündü. Büyük ihtimalle şimdiye dek...

"Gregor, senin tünelde söylediklerini düşünüyordum," dedi Luxa. "Senin burada yalnızca bir ziyaretçi olduğun hakkında."

"Onu unut. Kızgınlıkla söyledim," dedi Gregor.

"Hayır, dinle. Haklıydın," dedi Luxa. "Regalia'ya döndüğünde, insanlar sana ne söylerse söylesin, kalmak zorunda değilsin. Bu ne senin dünyan ne de senin savaşın," dedi Luxa. "Eğer kehaneti okuduktan sonra eve dönmek istersen bunu sana karşı kullanmam."

"Ne kehanetmiş!" dedi Gregor.

Luxa o konuya girmekten kaçınarak devam etti. "Seni kemirgenlerle ilgili olaya katmak bile haksızlıktı zaten. Onlara hiçbir borcun yoktu."

"Ben onlara borçlu olduğum için yardım etmeye çalışmadım," dedi Gregor. "Onların başına gelen yanlıştı."

"Ama kehanetin senden ne istediğini görünce bu yeterli gelmeyebilir," dedi Luxa. "Ben kemirgenlerin iyiliği için savaş ilan ettim. Senin kemirgenlerle bir geçmişin yok. Biz insanların onlara borçlu olmak için pek çok nedeni var. Kemirgenler sana ne iyilik yaptı?"

Esinti kızın saçlarını havalandırıp yüzünden uzaklaştırarak gözlerini ortaya çıkardı. O gözler bu soruya bir yanıt bekliyordu. Ona güvenip güvenemeyeceğini bilmek istiyordu.

"Onlar senin hayatını kurtardı," dedi Gregor.

Ve kısa bir an için, Luxa'nın yüzü yumuşadı ve gülümsedi.

BÖLÜM

27

Gregor, Luxa'nın dinlenmeye çalışması için ısrar etti. Bir savaşa yorgunluktan bayılacak halde katılmasını istemiyordu. Luxa başta itiraz etti ama sonra Gregor, Ripred'i uyandırıp yardıma çağıracağını söyleyerek tehdit edince kabul etti. "O zaman, sen uyumak için yalvarmaya başlayıncaya kadar susmaz," dedi Gregor.

"Tamam, tamam o halde," dedi kız. Hazard ve Bot'un yanına uzandı ve Gregor onun hemen uyuyakaldığını gördü.

Gregor nöbetçilik görevine geri döndü. Kol saati veya saati anlayabileceği bir şey yoktu ama bu sorun değildi. Ripred büyük ihtimalle tam dört saat sonra ayağa dikildi ve Hazard, Bot ve Cartesian dışındaki herkesi kaldırdı.

Onlar hazırlanırken fare de kıpırdanmaya başladı ve kısa süre sonra o da ayaktaydı. Planlarını öğrenince kemirgenleri kurtarmaya gidecek grupta olmak için ısrar etti.

"Gitmeliyim! Heronian'ı bulmalıyım! Onun şifreyi kır-

masını sağlamalıyız!" diye ısrar etti Cartesian.

"Heronian mı? Ben onu bulmaya çalışırım ama sen Regalia'ya dönüyorsun," dedi Ripred.

Bir tartışma başladı ve Howard aniden bağırmasaydı işler çirkinleşecekti. "Yeter! Cartesian haklı. Oğlan onun ailesi, arkadaşları. Gelmesine izin vermeliyiz! Ama önce..." Howard ilk yardım çantasından Gregor'un daha önce görmediği kırmızımsı bir şişe çıkardı. Onu Cartesian'a uzattı. "Ama önce bundan bir doz almalısın. Seni güçlendirecek bitki özlerinden oluşan bir iksir."

Cartesian hiç duraksamadan kocaman bir yudum aldı, gözlerini şaşkınlıkla birkaç kez kırpıştırdıktan sonra taş gibi yere devrildi.

"Ona ne verdin?" diye sordu Gregor.

"Çok etkili bir uyku ilacı. Çok ender olarak kullanırız, ameliyat etmemiz gerektiği için hemen uyutmamız gereken hastalarda. Bir organını çıkartmamız veya onun gibi ciddi bir şey yapmamız gerektiğinde," dedi Howard. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Aksine. Ama yine de geri kalanımız gözlerini senin üzerinden ayırmamalı," dedi Ripred, yarı alayla.

Cartesian, Bot, Hazard ve Temp'i Ares'in sırtına yerleştirdiler. Gregor su şişesini temizledi ve içine taze kaynak suyu doldurdu. Su şişesini, dürbünü, bandını, pillerini, tüm el fenerlerini hatta genellikle kemerinde asılı olanı bile çantasına yerleştirdi. Sonra çantasını Luxa'nın sırtına taktı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu kız ona, Gregor kayışla-

rını ayarlarken. İçindeki malzemeler Regalia'daki her yolculuğun vazgeçilmezlerinden olsa da çanta Gregor'a ait bir nesne olarak bilinirdi.

"Benim ihtiyacım olmayacak ama senin olabilir," dedi. "El fenerlerine pillerin nasıl yerleştirileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım. Peki, sen Regalia'ya dönerken yolda ışık gerekince ne yapacaksın?" diye sordu.

Gregor, Bot'un değneğini kaldırıp düğmesine bastı. "Merak etme, onu da düşündüm."

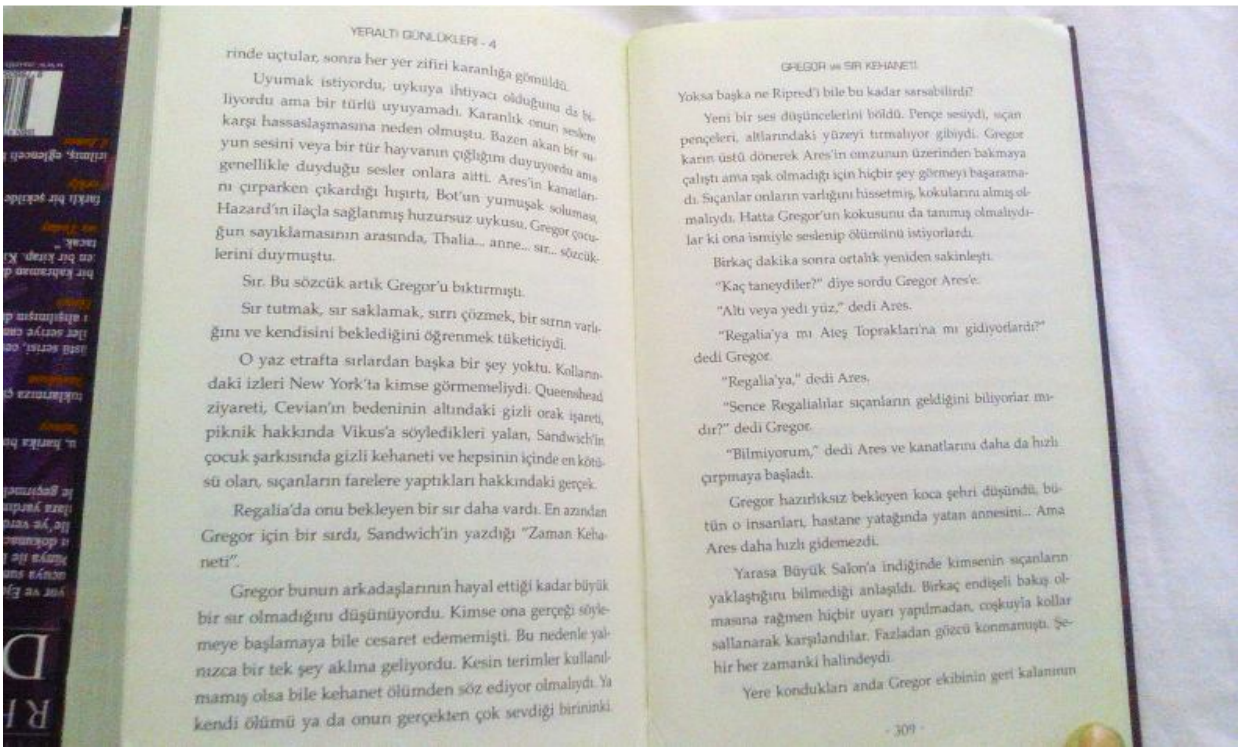
Vedalaşmak için sanılırlarken bir an onu bırakamayacağını düşündü. Ama bıraktı. Howard'ı da kucakladı. Yarasaları okşadı. Yere devirmek için canlılara dokunması gerektiği zamanlar hariç fiziksel temastan hoşlanmayan Ripred'e başını salladı. Sonra Gregor Ares'in sırtına atladı. Hepsine... Luxa, Howard, Nike, Aurora ve Ripred'e uzun uzun baktı. Onları bir daha görememe olasılığının çok yüksek olduğunu biliyordu.

"Nehir gibi akın, evlat," dedi Ripred.

"Yüksekten uçun," dedi Gregor yanıt olarak. Ama Ares havalanırken gözlerini üzerinden çekemediği tek kişi Luxa'ydı.

Bot'la Hazard'ın arasına uzandı, böylece ikisini de kollarıyla sarabilecekti. Temp, Cartesian'a bakmak için ayakucuna oturmuştu.

Gregor içinde kalan ışığı korumak için değneği kapattı. Zaten oyuncak bütün beklentilerin üstünde iş çıkartmıştı. Bir süre aşağıdaki ormandan gelen belli belirsiz ışığın üze-

rinde uçtular, sonra her yer zifiri karanlığa gömüldü.

Uyumak istiyordu, uykuya ihtiyacı olduğunu da biliyordu ama bir türlü uyuyamadı. Karanlık onun seslere karşı hassaslaşmasına neden olmuştu. Bazen akan bir suyun sesini veya bir tür hayvanın çığlığını duyuyordu ama genellikle duyduğu sesler onlara aitti. Ares'in kanatlarını çırparken çıkardığı hışırtı, Bot'un yumuşak soluması, Hazard'in ilaçla sağlanmış huzursuz uykusu, Gregor çocuğun sayıklamasının arasında, Thalia... anne... sır... sözcüklerini duymuştu.

Sır. Bu sözcük artık Gregor'u bıktırmıştı.

Sır tutmak, sır saklamak, sırrı çözmek, bir sırrın varlığını ve kendisini beklediğini öğrenmek tüketiciydi.

O yaz etrafta sırlardan başka bir şey yoktu. Kollarındaki izleri New York'ta kimse görmemeliydi. Queenshead ziyareti, Cevian'in bedeninin altındaki gizli orak işareti, piknik hakkında Vikus'a söyledikleri yalan, Sandwich'in çocuk şarkısında gizli kehaneti ve hepsinin içinde en kötüsü olan, sıçanların farelere yaptıkları hakkındaki gerçek.

Regalia'da onu bekleyen bir sır daha vardı. En azından Gregor için bir sırdı, Sandwich'in yazdığı "Zaman Kehaneti".

Gregor bunun arkadaşlarının hayal ettiği kadar büyük bir sır olmadığını düşünüyordu. Kimse ona gerçeği söylemeye başlamaya bile cesaret edememişti. Bu nedenle yalnızca bir tek şey aklına geliyordu. Kesin terimler kullanılmamış olsa bile kehanet ölümden söz ediyor olmalıydı. Ya kendi ölümü ya da onun gerçekten çok sevdiği birininki.

Yoksa başka ne Ripred'i bile bu kadar sarsabilirdi?

Yeni bir ses düşüncelerini böldü. Pençe sesiydi, sıçan pençeleri, altlarındaki yüzeyi tırmalıyor gibiydi. Gregor karın üstü dönerek Ares'in omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ama ışık olmadığı için hiçbir şey görmeyi başaramadı. Sıçanlar onların varlığını hissetmiş, kokularını almış olmalıydı. Hatta Gregor'un kokusunu da tanımış olmalıydılar ki ona ismiyle seslenip ölümünü istiyorlardı.

Birkaç dakika sonra ortalık yeniden sakinleşti.

"Kaç taneydiler?" diye sordu Gregor Ares'e.

"Altı veya yedi yüz," dedi Ares.

"Regalia'ya mı Ateş Toprakları'na mı gidiyorlardı?" dedi Gregor.

"Regalia'ya," dedi Ares.

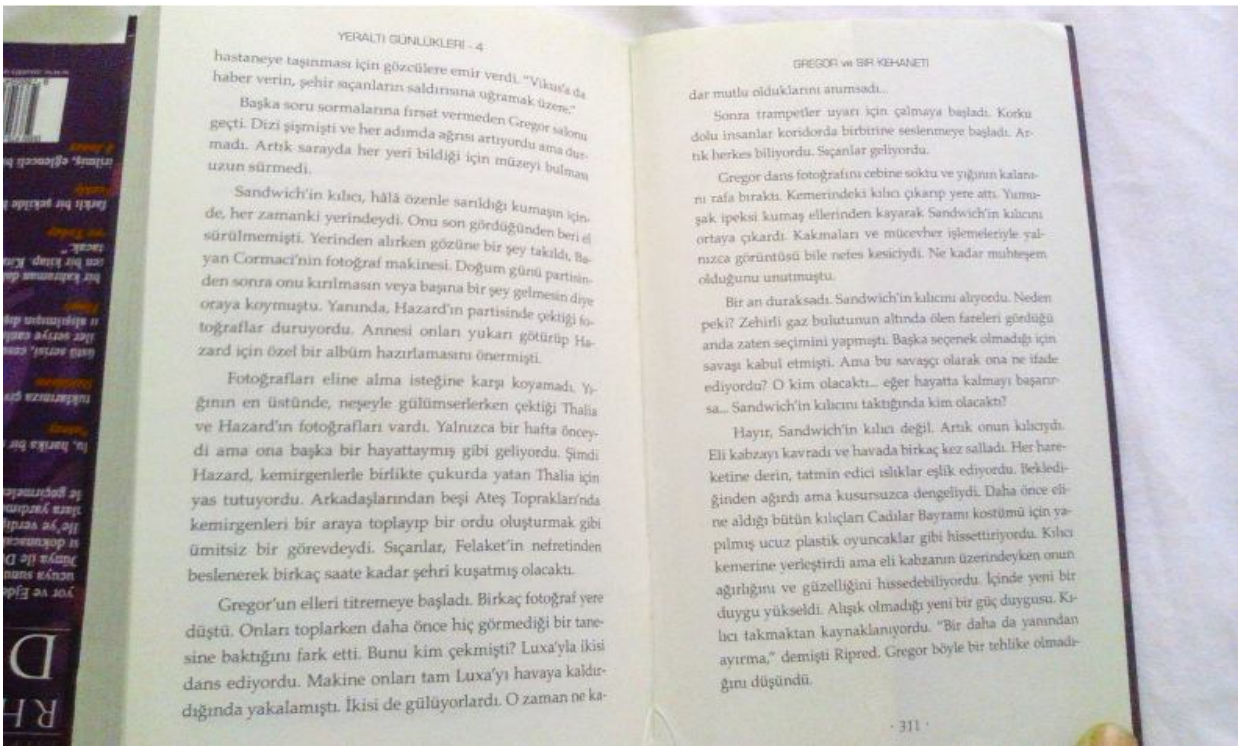
"Sence Regalialılar sıçanların geldiğini biliyorlar mıdır?" dedi Gregor.

"Bilmiyorum," dedi Ares ve kanatlarını daha da hızlı çırpmaya başladı.

Gregor hazırlıksız bekleyen koca şehri düşündü, bütün o insanları, hastane yatağında yatan annesini... Ama Ares daha hızlı gidemezdi.

Yarasa Büyük Salon'a indiğinde kimsenin sıçanların yaklaştığını bilmediği anlaşıldı. Birkaç endişeli bakış olmasına rağmen hiçbir uyarı yapılmadan, coşkuyla kollar sallanarak karşılandılar. Fazladan gözcü konmamıştı. Şehir her zamanki halindeydi.

Yere kondukları anda Gregor ekibinin geri kalanının

hastaneye taşınması için gözcülere emir verdi. "Vikus'a da haber verin, şehir sıçanların saldırısına uğramak üzere."

Başka soru sormalarına fırsat vermeden Gregor salonu geçti. Dizi şişmişti ve her adımda ağrısı artıyordu ama durmadı. Artık sarayda her yeri bildiği için müzeyi bulması uzun sürmedi.

Sandwich'in kılıcı, hâlâ özenle sarıldığı kumaşın içinde, her zamanki yerindeydi. Onu son gördüğünden beri el sürülmemişti. Yerinden alırken gözüne bir şey takıldı. Boyan Cormaci'nin fotoğraf makinesi. Doğum günü partisinden sonra onu kırılmasın veya başına bir şey gelmesin diye oraya koymuştu. Yanında, Hazard'ın partisinde çektiği fotoğraflar duruyordu. Annesi onları yukarı götürüp Hazard için özel bir albüm hazırlamasını önermişti.

Fotoğrafları eline alma isteğine karşı koyamadı. Yığının en üstünde, neyeyle gülümserlerken çektiği Thalia ve Hazard'ın fotoğrafları vardı. Yalnızca bir hafta önceydi ama ona başka bir hayattaymış gibi geliyordu. Şimdi Hazard, kemirgenlerle birlikte çukurda yatan Thalia için yas tutuyordu. Arkadaşlarından beşi Ateş Toprakları'nda kemirgenleri bir araya toplayıp bir ordu oluşturmak gibi ümitsiz bir görevdeydi. Sıçanlar, Felaket'in nefretinden beslenerek birkaç saate kadar şehri kuşatmış olacaktı.

Gregor'un elleri titremeye başladı. Birkaç fotoğraf yere düştü. Onları toplarken daha önce hiç görmediği bir tanesine baktığını fark etti. Bunu kim çekmişti? Luxa'yla İkisi dans ediyordu. Makine onları tam Luxa'yı havaya kaldırdığında yakalamıştı. İkisi de gülüyorlardı. O zaman ne kadar mutlu olduklarını anımsadı...

Sonra trampetler uyarı için çalmaya başladı. Korku dolu insanlar koridorda birbirine seslenmeye başladı. Artık herkes biliyordu. Sıçanlar geliyordu.

Gregor dans fotoğrafını cebine soktu ve yığının kalanını rafa bıraktı. Kemerindeki kılıcı çıkarıp yere attı. Yumuşak ipeksi kumaş ellerinden kayarak Sandwich'in kılıcını ortaya çıkardı. Kakmaları ve mücevher işlemeleriyle yalnızca görüntüsü bile nefes kesiciydi. Ne kadar muhteşem olduğunu unutmuştu.

Bir an duraksadı. Sandwich'in kılıcını alıyordu. Neden peki? Zehirli gaz bulutunun altında ölen fareleri gördüğü anda zaten seçimini yapmıştı. Başka seçenek olmadığı için savaşı kabul etmişti. Ama bu savaşçı olarak ona ne ifade ediyordu? O kim olacaktı... eğer hayatta kalmayı başarırsa... Sandwich'in kılıcını taktığında kim olacaktı?

Hayır, Sandwich'in kılıcı değil. Artık onun kılıcıydı. Eli kabzayı kavradı ve havada birkaç kez salladı. Her hareketine derin, tatmin edici isliklar eşlik ediyordu. Beklediğinden ağırdı ama kusursuzca dengeliydi. Daha önce eline aldığı bütün kılıçları Cadılar Bayramı kostümü için yapılmış ucuz plastik oyuncaklar gibi hissettiriyordu. Kılıcı kemerine yerleştirdi ama eli kabzanın üzerindeyken onun ağırlığını ve güzelliğini hissedebiliyordu. İçinde yeni bir duygu yükseldi. Alışık olmadığı yeni bir güç duygusu. Kılıcı takmaktan kaynaklanıyordu. "Bir daha da yanından ayırma," demişti Ripred. Gregor böyle bir tehlike olmadığını düşündü.

"İhtiyacın olan şeyi aldın mı?" Vikus'un sesinde hüzün vardı. Başından beri Gregor'a kılıcı vermeyi istememişti.

"Evet," dedi Gregor onu görmek için kapıya dönmeden. Mücevherli kabzayı tutan elini sıktı. "Evet, sanırım aldım."

SUZANNE COLLINS

Suzanne Collins kitaplarında ağırlıklı olarak felsefe, macera ve romans öğelerini kullanmaktadır. Yazar bu kitabında gerçek dünyayla fantastik yeraltı dünyası arasında geçen heyecanlı bir serüvenle karşımıza çıkıyor.

Suzanne Collins, tüm dünyada fenomen haline gelmiş *Açlık Oyunları* serisinin de yazarıdır. Bu kitaplarında çağımızdaki savaş ve şiddetin etkilerini keşfetmeyi sürdürmektedir. Suzanne Collins ailesiyle birlikte Connecticut'ta yaşamaktadır.